

Giới thiệu Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư

Truyện Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư của tác giả Nguyễn Thị Như Thắm là câu chuyện của những con người đang yêu, nhưng tâm hồn tự do tự tại phiêu bạt cõi hồng trần của tình yêu. Cô bé mồ côi lạnh lẽo sống với thân phận của một tiểu thư, lại bị ép hôn với một nam nhân tham công tiếc việc. Đến khi hai vợ chồng nảy sinh tình cảm thì lại có một kẻ chen chân vào, mà kẻ đó chính là mấu chốt của mọi vấn đề. Để rồi ai về thân phận của người này, tình cảm đôi lứa cũng phải khuất phục trước nghiệt ngã của số phận

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tiểu thư đừng giả vờ

Nó mệt mỏi lê từng bước nặng nhọc trên đường. Tối qua vì mãi xem phim mà nó thức đến tận 3, 4h sáng. 5h nó lại phải cuống cuống lên đi bồi bàn cho một nhà hàng nhỏ, 14h nó chạy ngược lên quán ăn đầu xóm làm thêm. Chán. Cuộc sống nó vốn đã không được may mắn rồi. Nó sinh ra đã phải ở cô nhi viện. Nó chẳng hòa đồng mấy với bạn bè mà ngược lại nó bướng bỉnh quậy phá đến mức chả có ai dám chơi với nó. Thế nên nó đánh bạo bỏ trốn khỏi cô nhi viện khi mới 10 tuổi thôi. Tuy nó là con gái nhưng nó nghịch ngợm kinh khủng. Nhiều lần, nó lấy trộm quần bông của thằng Cảnh- cái thằng hay chọc nó nhất, cắt thành ba lỗ để hằn chừa cái tịt. Chưa hết, nó còn tổ chức hội chụp lên nũ. Nó dữ dằn nhất đám trẻ con trong xóm nên nó nói đưa nó cái điện thoại chụp ảnh là không đưa nào dám cãi lời. Nhờ vậy mà có nhiều khi nó lên chụp được cảnh con Ngọc-bạn nó đang nặn mụn up lên face. Rồi lại nhưn người qua hàng rào nhà ông Sang chụp thằng Tùn đang nhổ lông nách. Còn nữa, có khi nó còn chụp cảnh thằng Sún dùng kem dưỡng da của mẹ hằn nũ cơ. Cả khối ảnh nó chụp được khi đem phô bày ra đều làm trò cười cho thiên hạ. Ấy vậy mà mấy đứa trong xóm đều rất quý nó, đơn giản vì nó sống rất có tình có nghĩa.

Nó đang đi thì bỗng bắt gặp một quán bún lề đường. Không cảm nổi con đói đang cồn cào trong dạ dày, nó mặc cho ví rỗng mà chạy ào vô gọi một lúc cả thấy đồ ăn. Kệ. Thà rửa chén bù tiền còn hơn để bụng đói.

- Cô ơi, làm cho con 1 tô bún giò 1 tô bún tái 1 chai sữa fruit nuti với lại... ừm 1 tô bún bò nữa ạ!

Mọi người trong quán đều nhìn nó bằng một đôi mắt hết sức kinh ngạc. Nó ăn khỏe như trâu. 10 phút là đã gần hết 3 tô bún. Nó ăn xong, no căng bụng, uống hết nốt cốc sữa trên bàn, nói với cô chủ quán:

- Chiều con trả tiền nha cô!

Cô chủ quán đang thái thịt nghe vậy liền quay ra:

- Thôi cô chịu cho con luôn. Lúc nào cũng thế. Bấy giờ quán cô không cho ăn chịu nữa. Con trả tiền cho cô đi!

- Cô biết con rồi mà! Con hứa là con sẽ trả!

- Biết biết nhưng không thể thiên vị con được. Lúc này có thằng bé quên mang tiền theo mà cô vẫn bắt nó chạy học hơi về nhà lấy tiền đưa cho cô nữa là... huống chi con hơn nó gần cả chục tuổi. Cho cô xin đi!

- Giờ con không có tiền sao trả được!

Hai bên giằng co mãi, chả ai chịu ai. Đụng phải con nhỏ này thì tới sáng hôm sau chưa chắc đã xong chuyện. Đang “lời qua tiếng lại” thì bỗng một người đàn ông cao to mặc vest đen đeo kính đi lại trả tiền cho cô chủ quán rồi kéo nó ra xe. Nó vùng vẫy vì nó chả biết thằng cha này là ai, nó sợ lại gặp phải bọn côn đồ bắt cóc buôn người. Nó hét lớn:

- Này! Buông tôi ra!

- Tiểu thư. Ông chủ và thiếu gia đang đợi ở nhà. Sao đến ngày coi mắt mà tự nhiên tiểu thư bỏ đi thế. Còn đâu là danh dự của tập đoàn Hoàng Gia chúng ta. Tiểu thư về nói khéo kéo ông chủ biết tiểu thư ra đây ăn bún thì toi đấy!

Nó ngơ ngác chẳng hiểu gì. Cái gì mà “tiểu thư” rồi “ông chủ” rồi “thiếu gia”? Cái gì mà “coi mắt” rồi “bỏ đi” rồi “tập đoàn Hoàng Gia”? Nó chả hiểu cái mô tê gì. Từ nhỏ đến giờ nó có ai là người thân đâu nhỉ? Nó định thần lại. Ông chủ hồi nãy đã lôi nó vào trong xe từ lúc nào. Nó hét lên:

- Này này. Mấy người thả tôi ra. Tôi có phải tiểu thư tiểu tốt gì đâu mà mấy người kéo tôi đi! Định bắt cóc hả? Mơ à ghen! Bà đây không phải ngó để thường là hiền lành đâu nha, bà có võ đấy!

Người thanh niên kia đưa một ngón tay lên miệng ra hiệu cho nó im lặng:

- Suyt. Tiểu thư đừng giả vờ nữa. Tôi biết tiểu thư không muốn bị ép hôn, nhưng vì tương lai của tập đoàn Hoàng Gia xin tiểu thư cố gắng chịu đựng. Người xưa có câu “Cha mẹ đặt đâu con ngồi đó” mà.

Trời, cái quái gì đang xảy ra vậy trời? Nó thừ người ra chả hiểu ông chủ đó đang nói gì. Nó thân phận là một cô gái 17 tuổi bình thường nhà nghèo mồ côi thì lấy gì mà tiểu thư này tiểu thư nọ.

- Này này tui đã nói tui không phải tiểu thư gì đó của mấy người mà thả tui ra!- Nó lấy tay đẩy mạnh cửa để ra ngoài nhưng cổ mãi vẫn không được.

- Tiểu thư yên lặng để tôi còn lái xe! Gào mãi viêm họng rồi sao tổ chức lễ đính hôn được.

- Đính hôn cái gì? Thả tôi ra!- Nó đạp chiếc ghế của ông chủ đó rồi quay sang đạp cửa kính- Cứu tôi cứu tôi! Có người muốn bắt cóc tôi!- Nó hét lên khiến cho ông chủ đáng ghét kia oong cả đầu.

- Nếu tiểu thư muốn chết thì cứ mở cửa ra ngoài. Báo trước chúng ta đang trên đường cao tốc đó.

Nó hoảng hồn nhìn quanh. Xe ô tô nườm nượp chạy vèo vèo như đạn bắn. Chả thấy rõ được cái xe nào. Khói bụi thì mù mịt. Đúng là người ta nói chả sai: đi ra thành phố chỉ có hít bụi xe chứ chả nhìn được cái gì.

- Còn một khúc cua nữa là đến biệt thự Hoàng Gia rồi, tiểu thư ngồi cho chắc vào.

Nó chả biết phải làm thế nào đành nghe theo lời của ông chủ đó vậy.

- Tiểu thư cũng tài ghê! Kiểm đầu ra bộ đồ cũ rích đó vậy? Cái này mặc vô thấy tiểu thư như con nhỏ bán vé số vậy á!

Nó nghe mà muốn tới ói máu. “Ăn nói đàng hoàng không bà đây và cho về sớm bây giờ. Bộ đồ này bà vất vả lắm mới mua được mà dám bảo là giống con bán vé số à. Bà thề ra khỏi xe là bà cho mày nát mặt. Ăn nói hỗn láo. May là mày có cái xác đồ con nên bà nể chứ không giờ này chắc mày đã vô bệnh viện chỉnh hình rồi.” Nó chửi thầm trong miệng. Ông chủ này hết nói linh tinh lại xúc phạm đến “xiêm y” này của bọn nương ta, thật là chán sống mà. Nó chắc chắn mấy tiếng.

“Két...” Chiếc xe Cadilac đang phóng nhanh bỗng thắng gấp làm nó không kịp phản ứng, cái mặt hôn cái ghế của ông chủ đàn độn kia. Thế là trên trán nó bắt đầu xuất hiện một cục u bự tổ chẳng.

Ông chủ kia ra khỏi xe, mở cửa cho nó. Nó ôm đầu rên rĩ. Ông chủ tỏ vẻ ngậy thơ vô tội hỏi nó:

- Sao tiểu thư ôm đầu vậy? Có chuyện gì xảy ra sao?

Nó gật đầu hết to:

- Sao với trắng gì? Cú phanh gấp ban nãy chính là thủ phạm đó! Ông làm gì mà đi xe như thánh, phanh cũng phải nói trước chứ.

- Trước giờ tiểu thư bảo tôi làm thế mà!

Nó lúng túng chả biết nói gì nữa.

- Tiểu thư gì? Tui chả là tiểu thư gì của mấy người cả tự nhiên lôi tui vào đây!

- Tiểu thư bắt đầu ngang bướng từ khi nào thế? Cứng đầu quá! Tôi đành sử dụng biện pháp mạnh thôi!

Không đợi nó kịp nói thêm lời nào nữa, ông chủ kia đánh ngay vào điểm huyệt ở xương bả vai nó. Nó khuỵu chân xuống ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Không phải Bạch Tuyết

Nó mở mắt dần. Cái đầu tiên nó thấy là trần nhà trắng có tạo hình tứ diệp thảo cách điệu trông rất bắt mắt. Ở giữa là đèn chùm to sang màu vàng kim cang tôn lên vẻ quyền quý. Nhưng... đây là đâu?

Nó ngồi nhồm dậy. Rồi ôm đầu. Đầu nó sưng lên một cục u mà nó hay gọi là trứng gà khá to nhưng may là đã được mái tóc mái che đi nên không ảnh hưởng gì nhiều đến... nhan sắc của nó. Nó rên rĩ. Nhìn quanh. Một gian phòng rộng gấp hai gấp ba nhà của nó sơn một màu trắng bạch kiều sa. Chiếc giường được chạm khắc tinh xảo-nói nó đang nằm cũng đẹp không kém. Ga giường cùng tông với màu tường khiến cho căn phòng trở nên kiêu diễm đến lạ. Ước gì nó là chủ nhân căn phòng này.

Đang mộng mơ trong ảo tưởng, bỗng nó giật nảy mình bởi một âm thanh-tiếng mở cửa. Một người đàn ông trung niên mặc vest lịch sự điềm đi vào phòng. Nó khá ngạc nhiên, nó chưa bao giờ gặp ông ta. Nó ngờ vực sợ ông ta là tên cầm đầu bọn bắt cóc nó. Nó nói:

- Đây là đâu? Ông là ai? Tại sao tôi lại ở đây? Tôi không quen ông! Thả tôi ra! Tôi báo cảnh sát bắt các người vì tội bắt cóc đó! Thả tôi ra! Thả ra!- Nó vùng vẫy như con điên mặc dù chẳng có ai kéo tay hay làm gì nó cả.

Người đàn ông vẫn với khuôn mặt lạnh lùng không chút biểu cảm điềm đạm nói:

- Con làm gì vậy, Bạch Tuyết?

“Hở? Bạch Tuyết nào ở đây? Đây đâu phải là truyện cổ tích! Cha này thần kinh rung rinh có vấn đề rồi!” Nó nghĩ rồi nói:

- Tui không phải Bạch Tuyết gì hết! Thả tui ra tui muốn về nhà!

- Con đừng cứng đầu quá! Sao đến ngày coi mắt mà con bỏ đi vậy? May là ta đã viện cớ với bên xui gia rồi nên họ cũng bỏ qua cho thiếu sót của con! Xém nữa là mất hợp đồng hợp tác quan trọng giữa tập đoàn nhà ta với tập đoàn Trần Gia rồi. Con làm sao thì làm ngày mai đi coi mắt đó!

Nó kiềm chế cơn giận hồi nãy đến giờ, nó hét to:

- Đã nói tui không phải Bạch Tuyết mà sao ông dai như đĩa thế?

Cái quát tháo đầy “nội lực” kia đã khiến người đàn ông kia nhìn kĩ lại nó. Ông bỗng nói:

- Tháo kính áp tròng ra! Con định thay đổi màu mắt xanh đen của con là qua mắt được ta à?

- Ông điên à? Màu mắt hồng tím này vốn có của tui đó! Tự nhiên ông nói tháo kính áp tròng ra là sao?

“Chát” Một cái tát như trời đánh giáng xuống mặt nó. Nó áp tay vào má rom rớm nước mắt.

- Con bắt đầu hỗn lão từ khi nào thế hả? Tháo kính áp tròng ra nhanh lên!

Nó run run nói:

- Có gì đâu mà tháo?

Ông ta đi lại ngồi bên cạnh nó dùng hai tay mở to mắt nó ra. Quả là không có cái kính áp tròng nào cả. Ông lắp bắp không nói nên lời:

- Vậy... hóa ra cháu không phải Bạch Tuyết?

- Hồi thưa. Tại mấy ông lời tui đến cái nơi này đây! Mà sao mấy người lại nhầm tôi với Bạch Tuyết tiểu thư gì đấy vậy?

- Cháu có ngoại hình và gương mặt giống y như đức Bạch Tuyết con tôi.- Ông ta khẽ áp úng rồi nói tiếp- Vậy cháu... là ai?

- Là đứa trẻ mồ côi tội nghiệp và là nạn nhân đáng thương của mấy người.

- Tên gì?

- Hạ Vy.- Nó liếc

- Nhiều tuổi rồi?

- 17, tuổi trăng tròn.

- Vậy bằng tuổi con tôi rồi.

- Thế thì đã sao?

- Cháu muốn thỏa thuận với tôi không?

- Thỏa thuận? Mà thỏa thuận cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Di Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thỏa thuận

Người đàn ông kia lượn lờ trước mặt nó hai ba vòng rồi nói tiếp:

- Cháu... có thể... trở thành con gái tôi... tức là tiểu thư tập đoàn Hoàng Gia trong một năm không?

- Cái gì?- Nó tròn tròn mắt hết lên, tỏ rõ nó đang rất rất ngạc nhiên- Ông đừng có ăn nói hàm hồ. Tôi đây còn cuộc sống riêng của tôi nữa mà. Tôi còn em nhỏ, mẹ già, còn ông bà tuổi đã cao ngang ngửa với ông cố tôi, tôi còn nuôi những đứa con bé bỏng thơ dại, à mà quên tôi chưa có chồng mà...- Nó thao thao bất tuyệt

- Cháu vừa mới nói cháu nỏ còi mà?

- À... ừm... thì cũng như nhau cả thôi. Nói tóm lại tôi sẽ không làm như vậy đâu!

- Cháu... làm ơn làm như vậy giúp tôi đi. Nếu cháu làm được tôi sẽ cho cháu 2 tỷ cùng với 2 căn biệt thự sau lần này.- Ông ta có vẻ nài nỉ

2 tỷ và 2 căn biệt thự chính là mơ ước nhỏ nhoi bấy lâu nay của nó. 2 tỷ là số tiền rất lớn đối với nó, cả đời nó chạy bần chưa chắc gom đủ số tiền ấy. Nó nghĩ thầm, mặt cứ vênh váo lên: “2 tỷ, mình sẽ mua được mấy trăm tô bún giò, hàng chục bộ đồ, một mớ đồ ăn vặt, kem, cốc mận xoài mít ối có hết. Mình sẽ sắm tủ lạnh máy giặt cho bọn thằng Cảnh con Ngọc lát mắt.” Nó suy nghĩ mà lòng như mở hội.

Như chợt nhớ ra điều gì, nó vội hỏi:

- Con ông đâu tại sao tui phải làm vật thế thân cho cô ấy?

- Haizz. Từ hồi sáng tôi nói nó sắp có buổi coi mắt với con trai ông Trần Thành Nhân-tổng giám đốc tập đoàn Trần Gia để hai bên được làm xui gia và có dịp giúp đỡ nhau trong công việc. Nhưng nó lại không chịu vì nó đã có bạn trai rồi. Trưa thì cả nhà chả thấy nó đâu. Con nhỏ đó đã nói là làm chắc chắn giờ nó đang tung tăng với anh chàng bạn trai nó rồi, ít nhất 1, 2 năm nữa nó mới về. Con gái tôi nên tôi hiểu rõ cái tính của nó...- Ông thờ dài

- Ông đã suy nghĩ kỹ chưa mà bắt tôi phải làm như vậy?

- Rồi. Tôi rất chắc chắn với quyết định của mình.

- Nhưng nếu tôi không đồng ý?

- Tập đoàn Hoàng Gia sẽ phá sản.

- Vì sao?

- Chúng tôi đã lỡ lời hứa hôn với bên kia, họ là một tập đoàn có vị thế khá cao đứng đầu thế giới. Nếu không thực hiện lời hứa... họ sẽ... không để yên cho tập đoàn Hoàng Gia...

- Nghe có vẻ chắc ông không phải hạng người lừa gạt người khác. Thôi được rồi, nể tình tương lai và sự nghiệp của ông tôi sẽ làm theo lời ông nói. Nhưng nói trước tên thiếu gia đó phải đẹp trai và tốt bụng chứ không thì thôi tui không làm đâu đó!

- Rồi! Đẹp trai tốt bụng cậu ta có thừa mà cháu đừng lo!

- Tốt! Vậy đầu tiên tôi cần làm gì?

- Ngày mai đã đến ngày coi mắt. Hôm nay tôi sẽ bày cho cháu những tính cách phong cách của con tôi để cháu bắt chước theo. Nhưng đầu tiên cháu phải thay đổi cách xưng hô với tôi và mọi người đã...

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Di Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Coi mắt

Hôm nay là ngày đi coi mắt thiếu gia tập đoàn Trần Gia.

Nó hồi hộp lắm. Đứng ngồi không yên. Miệng cứ nhẩm đi nhẩm lại câu trả lời của những câu hỏi mà bên nhà anh ta có thể sẽ đưa ra cho nó. Thịnh thoảng quên “lời thoại”, nó lại lấy tờ giấy nhỏ ghi lý lịch của cô tiểu thư thật sự kia xem xem rồi nhét lại vào túi.

Còn 1h đồng hồ nữa sẽ đến giờ coi mắt.

Mẹ nó (nói đúng ra là mẹ tiểu thư thật) đã chuẩn bị sẵn cho nó một bộ cánh lộng lẫy và khá kiểu điệu, màu hồng phấn. Xinh lắm. Vừa khít với cơ thể nhỏ gọn của nó. Các cô trang điểm đã tới nhà để sửa soạn cho nó. Một lát sau, đứng đối diện với nó trong gương là một cô nàng xinh đẹp, nước da vốn

có da trắng nay càng trắng hồng hơn, môi tô son hồng bắt mắt, cả khuôn mặt vừa thể hiện vẻ ngây thơ vừa thể hiện một vẻ đẹp quyến rũ, mái tóc xõa dài đen nhánh uốn lượn phần đuôi. Chính cô cũng không nhận ra mình nữa. Bao lâu nay cô chỉ ăn, ngủ với làm việc, chơi đùa chứ đâu có chăm chút sắc đẹp và cũng ít khi soi gương, giờ mới thấy cô có một ngoại hình và một vẻ đẹp thiên phú kiêu sa.

Nó lảo đảo bước theo sau ba nó. Đôi giày cao gót hôm nay nó mang tuy đẹp thật đấy nhưng thuộc loại giày boot đế cao gót cũng cao nên khiến nó hơi đau chân, phần vì không quen đi giày cao gót, phần vì nó phải đi lại suốt. Nó cố chịu đựng. Nó tự nhủ với lòng mình: “2 tỷ, 2 căn biệt thự”.

Địa điểm coi mắt là Nhà hàng IceQueen, cách biệt thự nhà nó khoảng 5, 6 km. Nó được ba mẹ chở đi bằng chiếc xe Cadillac đời mới đen bóng, sang trọng hào nhoáng. Cả bạc tỷ chứ chẳng chơi. Nó cứ quay qua quay lại ngắm nghía bên trong chiếc xe, vì đây là lần đầu tiên, nói chính xác là lần thứ 2 nó đi xe ô tô nhưng lần trước vì mải cãi lộn nên nó chẳng ngắm được gì. Mẹ nó thấy vậy, liền hỏi:

- Con làm như mới đi xe này hay sao mà quay ngang quay ngửa mãi thế?
- À không có gì mẹ! Tại lâu rồi con chưa nhìn kỹ chiếc xe này nên muốn ngắm nó thôi.- Nó cười cười cho qua chuyện
- Sao bữa nay con yêu chiếc xế hộp này thế? Chẳng phải bữa trước con vừa khó chịu bảo ba mẹ đổi xe mà không phải sao?

Nó nao núng, thế này là không được rồi. Nó đánh liều nói đại:

- Tính con sáng nắng chiều mưa trưa lưa thưa mà mẹ! Ngay cả con gái mẹ mà mẹ còn không rõ nữa sao?
- Con bé này bữa nay còn biết trả treo với mẹ nó nữa đấy! Ăn nói sao cho có duyên vào bên anh chị xui mới thích nghe chưa!
- Con biết rồi mà. Khó lắm, nói mãi!
- Nói mãi mới nhớ chứ! À mà sao tóc con hôm nay dài chấm lưng luôn thế, mẹ nhớ tóc con chỉ thấp hơn vai một chút thôi mà. Mọc nhanh đến thế sao?

Chết rồi. Nghe câu hỏi này nó ngồi như trời trồng, mặt tím tái vì chẳng biết nói gì. Như chợt nhớ ra điều gì, mắt nó sáng rõ, nói:

- Nối tóc. Đúng rồi, là nối tóc. Mẹ còn nhớ hôm qua con bỏ đi chứ. Thật ra con đi để nối tóc cho nó thêm đẹp và nữ tính thôi mẹ!- Good. Câu trả lời quá hoàn hảo.
- Ừ. Vậy là tốt! Lấy gương ra soi đi coi thử khuôn mặt có còn gì không vừa ý thì chỉnh sửa lại cho hoàn mỹ.- Mẹ nó nhắc nhở

Nó dạ dạ vâng vâng rồi lấy gương ra giả vờ ngắm nghía, thật ra nó cũng chẳng ưa ngắm soi cái gương đâu, nhưng vì “2 tỷ, 2 căn biệt thự” nên nó mới làm vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Làm quen

---Nhà hàng IceQueen---

Nó bước vào nhà hàng. Ba mẹ đi trước nó. Trung tâm nhà hàng có cái bàn rộng và sang nhất, trên đó có người ngồi. 3 người, phải, là 3 người: 1 người đàn ông trung niên, 1 người phụ nữ và 1 anh chàng thanh niên. Phải công nhận anh ta đẹp khôi ngô. Nhưng khuôn mặt lại toát lên vẻ lạnh lùng vô cảm. Không hiểu sao nó muốn làm quen với anh ta. Bỗng ba nó đi nhanh về phía chiếc bàn sang trọng kia, cười tươi:

- Chào anh, cháu nhà tôi cũng đến rồi!- Ba nó chìa tay ra, ông kia bắt lại, rồi ba nó ra hiệu bảo nó vào.

Trong khi nó còn đang lúng túng thì mẹ nó cầm tay kéo nó vào đứng cạnh ba nó. Ba nó đặt tay lên vai nó tiếp lời:

- Cháu còn nhỏ, còn nhiều thiếu sót. Có gì mong anh chị bỏ qua.

Hai vợ chồng ông Nhân cười cười nhìn nó. Không hiểu sao nó ngại ghê khi mọi người đều nhìn chăm chăm vào mình. Nó lén nhìn sang anh chàng đang ngồi trên bàn, anh ta chống cằm, gật gù, mắt lạnh tanh, môi không một chút biểu hiện. Thoáng thấy anh ta ngẩng đầu lên, nó giật mình quay đi hướng khác. Ba nó niềm nở:

- Anh chị, thôi chúng ta đi qua nơi khác trò chuyện, bàn tính lễ đính hôn cho tụi nhỏ. Để tụi nhỏ đây cho có dịp tự nhiên làm quen. Có chúng ta nhiều khi tụi nhỏ ngại đó.

Nói rồi ba nó đẩy nó ngồi vào chiếc ghế đối diện với anh ta. Anh ta chẳng có biểu hiện gì, đôi mắt vẫn chăm chăm vào vườn hoa nhỏ bên cạnh nhà hàng. Còn tâm hồn anh đã treo lơ lửng trên tận chín tầng mây. Mọi người đã đi hết, chỉ còn anh với cô ngồi im lặng. Không khí tĩnh mịch đến đáng sợ. Cô phải

giữ giá, đáng lẽ con trai phải chủ động mở lời trước, nhưng cô chán ghét cái cảm giác yên tĩnh này, tính cách cô vốn ồn ào mà. Cô nói:

- Ê này. Sao chảnh thế? Đẳng này còn phải giữ giá nghe chưa? Con trai đi coi mắt mà không mở miệng một lời, bộ cảm hả?

- Ủ.- Câu trả lời chỉ cộc lốc có vậy

- Bắt đầu làm quen đi. Người lớn về thấy cả hai còn chưa biết mặt nhau là toi đời đấy!

- Tôi: Phong, 18 tuổi. Tên?

- Hạ Vy, 17 tuổi.

- ...

- Sao không hỏi tiếp?

- Biết vậy là đủ rồi. Không cần đi quá xa!

Nó nắm chặt tay nhấn nhó, lời nói kiềm nén sự tức giận:

- Đây nói cho mà biết nhá! Tôi đây chẳng thêm gì hạng người như anh đâu. Chảnh, xấu xí, tàn nhẫn. Đừng có làm bộ mặt đó. Có ngày tôi đánh...- Nó bỗng nhớ ba nó nói không được ăn nói thô lỗ nên im bặt.

- Sao không nói hết câu?- mắt anh ta vẫn không chuyển hướng

- Ba nói không được thô lỗ như ở nhà.

Anh ta cười.

- Cười gì? Vui lắm hay sao mà cười?

- Thích. Cảm à?

- Anh cũng ngang bướng giống y tôi.

- ...

- Thằng hách dịch. Bà nói không đáp lại... À không... Sao anh lại không đáp lại lời nói của tôi, à không em, mệt quá tôi cho dễ nghe.

Anh ta lại cười.

Bỗng một anh phục vụ chạy đến, đặt trên bàn một mớ đồ ăn và một chai rượu soju Hàn Quốc kèm theo hai chiếc ly thủy tinh.

- Tôi nhớ là tôi chưa gọi đồ ăn.- Nó nói

- Ba mẹ tôi gọi!

Nó đảo mắt nhìn một lượt bàn ăn. Mắt nó bỗng sáng rỡ:

- Trúng món khoái khẩu của mình. Tuyệt vời!

Nó đang định ăn đĩa tôm hùm nướng thì một bàn tay kéo chiếc đĩa lại. Là anh ta.

- Đây, thả đĩa đó ra! Món khoái khẩu của tôi, để tôi ăn!

- Món yêu thích của tôi. Cô không được ăn.-Anh ta ngạo mạn

- Trả lại đây! Tôi thấy trước mà!

- Ô cái cô này. Thức ăn này ba mẹ tôi mua đấy!

- Mặc kệ, ba mẹ anh mua cho cả hai ăn mà.

- Nói tóm lại đưa đĩa tôm hùm đây!

- Thôi như vậy đi! Chúng ta thì uống rượu. Ai uống hết chai trước sẽ được ăn món này.

Anh ta gật đầu đồng ý rồi quay sang nói với anh bồi bàn:

- 1 chai soju.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: So tài tởu lượng

Hai người nhìn nhau.

Mặt đối mặt.

Tay cầm ly, tay cầm chai rượu.

Uống!!!

Cả hai người cứ thi nhau uống rượu. Tất nhiên tởu lượng bọn con trai sẽ cao hơn con gái rất nhiều. Nhìn thấy chai rượu anh ta đã gần hết một nửa trong khi chai mình chỉ mới xong phần tư. Nó bắt đầu lo lắng. Uống một ly nó đã cảm thấy choáng rồi. Huống hồ gì cả chai rượu.

- Sao anh uống rượu giỏi thế?- Nó nửa tỉnh nửa mê hỏi

- Giải sầu.- Anh ta trông có vẻ đã say

- Có chuyện buồn sao?- Nó tiếp tục thêm nửa ly rượu vào miệng

- Ừ.

- Sao buồn?

- Bỏ đá.

- Anh mà cũng bị bỏ đá sao?- Nó nói trong men say

- ...- Anh nốc thêm ly nữa

- Tôi tưởng một người lạnh lùng đẹp trai như anh có cả khối người mê chứ!

- Đòi mà. Tôi ghét nữ nhi.

- Vậy sao anh còn nói chuyện với tôi được nè.

Anh ta như tỉnh rượu, lạnh lùng nói:

- Trường hợp đặc biệt.

Nó tắc lưỡi:

- Nói chuyện với anh chán phèo.

- Nói chuyện với một cô gái xinh đẹp như cô vui ghê.

Nó sặc rượu, phun hết xuống đất. Ho khan liên tục.

- Tôi đùa thôi. Lấy khăn tay tôi mà lau.- Anh đưa khăn cho nó, mặt đỏ ửng lên vì say xỉn.

- Cảm ơn. Anh tốt thật.

Nó lau lau quanh miệng, rồi quen tay bỏ luôn vào túi.

- Tại sao anh đồng ý đi coi mắt tôi?

- Ba mẹ bắt. Vì sự nghiệp. Vì tập đoàn Trần Gia. Cô cũng vậy sao?

- Ủ.- Nó mê man trong hơi rượu

- Cô say rồi. Tôi đưa cô về.

- Không... không... để tôi ăn hết đĩa tôm hùm tôi mới về...

Anh ta đành chịu thua:

- Cô ăn đi. Tôi ngăn cô ghê.

Nó vui mừng ăn đĩa tôm hùm...

“Oe oe” Nó bỗng rên rỉ, rồi quay sang nói với nụ cười đắc thắng kia:

- Anh... dám đổ rượu vào đây?

- Cho cô chết! Ăn đồ ăn của tôi là như vậy đấy!- Anh nở nụ cười viên mãn.

- Anh... chết... với... tôi... Hãy... đợi... đây... nubakachi...- Cô thiếp dần đi trong cơn say xỉn.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Hoàn trả khăn tay

Nó tỉnh dậy. Nó đang ở trong phòng nó. Nó đưa tay lên nhìn điện thoại: đã hơn 8h sáng. Nó cố nhớ chuyện gì đã xảy ra hôm qua, nhưng ngoài chuyện nó thì uống rượu với anh chàng kia nó chẳng còn nhớ gì nữa.

“Cốc cốc” Có tiếng gõ cửa

- Ai đó vào đi!

Mẹ nó mở cửa bước vào, trên tay bê một cái khay nhỏ, 1 ly nước chanh giải rượu.

- Con gái uống nước chanh giải rượu đi con. Hôm qua sao con uống rượu kinh thế. Bất thiếu gia nhà bên kia cũng về đến nhà.

Cô há hốc mồm

- Có chuyện đó sao?

- Con không nhớ à? Ừm mà cũng đúng thôi hôm qua con say xỉn không biết trời đất là gì luôn mà...

“Trời ơi mất hình tượng quá!” Nó nghĩ thầm

- Thôi uống nước đi rồi nghỉ ngơi!- Mẹ nó nói

Nó cầm cái ly tu cái ực một hơi hết sạch. Rồi lại lần quay ra ngủ tiếp.

“Tít... tít... tít...” Chuông điện thoại vang lên

Nó mệt mỏi ngồi dậy, lấy từ trong chiếc túi xách chiếc phone yêu quý.

“A lô.”

“Khăn tay.”

“Khăn gì? Khăn nào? Nói chuyện cộc lốc thế có thánh mới hiểu.”

“Khăn tay hôm qua tôi cho cô mượn.”

“Mà có chi không?”

“Trả cho tôi.”

“Điện à tôi trả rồi.”

“Kiểm tra lại đi.”

“Bà nói là bà đã... À không. Tôi nói là tôi đã trả rồi mà sao dai nhách thế?”

“Kiểm tra lại đi rồi hãy nói.”

Nó khó chịu lục lọi hết trong túi xách. Đã nói là không có mà vẫn cứ li... Chợt nó nhìn thấy một chiếc khăn tay trắng quen thuộc-là của anh ta. Nó nói vào điện thoại.

“Sao anh bỏ khăn tay vào túi xách tôi vậy?” Giọng nói ngây thơ vô (số) tội.

“Ờ hay chưa! Chính cô lấy khăn tay tôi mà còn nói nữa à?”

“Vậy á! Vậy cho tôi xin lỗi! Nhưng mắt có cái kahnw tay cũng nhầm nhò gì đâu mà anh kiểm tôi vậy?”

“Nó là một kỉ niệm. Tóm lại trả tôi ngay.”

“Qua nhà tôi lấy.”

“Mơ đi. Cô qua đây.”

“Còn khuya. Không qua thôi tôi lấy luôn.” Chợt như nó nghĩ ra điều gì, nó nói tiếp. “À mà thôi để tôi đem qua cho!”

“Tốt. Chút gấp. Tút...tút...tút”

Cái thang mất nét, bà chưa kịp nói lời nào đã tắt máy. Nó muốn hưởng dương hay hưởng thọ đây! Đời còn dài mà sao nó muốn quy tiên sớm thế nhỉ? Bà đây mà gặp nó bà đánh không tha.

Nói vậy thôi chứ nó cũng mặc đồ dàng hoàng và bảo bác tài xê riêng chở nó đến nhà anh chàng khó ưa kia.

“Kính coong” Tiếng chuông vang lên

“Xoạch” Một người đàn bà ra mở cổng- đó là Trần phu nhân.

- Chào bác! Cháu đến để gặp anh Phong ạ!- Nó lễ phép chào hỏi, thành quả nó học được từ sự khổ công dạy dỗ của ba nó

- Quý hóa quá! Cháu vào đi! Cháu cứ lên phòng nó! Phòng nó ở trên tầng 4 phòng thứ 2 đấy cháu!

- Vâng ạ cháu cảm ơn bác! Thưa bác cháu lên phòng anh ấy ạ!

- Ừ.

Nó nhanh chóng bước lên cầu thang, giờ mới thấy nhà này rộng khủng khiếp. Mấy nghìn mét vuông chứ chẳng chơi. Nó đi mà mắt cứ đảo qua đảo lại nhìn khắp căn phòng cao 8 tầng.

Sau hơn 10 phút đi lên, trước mặt nó đã là phòng của anh chàng kia. Nó nuốt nước bọt rồi gõ cửa.

- Ai đó?

- Tuyệt nương nương muốn gặp người đây!- Nó trả lời

- A thì ra là nhị vương phi muốn yết kiến trẫm. Trẫm miễn lễ. Khanh bình thân. Cứ vào đi cửa không khóa!- Anh ta đùa lại

Nó đập văng cửa bước vào, mắt sôi sục lửa, xấn tay áo:

- Ngon ha! Dám gọi bốn nương ta là vương phi. Muốn sao?

- Đùa mà đùa mà! Làm gì giận thế?

Nó dần nguôi giận, phớt lờ câu nói của anh ta, nó quăng vào bàn anh ta chiếc khăn tay rồi đi quanh quanh ngắm nghía khắp mọi góc ngách trong căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Trả ơn

Nó thản nhiên đi quanh khắp phòng. Thấy cái gì lạ lạ là nó sẫm soi tỉ mỉ cứ như điều tra một vụ án quan trọng nào đó. Mặt nó tỏ vẻ hình sự đi lại rất tự nhiên chả biết ngại ngùng còn Phong thì đờ người ra. Nó loang quanh khắp phòng, lượn qua lượn lại hai ba vòng rồi cuối cùng nó dừng chân bên kệ sách ngất ngưỡng không lồ. Cũng phải cả trăm quyển sách chứ chẳng ít ỏi gì. Nó dò từng quyển sách. Toàn là về y học, truyện trinh thám, tiểu thuyết, sách khoa học viễn tưởng... Toàn những cuốn truyện chán bỏ xừ mà nó không bao giờ muốn đọc. Sở thích của nó chỉ có một-truyện tranh.

- Anh không đọc truyện tranh à?- Nó quay sang hỏi

Anh ta ngồi bắt chéo tay phía sau đầu ngả người ra chiếc ghế xoay:

- Ủ. Tôi không ưa mấy cái loại truyện vớ vẩn đó.

- Đúng là đồ nông cạn. Anh thật ngu ngốc nếu chưa bao giờ đọc truyện tranh.

- Mắc mớ gì cô! Mặc kệ tôi chứ!

- Đồ quá quắt! Bà mới nói một câu mà đã tía lía cái mồm! Cần thận mồm miệng kéo bà và...

- À mà này...- Anh ta phớt lờ câu nói của nó, chen ngang

- Cái thằng này bà đang nói mày dám cãi lại à? Mất dạy!

- Nếu tôi mất dạy hôm qua tôi đã không cồng cô về nhà rồi, tôi cũng sẽ không bị cô ỏi đến mức ướt hết lưng áo! Nhớ lại hồi đó gớm chết!

- Mất dạy! Tôi đâu có ỏi đâu. Lừa bà à?

- Ai dám lừa một bà chần lừ như cô? Không tin tôi cho cô xem bằng chứng! Tôi đi lấy mấy cái tấm ảnh tôi chụp được khi cô ỏi cho cô xem!

- Cái gì? Anh dám chụp ảnh tôi sao?

- Tranh thù tí mà.- Anh cười xảo trá

Anh toan đi thì bị câu nói của nó chặn lại:

- Thôi được rồi tôi tin.

- Có vậy thôi sao?

- Chớ anh muốn gì nữa?

- Phũ phàng ghê đúng là làm ơn mắc oán.

- Thôi được rồi được rồi cảm ơn anh được chưa?

- Tôi không thích lý thuyết suông?

Cô le lưỡi:

- Vậy giờ anh muốn gì?

- Cô bao tôi đi đâu đó đi!

- Anh nhà giàu mà bắt tôi bao sao? Mất hình tượng quá!

- Từ đâu đã chẳng có cái hình tượng nào rồi! Giữ làm chi?

- Anh cứng đầu thiệt?

- Ủa đầu tôi có cứng đầu cô sờ đi nè!- Anh ta giả vờ ngốc nghếch

Nó nắm chặt tay nghiêng răng nói:

- Tôi không đùa! Rốt cuộc anh muốn đi đâu?
- Tùy cô!
- Hồ bơi?
- No!
- Công viên?

Anh ta lắc đầu.

- Rạp chiếu phim?
- Không!
- Khu vui chơi giải trí JK?
- OK!- Anh ta khẽ gật đầu mỉm cười

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Di Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Trả đũa

Khu vui chơi giải trí JK là một khu vực dành riêng cho giải trí có diện tích khá rộng và là nơi đặc biệt thu hút nhiều bạn trẻ hiện nay. Khu này được chia làm 4 khu chính: khu chiếu phim, khu ăn uống, khu trò chơi 1 (những trò chơi trên màn hình máy tính) và khu trò chơi 2 (những trò chơi chuyển động với các thiết bị nhất định). Khu vui chơi này được thành lập dựa theo mô phỏng những khu vui chơi nổi tiếng trên thế giới để tạo cho đất nước một khu vui chơi có sức ảnh hưởng lớn. Nó đặc biệt ở chỗ: khi mới bước vào cửa vào ta sẽ nhận được một tấm thẻ nhỏ, muốn ăn uống, vui chơi, hay xem phim ta chỉ cần quẹt tấm thẻ đó vào, số tiền thanh toán sẽ được vắn tắt lại ở mã vạch trên thẻ, lúc ra về dựa vào mã vạch người ta sẽ tính được số tiền bạn đã tiêu hết và ta cần thanh toán ngay số tiền ấy.

Nó với anh bước vào. Nó lấy 1 cái thẻ cho hai người. Đi đâu mọi người cũng trầm trồ vẻ đẹp trai lãng tử của Phong. Nó tức điên người. Nó đẹp như vậy mà chẳng có ai khen, con trai con gái thời này không lẽ mê trai đến thế cơ á?

Nó rủ anh chơi đủ thứ, nhưng nhìn anh e dè nó buộc miệng nói:

- Tôi bao mà anh lo gì? Cứ chơi tôi bao hết!

Nó với anh chơi trò này đến trò nọ, chơi mãi vẫn chưa hết tất cả các trò. Rồi hai người lại đi xem phim hoạt hình (theo sở thích của nó) và cuối cùng là ăn uống vào lúc giữa trưa. Theo ước tính của nó thì số tiền đã tiêu đã đạt đến con số không tưởng.

Nhưng nó không màng đến điều đó! Nó lại rủ anh chơi tiếp.

Trong lúc anh ta đang mải mê với trò bắn súng mô phỏng 3D, nó ghé sát tai anh thì thầm:

- Tôi đi vệ sinh chút anh đợi ở đây một lát tôi về ngay!
- Ừm!

Anh ta chơi xong, chẳng biết làm gì đành ngồi đợi.

Tấm thẻ anh vẫn cầm. Tuy biết là có thể chơi tiếp được nhưng nếu vậy sẽ làm cho nó rất rất tốn tiền. Còn chưa biết nó mang theo bao nhiêu.

Nhưng đợi mãi. Mười lăm phút. Ba mươi phút. Một giờ đồng hồ. Nó vẫn chưa trở lại.

Anh nhanh chóng chạy đi tìm, gọi điện cho nó.

“Cô đang ở đâu vậy?”

“Ồ nhà, thưa sư huynh” Giọng nói chứa nụ cười ngạo nghễ

“Cô dám lừa tôi?”

“Anh tưởng tôi quên cái chuyện anh đổ bia vào con tôm hùm khiến tôi không tài nào ăn nổi. Thế là uống mất con tôm hùm. Đây là bài học nhớ đời của anh đó.”

Nói rồi nó cười đắc thắng gập má, mặc cho anh ta đang đứng như trời trồng chẳng biết làm sao

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ăn miếng trả miếng

Sáng hôm sau...

Ngày mới bắt đầu với nó cũng như mọi ngày, suốt ngày cứ phải gọi những người không cùng huyết thống với mình là cha cha mẹ mẹ rồi phải sống xứng đáng với vai trò một người con hiếu thảo. Nó không thể sống thật với mình, một nhóc con 17 tuổi bướng bỉnh suốt ngày quậy phá giờ phải đội lốt một tiểu thư hiền lành nết na. Đó quả là một thành tích đáng tuyên dương của nó. Nó nhớ quê, nhớ bọn thằng Cảnh, con Ngọc, thằng Tuấn, nhớ những ngày làm phục vụ đến nổi đau nhức cả người, nó nhớ những bữa đứng trong bụi rậm chụp lén thằng Tuấn nhổ lông nách hay con Ngọc nặn mụn đến nổi muỗi đốt đau rát cả người, nhớ những lượt like và bình luận tăng nhanh như thổi khi nó up những tấm ảnh bắt hủ đồ lên face, nó nhớ những lúc mặc cho ví rộng mà vẫn phi như bay vào các quán ăn. Nó nhớ ghê lắm, nhớ da diết. Nhưng vì “2 tỷ, 2 căn biệt thự” nó mặc tất cả, nó bất chấp vì đổi với một đũa hám tiền như nó thì: tiền là số 1.

Ngày hôm nay với nó sẽ không có gì bất bình thường nếu như...

“Tút... tut... tut...” Chiếc Iphone của nó khẽ rung rung trên giường.

Nó đang nằm lười sau hơn 2 tiếng phò tá mẹ đi shopping. Bỗng nghe tiếng điện thoại, nó thầm chửi rủa cái thằng già nào dám phá vỡ giấc ngủ ngàn vàng của nó. Nó lấy lại cái bản chất dịu dàng, nhẹ nhàng bắc máy:

“A lô. Tôi nghe ạ.”

“Cô gọi nhầm! Dám bỏ mặc tôi trong cái khu vui chơi chết bầm kia. May là tôi thân thể thiếu gia tập đoàn Trần Gia nên người ta mới cho tôi ra không thì tôi đã chết tro xương trong đó rồi. May với cô tôi đây lòng nhân từ độ lượng nên tôi bỏ qua.” Anh cho cô một tràng xối xả rồi hạ giọng

“Nếu anh điện cho tôi chỉ vì kẻ khờ thì bye nha tôi không rảnh để nói chuyện với kẻ rảnh rồi sinh nông nổi.” Cô đáp

“Vâng, cho thằng rồi hoi này xin ít phút để gặp bà chị. Vì bà chị bận rộn lắm nên thằng rồi hoi này xin nói gọn: chiều nay 2h gặp nhau tại Café Sky.” Nói rồi anh gập máy không để cho nó kịp nói thêm lời nào.

Nó nghiêng răng, chau mày, nắm chặt cái điện thoại: “Cha già mắc dịch, đến khi bà không còn là tiểu thư nữa bà sẽ cho mày ăn đấm về nhà ba mẹ khỏi nhận ra mày luôn. Dám hỗn láo với bà à, mợ nha con.”

Nhưng nói gì thì nói, giờ nó cũng đã là một tiểu thư giàu có, không lẽ để mạng tiếng “chảnh” khi không đi gặp anh ta à. Nó ngủ tiếp, nhưng luôn nhớ 2h chiều nay ra Café Sky...

1strong9 p.m

Nó vẫn còn nằm ườn trên giường, không muốn ngồi dậy nhưng tự nói với mình đúng 1h30 sẽ thay đồ chuẩn bị đi. Còn 23 giây nữa, thời gian sao trôi nhanh thế nhỉ? Nó lẩn qua lẩn lại mấy vòng... đã 1h30 phút.

Nó ngồi dậy, thay áo quần. Mặc một bộ cánh thật lộng lẫy và thoa một lớp phấn nhẹ trên mặt là những điều mà ba mẹ nó bắt buộc phải làm mỗi khi ra đường.

- Con đi đâu đó? Trang điểm chưa?- Trần phu nhân hỏi khi thấy nó đang “ra lệnh” cho anh tài xế riêng chờ nó đi.

- Đi gặp anh Thành Phong ạ. Con trang điểm rồi mẹ đừng lo!- Nó trả lời

- Tốt! Tình cảm hai đứa càng ngày càng thắm thiết hơn rồi đó!- Bà mỉm cười

Trong lòng nó cái câu nói “Tình cảm hai đứa càng ngày càng thắm thiết hơn rồi đó” của mẹ như tương phản với “tình trạng” hiện nay vậy. Mặc dù không muốn nhưng nó cũng buộc miệng nói:

- Vâng. Mong là vậy ạ!

Mẹ nó quay sang bảo anh tài xế:

- Chờ tiểu thư đi nhanh kéo trễ hẹn!
- Vâng thưa phu nhân.

Anh tài xế nhanh chóng mời nó vào trong chiếc xe hộp quý phái. Chiếc xe nhanh chóng lăn bánh.

---Café Sky---

Nó bước vào, nhìn quanh, cố tìm kiếm chỗ ngồi của anh. Cuối góc phòng, bên cạnh khu vườn mô phỏng mini trong lồng kính trong suốt, một chàng trai đang chăm chú nhìn, chống cằm, mặt tỏ vẻ chán chường.

Nó đi lại, kéo ghế ngồi đối diện với anh. Bắt lời:

- Anh thích vườn nhỉ?
- Không. Chẳng qua vì màu xanh lá cây trù phú đó thôi!
- Mà anh gọi tôi ra đây có chuyện gì?
- Chẳng có gì! Gọi cô ra đây ngồi nói chuyện cho vui.

Nó bĩu môi:

- Rảnh dỗi ha!
- Giởn thôi, có chuyện nên mới gọi ra! À mà... trước hết cô uống nước đi!- Anh đẩy ly bạc xiu về phía nó

Nó chớp lấy chiếc ly, nhanh chóng đưa lên miệng uống:

- Cảm ơn! Chu đáo ha!

Chưa uống hết thì nó phun ngụm tất cả chỗ nước nó vừa uống ra sành, ho sặc sụa.

- Cái nước gì thế? Sao chua dữ vậy!

Anh cười đắc thắng, lòng nghĩ thầm: “Không chua sao được! Hồi nãy tôi đã vắt 2 trái chanh vào mà!”. Sau khi lấy lại vẻ bình tĩnh, anh tỏ vẻ ga-lăng:

- Thôi cô vào phòng vệ sinh rửa áo đi, văng vào áo rồi kia! Chỗ này để tôi nói người ta dọn cho!
- Cảm ơn!- Nó nhanh chân tiến về phía phòng WC, nhưng không đem theo túi xách vì không tiện cho lắm

Sau một hồi lau áo, nó trở về chỗ ngồi. Chỗ nước nó phun ra đã được lau dọn sạch sẽ. Vừa ngồi vào bàn thì nó nghe anh nói:

- Xin lỗi cô! Nhưng mà hiện tại tôi có chút việc gấp! Gặp cô sau nha!- Anh vẫy tay chào rồi về, miệng cứ tùm tùm cười

Nó chán chường, ngồi một lúc, rồi cũng về.

Tối 11h đêm. Đang ngủ thì nó bỗng nghe có tiếng ai nháy máy. Nó mệt mỏi lê người khều chiếc túi xách để lấy điện thoại. Ai mà vô duyên đêm hôm khuya khoắt không lo ngủ mà còn nháy máy cho người ta? Nó bật đèn lên...

Bỗng nó thấy trong túi xách có vật gì rất gớm ghiếc đang cựa quậy.

Đen, tròn, to, có lông, có đuôi, kêu chít chít. Đó là con chuột. Nó xém hét toáng lên vì sợ. Nó nhanh chóng kéo bao tía túi xách lại rồi ném nó qua cửa sổ.

Nó biết tổng ai đã làm việc này. Là anh ta chứ không phải ai khác. Lợi dụng lúc nó đi vào phòng vệ sinh để bỏ con chuột thối tha này vào túi xách. Đúng là đồ xảo quyệt! Hèn gì lúc về miệng anh ta cứ tùm tùm cười.

Nó hậm hực, quyết không tha cho anh chàng này.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Picture on the face

Nó ngủ mà ôm cục tức bực chẳng, bụng bảo dạ làm sao thì làm phải trả đũa được anh ta.

Nghĩ thì nghĩ vậy thôi chứ giờ nó cũng chẳng biết làm sao nữa. Làm sao vừa phải giữ được hình tượng nét na đúng như lời thỏa thuận, vừa báo thù được cho nó. Nó cũng tự hỏi nếu có cách gì được như vậy là 100% giờ nó bay cái vèo qua nhà anh ta để làm liền. Cho bố ghét. Ý giàu có đẹp trai là làm gì thì làm à?

Nó xoay người. Cách gì để trả thù thì sau này hẵng tính. Trước tiên phải tiếp cận anh ta đã.

Không cần bận tâm quá nhiều, nó nhắm nghiền mắt ngủ như chết.

Sáng hôm sau, đúng 6h, chiếc đồng hồ reo lên báo thức.

Nó vùng dậy. Nó cũng khá bất ngờ về việc này. Bấy lâu nay chiếc đồng hồ báo thức đối với nó cũng chỉ là thứ vô tích sự, có reo to đến cỡ nào nó cũng tắt thôi. Và lại, dù cho trái đất quay ngược quỹ đạo hay heo biết nói, động đất mạnh nhất hành tinh hay sóng thần cao nhất thế giới ập đến chưa chắc đã làm cho nó tỉnh giấc. Hôm nay tự nhiên nó mang sức mạnh diệu kì.

Nó mặc một bộ đồ đơn giản và dễ mặc. Hôm nay đi sớm chắc mẹ nó không phát hiện để nhắc nhở trang điểm đâu. Nó thích màu xanh nước biển, vì thế nó vận một bộ váy xanh dương nhân nhật và thêm chiếc nơ xanh đậm tô điểm thêm. Trông đơn giản nhưng khá bắt mắt. Hải lòng với bộ xiêm y này rồi, nó bắt đầu đi qua nhà anh ta.

Sáng sớm nên vẫn chưa có ai thức dậy, chỉ có cô giúp việc đang lau dọn nhà cửa. Thấy nó, cô giúp việc ra mở cửa ngay. Nó bắt chuyện:

- Cô hôm nay cháu qua đây phụ cô dọn nhà được không?
- Thôi tiểu thư làm thế tôi bị mắng ngay.- Cô xua tay
- Thôi mà không có gì đâu. Con sẽ nói với hai bác mà.- Nó nài nỉ
- Vậy thì được. Ông bà chủ có được đứa con dâu như tiểu thư thật có phúc.- Cô e dè đồng ý

Nói là đồng ý thôi chứ cô giúp việc toàn giành làm hết, nó chỉ phụ được vài việc con con. Sau khi làm điểm tâm, nó có nhiệm vụ vào dọn dẹp phòng anh ta.

Phòng anh ta bừa bộn lắm. Nào là sách, quần áo, tất vớ, nào là giày dép, bút viết, mọi thứ tứ tung khắp nơi. Nó dọn xong cái mớ lộn xộn này chắc cũng mất 1 tiếng đồng hồ. Nó thầm cảm phục cô giúp việc ngày nào cũng dọn dẹp mà không hề than thở một lời nào.

Nó đang sắp xếp lại sách vở trên bàn thì bỗng nhìn thấy cây bút dạ màu đen. Như chợt nghĩ ra điều gì, nó khư nhếch miệng cười bí hiểm, cầm vội cây bút rồi ngồi bên cạnh chiếc giường hí hoáy viết viết vẽ vẽ lên mặt anh.

Sau hơn 10 phút nó mới hoàn thành bức tuyệt tác hội họa trên gương mặt đáng thương của anh ta. Không lẽ chỉ có nó mới nhìn được cái cảnh buồn cười như vậy sao? Không. Nó phải báo cho mọi người biết để vào xem. Nhưng mà nếu nói ra thì còn gì là hình tượng nét na hiền lành nữa.

Nó bắn khoắn một hồi, rồi rút điện thoại ra, chụp mặt anh thành hàng chục tấm ảnh. Trông ngộ ghê gì đâu á! Nó vừa chụp vừa tùm tùm cười.

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Làm osin cho tôi, OK?

Xong xuôi đầu ra đây, nó nhanh chóng kì cọ sạch sẽ hết khuôn mặt anh ta. Vì sao ư? Vì nếu để y vậy sang ra anh ta sẽ hét lên và mọi người sẽ biết tông thủ phạm đích thị chính là nó. Mà nếu như vậy thì sẽ mất hình tượng rồi. Vì vậy nó buộc phải rửa sạch hết những dấu tích trên gương mặt anh ta.

Sau đó nó ba chân bốn cẳng chạy về nhà.

8h sáng. Biết anh ta đã dậy. Nó nhắn tin, kèm theo là những bức ảnh bắt hủ mà nó đã chụp được: “Haha. Bỏn tiểu thư ta đã có được những bức ảnh có 1-0-2 của người.”

Nhận được ảnh, anh vô cùng sùng sốt. Anh chạy vội vào toilet soi gương. Nếu nhìn kĩ lắm mới thấy được những vết mực đen mờ mờ trên gò má và trán. Nhưng cô ta đã vào phòng anh khi nào cơ chứ?

Anh ra ăn điểm tâm như thường lệ khi nghe tiếng mời của cô giúp việc.

- Này cô Sáu!- Trần phu nhân vừa kéo ghế ra vừa hỏi- Ban sáng có ai vào nhà ta à? Tôi nghe tiếng chuông.

- Vâng. Là Hoàng tiểu thư ạ.

Nghe đoạn đối thoại kia, anh ta nhảy dựng lên:

- Cô ta đến đây làm gì?

- Phụ tôi dọn nhà và làm bữa sáng ạ. Tiểu thư cũng là người đã dọn phòng cho cậu chủ.- Cô giúp việc sợ hãi

Hóa ra tranh thủ lúc vào dọn dẹp phòng cô ta đã lên chụp hình ảnh. Anh ta không buồn ăn cơm chạy ngay vào phòng. Gọi cho cô:

“Cô muốn gì?”

“Hehe. Up lên facebook.”

“Xin cô, đừng. Cô muốn gì cứ nói tôi sẽ làm cho nhưng đừng up lên face.” Anh khẩn khoản

“Ừm... Vậy ai đã bỏ con chuột hôi hám vào túi xách tôi thế nhỉ?” Nó vẻ ngạo mạn có đôi phần tức giận

“Xin lỗi là tôi. Nhưng xin cô đừng up lên face. Cô muốn gì tôi sẽ làm ngay?”

“Haha. Vậy tôi bảo anh up mấy tấm ảnh lên face anh dám làm không?”

“Đừng có đùa. Như vậy cũng bằng không.”

Nó đắn đo một hồi rồi tiếp.

“Vậy thì 1 ngày làm osin cho tôi. OK?”

Anh chần chừ một hồi rồi đáp lại.

“OK.”

Nó miễn cưỡng cười tự đắc.

“Haha. Vậy ngày mai đúng 6h có mặt tại nhà tôi bắt đầu công việc.”

“Hừm... OK.”

Anh ngồi xuống ghế, gập máy, mặt hầm hầm như sát thủ, trên đầu khói nghi ngút. Dám lợi dụng mấy tấm ảnh vợ vẫn kia để bóc lột sức lao động à? Dám chơi xỏ xiên tôi à? Cô thích thì tôi chiều.

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Di Phái Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Có sớm quá không?

Sáng hôm sau, anh đến nhà cô đúng 6h như lời hẹn.

Vừa bước vào nhà, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía anh. Từ các cô bảo mẫu, giúp việc đến bác thư kí, tài xế, từ đầu bếp riêng trong nhà đến ông bà nhà họ Hoàng cũng không thể rời mắt ra được. Vì sao ư? Bản chất của anh lâu nay vốn lạnh lùng vô cảm, ít khi tự chủ động đi qua nhà người khác như lần này. Mọi người đều có chung một suy nghĩ: chàng lễ anh và Hoàng tiểu thư đang hẹn hò sao?

Cắt đứt những ánh mắt ngạc nhiên kia, anh nói:

- Mọi người sao nhìn cháu chăm chăm thế? Mặt cháu dính gì sao?

Ông bà Hoàng lấp bắp:

- À... à không có gì đâu!

- Mà cháu đến đây có việc gì sao?
- Vâng ạ. Cháu đến gặp tiểu thư.
- Ủ' vậy cháu vào đi. Tiện thể giúp bác gọi nó dậy luôn nha.

Anh gãi đầu lúng túng:

- À vâng ạ. Nhưng mà... phòng của tiểu thư đâu ạ?
- Cháu cứ lên tầng hai, rẽ trái, rẽ phải, nhìn qua bên tay phải có 5 căn phòng. Căn phòng thứ 3 là phòng của nó đó. Cháu nhớ đừng đi không?
- Dạ. Cháu nhớ rồi ạ.
- Hay để bác gọi anh thư kí dẫn cháu lên nhé!
- Dạ thôi ạ. Cháu làm phiền hai bác rồi. Cháu xin phép lên ạ.

Đội anh đã bắt đầu đi lên tầng hai, hai ông bà nhà họ Hoàng lại bàn tán:

- Hai đứa dạo này thân thiết ghê!- Bà Hoàng nói- Mới vừa hôm kia con Bạch Tuyết qua nhà thằng Phong giờ lại đến thằng Phong qua nhà mình.
- Đúng đó. Tụi nó suốt ngày cứ nhắn tin rồi đi chơi. Mà tính thằng Phong ai không biết, nó nổi tiếng lạnh lùng mà lại chịu đi chơi với một con nhóc như Bạch Tuyết, Chẳng phải nó đã thay đổi rồi sao?
- Ông nói cũng đúng. Để gì làm cho thằng Phong đổi được cái tính vô tâm đó. Lâu lâu thấy con Bạch Tuyết nhà mình cũng được việc đó nhĩ?

Ông Hoàng xoa xoa cằm, tỏ vẻ như đang dăm chiêu suy nghĩ:

- Có lẽ đã đến lúc cho tụi nó kết hôn rồi! Tụi nó làm thân nhanh như vậy mà!
- Có sớm quá không ông? Dù sao cũng cần cho tụi nó thêm chút thời gian tìm hiểu thêm!
- Không sớm đâu. Bà cứ để tôi lo chuyện này.

Bà phu nhân vẫn không khỏi lo lắng:

- Chuyện này có cần thiết phải gấp rút như vậy không ông? Tụi nó vẫn chưa hoàn thành xong bậc trung học mà!

Ông nhấn mặt:

- Bà định phản lại ý kiến tôi sao? Cứ kết hôn đi. Cùng học luôn. Dù sao giờ mới là hè mà! Vả lại, kết hôn nhanh, anh chị xui cũng sẽ nhanh chóng kí hợp đồng với tập đoàn nhà ta.

Bà vốn sợ lúc ông nổi giận nên không nói gì hơn, đành e dè chấp thuận.

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Osin bất đắc dĩ

Anh bước vào phòng nó.

Nó đang nằm sắp ngủ khò khò trên giường.

Anh đảo mắt nhìn quanh. Không ngờ nó dữ vậy mà cũng mơ mộng ghê. Phòng toàn màu hồng với trắng rất dễ thương. Cái phòng này bọn con gái nói đúng ra là thích mê. Tường sơn hồng phấn, xà nhà thì khoác tấm áo trắng xóa. Chiếc đèn chùm trong suốt bằng pha lê hồng ở giữa không tỏ vẻ sang trọng mà lại rất trẻ con và ngây ngô. Đồ đạc trong phòng từ cái bàn, cái ghế, đến cái tủ quần áo, cái giường, từ bàn trang điểm đến phòng học ngay cả chiếc tủ đầu giường và chiếc đèn ngủ cũng màu trắng nốt. Tuy anh không thích cái màu này nhưng nếu nói ở phương diện nghiêm túc thì quả thật căn phòng này khá đẹp. Không chỉ vậy phòng lại rất ngăn nắp nữa.

Anh bước lại cạnh chiếc bàn trắng đặt nơi góc phòng. Trên đó đặt một quyển sách ai đó quên chưa gấp lại. Là tiểu thuyết “Không gia đình” của Hecto

Malot. Hóa ra cô nàng này cũng là một con mọt sách, quyển tiểu thuyết dày cộm vậy mà đã đọc gần hết rồi. Anh ngồi xuống ghế, cũng khá tò mò quyển sách này có hay không mà sao cô ta mê thế, nên anh lật ra chương đầu tiên ngồi đọc. Vừa đặt mắt vào thì...

- Trả cuốn sách đó cho tôi!- Một giọng nói phát ra

Anh nhìn quanh, nhưng không thấy ai, nó thì còn đang nhắm mắt. Chẳng lẽ anh ảo giác sao?

Anh lại đọc tiếp, giọng nói đó lại vang lên:

- Bộ anh không có tai à?

Anh quay đầu lại, nó đã ngồi dậy, mặt hầm hầm nhìn anh.

Anh ngơ ngơ rồi chỉ tay vào mình:

- Cô nói tôi sao?

- Phòng này chỉ anh với tôi, không lẽ tôi nói với ma sao?

Anh hiểu ra, để cuốn sách lại vị trí cũ, đứng lên vươn vai.

- Cô muốn tôi làm gì nói đi!

Nó bắt chéo tay sau đầu, vừa đi vào phòng tắm vừa nói:

- Dọn lại sơ sơ phòng cho tôi!

Anh bĩu môi nhưng cũng bắt tay vào việc làm. Nhìn mất hình tượng quá! Anh vốn là một chàng trai phong độ, đẹp trai mà phải chịu cúi mình trước một cô gái tầm thường vậy sao? Không thể nào.

Đang đi đổ rác, anh bỗng nhìn thấy cô giúp việc đang bê một cái khay có đựng một nải chuối lớn đi trên hành lang. Anh giấu vội chiếc sọt rác phía sau, chạy lại lạnh lùng nói:

- Đưa tôi mấy trái chuối! Tiểu thư nói thêm ăn chuối!

Cô giúp việc mỉm cười rồi cho anh nguyên nải chuối to nhưng anh từ chối và chỉ lấy 6 quả.

Đợi cô giúp việc đi rồi, anh bóc hết vỏ chuối ra giữ lại và vứt ruột chuối vào sọt rác. Anh rón rén đi lại và phòng “làm bẩn”. Xong xuôi, anh đắc thắng cười tươi đi đổ rác.

Nó làm vệ sinh cá nhân xong, đi ra ngoài. Y như dự đoán, nó vấp mấy vỏ chuối rải rác quanh cửa phòng toilet té ngay, mặt hôn sàn nhà. Đau điếng! Nó cố đứng dậy, thắm rửa tên nào hách dịch dám làm bẩn hại mình. Chỉ có anh ta chứ không ai khác! Thành Phong, anh tự đi vào hang cọp rồi. Dám chọc tức Bạch Tuyết nương nương sao? Đúng là anh chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà. Hãy đợi đấy, một lúc nào đó có cơ hội tôi sẽ hành hạ anh đến chết mới hả dạ.

---Cả ngày hôm đó, tuy Phong làm osin cho Bạch Tuyết nhưng anh rất khôn khéo khiến cô không tài nào tìm ra dịp dễ trả đũa---

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đừng quên lời thỏa thuận

Hôm nay, nó bắt đầu một ngày mới khá chán nản. Hình như hôm qua nó ngủ theo cái kiểu “tung chân đá gối” mà sáng ra nó thấy mình đã nằm dưới sàn nhà và trên đầu nổi lên một cục u rõ to. Nhức buốt.

Nó lê từng bước nặng nề xuống phòng ăn. Mắt nó cứ híp lại như không thể mở ra nổi bởi con buồn ngủ đang lộng hành. Khuôn mặt bơ phờ không chút sức sống. Đầu tóc rối xù chưa kịp chải. Trông nó cứ như người mất hồn. Chắc tại hôm qua nó thức khuya đọc... tiểu thuyết “Không gia đình” nên sự việc mới thành ra thế này.

Mọi người nhìn nó bằng ánh mắt... ngạc nhiên và có đôi chút ghê sợ. Một tiểu thư xinh đẹp bây giờ lại hóa thành một cô nàng xấu xí vì chưa kịp sửa soạn lại bề ngoài. Mẹ nó, một người vốn thích sự kiêu diễm và lộng lẫy, đương nhiên chẳng ưa gì bộ dạng nó lúc này. Bà nói, trong lời nói tỏ rõ thái độ khó chịu:

- Sáng sớm mà lừ đừ như con ma. Tiểu thư tập đoàn Hoàng Gia mà bộ dạng khủng khiếp như thế này sao, còn gì là thể diện của gia đình nữa! Con với chả cái!

Ba nó xoa dịu con giận của mẹ, rồi quay sang nháy mắt ra hiệu bảo nó lên phòng sửa soạn cho thật chỉnh tề trước khi con thịnh nộ của mẹ giáng xuống.

Nó lại lê người lên tầng hai. Ôi má ơi cầu thang gì mà sao hôm nay dài khủng khiếp. Cuối cùng sau 15 phút sửa soạn trang phục và đầu tóc nó đi xuống nhà. Tuy thế nhưng gương mặt nó vẫn ở trong trạng thái ngái ngủ.

Mẹ nó không mấy thích thú với khuôn mặt của nó, bắt bẻ:

- Con tỉnh táo một chút được không trời? Sắp thành phu nhân của người thừa kế tập đoàn Trần Gia rồi mà còn...

Nghe đến vậy, không để mẹ nói hết câu, nó tròn tròn mắt hét to:

- Cái gì? Con sắp kết hôn sao?

- Có gì đáng để con há hốc mồm như vậy? - Ba nó thần nhiên hóp một ngụm trà - Điều đương nhiên thôi!

Mẹ nó tiếp lời:

- Đúng vậy! Hai đứa đã hứa hôn rồi thì cưới xin là chuyện không thể chối bỏ!

- Nhưng ba mẹ, có cần gấp gấp thế không? Đường còn dài mà! - Nó khăng khăng

Ba nó nghe thấy vậy liền ném một cái nhìn sắc lẹm như muốn cảnh báo rằng đừng quên thỏa thuận của nó với ông ta. Hiểu ý, nó chữa lại lời nói:

- À, ý con là con với anh Phong còn phải học hành, dù sao tại con mới là học sinh cấp 3, kết hôn liệu có ổn không?

Ba nó gât:

- Đừng lo! Ba nói ổn là sẽ ổn! Thân thể của con với thằng Phong đều là những cậu ấm cô chiêu, tất nhiên cưới xin thì không có ai có thể can ngăn được!

Mẹ nó lại “thêm dầu vào lửa”:

- Ba nó nói đúng đấy! Và lại nếu con cưới thằng Phong thì tập đoàn nhà ta lại thêm phát triển và kí kết được một hợp đồng khá lớn với tập đoàn Trần Gia! Như vậy là cơ hội ngàn năm có một rồi còn gì, con đừng từ chối!

Nó e dè nhìn sang ba nó. Ông nhìn như xoáy vào mắt nó. Nó khẽ nuốt nước miếng rồi nói:

- Nếu ba mẹ đã nói vậy thì con không có ý kiến gì! Người xưa có câu “Cha mẹ đặt đâu con ngồi đó” mà.

Ba nó gật gù:

- Hiểu vậy thì tốt!

Mẹ nó chỉ mỉm cười rồi nói:

- Thôi vào ăn cơm đi! Chút nữa chúng ta qua nhà anh chị xui!

Nó đơ người, ngạc nhiên tập 2. Nhưng thoáng thấy vẻ mặt khó chịu của ba nó, nó im bất ngờ vào bàn ăn không dám nói gì hơn. Mà nó cũng nghĩ lại. Kết hôn với anh ta thì đã sao? Anh ta cũng đẹp trai và galang mà. Và lại mình sẽ được thưởng “2 tỷ, 2 căn biệt thự” sau vụ này nữa. Dù có chuyện gì thì mình cũng phải nhất quyết phải giữ được “2 tỷ, 2 căn biệt thự” đó.

Nó ăn xong lại lên phòng.

Chà là mẹ nó nói phải mặc một bộ cánh tuyệt đẹp để đi gặp mặt bên nhà anh ta.

Nó mở tủ quần áo ra. Một đồng y phục lộng lẫy hiện ra trước mắt nó, đủ loại, đủ màu, đẹp lung linh. Nó lấy từng bộ ra thử. Bộ nào cũng đẹp hết. Nhưng nó nghĩ nếu gặp gỡ ở nhà hàng thì nên chọn váy màu trắng sẽ có vẻ sang hơn. Nó lựa ngay một bộ váy ren ngắn giữa đùi, phần cổ làm bằng vải lưới nên trông rất bắt mắt. Trên váy tuy toàn màu trắng khiết nhưng cũng có hoa văn cách điệu trông tuyệt đẹp.

Nó đang chải chuốt lại tóc tai và thoa một lớp phấn nhẹ thì bỗng có tiếng gõ cửa.

- Ba đây!

- Ba vào đi! Con chưa khóa cửa!

Ông bước vào, vừa nói vừa đóng cửa lại.

- Con vẫn chưa quên lời thỏa thuận đó chứ?
 - Tất nhiên là con chưa quên.- Nó không nhìn lên mà cứ cầm cúi đeo khuyên tai.
 - Ba nghĩ là con nên có thái độ vui vẻ hào hứng khi nhắc đến chuyện cưới xin. Dù sao con cũng là bên có lợi nhất mà.
 - Tùy vào ba thôi. Ba muốn sao con làm vậy!
 - Và nhớ rằng trước mặt gia đình bên kia con phải làm ra vẻ vui mừng và hạnh phúc đó.
- “Làm vậy chả khác nào mình thêm khát được kết hôn với anh ta! Anh ta sẽ được nước mà làm tới chộc què mình cho mà xem!” Nó buộc miệng:
- Con biết mà!- Nó hỏi tiếp- Rồi ba định sắp xếp bao giờ cưới?- Nó lại gần kính áp tròng vào mắt, mắt nó vốn dĩ hồng tím không phải xanh đen mà.

Ông ta xoa xoa trán một chút rồi trả lời:

- Tuần sau!

Nó tròn tròn mắt. Cái gì? Tuần sau là cưới sao? Nhanh vậy?

- Có cần gấp như vậy không ba?
- Cần. Hiện tại bên Từ Gia đang cố ý chiếm hết các hợp đồng các công ti khác của chúng ta, chúng ta cần một viện nhân hỗ trợ.
- Và viện nhân đó chính là tập đoàn Trần Gia sao?
- Đúng như vậy. Vì vậy con...
- Hóa ra cuộc hôn nhân này cũng chỉ nhằm mục đích kinh doanh.- Nó nhún vai
- Thương trường là chiến trường mà. Một người doanh nhân có tiếng như ba phải bắt chấp tất cả để giữ lấy sự nghiệp.
- Không lẽ ba... bắt chấp cả hạnh phúc con cái mình hay sao?
- Nếu trong tình huống cần thiết.
- Không lẽ đối với ba, sự nghiệp là mạng sống hay sao?- Nó lại hỏi
- Chịu thôi. Ba là người tham công tiếc việc mà lại.
- Giờ con mới hiểu tại sao cô tiểu thư kia lại bỏ đi.

Ông nhún vai:

- Thôi không nói chuyện tầm phàm nữa. Mẹ con đang đợi ở dưới. Ba xuống trước. Chút con xuống nhanh lên nha.- Ông dứt tay vào túi quần thản nhiên đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Quyết định

Nó thử người ra một lúc rồi cũng mang giày cao gót vào và không quên xách theo túi xách đi xuống trước nhà, nơi chiếc xe BMW của ba mẹ đã chờ sẵn.

Nó vừa đi ra thì anh thư kí của ba nó mở cửa xe và đưa tay mời nó vào trong. Nó mỉm cười cảm ơn rồi nhanh chóng yên vị trên ghế sau của chiếc xe hộp sang trọng này. Mẹ nó quay đầu hỏi:

- Con làm gì mà lâu thế?
- À. Không có gì đâu mẹ ạ. Con thấy hơi nhức đầu thôi. Chắc tại hôm qua con thức khuya quá!

- Hừm. Con gái thức khuya không tốt đâu. Con cũng lấy lại sức sống đi. Trước mặt anh chị xui mà ủ rũ thế thì sẽ mất thiện cảm lắm đấy!

- Vâng. Con biết rồi.

Ba nó giờ mới lên tiếng:

- Hai mẹ con thất dây an toàn vào! Đừng tám chuyện lung tung nữa!

Nó chê môi, nhưng rồi cũng làm theo lời ba. Chiếc xe nhanh chóng lăn bánh.

10 phút sau...

---Sân thượng Highest Building-tòa nhà cao nhất thành phố---

Nó tựa người vào chiếc lan can dài và cao, ngược mắt lên nhìn trời, nhìn đất, nhìn khắp thành phố. Một thành phố biển xinh tươi phô bày trước mắt nó như một thiên đường. Những công trình khác nhô lên giữa những chùm nhà hai tầng thấp bé, như khoa trương cái nét đẹp độc đáo của kiến trúc. Những bãi biển xanh biếc với những gợn sóng lăn tăn thi nhau xô vào bãi cát trắng, nhìn từ trên xuống cứ như một thảm lụa khổng lồ. Những rặng dừa nghiêng nghiêng theo chiều gió càng tôn thêm vẻ thơ mộng của thành phố. Nắng... gió... mây... tất cả hòa quyện cùng với thanh âm của sóng biển và tiếng xe cộ tạo nên một bức tranh tuyệt mỹ.

Cả nhà nó ngồi trên chiếc bàn trắng quyền quý đặt ngay trung tâm sân thượng, đối diện với bọn họ là gia đình nhà anh ta. Sau cái bắt tay đầy thân mật với gia đình bên kia, ba nó niềm nở bắt chuyện:

- Hôm nay tôi mời anh chị tới đây cũng là muốn bàn bạc một số chuyện. Chuyện kết hôn của tụi nhỏ...

Trần phu nhân ngắt lời:

- Có gì mà nghiêm trọng thế anh? Anh cứ vào thẳng vấn đề.

- À vâng. Thật ra vợ chồng chúng tôi thấy rằng tụi nhỏ đã khá là thân thiết. Chúng làm thân với nhau chỉ trong vòng 1, 2 tuần. Chẳng phải đó là thiên duyên tiền định hay sao. Và lại giờ cũng mới là nghỉ hè, nếu kết hôn thì cũng không ảnh hưởng gì nhiều đến chuyện học hành. Đây là dịp tốt để...

- Chẳng nhẽ anh muốn hai tụi nó kết hôn sao?

Câu nói đó của ông Nhân làm cho anh ta giật nảy mình, riêng nó thì vẫn bình thản không có biểu hiện gì. Nó đã biết thừa ba sẽ nói như vậy mà.

Ba tôi mỉm cười:

- Đúng vậy. Chúng tôi đã bàn bạc với cháu nhà và nó cũng đồng ý rồi ạ!

Lại thêm một câu nói nữa làm cho Phong ngạc nhiên. Anh ta từng sốt nhìn nó, hóa ra bấy lâu nay nó thích anh sao. Còn nó, nó làm mặt xấu nhún nhó như muốn nói rằng: "Tôi không yêu anh thật đâu mà nhìn tôi chăm chăm như vậy!". Nhưng rồi nó cũng giấu đi gương mặt đó. Nếu mà lộ ra thì sẽ như bị trừ điểm của mình trong mắt ba mẹ anh ta, như vậy thì nó cũng bị trừ tiền lương. Ngu gì mà để bị trừ chứ! Nó quý tiền hơn cả mạng sống mà! Nó ngó lơ, phớt lờ ánh mắt sừng sờ của anh, đôi mắt mông lung vô định nhìn về phía chân trời...

Tuy nó tỏ vẻ không quan tâm tới cuộc đối thoại giữa hai đôi vợ chồng già nhưng thực chất nó đang vênh tai lên cố nghe rõ mồn một từng câu từng chữ.

- Ô vậy tốt quá rồi còn gì! Cháu nó biết nghĩ vậy thì tốt!- Trần phu nhân hớn hờ

Ông Nhân lắc đầu thờ dãi tiếp lời của vợ:

- Chẳng bù cho thằng Phong nhà tôi! Nó cứng đầu lắm!

- Haha- Ba nó bật cười- Người xưa có câu "Cha mẹ đặt đâu con ngồi đó" thì thằng Phong phải làm theo chứ? Chắc chỉ tại nó chưa có đủ tinh thần thôi. Ta cứ để hai tụi nó thêm chút thời gian, tuần sau nữa tổ chức đám cưới.

- Sớm vậy liệu có ổn không?

- Ổn. Tôi sẽ nói thư kí riêng cho thuê mọi người trang hoàng nhà hàng và cả thánh đường, chuẩn bị mọi thủ tục đám cưới, và đáp ứng các nhu cầu cần có như sân khấu, các nam nữ ca sĩ, thức ăn, váy cưới,...

- Thôi nhà tôi là đàn trai cứ để mọi chuyện tôi lo.-Ông Nhân nói

- Không sao đâu mà anh đừng khách sáo. Ta cũng sắp làm xui gia với nhau rồi còn gì!

- Ừm... thôi vậy đi. Chúng ta chia ra mỗi người một phần.....

Bốn người vẫn nói chuyện. Nó thì quá chán nản. Hồi nãy giờ nó có làm gì được đâu. Chán là phải. Nó lại khẽ nhìn anh ta. Anh ngủ gật rồi. Nhưng làm

trò góm. Bày đặt xoay đầu qua bên kia rồi làm như mình đang nhìn về phía khác, nhưng thực chất là đang ngủ. Nhưng nhìn kĩ thì... khuôn mặt anh lúc ngủ... cũng lảng tử ghê!

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Váy cưới

Hôm nay ba mẹ nó giao cho nó một nhiệm vụ: đi mua váy cưới cùng anh ta. Ngoài miệng thì nó vâng vâng dạ dạ vâng thôi chứ trong lòng nó tức sôi máu. Có mấy cái váy vớ vẩn thôi cũng bắt nó phải đi thử rồi mua. Nhắm đại cái nào đẹp và vừa vặn đem về là được rồi cần gì phức tạp thế. Uống mất mấy tiếng đồng hồ chat trên facebook.

Nó mặc một chiếc váy xòe hồng tím, điểm thêm chiếc đai trắng bản nhỏ và chiếc túi xách cầm tay loại vừa tầm cũng trắng toát. Chiếc giày đế trệt hôm nay giúp nó đỡ đau chân vì mãi đi giày cao gót. Nó lững thững đi ra chiếc xe đỗ sẵn trước nhà.

Nó nhìn vào trong, anh ta đang ngồi trên ghế, tai đeo headphone, mặc một bộ đồ vest trắng, áo sơ mi tím rất lịch lãm. Ủa mà sao hôm nay áo quần nó với anh cùng tông màu thế nhỉ? Thân giáo cách cảm chẳng? Cứ như là một cặp tình nhân vậy.

Nó đập cửa. Anh nheo mắt nhìn nó, rồi lại tiếp tục du dương theo điệu nhạc, hững hờ:

- Vào đi! Cửa xe không khóa!

- Hà!- Nó đơ người, vậy mà cứ tưởng mở không ra

Nó mở cửa xe, ngồi vào phía sau. Anh ta chán nản buột miệng:

- Bộ không còn chỗ nào hả? Lên đây ngồi đi làm như cô chủ nhân của tôi không bằng. Ngồi sau cứ như tôi thư kí riêng của cô vậy!

Nó gất:

- Tôi ngồi ở đâu kệ tôi chứ! Có ảnh hưởng tới ví tiền của anh không? Mà người ta nghĩ như vậy càng tốt chứ sao!- Nó cười đắc chí

- Bây giờ muốn sao? Thôi cô lên đây ngồi chút tôi bao đi ăn nhà hàng hải sản!

- Tôm hùm được không?- Nó cười tươi, mắt sáng rực lên

- Hùm với chả cạp. Cái gì không được! Thôi lên đây đi!

Nó vừa cười vừa leo lên:

- Gì chứ chỉ cần có tiền với tôm hùm là làm gì tôi cũng chịu!

- Ham tiền háu ăn!- Anh lắc đầu rồi cho xe chạy với vận tốc 150km/h.

Nó cáu:

- Bộ định chạy giặc hả? Phóng xe như phóng lao!

Dường như tiếng gió ù ù đã át đi giọng nói của nó nên anh không nghe, vẫn điềm nhiên lái xe

- Giảm tốc độ! Giảm tốc độ nhanh!

-- Vẫn không nghe

Nó bức xúc quá không kiềm chế nổi dùng tay nắm tóc anh ta giật giật.

- Oái!- Anh ta hét lên- Cô định ám sát tôi hả? Bộ không thấy tôi đang lái xe à!

Nó quát lại:

- Đây không phải đường đua! Tỉnh ngủ chưa vậy? Làm gì chạy xe như đạn bắn thế hả? Bộ chán sống rồi sao, muốn chầu diêm vương rồi sao? Muốn chết thì đừng lôi tôi theo chứ!

- Cô nói gì tôi nghe không rõ!- Anh ta nói to
- Tôi nói là....- Nó đang nói thì anh chặn họng lại
- Thôi yên đi đừng làm phiền đại nhân đang lái xe!

Nó tức điên người, muốn đâm vỡ cái mặt huỳnh hoang đó. Nhưng làm như vậy không ổn, anh ta mất tay lái thì đời mình coi như đi tong. Sinh mạng nó đang đặt lên tay lái của anh ta mà.

Nó nhắm tịt mắt lại. Thôi trong thời gian anh ta đang lái như điên thì ngủ cho rồi. Đỡ phí thời gian.

Nó đang lìm dìm thì...

“Kettttttttt” Chiếc xe thắng gấp. Nó không kịp phản ứng đập mạnh đầu vào thân xe. Lần thứ mấy nó bị “tai nạn” như thế này rồi nhỉ? Sao nó lại xui xẻo với mấy cái xế hộp này vậy ta?

Nó tức giận đập cửa đi ra. Anh cũng vừa ra khỏi xe, thấy hành động vừa rồi của nó, gắt:

- Ê muốn trút giận lên cái gì thì tùy cô chứ đừng đập chiếc xe của tôi!
- Đồ đậu hũ thôi!- Nó quát- Muốn phanh xe lại thì cũng phải nhắc tôi với chứ! Muốn hại bản cô nương ta à?

Anh ta dứt tay vào túi quần nhìn cô hừ lạnh:

- Xin lỗi cô chứ đẳng cấp của tôi không phải thuộc hạng người chơi bản thể đâu!- Rồi anh ngước lên nhìn shop áo cưới đối diện trước mặt
- Đồ hách dịch!- Nó thảm rủa

Mặc kệ những lời lái nhài của nó, anh thản nhiên bước vào trong shop. Nó thù người ra một lúc, mặt nhăn nhó nhưng cuối cùng cũng lẻo đẻo theo sau tiến vào trong shop.

Nó tiến vào trong

Shop cũng khá vắng khách.

Thiết kế kiến trúc shop khá bắt mắt, màu kem pha với màu nâu chocolate xinh cực. Trần nhà chỉ có vài ba chùm đèn nhỏ nhưng sáng lăm. Rải rác có vài ba chiếc bàn ghế nhỏ nhắn, trên bàn đặt mấy cuốn tạp chí, à không, là các mẫu thiết kế quần áo. Ngoài ra còn đặt một chậu cây xương rồng be bé bằng trái bóng tennis nhưng đủ để toát ra vẻ thanh nhã. Những cổ tiếp thị mặc váy nâu áo màu kem có thắt nơ màu chocolate trông rất ưa nhìn đang giới thiệu các mẫu thiết kế mới cho khách hàng. Quang cảnh trong này khá yên tĩnh nhưng không đến mức không một tiếng động.

Đang suy nghĩ mông lung thì một bàn tay bỗng đặt lên vai nó làm nó giật bản mình, nó quay đầu lại:

- Ê? Anh vẫn chưa vào trong đó sao?

Anh ta kéo tay nó đi, không buồn nhìn mặt nó trả lời:

- Cô là người thử váy chứ không phải tôi! Bộ trong ngày cưới tôi là cô dâu hay sao? Có vậy cũng hỏi.

Nó giằng tay ra, nói to làm cả đám nhân viên đưa mắt nhìn:

- Bỏ tay tôi ra tôi tự đi được! Bộ anh là vua hay sao muốn nói gì là nói thế hả?- Nó không ngại bất cứ cặp mắt nào đang nhìn mình, chống nạnh hếch mặt lên hỏi.
- Sau lễ kết hôn tôi sẽ là vua và cô là hoàng hậu!- Anh ta cười đắc ý
- Hoàng hậu cái gì? Tôi là nữ hoàng!
- Đồ con nít! Có mỗi chuyện bé xiu mà cũng xé ra to!
- Ủ tôi vậy đấy! Làm gì được nhau!

Anh ta hừ lạnh một tiếng rồi lại li lợm kéo tay nó bước tới khu vực dành cho váy cưới. Một nữ tiếp thị xinh đẹp mỉm cười, khuôn mặt khả ái dễ nhìn, cúi đầu chào anh và nó như thường lệ:

- Chào quý khách! Quý khách muốn chọn bộ nào ạ? Ở đây chúng tôi đã thu thập những mẫu mới nhất!- Cô vừa nói vừa đưa tay về phía dãy váy trắng- Nếu quý khách muốn đa dạng hóa màu sắc thì hãy đến khu vực bên cạnh, ở đó có rất nhiều mẫu đẹp!

Anh ta không thèm đoái hoài gì đến lời nói của cô tiếp thị, còn nó chỉ biết gật đầu hiểu ý. Anh đi vòng qua một lượt rồi cúi vào tay nó 7, 8 bộ váy trắng

trông đẹp mê ly.

- Thử đi!- Anh ta nói

- Cần gì phải thử! Cứ lấy đại về là được!- Nó chê môi

- Đừng để tôi nhắc lại lần thứ hai!- Anh đi nhanh về phía chiếc bàn trắng nhỏ trước phòng thử đồ

- Tôi thấy mấy bộ này chắc cũng vừa vặn với tôi thôi! Về nhà rồi thử cũng chả sao!

Anh lờm:

- Lăn nhăn mãi! Tôi bảo thử là thử!

Nó vọt lẹ vào phòng thay đồ. Có chút căng gợn. Trễ con hết mức. Nó treo 8 bộ váy lên móc, rồi thử từng bộ.

Lát sau, nó bước ra với bộ váy đầu tiên.

Anh đặt quyển tạp chí Thời trang xuống, ngược nhìn chăm chăm vào nó.

Một thoáng yên lặng...

Nó mặc chiếc váy trắng có hoa văn cách điệu, trên mặt váy còn không quên đính những hạt cườm. Váy có kha khá nhiều lớp, lớp ngoài là lớp vải lưới ren nên trông rất bông bênh. Những nếp gấp chính xác không quá rõ nhưng đủ để nhìn thấy. Váy không cổ, không tay áo, áo váy ngang ngực, khoe trọn đôi vai săn chắc trắng hồng. Không quá hở hang lộ liễu, không quá cầu kì nhưng lại tỏ ra rất kiêu sa và quý phái.

Mặt nó ngượng chín như trái gấc. Anh ta cứ nhìn nó nãy giờ. Nó lắp bắp:

- N...này... bộ... t...tôi xấu lắm hay sao mà nh...nhìn... mãi... thế?

Câu nói vừa rồi khiến anh khẽ rung mình. Sau khi lấy lại sự lạnh lùng vốn có, anh quay lại với cuốn tạp chí, thờ ơ đáp:

- Khá được! Bộ tiếp theo!

Nó lại lật đặt chạy vô... rồi đi ra lại với bộ thứ hai...

Anh chống cằm nhìn.

Váy đẹp. Phải nói là rất đẹp. Bộ này có dây vai bản to bắt chéo xuống một bên, bên kia để trần. Bộ này ôm khít từ trên đến đầu gối, phần dưới xòe ra, phác họa được những đường cong hoàn mỹ trên cơ thể nó. Bộ này trông lấp lánh hơn vì mang màu bạch kim. Hoa văn không nhiều nhưng trông vẫn đẹp.

- Bộ tiếp theo!- Anh nói

Nó lại lững thững đi vào...

Cứ như thế, nó thử một lúc cả 8 bộ váy. Mặc vào rồi thay ra muốn mỏi cái tay. Là váy cưới hàng hiệu nên để mặc vào cởi ra khó khăn cầu kì lắm, hờ chút hồng của người ta là toi. Tóc nó lại dài và nó còn đang xoa nữa nên mỗi lần mặc vào cởi ra là tóc lại hơi rối. Nó phải chỉnh lại cho gọn gàng. Sau gần 1 tiếng đồng hồ, cuối cùng nó cũng đã thoát khỏi cái số thử váy nhọc nhằn này.

Anh huyết tay gọi cô tiếp thị, rồi lạnh lùng nói:

- Cả thảy 8 bộ!

Nó la làng:

- Sao lại lấy hết? Thừa tiền à?

- Ừ.

- Nếu đã lấy hết thì ngay từ đầu đừng bảo tôi thử đồ đi. Bắt làm cho đã rồi giờ lại..

- Tôi thích như vậy đấy!- Anh quay sang đưa mắt nhìn cô tiếp thị

Hiểu ý, cô gái ấy nhanh chóng đem đồ đến quầy hàng đặt vào túi đường hoàng. Anh kéo tay nó đi đến quầy tính tiền. Cô nhân viên vừa đưa tờ hóa đơn vừa niềm nở:

- Của quý khách 980 triệu ạ!

Anh rút ra từ trống ví 5 xấp lớn tờ 500 nghìn. Nhìn sơ sơ qua chắc cũng phải hơn hai ba trăm tờ chứ chẳng ít. Nó há hốc mồm nhìn đồng tiền bày ra trước mặt, lòng thầm ước một ngày có được số tiền đó.

- Khỏi thôi!- Nói rồi anh cầm lấy mấy cái túi đồ rồi kéo nó ra xe

Nó hỏi:

- Anh mua nhiều thế rồi sao tôi mặc hết được?
- Chiều chụp ảnh cưới mặc 4 bộ. Đám cưới mặc 4 bộ còn lại.
- CÁI GÌ??? Đi cả ngày rồi phải để chiều tôi ở nhà nghỉ ngơi chứ?
- Không chờ được nữa đâu. Tuần sau cưới rồi!

Nó nhìn anh ngạc nhiên, anh lại hỏi thúc việc tổ chức đám cưới thế sao?

- Đùng nhìn tôi bằng ánh mắt đó! Chẳng qua dù sao người lớn cũng đã tính cả rồi phải làm sao cho vừa lòng các bậc phụ mẫu chứ!

Nó gật đầu thay cho câu trả lời.

Như chợt nhớ ra điều gì, nó hỏi lia lịa:

- Nhưng chúng ta chụp ảnh ở đâu thế?
- Sân thượng Highest Building, biển, đồng cỏ,...
- Nhiều thế sao? Đi sao cho xuê?
- Vì vậy nên cô sẽ qua nhà tôi ăn cơm luôn rồi chiều tôi chở cô đi một lần luôn cho tiện.
- Ể? Tôi chưa hỏi ý kiến ba mẹ!
- Ba mẹ cô cho rồi!
- Lúc nào???
- Ban này tôi gọi trong lúc cô thử đồ.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Nguy hiểm: lộ thân phận?

Sau hơn cả ngày vật lộn với mấy bộ váy cưới và mấy tấm ảnh, cuối cùng nó cũng đã về đến nhà. Người nó bơ phờ không còn chút sức sống. Nó lê từng bước nặng nhọc lên phòng. Đang định lên tầng hai thì nó bị một giọng nói chặn lại:

- Bạch Tuyết hôm nay đi chơi vui không con? Vào đây ăn chung với ba mẹ cho vui!- Mẹ nó mỉm cười ôn hậu

Nó cúi đầu:

- Con hơi mệt, con lên phòng nghỉ một lát!- Nói rồi nó đi ngay lên phòng

Nó nằm xuống giường và lim dim. Thật sáng khoái! Cả ngày nó chưa được đặt người xuống giường và thả lỏng các chi. Nó măn nguyện cười, ngáp một hơi rồi thiêu thiêu ngủ.

“Reng... reng... reng...”

Nó khó chịu xoay người vì nghe thấy tiếng ồn ào phát ra từ chiếc điện thoại của mình. Nó dùng gối úp lên đầu, bịt kín hai bên tai.

“Reng... reng... reng...”- Tiếng chuông lại vang lên đinh tai

Nó rên lên vài tiếng, rồi lại trở mình. Nó khó chịu ngồi dậy, nhăn nhó, ngáp một cái rồi dài tay với lấy chiếc điện thoại của mình.

“1 tin nhắn mới từ T.Phong” Dòng chữ đầu tiên nó thấy được trên màn hình điện thoại. Nó chạm nhẹ vào màn hình để đọc tin nhắn. Nhưng không có lấy một chữ nào trong nội dung tin nhắn mà chỉ vờn vện hơn 10 tấm ảnh cưới nó và anh đã chụp lúc chiều.

Trông cũng không tệ!

Đang mãi mê với mấy tấm ảnh thì bỗng có tiếng gõ cửa.

Nó đặt điện thoại trên chiếc tủ đầu giường rồi nằm lại ở tư thế ngay ngắn, nhẹ nói:

- Vào đi!

Chiếc cửa mở ra, rồi lại đóng lại. Hóa ra là mẹ. Nó ngồi nhồm dậy, giọng nói già vờ thều thào khó nhọc:

- Có chuyện gì không mẹ?

Mẹ nó bê khay thức ăn đặt lên chiếc bàn xếp gỗ xoan đào yên vị sẵn trên giường, mỉm cười rồi ngồi xuống đáp:

- Chắc con cũng đói rồi đúng không? Mẹ có làm cho con món gà rán mà con yêu thích này!- Mẹ đẩy chiếc đĩa về phía nó

Nó hốt hoảng. Lâu nay nó dị ứng với gà rán, giờ mà ăn vào thì chỉ có nước độn thổ, thân phận sẽ bị bại lộ ngay thôi.

- Con chưa đói! Con cũng không muốn ăn!

Mẹ nó đắn đo một hồi rồi đặt tay lên vai nó lo lắng:

- Rõ khó! Đã ốm yếu, cả ngày đi thử váy và chụp ảnh mà vẫn không chịu ăn!- Bà lắc đầu- Vây chút xíu con phải ăn đó. Lát mẹ lên mà vẫn còn y nguyên thì mẹ cho con ăn cháo lươn thay cơm.

Nó cười trừ:

- Con biết rồi mà! Cứ để đó đi mẹ!

- Nhớ ăn nhanh kẻo nguội mất ngon!

- Yes madam!- Cô vờ cười tươi rồi ngã người xuống giường.

Mẹ nó đi ra ngoài. Chiếc cửa vừa đóng sầm lại nó liền ngồi dậy, nhanh chóng đổ đĩa gà rán vào sọt rác rồi đặt lại cái đĩa lên bàn như vị trí cũ. Ậy là an toàn rồi. Nó thầm cười mãn nguyện, an tâm ngủ tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Sự cố trước đám cưới

Thảm thoát một tuần đã trôi qua nhanh hơn nó tưởng tượng. Mới ngày nào nó còn đi thử váy cưới, chụp ảnh cưới, mới ngày nào nó còn đang hoang mang khi bị cuốn vào tình thế éo le sắp bị lộ thân phận mà bây giờ đã đến cái ngày nó không mong đợi nhất-ngày cưới của nó với anh. Sáng sớm, khi trời vẫn chưa hừng sáng, bầu trời vẫn còn mang một màu xám tro, những chú gà chưa kịp gáy đánh thức ông mặt trời thì nó đã bật dậy theo tiếng gọi của chiếc đồng hồ báo thức mà thường ngày cái vật dụng này đối với nó chẳng khác gì đồ bỏ đi. Nó định nằm xuống ngủ tiếp, nhưng lại cố gắng để hai mắt không nhắm lại, vì nó nhớ rõ: hôm nay là ngày cưới-ngày trọng đại trong cuộc đời của bất kì ai nhưng với nó đây lại là ngày nó không trông mong sẽ đến.

Nó tự tát bản thân mấy cái để tỉnh ngủ rồi nhanh chóng lao ngay vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân. Nó vận một bộ đồ khá thoải mái và yên vị trên chiếc ghế cặp với cái bàn bằng gỗ xoan đào có hoa văn bắt mắt. Chỉ mấy tiếng đồng hồ nữa thôi nó sẽ chẳng còn có thể được nhìn thấy chiếc bàn này mỗi sáng, chẳng có thể được ngủ trên chiếc giường đẹp mê ly với tấm nệm dày cộm trắng toát, cũng chẳng bao giờ có thể sống trong căn phòng màu hồng đặc trưng này. Nó hơi tiếc rẻ một chút, rồi áp môi vào chiếc bàn như một con tự kỉ, thom một cái rờ kêu. Nghĩ là vẫn còn sớm chán, nó lười quẩn sở nhật kí mà nó mới mua hôm qua để lưu lại những nỗi ám ức khi sống cùng với anh ta trong những ngày tiếp theo của cuộc đời đáng không bị uất ức đến chết vì đã có thứ để xả giận. (Chú thích: dạng: để) Nó mở nắp bút, sẵn sàng trong tư thế chuẩn bị viết lại ngày tự do cuối cùng của nó.

10 phút... 20 phút... rồi 30 phút cũng trôi qua. Nó đã viết xong xuôi trang nhật kí đầu tiên thuật lại những nỗi niềm, những cảm xúc khi nó chuẩn bị làm “vợ” của một thằng cha nó chẳng ưa gì mấy.

5h sáng.

Nó lười biếng ngã người trên chiếc ghế xoay, đầu óc trống rỗng chẳng biết làm gì. Đang thả hồn theo mây thì “Cốc cốc” có tiếng gõ cửa. Thay vì nó nói “Vào đi! Cửa không khóa!” như mọi hôm thì hôm nay nó không ngại ngần tự động đi ra mở cửa. Là mẹ nó.

- Hôm nay con dậy sớm thế? Chắc hẳn con rất háo hức cho đám cưới hôm nay nhỉ!- Bà không quên cho tôi một cái nháy mắt vui vẻ

“Ha ha” Tôi cố cười thầm trong bụng “Con mà háo hức ý hả? No no no. Ngược lại con vô cùng đau khổ là đằng khác. Cưới con chính là một niềm vinh dự của anh ta nhưng cưới anh ta là một nỗi bất hạnh của con...” Tôi không dám mở miệng thành lời. Ngu lắm mới làm vậy. Nếu nó không muốn lộ thân phận và không để hớ mắt “2 tỷ, 2 căn biệt thự” thì tốt nhất là: nói dối.

Nó cố cười thật tươi:

- Mẹ kì quá! Con cũng vui và hồi hộp lắm! Ngày trọng đại trong cuộc đời con gái mà...

Mẹ nó ôn nhu nắm tay nó:

- Nói gì thì nói. Mẹ tuy vui nhưng cũng buồn lắm! Con lấy chồng rồi sẽ không ở nhà nữa. Căn phòng này sớm muộn cũng sẽ vắng người. Con đi rồi ba mẹ cũng nhớ con lắm...

- Mẹ lo xa quá! Con có phải đi luôn đâu mà mẹ lo. Thỉnh thoảng con cũng về thăm ba mẹ mà...

- Ừm. Thôi con đi thay váy cưới đi con. Khoảng 30 phút nữa nhân viên thẩm mỹ sẽ đến để trang điểm và làm tóc cho con đó.

Nó thơm vào má mẹ một cái:

- Vâng ạ!

Nói rồi nó nhanh chóng lấy từ trong tủ quần áo ra bộ váy cưới đẹp nhất trong mắt nó. Nó vào phòng tắm và thay váy cưới.

Nó chẹp miệng: “Rõ chán! Váy đẹp nên mặc vào cũng khó khăn phết!”. Nó phải mất hơn 15 phút để hoàn thành “nhiệm vụ” đầu tiên trong lễ kết hôn.

Sau hơn 15 phút “vật lộn” với chiếc váy cưới, nó đi ra ngoài và ngồi sẵn trên bàn trang điểm chuẩn bị sẵn sàng để được các vị chuyên gia sửa soạn lại cho bản thân nó trước khi bước vào lễ đường. Tiện thể nó ngắm mình trong gương. Nó tự khen bản thân mình sao đẹp đến thế.

“Cốc cốc” Tiếng gõ cửa tuy quen thuộc nhưng lại làm nó giật mình. Nó lấy lại phong thái ung dung, nhẹ nhàng nói:

- Vào đi!

Hai vị chuyên gia với túi đồ nghề trên tay bước vào, cúi chào nó cứ thể nó là một nữ hoàng:

- Chào tiểu thư! Chúng tôi đến đây theo lời mời của tổng giám đốc và phu nhân. Chúng tôi có thể bắt tay vào công việc được không ạ?

- Được thôi. Nhưng đầu tiên tôi muốn biết tên của hai người!- Nó quay sang nhìn. Hóa ra hai vị kia gồm một người con trai khoảng 30 tuổi-trông đáng đáp và cách ăn mặc giống như một chuyên gia thẩm mỹ chuyên nghiệp. Bên cạnh anh ta là một cô gái trẻ.

Người thanh niên kia vui vẻ:

- Vâng. Tôi là Touver, chuyên gia thẩm mỹ tại thẩm mỹ viện Tou. Còn đây là trợ lý của tôi, Uyên Hy. Cô ấy cũng là vợ sắp cưới của tôi.- Touver đưa tay sang cô gái bên cạnh.

Uyên Hy cúi đầu chào nó:

- Tôi là Uyên Hy, trợ lý của anh Touver.

Nó mỉm cười thân thiện, nụ cười đẹp đến mức có thể cướp đi hàng triệu trái tim của biết bao chàng trai trẻ:

- Được rồi. Mọi người bắt đầu công việc đi.

Touver khá điêu luyện và mát tay khi làm tóc cho nó. Còn cô gái kia nhận phần trang điểm. Nó nhìn bản tay thoăn thoắt của anh trong gương mà không khỏi ngưỡng mộ, buộc miệng nói:

- Anh tài thật đấy!

- Tiểu thư quá khen rồi!- Touver cười tươi đáp lại

- Anh đã học qua trường đại học thẩm mỹ nào rồi?

- Thừa tiểu thư, trường Sneydisor ở bên Singapore.

- Nghe nói trường đó giỏi lắm! Vậy anh lấy được bằng tốt nghiệp loại gì?

- Loại xuất sắc ạ!

- Oh anh giỏi nhỉ? Tên thật anh là gì?

- Từng Touver. Bố tôi người Anh, mẹ tôi người Việt.

- Vậy anh là con lai?

- Vâng thừa tiểu thư.

- Thú vị nhỉ?- Nó nháy mắt

Cuộc đối thoại giữa hai người trông vui vẻ là thế nhưng hình như nó đã quên không chú ý đến nỗi khó chịu của ai kia. Phần vì nó nói chuyện liên tục khiến cho son môi bị lan sang bên ngoài, làm cho Uyên Hy liên tục phải lau chùi và sửa lại. Nó cũng hay ngẩng đầu lên cười nói với Touver khiến công việc của cô bị gián đoạn. Phần vì cô... ghen khi thấy hai người vui vẻ nói chuyện với nhau. Sắp có chồng rồi mà còn tỏ vẻ thân thiết với người con trai khác. Uyên Hy không thể nào không khó chịu. Cô cố nói dịu dàng nhất có thể:

- Tiểu thư, cô có thể ngồi yên được không ạ? Tôi chưa trang điểm xong mà tiểu thư cứ quay ngang quay ngửa thì hỏng hết.- Uyên Hy cố giấu đi ánh mắt không kiên nhẫn.

Nó chưa kịp mở miệng thì đã bị lời nói của Touver chặn lại:

- Em làm sao vậy? Bình thường em đâu có như vậy? Chúng ta làm việc theo phương châm “Khách hàng là thượng đế” mà em quên rồi sao? Nếu có hỏng thì em cũng cố gắng sửa lại một chút là được chứ gì!

Uyên Hy rất buồn, lần đầu tiên anh vì một người con gái mà trách móc cô như thế.

- Anh... sao anh có thể vì cô gái này mà trách em? Không lẽ cô ấy quan trọng hơn em sao?- Cô nhìn anh bằng ánh mắt thất vọng

Nhìn trong gương, nó cũng đủ thấy khuôn mặt tức giận của anh.

- Em... đang làm việc không được đem chuyện riêng tư ra để nói!

Ánh mắt Touver hằn lên nổi tức giận. Thấy rõ tình thế đã chuyển sang hướng tiêu cực, nó nhanh chóng giảng hòa:

- Thôi thôi đủ rồi. Sau này hai người hãy tính chuyện này. Còn bây giờ, hãy tiếp tục công việc của hai người đi. Nếu cứ mãi như vậy thì sẽ muộn giờ tổ chức hôn lễ mất.

Touver cúi đầu:

- Xin lỗi tiểu thư! Đã làm phiền đến tiểu thư. Mong tiểu thư xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Ừ.

Nó không hề hay biết rằng, ánh mắt của ai kia đã hằn lên nổi tức giận, sự giao hoạt nơi đáy mắt đã đủ tỏ rõ, ánh mắt kia thật ghê sợ, ngấm ngấm lập ra mưu kế hãm hại nó.

Uyên Hy lấy lại vẻ hiền dịu ban đầu, mỉm cười chuộc lỗi:

- Xin lỗi tiểu thư. Có lẽ lúc nãy tôi đã lỡ lời. Xin tiểu thư tha lỗi cho tôi ạ!

- Thôi cũng chẳng có gì quang trọng đâu!

- Cảm ơn tiểu thư! Bây giờ tiểu thư muốn tôi kẻ mặt màu gì đây nè?

30 phút trôi qua trong sự tất bật của cặp tình nhân trẻ tuổi. Giờ đây, đối diện với nó trong gương là một cô gái trẻ đẹp rất ra dáng cô dâu.

Nó nhìn sang đồng hồ, còn 30 phút nữa là đến giờ làm lễ. Nó quay sang cảm ơn hai người rồi chuẩn bị đứng dậy thì...

“Huych” Uyên Hy cố ý vờ chóng mặt ngã nhào vào người nó rồi bất động trên sàn nhà. Việc này cũng chính là hung thủ làm cho chiếc váy bị rách rưới một đường dài. Ổi thôi rồi hỏng mất chiếc váy mà “mẹ chồng” nó đã “chỉ định” nó phải mặc trong đám cưới.

Vốn tính tốt bụng, nó không suy nghĩ nhiều về chiếc váy mà ngược lại nó cảm thấy lo lắng cho Uyên Hy.

- Uyên Hy, cô bị làm sao vậy?

Uyên Hy bất động nằm yên trên sàn nhà.

Touver tiến tới đỡ nó dậy rồi nói:

- Tiểu thư có sao không?- Giọng anh hết sức lo lắng và lời nói đã lọt vào tai ai kia
- Tôi không sao, anh lo cho Uyên Hy đi!
- Nhưng mà... váy của tiểu thư...
- Không sao hết mà anh cứ yên tâm..
- Cảm ơn tiểu thư.-Nói rồi anh quay sang đỡ Uyên Hy dậy- Uyên Hy em sao vậy, Uyên Hy!

Cô vẫn không chịu mở mắt mặc cho sự lo lắng của anh và nó.

- Chắc tôi phải đỡ cô ấy đi bệnh viện rồi...-Anh cau mày nhìn nó lo lắng
- Ừ anh đi đi... Tôi tự lo cho bản thân mình được mà...

Bóng dáng Touver vừa khuất cũng là lúc nó cuống cuống lên thay chiếc váy khác. Chắc muộn mất.

Nó lao ngay vào phòng tắm

- Bạch Tuyết! Nhanh lên con! Con làm gì mà lâu thế!

Mẹ nó đập cửa sốt ruột hỏi.

- Con ra ngay! Con hơi đau bụng mẹ ạ!
- Nhanh lên con! Bên xui gia điện thoại này giờ!
- Vâng ạ!

Cuối cùng nó cũng thay xong. Nhưng thôi rồi, đã đến giờ tổ chức hôn lễ.

- Làm sao đây anh?- Mẹ nó lo lắng hỏi ba nó
- Giờ phải đi liền! Tôi đã nói bên xui gia, anh chị ấy nói đã cho các ca sĩ mở màn đám cưới để kéo dài thời gian.
- May quá! Đi thôi con!- Mẹ nó kéo tay nó ra xe

Bấy giờ bà mới chú ý đến bộ váy cưới của nó.

- Sao con lại mặc cái này? Chị xui nói con mặc cái khác cơ mà?

Nó lúng túng:

- Dạ... ừm... con lỡ đánh đổ cả phê vào... nên...
- Trời ơi là trời! Sao hậu đậu thế không biết? Hẳn chị xui sẽ rất thất vọng vì con! Ngày cưới mà con gây ra biết bao nhiêu chuyện...

Nó gục mặt xuống. Hơi buồn.

15 phút sau. Chiếc xe nhanh chóng dừng trước thánh đường Penty-nơi tổ chức hôn lễ. Nó bước vào phòng dành cho cô dâu chú rể. Trong đó, mọi người đang lo lắng đợi.

- Xin lỗi mọi người!-Nó cúi đầu- Con đến muộn!

Cả nhà anh thấy nó đến, ai cũng vừa mừng vừa lo lắng, chạy đến cầm tay nó:

- Sao con đến muộn vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?

Sự quan tâm của họ đã khiến nó suýt rơi nước mắt. Nó cứ nghĩ “ba mẹ chồng” của nó sẽ không bao giờ tha thứ cho nó. Việc làm này đã khiến cho khá nhiều khách mời thất vọng, trong đó có các doanh nhân và tập đoàn lớn, sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến thanh danh của của hai bên. Vậy mà... Nó tự ngẫm nghĩ rồi lại trách mình.

Ba chồng nó quay sang nói với người cha cố của thánh đường:

- Cho hôn lễ bắt đầu!

- Vâng thưa ngài!- Người cha cố cúi rạp người rồi nhanh chóng tiến ra lễ đường

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Rắc rối

“Tèn tèn tèn tèn” Tiếng nhạc vừa nổi lên, hai bên thánh đường mọi người đã yên vị tại chỗ ngồi, cùng hướng mắt về phía chiếc thảm đỏ trải dài ở giữa, nơi nó và ba đang khoác tay uy nghi tiến vào thánh bực. Sau khi đặt tay cô dâu lên đôi tay của chú rể, cha cố ra hiệu cho ba nó lùi xuống và đứng nghiêm trong tư thế chuẩn bị cho những nghi thức tiếp theo của hôn lễ.

Cha cố mở cuốn thánh thư dày cộm ra trang giữa, mắt vừa nhìn những dòng chữ đều đều trong sách, vừa nhìn sang chú rể:

- Con có nguyện lấy Hoàng Tuyết Linh làm vợ? Con có nguyện sẽ luôn luôn bên cạnh và yêu thương cô ấy, dù cho có khó khăn hay hoạn nạn, dù cho có đói nghèo hay bệnh tật?

Anh đưa ánh mắt của mình sang nhìn trộm nó một cái như để lấy động lực, rồi đáp:

- Vâng, thưa cha, con nguyện ý.

Vẫn câu hỏi đó, cha cố quay sang hỏi nó:

- Con có nguyện lấy Trần Thành Phong làm chồng? Con có nguyện sẽ luôn luôn bên cạnh và yêu thương anh ấy, dù cho có khó khăn hay hoạn nạn, dù cho có đói nghèo hay bệnh tật?

- Vâng, con nguyện ý, thưa cha.- Cô khẽ nuốt nước miếng nói

Cha cố gật đầu mỉm cười hài lòng:

- Tốt lắm! Ta xin tuyên bố, kể từ giờ phút này, Hoàng Tuyết Linh là vợ của Trần Thành Phong, dù cho phong ba bão tố, dù cho bệnh tật nghèo đói cũng không thể chia cắt tình cảm hai người. Chúc đôi tân uyên ương hạnh phúc trăm năm!

Mọi người dưới khán đài đứng dậy vỗ tay rần rần. Hai cô bé phụ dâu xinh xắn bê chiếc khay khảm đặt cặp nhẫn cưới kim cương quý giá ở trên, tiến đến chỗ hai người đang đứng.

Giọng nói trong trẻo của hai em vang lên:

- Xin mời hai anh chị trao nhẫn cưới cho nhau ạ!

Đôi môi chúm chím đỏ hồng của hai em mỉm cười thật tươi. Anh nhanh chóng cầm lấy chiếc nhẫn thon nhỏ hơn, đưa tay nó lên và cẩn thận đeo vào cho nó. Ánh mắt anh lúc này thật hiền, thật bánh, thật khôi ngô, anh tuấn. Khác hẳn với anh lạnh lùng, vô cảm như thường ngày. Nó như bị cuốn vào vòng vây mê hoặc ma mị của mỹ nam đối diện.

Anh đã đeo nhẫn cho cô xong, vừa khít.

- Chị ơi trao nhẫn cho anh ấy đi ạ!- Một trong hai em bé nhẹ nhàng nói

Phải đến tiếng thứ hai nó mới được lời về hiện tại, dứt khỏi những suy nghĩ ngốc nghếch khi bị cuốn vào mỹ nam kế. Nó nhanh chóng trao chiếc nhẫn còn lại vào tay anh.

Chờ cho nó đeo nhẫn xong, cha cố nắm lấy tay nó đặt lên tay anh rồi vỗ tay bôm bốp:

- Đây sẽ là vật chứng minh cho tình yêu của hai người. Nó sẽ là bùa hộ mệnh giúp tình cảm cả hai thêm gắn bó. Hãy nhớ rằng, các con phải luôn giữ gìn đôi nhẫn này nếu muốn hôn nhân hạnh phúc.

Nó và anh đồng thanh cúi chào trước cha:

- Vâng, thưa cha.

Lại thêm một tràng pháo tay nồng nhiệt. Ở phía dưới, nhiều cô cậu còn nhao nhao:

- Hôn đi! Hôn đi!

- Chú rể hôn cô dâu đi!-Nhiều người hét lên

- Nhanh lên đi chú rể, cô dâu mắc cỡ rồi kia!

- Chú rể hôn nhanh không thì nhường cho tôi hôn cho!-Có người reu reo

Ánh mắt anh dần đo nhìn nó. Nó gửi cho anh một cái liếc xéo như muốn nói: “Này anh dám đụng vào tôi thử xem?”. Dường như anh đã kịp hiểu được ý nghĩa của cái liếc đáng sợ đó, anh chau mày: “Thế cô muốn tôi làm gì bây giờ?”. Nó chưa kịp đáp trả anh thì đã bị ba “chồng” của nó chặn lại.

Ba nó đứng lại, hươ tay ra hiệu cho đám đông phía sau yên lặng, ôn nhu nhìn hai đứa nó, gửi một cái nháy mắt bí hiểm rồi quay sang từ tốn nói:

- Mọi người yên lặng nào! Bây giờ hãy trật tự để cho đôi uyên ương này lấy lại tinh thần để trao nhau the first kiss nhé!

“The first kiss ư? Không không được!” Nó thầm nghĩ “Không lẽ the first kiss của mình sẽ bị anh chàng này cướp mất sao?”. Nó nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống. Nhưng hình như ánh nhìn của nó đã lọt vào đôi mắt của ông ba hờ. Ông ném cho nó một cái nhìn sắc lạnh. Hiểu ý, nó vội nhắm nghiền mắt, chuẩn bị tư thế cho the first kiss sắp được lưu lại trong tiểu sử 17 năm cuộc đời nó.

Một... hai... ba...

Môi anh đã chạm vào đôi môi ngọc ngà của nó...

AAAAA nó chỉ muốn hét lên thôi. Vậy là... the first kiss của nó thực sự đã..... AAAAAAAA

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đêm tân hôn

Sau hôn lễ... Mẹ chồng của nó hiền từ nhìn nó rồi nói:

- Bạch Tuyết, giờ con đã là con dâu Trần Gia, và cũng là phu nhân của người thừa kế tập đoàn Trần Gia trong năm tới. Mẹ mong con sẽ luôn yêu thương chồng con, mẹ không cần con làm việc vất vả, mẹ chỉ cần con cho mẹ một đứa cháu đích tôn. Được không con?- Ánh mặt bà đôn hậu nhìn nó

Nó khẽ nuốt nước miếng rồi nói:

- Trách nhiệm của con mà mẹ! Con sẽ cố gắng!- Nó nhìn mẹ mỉm cười, nhưng trong lòng thì vô cùng lo lắng

Ba chồng xoa đầu nó:

- Ai cha. Chào mừng con đến với Trần Gia. Hôm nay ba đã đặt cho hai đứa phòng VIP khách sạn Sunday đặc cách thuộc quyền sở hữu của Trần Gia. Có gì hai đứa cứ nói, đừng ngại!- Ông quay sang mẹ chồng- Còn bà nữa, con nó mới về mà bà gây áp lực quá! Hai đứa còn đi học, chuyện con cái tính sau đã. Còn con...- Ông quay sang Thành Phong, anh từ lúc nãy đến giờ vẫn chưa mở lời nào

- Con vẫn đang nghe đây!

- Con phải biết yêu thương vợ con nghe chưa! Đừng có mà ăn hiếp bắt nạt vợ con đó!

- Không biết ai mới là con của ba nữa! Ba nên nói câu này với cô ấy thì đúng hơn!- Anh ném cho nó một cái liếc xéo, nhưng ánh mắt đó đã kịp lọt vào tầm nhìn của vị nhạc phụ, thế là ông cho anh một cái kí đầu rõ đau.

- Chưa gì đã bắt nạt vợ rồi!

Nó khẽ bụm miệng cười, còn anh thì nhìn nó bằng ánh mắt... sắc lạnh.

- Có chuyện gì mà cả nhà rôm rả thế?

Mọi người đồng loạt quay lại nhìn. Ba mẹ nó đang đi tới gần.

- Haha không có gì anh xui!- Ba chồng nó sáng khoái cười- Chẳng qua nhà tôi được đón cô con dâu bé nhỏ này về thật phúc đức!

Mẹ nó phẩy tay:

- Ài, cháu nó vẫn còn nhiều thiếu sót lắm! Mong anh chị chỉ bảo thêm!

- À đúng rồi!- Ba nó cắt ngang lời nói của mẹ- Tôi đã cho xe cưới đỗ trước thánh đường. Hôm nay chắc hai đứa nó vất vả rồi, cho hai đứa nó về khách sạn nhà anh chị nghỉ ngơi, ngày mai lên đường sang Seoul hưởng tuần trăng mật.

- Hà???- Anh và nó đồng thanh

Hai bà mẹ cười gian:

- Ai da, thần giao cách cảm quá đi à!- Rồi lại nhìn nhau

- Mẹ!!!!- Lại đồng thanh

Lần này đến lượt hai ông bố:

- Ôi trời, hai đứa muốn tình cảm thì cũng phải đợi hai cặp đôi già này đi khỏi đã chứ?

Hai đứa nó nhìn nhau.

Ba nó nhìn đồng hồ:

- Ôi đã 2h30 chiều rồi cơ à? Thôi hai con về khách sạn rồi nghỉ ngơi!- Ba nó thôi chọc ghẹo nữa, thúc giục.

Anh và nó cúi đầu chào các “bác phụ huynh” rồi nhanh chóng ra xe.

30 phút sau...

Khách sạn Sunday...

Cô tiếp thị điềm đạm dẫn đường cho nó và anh đến phòng VIP nhất của khách sạn.

- Thiếu gia, tiểu thư, đây là phòng của hai người!- Cô mỉm cười chỉ tay vào căn phòng đối diện

Nó vui vẻ:

- Cảm ơn.

- Không có gì đâu ạ, đây là trách nhiệm của chúng tôi. Chúc tiểu thư và thiếu gia trăm năm hạnh phúc!

Nói rồi cô tiếp thị nhanh chóng đi xuống nơi làm việc. Đợi cô đã đi khuất, nó mới ngáp một hơi rõ dài, uể oải ngã người xuống giường lăn qua lăn lại:

- Ôi nệm êm quá! Đã quá! Hồi sáng đến giờ mới được nghỉ lưng! Đã quá đi thôi....

- Cô là con gái mà vô duyên thế?- Anh vừa tháo cà vạt vừa lắc đầu

- Mặc kệ tôi! Tôi như vậy có ảnh hưởng gì đến ví tiền của anh không?

- Cô ăm nói sỗ sàng thế không sợ bị lưu hình lại trong camera của khách sạn à?- Anh biến sắc mặt

Cô tròn tròn mắt:

- Cái gì? Có lắp camera ở đây nữa sao?

- Hahaha-Anh cười lớn- Bị mắc lừa rồi! Đêm tân hôn thì người ta phải tắt camera chứ!

Cô bấu môi:

- Chẳng... chẳng qua là tôi như anh để coi anh thật hay giả thôi! Chứ tôi biết tổng ngay từ đầu rồi!

- Hahaha- Anh vẫn chưa ngưng được cười

Nó tức lắm. Nó vội đại lấy cái điện thoại toan ném về phía anh nhưng anh đã kịp ngăn lại.

- Này này bình tĩnh bình tĩnh!

- Bình với chả tĩnh! Grừ dám chọc tôi hả? Anh chán sống rồi!- Nó ngồi dậy, hùng hổ leo xuống giường chuẩn bị tư thế cho “miêu hoa máy-tong” (chú

thích: nghĩa là miêu hoa móng tay đấy).

Nó xông thẳng về phía anh, nghiêng răng trợn mắt lên thấy mà tõm.

Nhưng mà...

“Huych! Rầm!” Chiếc váy cưới dài ngoằn ngoèo đã phản bội chủ nhân của mình. Nó nhanh chóng ngã nhào trước mắt anh khi nó và anh chỉ cách chừng 50 cm.

The second kiss

Nó ngã về phía anh. Sau tiếng “Rầm” khi hai người đồng loạt té, khung cảnh hiện giờ là nó đang đè lên người anh. Môi chạm môi... Là lần thứ hai...

Nó trợn tròn mắt, dùng tay đẩy người ra. Nó hét lên:

- AAAAAAAAAA!- Tiếng hét toáng lớn đến mức có thể làm người đi đường thùng màng nhĩ.

Anh nhắm nghiền mắt lấy hai tay bịt kín tai.

- Ê cô cần phải hét to thế không?

Nó hậm hức tru tréo lên:

- Hai nư hôn đầu tiên trong cuộc đời của tôi đã trao cho một thằng cha mắc dịch như anh rồi đó, anh có biết không hả?

Anh đỏ mặt hột hột vì tiếng “rồng” khủng khiếp với tần số khổng lồ phát ra từ nó:

- Ừm thì... nhưng gì thì gì cũng nên từ từ giải quyết! Và lại chuyện này cũng đâu có gì to tát, chúng ta đã là vợ chồng rồi mà!

Nó ném cho anh một ánh mắt sắc lạnh:

- Vợ với chả chồng! Nói toẹt ra tôi cưới anh chỉ vì ba mẹ tôi ép thôi! Tôi không yêu anh, hiểu chưa? Chuyện đó đối với anh mà là lẽ thường tình sao, chẳng lẽ.... -Ánh mắt nó chuyển sang trạng thái ngờ vực

- Ê ê đừng suy diễn lung tung, tôi không có muốn được hôn cô đâu!-Anh xua tay chối phăng- Tôi cũng vì bị bố mẹ bắt buộc nên mới chấp nhận làm hôn phu của một đứa nhóc ương bướng như cô thôi! Cô nghixi chỉ có mình cô mới bị như vậy à?

“Cốc cốc” Cuộc nói chuyện đang diễn ra đang dờ dãi âm thanh gõ cửa lại vang lên cắt đứt suy nghĩ giữa hai người. Anh nhanh chóng ra mở cửa.

- Chuyện gì?- Anh hỏi anh chàng quản lí

- Xin lỗi thiếu gia! Nhưng mong thiếu gia và tiểu thư giữ yên lặng được không ạ?

Sau khi nói chuyện gì đó với anh quản lí mà nó cũng chẳng nghe lén được, anh bước vào, trách nó:

- Vui chưa? Đường đường là tiểu thư thiếu gia tập đoàn nổi tiếng mà lại bị người ta phản ánh cố ý gây ồn ào ảnh hưởng đến mọi người.

- Anh lại bịa chuyện nữa à?

- Tôi bịa làm gì? Cô lại suy diễn theo cái kiểu “Suy bụng ta ra bụng người” nữa à?

Nó hít một hơi thật sâu, tay nắm chặt, cố gắng điềm đạm:

- Nói thật chứ, nói chuyện với anh dễ xảy ra bạo lực ghê!

- Quá khen quá khen!- Anh phe phẩy tay

-...- Im phăng phắc

- Sao không nói gì hết vậy?

- Tôi sợ lại xảy ra bạo lực gia đình thì khổ cho bản thân anh!

- Mắc gì phải sợ? Nhưng thôi như vậy cũng được!

Nó phớt lờ câu nói kia, lẳng lơ đi vào phòng tắm, không quên để lại lời nhắn:

- Tôi tắm trước, anh tắm sau! Chuẩn bị giường sẵn để bồn nưong nưong chút nữa an tọa!

Anh bừa bãi nhưng vẫn phải làm theo “mệnh lệnh” của con nhỏ chết tiệt kia.

30 phút sau...

Nó bước ra khỏi phòng tắm và đã thấy anh đứng lù lù trước cửa phòng.

- Ý đồ gì đây?- Nó liếc xéo

Anh hừ lạnh:

- Cô định ngủ trong đó luôn à?

- Ở cái anh này nói chuyện kì cục! Giường kia tôi không ngủ mà vào phòng tắm ngủ để ngửi hương “thơm” à?- Nó chống nạnh hất mặt lên

- Thôi cô làm ơn xê ra tôi vào tắm đã!

Nó hậm hực đi ra và lười biếng nằm ườn ra chiếc giường êm.

Như nhớ ra điều gì, nó vội ngồi dậy. Nó hất một cái gối và tấm chăn xuống đất, ý định là không muốn anh với nó ngủ chung đây mà. Xong xuôi, nó miễn cưỡng phẩy tay mấy cái, nằm ườn ra chính giữa giường ôm gấu bông đánh một giấc ngon lành.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tuần trăng mật

Sáng hôm sau...

Mặt trời vừa ló mò bò ra khỏi đám mây tuyết trắng xóa lảng lơ trôi nhẹ nhàng trên trời xanh, muôn chim đua nhau hót ríu rít, khung cảnh thật âm đạm.

Nó khẽ nhủ mắt, hai mí dần dần mở ra. Hôm nay nó dậy sớm thật.

Nó khẽ dụi mắt. Ngồi dậy vươn vai: “Còn sớm chán!” Suy nghĩ đầu tiên trong ngày. Nó ngả người xuống, ngủ thêm chút nữa.

“Haizz sao không ngủ được vậy cà?” Nó nhắm mắt nhưng mắt vẫn nhắm nghiền lại. Không thể ngủ được, nó xoay người. “Sao giường chật thế này?” Nó khẽ mở mắt. Mắt nó nhanh chóng tròn lên.

- Á á á á á!!!!!!

Nó ngồi dậy, co rúm người sợ sệt: anh đang ngru bên cạnh nó.

Tiếng hét vừa rồi với dao động không tưởng đã làm ảnh hưởng đến màng nhĩ của anh, khiến anh không khỏi giật mình. Anh bật dậy nhìn quanh:

- Có chuyện gì vậy?- Rồi nhìn thấy nó- Á á á á!- Tiếng hét thứ hai trong ngày mới của đôi tân hôn.

Hai người nhìn nhau, mỗi người lê về một phía, đồng thanh:

- Anh/Cô đã làm gì với tôi rồi?

Hai người im bất một lúc vì sự trùng hợp kia.

- Câu đó tôi hỏi anh/cô mới đúng!

- Sao lại trùng hợp vậy? Anh/cô định bắt chước tôi à?

Nó đã kịp nhận ra sự trùng hợp kia, nó nhanh chóng nói:

- Tôi nói trước! Tôi hỏi hôm qua tôi đã đá gối và chăn xuống đất cho anh rồi tại sao anh lại ngủ ở đây?

Anh gãi đầu:

- Hôm qua rõ ràng là tôi ngủ ở trên sofa mà sao tôi lại ở đây? Chính tôi cũng không hiểu nữa!- Anh chau mày

Nó nghiêng răng, nắm chặt tay:

- Giờ sao? Định biện mình à? Tối định giờ trò đòi bại với bốn nương ta à? Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà!- Nó xắn tay áo lên
- Đùng có mà suy nghĩ vớ vẩn! Cô không phải là ông trời đâu mà bày biết hết mọi thứ!

Nó giờ tay lên trong tư thế chuẩn bị... đâm

- Anh muốn hưởng dương hay hưởng thọ đây? Đòi còn dài mà sao anh muốn quy tiên sớm thế?

Nó định “dành cho anh” một cú đâm ngon ơ thì một âm thanh đáng ghét lại vang lên chặn dứt dòng suy nghĩ và hành động của cả hai người.

“Cốc cốc” Có người gọi cửa, lại chuyện gì nữa đây.

Nó ném cho anh một cái nhìn sắc lạnh trước khi cho anh kịp đi ra mở cửa.

Cô tiếp thị cúi rạp đầu:

- Chào thiếu gia buổi sáng! Hôm qua thiếu gia và tiểu thư vui vẻ chứ?
- Vấn đề chính?- Anh lạnh lùng
- Thiếu gia, tiểu thư, tổng giám đốc đã cho xe đến đỗ ngay trước cửa đợi hai người xuống!
- Làm gì?
- Tổng giám đốc chưa nói gì với thiếu gia sao? Hai người sắp đi hưởng tuần trăng mật ở Seoul!
- Có nói! 20 phút nữa xuống!

Nói rồi anh đóng sầm cửa lại.

- Cô vừa gọi cho ai vậy?- Anh liếc nhìn chiếc điện thoại
- Hóa ra anh cũng để ý ghê! Tôi gọi cho Uyên Hy, trợ lý chuyên gia thẩm mỹ trang điểm cho tôi lúc cưới!
- Sao phải gọi?
- Có chút chuyện thôi!-Nó mở tủ lạnh, lấy mấy miếng sandwich ra nhòm nhòam- ...à ...ai ...ọi ...ừa ...ế? ...ó ...uyện ...ì ...ao? (Mà ai gọi cửa thế? Có chuyện gì sao?)

Anh kể lại chuyện vừa nãy.

- Cái gì?- Nó hoảng hốt hét toáng lên đến nỗi mấy mảnh vụn sandwich từ trong miệng nó “ngao du” khắp nơi

Anh nhìn nó khó chịu:

- Nói từ từ thôi. Cô nói mà giống như phun nước miếng với vụn bánh vãi khắp nơi!

Nó ăn nốt chút bánh:

- Và anh đã đồng ý đi sao?
- Đúng. Ba mẹ tôi tôi biết, ta không thể làm gì trong những nơi thuộc về họ. Trước tiên cứ sang Hàn rồi tính tiếp.

Nó e dè. Chắc phải làm vậy thôi...

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Gặp lại Uyên Hy

Sân bay Quốc tế...

Nó thân nhiên bước lên máy bay cùng anh trước con mắt ngưỡng mộ của mọi người. Nó khoan thai ngồi xuống chiếc ghế dành cho khách hàng VIP, bên cạnh anh.

Chuyến bay nhanh chóng khởi hành. Nó an nhàn bắt chéo chân vừa đọc vừa nhâm nhi cốc cà phê nóng hôi hổi. Bên cạnh nó, anh tai đeo headphone, gật gù.

“Oái” Nó hét lên. Có ai đó đã ngã vào người nó, tay nó chao đảo, hất văng chiếc cốc đồ hết cà phê vào chiếc váy trắng.

- Xin lỗi xin lỗi cô! Tôi sơ ý quá!- Người kia vừa cố xin lỗi vừa đưa chiếc khăn tay cho nó

Nó đã định sẽ mắng cho người kia một trận tã toi, nhưng nó kịp nhận ra, người đó không ai khác chính là Uyên Hy.

- Chị Uyên Hy!- Nó bật dậy

Dường như chị cũng đã kịp nhận ra nó.

- Bạch... Bạch Tuyết!

Nó nắm chặt hai tay chị:

- Sao chị lại ở đây? Chị nói chị đang ở bệnh viện với Touver mà. Nếu có đi thì anh ấy phải ở bên cạnh chị chứ!

- Em không hiểu đâu! Dù sao cũng cảm ơn em đã gọi điện hỏi thăm chị!- Chị nhanh chóng bước đi

- Dừng lại! Chị đi theo em!- Nó ra hiệu và đi nhanh vào trong WC.

WC Ladies

Nó vừa xả nước để rửa tay vừa hỏi:

- Bây giờ chị hãy nói thật đi, đã có chuyện gì xảy ra?

- Cũng không có gì to tát lắm đâu! Em không cần bận tâm!- Chị cười hiền

- Nói đi. Đây là trách nhiệm của chị. Chị làm bản váy em thì chị phải bồi thường.

- Thật ra thì...- Chị hơi buồn- Anh Touver, anh ấy... bỏ chị đi theo người khác rồi...- Chị lau giọt nước mắt tràn khóe mi

- Tại sao chứ? Chẳng phải hai người đang rất hạnh phúc sao?

- Tập đoàn của gia đình chị... đã bị... phá sản...- Chị khẽ nấc lên nghẹn ngào-...không thể ...chu cấp đủ tiền...để đầu tư mở rộng phạm vi thẩm mỹ viện của anh ấy... Anh ấy cần tiền...

- Thật vô liêm sỉ!- Nó nghiêng răng- Chẳng lẽ trước giờ anh ta chỉ yêu chị vì tiền thôi sao? Không thể tha thứ nổi cho anh ta... Mà chị sang Hàn để làm gì?

- Chi nhánh tập đoàn nhà chị bên Seoul là nguyên nhân dẫn đến sự phá sản thảm hại của tập đoàn, chị phải sang đó giải quyết một số chuyện.

- Có gì khó khăn chị đừng ngại mà phải nói cho em biết đó!

- Ừ chị biết mà.- Chị cười hiền nhìn nó, làm sao chị có thể khiến em phải lo lắng bận tâm vì chị được chứ, dù khó khăn chị cũng sẽ luôn tự giải quyết được mà...

- À mà...- Nó khóa vòi nước lại- Chị đi một mình hả?

- Ừm...- Chị lấy khăn tay lau những vệt nước còn đọng lại trên mặt

- Ba mẹ chị đâu?

- ...Chị... mồ côi mẹ, ba chị... đang ở bệnh viện vì cú sốc...- Mắt chị buồn rừ rụi

- ...- Nó cũng buồn lây- Thôi thì chị cũng đừng buồn nữa. Chuyện gì đến cũng sẽ đến thôi, sau cơn mưa trời lại sáng nhanh thôi, chị Uyên Hy...

Không khí yên lặng một hồi lâu, chị lấy lại sự vui vẻ rồi nói:

- Thôi em ra ngoài kia đi kéo Thành Phong chờ...

- Chị cũng ra ngoài cùng em chứ?

- Ừ.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Money

“Các hành khách lưu ý! Máy bay chuẩn bị hạ cánh! Đề nghị mọi người yên vị trên chỗ ngồi!”- Tiếng phi công trưởng vang lên

Nó lay lay người anh:

- Đây, đây! Dậy mau!

Anh ưỡ ưỡ hất tay nó

- Chuyện gì vậy? Yên lặng cho tôi ngủ...

- Máy bay hạ cánh rồi kìa!

Anh mệt mỏi ngáp một hơi rồi dài, vươn vai.

Máy bay theo đà trượt êm trên đường bay, đáp xuống sân bay một cách an toàn. Các hành khách lần lượt đi xuống.

- Anh làm gì vậy? Không thuê taxi đi đến khách sạn à?-Nó ngạc nhiên khi thấy anh cứ đứng như chôn chân xuống đất, nhìn quanh như đang tìm ai đó.

- Nếu như tôi không nhầm thì một lát nữa thôi sẽ có người đến đón chúng ta!

- Anh có bị sao không đấy? Đi thôi! Trên đất Hàn này làm gì có ai thân quen với chúng ta?

- Đầu óc cô sao nông cạn thế? Tập đoàn Trần Gia cũng có chi nhánh bên này, cha tôi sẽ cho người đến ngay thôi, cứ đợi ở đó đừng đi đâu hết!

- Tại sao phải đợi? Chúng ta đến đây để được tự do mà! Anh thích thì chờ tôi đi đây!-Nó toan đi thì bị câu nói của anh ngăn lại

- Cô có biết đường sá Seoul ra sao không mà đòi tự đi! Và lại tiền đâu mà cô đòi, ở đây không dùng tiền như ở Việt Nam đâu! Còn nữa, cô có biết tiếng Hàn không?

Những lí do ấy mới nghe là đã có sức thuyết phục rồi. Nó đành chịu bị khuất phục.

- Thiếu gia, đã phiền ngài chờ lâu! Mời thiếu gia theo tôi!- Có tiếng ai đó vang lên

- Thưa kí Park, đưa tôi và tiểu thư đến khách sạn! Chúng tôi đi máy bay lâu nên hơi mệt!

- Mời thiếu gia và tiểu thư theo tôi!- Cái người mà anh ta gọi là thư kí Park nhanh chóng đưa nó và anh lên xe, nó và anh ngồi ở ghế sau.

Nó thì thầm:

- Anh định sẽ làm gì tiếp theo để xử lí gã này?

- Thư kí Park ý hả? Cứ cho anh ta ngủ mê rồi tính tiếp!

- Đơn giản vậy? Thế thì cứ để tôi lo liệu chuyện này cho!-Nó cười nham hiểm

Khách sạn Tasuneda

- Đây là phòng của h...a...i....

Ông thư kí chưa nói hết câu thì đã bị nó cho một cái điểm huyệt ngay chỗ xương bả vai. Tất nhiên, kết cục là ông ta sẽ bị hôn mê trong một khoảng thời gian không hề nhỏ.

- Đây cô làm gì vậy?-Anh hoảng hốt khi thấy nó đánh ngã thư kí Park

Nó ngo mặt ra:

- Ủa chứ không phải anh nói là xử lí ông ta sao?
- Đúng là như vậy.-Anh giảng giải- Nhưng mà phải đợi đến lúc ông ta đưa chi phí cho chúng ta rồi hãy ra tay chứ!

Nó gãi đầu:

- Vậy hả?-Nó cười trừ- Lỗi cũng đâu phải hoàn toàn là của tôi. Ai bảo anh không nói trước.
- Lôi thôi quá! Lục soát coi thử anh ta có tiền không?
- Có tay có chân tự đi mà lục, tôi đi tìm thức ăn đã. Đói quá á á à...-Nó lững thững bước về phía tủ lạnh

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Tái ngộ

Anh móc trong túi quần ông thư kí một chiếc bóp tiền. Anh mở bóp ra, lục soát soát mà vẫn không thấy tờ tiền nào.

- Chết thật. Ông này hình như quên đem tiền theo rồi!-Anh chán nản
- ...ề ...ôi ...oi ...ừ! (Để tôi coi thử!)-Nó vừa găm quả táo trên tay vừa đi lại giật lấy chiếc bóp chốc ngược cho mọi giấy tờ rơi xuống- A! Có sổ tiết kiệm nè!-Nó chìa ra trước mặt anh quyền sở nhỏ nhỏ
- Sao lúc này tôi không thấy nó nhỉ?
- Từ tốn như anh thì sao kiểm được. Cứ thoải mái sổ sàng như tôi là OK hết.-Nó vênh váo- Ờ mà giờ đi đến ngân hàng chứ?
- Hồi thừa quá. Không đến đó lấy tiền đâu mà xài!
- Đi bằng cách nào?
- Xe.
- Đâu ra?
- Nông cạn quá! Bộ thư kí Park không có xe chắc!
- Chìa khóa?
- Sao cô lăm mồm thế? Dưới sàn kia. Ban nãy cô vừa đổ xuống đó!
- Ờ.-Nó nhặt chìa khóa lên- Nè! Mà ai chở?
- Có tôi đây. Đi thôi!-Anh ra hiệu cho nó đi theo
- Đợi chút. Tôi đem theo gói bím bím ăn trên đường đi.
- Đúng là háu ăn. Nhanh lên!
- Tôi háu ăn thì sao, làm gì được nhau? Chút nữa anh đừng có mà xin nhá!-Nó lè lưỡi
- Thôi thôi, đi.

5 phút sau, anh với nó đã đến bên chiếc xe của ông thư kí. Anh mở cửa xe và trịnh trọng bước vào, oai vệ như một ông hoàng, chễm chệ ngồi yên vị trên chiếc ghế dành cho người lái xe. Nó mở cửa xe ngồi bên cạnh anh, hỏi với giọng nghi ngờ:

- Anh có biết lái xe không đấy?-Nó ngờ vực khi thấy anh loay hoay với chiếc chìa khóa xe
- Xin lỗi cô chứ... nói không phải là tự khen chứ tôi đã được cấp bằng lái xe từ năm lớp 10 kia!-Anh hình mũi

- Tính mạng của tôi đang nằm gọn trong tay anh đó! Có hết sức nghe! Có muốn chết thì cũng đừng kéo tôi đi theo đó!

- OK yên tâm đi! Thất dây an toàn vô nè! Let's go!-Anh cho xe lăn bánh, chiếc xe đen bóng loáng từ từ di chuyển.

Nhưng kìa, sao chiếc xe cứ loạn choạng thế nhỉ? Đã có sự cố gì xảy ra sao?

- Ê, có thật là anh được cấp bằng lái xe không đấy?

- Cô nghi ngờ đẳng cấp của tôi à?

- Không nghi ngờ không được!

- Vậy xem đây!-Anh tăng tốc độ, chiếc xe lao vù vù trên đường nhựa, nhanh tới mức hai tai nó ù hết không còn nghe được gì nữa. Ôi, sao mà nó nghi ngờ "trình độ" lái xe của anh ghê! Giờ có kêu trời cũng không được! Cầu mong cho cái mạng nó vẫn còn được yên bình khi trở về Việt Nam. Nó chấp tay cầu chúa phù hộ, nó còn 2 tỷ với 2 căn biệt thự chưa nhận về, đừng để cuộc đời nó bị đất trên từng hạt cát chứ!

"Két..." Chiếc xe thắng gấp, dừng trước ngân hàng mang tên bank.

"Phù..." Nó thở dài, thoát được cái lo lắng từ nãy đến giờ, Ôi, may quá, nó vẫn còn sống và yên bình đến giờ phút này.

Nó theo sau anh bước vào để rút tiền từ sổ tiết kiệm. Ôi má ơi ngân hàng gì mà đông khủng khiếp. Nó chen lấn mãi mới đến được chỗ tiếp thị của một bà nhân viên đã đứng tuổi.

Mọi thủ tục đã được hoàn thành trong chớp lát. Trên tay nó giờ là 5 tỷ won sau khi đã vét sạch số tiền trong sổ tiết kiệm của ông thư kí xấu số.

- Ủa, chị Uyên Hy!-Nó quay sang bên cạnh và nhìn thấy chị đang tranh luận với anh nhân viên trẻ.

- Ủa, hai người đi đâu vậy?-Chị cũng khá bất ngờ vì sự có mặt của nó và anh

- Hi, có chút chuyện, tui em rút tiền ạ!

- Ồ vậy hả?-Chị cười hiền

- Ủa, đây là ai vậy?-Thành Phong hỏi nó

- Đây là Uyên Hy, chị gái "cùng cha khác ông nội" của em!

- Chào Thành Phong thiếu gia!- Chị cười đôn hậu

Anh nhân viên giục:

- Chị gì ơi? Cuối cùng chị có quyết định vay 5 tỷ won để giải quyết xong xuôi chuyện công ty không? Chúng tôi không còn nhiều thời gian đâu ạ!

[Những câu in nghiêng là lời thoại bằng tiếng Hàn nha mọi người ^^]

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tại sao lại giấu em?

- Vay tiền để giải quyết chuyện công ty sao?-Nó nhìn chị- Tại sao chị lại giấu em? Chẳng phải em đã nói là có chuyện gì khó khăn chị phải nói cho em sao? Không lẽ chị không coi em là em của chị?

- Không, ý chị không phải như vậy! Chị biết em rất yêu mến chị, vì vậy... chị không muốn em phải bận tâm vì chị!

- Này chị gì ơi!-Anh nhân viên gọi-Rốt cuộc chị có vay không để tôi còn tiếp người khác!

Uyên Hy đang định nói thì nó nhanh nhẩu:

- Không ạ! Anh cứ tiếp người khác đi!-Rồi nó quay sang anh- Dịch câu nói của em cho anh nhân viên biết đi, hẹn gặp nhau ở tiệm cà phê trước ngân hàng nhé!-Nó kéo tay chị- Đi theo em!

Lee Joo cà phê trước ngân hàng

- Chị cầm 5 tỷ won này mà giải quyết chuyện công ty của chị đi! Không cần khách sáo! Coi như em biếu chị!-Nó đẩy xấp tiền sang phía chị

Chị xoa tay:

- Chị không nhận đâu! Em giữ lấy đi! Sao chị có thể cầm tiền của em được!

- Chị phải cầm lấy! Chị không cầm thì em với chị coi như không có quan hệ gì hết!

- Bạch Tuyết à...Thôi thì... coi như cái này là chị mượn của em vậy! Khi nào chị có tiền chị sẽ trả!

- Vậy cũng được!

- Chị cảm ơn em nhiều lắm!

- Chị em mà khách sáo quá!

- Chị, gia đình chị và cả tập đoàn nhà chị sẽ xem em là một ân nhân lớn. Cảm ơn em!

- Aizz, có chút chuyện mảy mà! Đồi lại khi xong chuyện chị phải khao em một chầu tôm hùm no nê nhé!

- Ủ!-Chị cười hiền- Em muốn ăn bao nhiêu cũng được!

- Nhớ nhé!-Nó nhìn ra chiếc kính trong suốt nhìn thấu được bên ngoài đường phố- Anh Thành Phong đến rồi, em cũng phải về rồi. Thôi tạm biệt chị nhé! À mà, chị có muốn quá giang một đoạn không?

- Thôi được rồi! Chị có đi xe! Hai em đi chơi vui vẻ nhé!

- Vâng. Bye chị!-Nó vẫy tay chào rồi nhanh chóng ra xe

Nó mở cửa bước vào.

- Ủa, không phải cô cầm tiền sao?

- Tôi cầm. Nhưng tôi cho chị Uyên Hy mượn rồi.

- Ồ. Có vẻ cô rất quý chị ấy nhỉ?

- Ừm-Nó cười

- Mà sao trước mặt chị ấy cô xưng anh em với tôi vậy. Nghe sến thí mớ!

Nó chống nạnh, hất mặt:

- Đừng có mà tưởng bở! Chẳng qua trước mặt người khác tôi làm vậy để họ không nghi ngờ chuyện chúng ta chỉ kết hôn vì bị ép, nếu lỡ mà lộ ra thì sẽ ảnh hưởng ít nhiều đến danh dự tập đoàn hai bên đó!

- Ồ cũng có lí. Mà giờ không có tiền chúng ta biết làm sao giờ?

- Ăn bám ông thư kí kia!

- Chúng ta lấy hết sạch tiền của ông ta rồi, ông ta còn tiền đâu nữa?

- Khờ quá! Xích lại đây nghe tôi nói nè, chúng ta sẽ thực hiện kế hoạch như thế này.... bla... bla... OK chưa?

- Hôm nay cô thông minh đột xuất đấy chứ nhỉ?-Anh với nó nhìn nhau cười gian xảo

- Mà mấy giờ rồi ấy nhỉ?-Nó giơ tay lên định xem đồng hồ thì- Ủi tôi để quên đồng hồ đeo tay 1 tỷ rưỡi ở nhà mất rồi. Đồng hồ đó nạm kim cương, làm từ vàng nguyên chất đó!

- Cô đang định quảng cáo sản phẩm hả?

- Không. Thôi yên lặng tôi gọi cho mẹ tìm giúp tôi đồng hồ đã.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Nghi ngờ

Biệt thự Hoàng Gia

“Reng reng” Chiếc điện thoại mang phong thái cổ điển nhưng hết sức thời thượng đồ chuông xáo động khung cảnh yên ắng trong căn biệt thự rộng lớn đã mấy ngày vắng bóng cô tiểu thư nhỏ.

- Tiểu La, Tiểu Huyền (tên hai chị em giúp việc nhà nó) đâu rồi? Có điện thoại kìa!-Hoàng phu nhân giục giã

Vẫn không thấy tiếng trả lời, bà nhanh chân chạy lại nơi chiếc điện thoại chễm chệ trên chiếc bàn gỗ xoan đào đắt giá, bắc máy.

“A lô”

“Mẹ hả?”-Giọng nó vang lên

“Ôi Bạch Tuyết”-Hoàng phu nhân không khỏi mừng rỡ-“Đi hưởng tuần trăng mật vui không con?”

“À...ừm... vui lắm mẹ! Mà mẹ ơi con nhờ mẹ cái này được không?” Nó hỏi

“Mẹ vẫn đang nghe đây!”

“À... chuyện là... lúc trang điểm chuẩn bị hôn lễ, tất nhiên là con sẽ không mang đồng hồ đeo tay, con để trong phòng mà quên mang theo khi đi hưởng tuần trăng mật. Mẹ tìm giúp con rồi giữ gìn con luôn, nhờ nó mất thì tiếc lắm!”

“À cái đồng hồ nam kim cương sapphire ý hả? Rồi mẹ tìm ngay!”

“Cảm ơn mẹ. Con cúp máy nhé!”

“Khoan đã. Nghe mẹ dặn nè. Qua bên đó cố gắng giữ gìn sức khỏe, phải đảm đang, yêu thương chồng nha con, đừng quậy phá đó!”

“Hi, con biết rồi, chào mẹ nhé!”

Bà gấp máy rồi nhanh chóng lên phòng nó tìm đồng hồ.

Vừa bước vào phòng, chỉ cần một cái nhìn sơ lược, bà đã trông thấy ngay chiếc đồng hồ ánh kim chói lóa dưới ánh đèn pha lê hồng tím tỏa sáng khắp phòng đang nằm yên trên chiếc bàn gỗ nơi góc phòng. Bà bước lại, sau khi cầm trên tay chiếc đồng hồ ấy, Hoàng phu nhân lại trông thấy chiếc sọt rác bên cạnh đã đầy rác. Chỉ cần bỏ vào thêm một chút thứ thừa thải nữa thôi, không khéo nó sẽ rơi ra mất.

- Tiểu La, Tiểu Huyền!!!-Bà gọi vọng xuống dưới

Dường như hai cô gái nhỏ đã vắng nhà, chắc là đang đi siêu thị. Bà đành tự tay đi đổ rác vậy. Dù sao đổ rác cho phòng con gái mình thêm sạch đẹp cũng chả mất mát gì mà.

“Roạt rào” Hàng tá rác từ trong sọt rơi xuống khu xử lí rác thải của riêng nhà nó. Trong ánh sáng mờ mờ lọt qua khung cửa, bà trông thấy khá nhiều đùi gà rán đã mềm xị, ôi thiêu nằm lẫn trong đồng rác bà vừa đổ xuống. Chẳng phải đó là món ăn bà đã bỏ công ra nấu cho nó ăn sao? Không lẽ nó lại chê món này? Không, từ trước đến giờ nó luôn thích ăn gà rán do bà nấu mà. Ngay cả lúc nó đói, nó cũng muốn ăn, nếu ăn không hết nó sẽ nói bà cất vào tủ, sẽ không có chuyện nó vứt vào thùng rác đâu. Rốt cuộc là tại sao? Chính bà cũng không hiểu...

Hoàng phu nhân bắt đầu cảm thấy nghi ngờ nó...

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Vở kịch xuất sắc

Khách sạn Tasuneda

Nó cùng anh khẽ mở cửa phòng, he hé nhìn vào trong. Khi đã chắc chắn thư kí Park vẫn còn đang trong tình trạng mê man sau cú điểm huyệt, hai người rón rén bước vào trong.

Nó và anh nhìn nhau cười gian rồi cúi xuống nơi ông thư kí đang nằm, lay lay cơ thể ông ta.

- Đây, đây mau, thư kí Park!

Đó là câu nói mà nó cố gắng từ tốn nhất có thể để đánh thức ông thư kí. Nhưng.. có lẽ với cường độ như vậy vẫn chưa thể làm dao động cái màng nhĩ dày cộm của ông ta. Chẳng có bất kì một dấu hiệu nào chứng tỏ ông đã nghe thấy lời gọi mời “thân mật” của hai người.

- Thư kí Park! Đây đây đây!

Lần này tần số âm thanh đã được nó “thăng cấp” lên “một chút”. Nhưng có lẽ lời nói của nó vẫn chưa đủ “nhẹ nhàng” để đánh thức ông thư kí. Lần này thì nó không thể nhịn được nữa, mặc cho anh vẫn gọi rất nhẹ nhàng, nó hét lên:

- Đây, đây mau!

- Có chuyện gì vậy?- Ông ta quay ngang quay ngửa, giật bản mình, chỉnh lại cái kính cận, ông ta tiếp- Ừa, thiếu gia, tiểu thư, có chuyện gì vậy ạ? Hai người đi chơi vui không?

Nó chống nạnh:

- Ô hay chưa? Ông nghĩ sao mà chúng tôi có thể đi chơi được khi không ví rỗng hả?

- Ờ?- Ông kiểm tra lại ví tiền- Sao ví tôi cũng không có tiền nè, ngay cả sổ tiết kiệm cũng mất tiêu!

Anh lên tiếng:

- Cái đó là của ông, sao chúng tôi biết! Tóm lại, chúng tôi muốn được riêng tư và cần “ngân lượng”.

- Ồ nhưng mà... Thôi được rồi, thiếu gia và tiểu thư muốn đi chơi ngay à?

Nó lấp bắp:

- Ừ... ừ... Vậy nên...

- Tôi hiểu rồi! Đợi tôi chút!- Ông thư kí ra ngoài gọi cho ai đó rồi bước vào phòng- Chút nữa sẽ có người mang theo tiền đến đón hai người đi tham quang du lịch đây đó!

Nó mừng rỡ:

- OK, cảm ơn trước!- Nó vội lấy chiếc ví da đắt tiền, quay sang nháy mắt cho anh- Đi thôi, anh “yêu”!

Hai cái từ “anh yêu” của nó anh nghe mà da gà nổi lên khắp người. Sến dễ sợ... cơ mà... anh cũng cảm giác thấy... vui mừng khi được nó gọi như vậy. Nhưng, sau cái cảm giác ấy là một sự hụt hẫng, anh đã biết tổng nó chỉ gọi như vậy khi có người khác.

- Thiếu gia, tiểu thư! Tôi ở đây ạ!- Nó và anh vừa bước ra khỏi cửa chính khách sạn thì đã nghe thấy tiếng gọi của một anh chàng trẻ tuổi.

Chưa kịp để anh nói câu gì, nó chạy lại chia tay ra:

- Tuy bây giờ tôi nói là hơi sỗ sàng nhưng anh có thể đưa cho tôi tiền trước được không? Chúng tôi cũng muốn đi riêng, phiền anh đã đến nhưng chúng tôi không cần thiết lắm để anh chờ!

Cái anh mặc vest kia ngơ ngác nhìn nó, rồi tùm tùm cười vì cái tính... không giống ai của nó.

Anh ta đưa cho nó một cái phong bì trắng dày cộm vì tiền ở bên trong. Nó mỉm cười:

- Thanks, bây giờ anh có thể đi!- Rồi nó chạy về phía anh- Tiền nè!

- Cô làm vậy mà không cảm thấy mắc cỡ hả?

- Xin lỗi anh chứ đây thân kính mắc cỡ của tôi chỉ có hiệu lực với những việc gì đáng có hiệu lực thôi. Chúng ta đi đảo Jeju chơi đi, nghe nói ở đó đẹp lắm!- Nó chuyển sang khuôn mặt ngây thơ

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Máu từ mắt

Khách sạn Tasuneda...

2 ngày sau...

- Tôi đi ra ngoài có việc nhé!- Nó xô chân vào đôi giày cao gót, nói
- Đi đâu?- Anh đặt quyển sách khoa học viễn tưởng xuống bàn
- Chị Uyên Hy hẹn tôi đi ăn!
- Tôi rồi bộ cô định đi một mình à?
- Lo lắng cho tôi ghê ta!
- Tầm phàm. Tôi chỉ sợ lúc về nhờ cô gặp chuyện gì thì tôi sẽ bị ba mẹ mắng thôi.
- Tôi không phải oắt con hay nhóc tí nên tôi tự đi được! Cứ yên tâm!
- Đi thì đi nhưng trước 1 h phải về đó!
- Anh là mẹ của tôi hay sao mà cứ làm ra cái vè... mình là người lớn không bằng!- Nó bĩu môi- Chết cha, tôi đi đây muộn rồi!

Nó chạy xuống tầng 1, tiếng giày gõ lộp cộp trên hành lang mỗi lúc một nhỏ dần...

Nó tung tăng chạy ra lề đường bắt một cái taxi đi cho tiện. Nó cũng đâu ngu đến nỗi mải guốc cước bộ đến cái nhà hàng xa xôi đó chứ. À mà tên nhà hàng là gì nhỉ? Chết mất nó quên cha rồi. Mà nó cũng đâu nói được tiếng Hàn, dù có bắt được taxi rồi mà không thể làm cho họ hiểu mình muốn đi đâu thì cũng bằng không.

Nó ngồi trên chiếc ghế cạnh gốc cây trên vỉa hè. Hay là bảo anh ta chờ mình? Không được, ban nãy chẳng phải nó đã tự tin tuyên bố “Tôi không phải oắt con hay nhóc tí nên tôi tự đi được! Cứ yên tâm!” sao? Nếu làm như vậy chẳng khác nào làm mất đi sĩ diện của mình, anh ta sẽ thừa cơ hội mà chọc quê nó cho coi. Không được, nhất định không được. Nhưng mà... không có ai đưa thì làm sao đến nhà hàng được đây! Nhất định chị Uyên Hy sẽ rất phiền lòng vì phải chờ nó lâu... Nghĩ đến đây nó lại thở dài não nột... Khoan đã, chị Uyên Hy, đứng rồi, chị Uyên Hy!

Nó lấy điện thoại gọi ngay cho Uyên Hy:

“Chị qua đây đón em với!”

“...”

“Khách sạn Tasuneda!”

“...”

“Vậy cảm ơn chị trước nhé!”

Nó tủm tỉm cười, ngồi trên ghế đá, dùng tay hứng lấy những giọt sương đêm.

10 phút sau, chị đến đón nó đi dùng bữa tối tại nhà hàng Icybee.

Nhà hàng Icybee

Nó nhìn lướt qua menu, gọi gần chục món đến nỗi chật cả bàn. Tất nhiên là đa số những món nó chọn đều liên quan đến... tôm hùm. Gỏi tôm hùm, tôm hùm hấp,... tất cả đều có mặt. Nó ngấu nghiến ăn như thể bị... bỏ đói hàng thế kỉ.

- Sao chị không ăn đi?-Nó hỏi Uyên Hy

Chị uống chút nước rồi nói tiếp:

- Chị dị ứng với tôm hùm, không ăn được!-Chị cười- Và lại chị cũng không thấy đói!
- Cũng được. Nhưng mà chị đừng nhìn em bằng ánh mắt như thế. Em không háu ăn đâu, chỉ là em đang tôn trọng đầu bếp thôi.
- Chị có nói gì đâu.-Uyên Hy cười- Em cứ ăn tự nhiên đi!
- Đừng hỏi hặn nhé! Em đã ăn là không nhường cho ai đâu!-Nó vừa nhai con tôm trong miệng vừa nói

- Ủ!-Chị lại cười hiền

- À mà chuyện tập đoàn nhà chị sao rồi?

- Nhờ số tiền em cho chị mượn mà chị đã giải quyết ổn thỏa rồi. Tuy nhiên phải chờ một thời gian nữa để khôi phục lại toàn bộ nhân sự và văn phòng, dự án, kế hoạch phát triển công ty. Chị cũng đã thuyết phục được một vài công ty cùng làm ăn hợp tác với tập đoàn trong thời gian tới. Có điều... chắc chị sẽ phải ở đây luôn để quản lý chi nhánh này, chị cũng thôi không làm trợ lý chuyên gia thẩm mỹ nữa. Và lại tập đoàn nhà chị cũng thiên về thẩm mỹ nên khả năng là chị ở đây luôn để phát triển sự nghiệp.

- Vậy tốt quá rồi!-Nó cười

Chợt nó như chết sững lại. Mắt nó... có gì đó rất đau... hình như kính áp tròng bị lệch rồi. Nó cảm thấy có nước gì đó chảy từ trong hốc mắt ra. Nó quay mặt đi chỗ khác, sờ lên mắt... Máu... là máu! Nó hốt hoảng chạy vội vào WC.

(Giải thích một chút: Ở chương 2, nó với Bạch Tuyết khác nhau ở màu ngời mắt, nên nó phải đeo kính áp tròng để che giấu thân phận thật sự của mình)

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Khả năng mù

Nó tháo kính áp tròng ra. Cái đau nhức đã dịu hẳn. Nhìn mình trong gương, nó thấy mắt mình hơi đỏ, và cảm thấy mọi thứ như mờ hẳn đi. Lúc trước, khi nó chưa kết hôn, buổi tối nó có thể mở kính áp tròng ra, nên không đau nhức nhiều. Còn giờ, cười anh rồi, lúc nào hai mắt nó cũng nặng trĩu vì kính áp tròng. Có lẽ cũng vì thế mà...

Nó dùng khăn tay lau mắt, rồi nhanh chóng về lại bàn ăn.

- Em bị sao vậy?

- À... à... E...em à... tại em làm đổ nước vào tay nên đi rửa chút ý mà!-Nó cười trừ

- Hú hồn! Vậy mà chị lo quá!

- À chị, bệnh viện nói tiếng Hàn là gì vậy ạ?

- Có chuyện gì vậy em?

- À không em hỏi để biết thôi.

- Ừm... bệnh viện tiếng Hàn là Bệnh viện đó em!

- Hi. Thôi hay là mình về đi chị, em thấy no rồi. Để em tính tiền cho.

- Ủa. Để chị tính tiền chứ! Chị khao em châu này mà!

- Không. Em tính tiền chị trả tiền.-Nó cười tinh nghịch

Trước nhà hàng

- Lên xe đi chị chờ em về!-Chị dừng xe trước chỗ nó đang đứng

- Thôi không cần đâu chị. Em muốn đi bộ hóng gió và để tiêu hóa thức ăn.

- Vậy chị về trước nhé! Bye em.

- Bye.-Nó vẫy tay tạm biệt. Chiếc xe nhanh chóng lẩn bánh, khuất dần.

Nó nhanh chóng bắt một chiếc taxi.

- Bệnh viện.-Nó nói sau khi yên vị trên ghế sau

10 phút sau, trước mắt nó đã là bệnh viện trung ương. Nó vội bước nhanh vào quầy tiếp tân.

- Ủa, tiểu thư!-Có tiếng gọi, nó quay lại, là thư kí Park- Tiểu thư đến đây có việc gì vậy ạ?

- À... à... Tôi đi khám mắt!-May quá, có ông ta làm phiên dịch viên, chứ không thì nó không biết phải nói làm sao cho người ta hiểu, lúc này giờ nó đang vất vả không biết xoay xở làm sao- Ông có thể gọi cho bác sĩ nào đó chuyên về mắt khám cho tôi được không?

- Tất nhiên là được. Tiểu thư đi theo tôi, tôi biết một bác sĩ chuyên về thị giác rất có tiếng ở đây, cậu ta là con lai Việt-Hàn.- Ông ra hiệu cho nó đi theo.

May quá vị bác sĩ kia cũng là người gốc Việt, chắc cũng am hiểu tiếng Việt lắm, nó có thể an tâm rồi, khỏi lo bất đồng ngôn ngữ.

Chốc chốc đã đến văn phòng làm việc của vị bác sĩ kia, ông thư kí xin phép về trước để đi thăm mẹ đang nằm viện. Nó một mình bước vào phòng.

- Ai đấy? Vào phòng thì phải gõ cửa chứ!-Vị bác sĩ kia ngừng đọc sách, ngược mặt lên hỏi nó (bằng tiếng Hàn). Ồ, gọi là vị cũng không phải lắm, gọi là anh chắc hợp hơn. Nhìn mặt trẻ vậy mà! Chắc cũng hơn nó 6, 7 tuổi thôi là cùng.

- Hà?- Nó chỉ thốt ra được đến thế, nó đâu hiểu anh ta nói gì đâu- Ồ, anh có thể nói tiếng Việt được không?

- Hóa ra cô người Việt Nam à?

- Vâng.

- Đề nghị lần sau nếu có muốn gặp tôi thì hãy gõ cửa trước khi vào phòng! Đây là phép lịch sự tối thiểu nhất đối với một thiên tài như tôi! Tôi nghĩ mặt sáng sủa như cô thì phải biết điều này chứ!

Cái gì? Đang chửi khéo đấy à? Nó sáng láng chứ không sủa như anh ta đâu. Đừng ví nó với con cún chứ! Nó hậm hực vào thẳng vấn đề:

- Tôi đến đây để khám mắt! Không phải để nghe anh lên lớp giảng đạo lí cùn!-Nó vừa nói vừa tháo kính áp tròng ra

- Cô mang lens?

- Không thấy sao còn hỏi?

- Cô cảm thấy mắt mình như thế nào?

- Đau, nhức, nhói. Tóm lại là khó-chịu.

- Cô đeo lens có thường xuyên không?

- Ngày nào cũng đeo! Từ sáng đến tối! Lúc nào tôi còn thờ thì tôi còn đeo!-Nó vênh mặt

- Sao không tháo ra?

- Có chuyện không tháo được.

Anh dùng chiếc đèn pin nhỏ nhấn rọi vào mắt nó:

- Mắt cô bị khô vì tuyến lệ không thể tiết ra do lạm dụng kính áp tròng quá nhiều. Các chất hóa học từ kính áp tròng vì bị dìm vào mắt mắt quá lâu nên người bị nhiễm một số hợp chất độc hại. Nếu cô còn duy trì tình trạng này thì không sớm thì muộn cô cũng sẽ bị mù.

- Không được. Tôi không thể tháo kính áp tròng ra trong lúc này. Bác sĩ, anh có loại thuốc nào chữa được hay không?

- Thuốc chữa thì tôi không có, tôi chỉ có thuốc giảm đau thôi! Nhưng sử dụng thuốc giảm đau này chỉ có thể kéo dài thêm bệnh tình, đôi khi còn gây bệnh nặng hơn!

- Vậy lấy cho tôi thuốc đó đi! Càng nhiều càng tốt!

- Cô đã suy nghĩ kĩ chưa?

- Ồ cái anh này! Tôi đã nói một là một nói hai là hai, không ai rảnh đâu mà nhắc lại! Và tôi cũng có cái đầu có-tích-sự để suy nghĩ trước khi nói! Tôi có lưỡi để uốn lưỡi 7 lần trước khi phun ra sạch sẽ những gì mình nghĩ nha, nha!- Nó nói như sừng

- Lắm mồm! Yên lặng cho tôi kê toa thuốc!

- Tôi nghĩ anh cũng có đủ hai mắt để thấy tôi chỉ có mỗi một mồm thôi chứ không có “lắm” đâu chứ nhỉ?

Anh lắc đầu rồi đưa cho nó một hộp thuốc.

- Đây, thuốc này rất hiệu quả! Cô cứ dùng khi cảm thấy đau mắt!

- Rồi rồi biết rồi!-Nó nắm lấy hộp thuốc bỏ và túi xách rồi lững thững đi ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Hồi hương

1 tuần sau...

Sân bay Quốc tế...

- Oa Việt Nam ơi ta đã về rồi!-Nó bước xuống máy bay, hét to lên vui mừng

- Ê ê đừng gây sự chú ý như vậy chứ? Sáng nay cô uống thuốc chưa vậy? Hay lại quá liều nữa rồi?-Anh khó chịu

Nó lườm:

- Coi chừng cái mồm thối của anh đi! Khéo làm sao kéo tôi và cho rơi cái hàm răng giả của anh giờ!

- Nay, rằng tôi THẬT và CHẮC-SẠCH 200% đấy nhé! Không phải như cô đâu, hể nghiêng răng cái là coi như phải làm mồ chôn cho mấy triệu con sâu!

Nó chống nạnh vênh mặt:

- Anh mới làm giấy khai sinh cho tôi đấy à? Nói cho mà biết, tên của tôi là HOÀNG TUYẾT LINH, không phải NÀY đâu nhé!

- Tôi thích gọi vậy đó, làm gì được nhau?

Hai người đang nhìn nhau bằng ánh mắt hình viên đạn thì bị một giọng nói chặn ngang dòng suy nghĩ.

- Bạch Tuyết, Thành Phong!

- Ồ! Ba mẹ!-Hai người cùng đồng thanh

- Sao rồi? Đi hưởng tuần trăng mật vui không?-Mẹ nó hỏi

- Cũng vui mẹ ạ!

- Sao lại là “cũng”?-Ba nó hỏi

Nó nhìn sang anh:

- Tại anh ấy cứ bắt nạt con mãi!-Nó làm nũng

Ba chồng nó kí đầu anh một cái rỗ đau:

- Thằng ngốc, to đầu rồi còn ăn hiếp vợ!

- Ồ...-Anh ném một cái nhìn sắc lạnh cho nó, nó vênh mặt nhìn lại khoái chí.

- À đồng hồ của con nè!-Mẹ nó đưa nó cái đồng hồ

- Cảm ơn mẹ. Lạy chúa nó vẫn chưa mất!

- Lần sau đừng có đăng trí nữa nhé!

- Không có lần sau đâu mẹ!-Nó vừa đeo đồng hồ vừa cười cười

Mẹ chồng nó lên tiếng:

- Thôi chúng ta qua nhà hàng nào đó ăn đi! Cũng khá trưa rồi!

- Tuyệt vời! Mẹ chồng của con là hiểu rõ tâm lý của con nhất!-Nó ôm choàng lấy Trần phu nhân.

Mọi người cười sảng khoái vì tính trẻ con của nó. Còn anh thì liếc xéo nó, phán hai từ:

- Trẻ trâu!

Và cái kết cục là bị ba anh tặng thêm một cái kí đầu nữa.

- Không biết ai mới là con của ba nữa?

- Thằng này, lớn rồi mà như con nít.

- Không biết con là con roi con rút nào mà bị phân biệt đối xử ghê?

- Thằng này, từ bao giờ mà nghĩ ngon ghê thế!

- Còn ba từ khi nào mà câu cửa miệng của ba thành “Thằng này...” thế?

- Hết nói nổi. Ba thấy mày cứ ru rú ở nhà mãi đâu có đi chợ đâu mà sao mày lấy cái tính của bà bán cá nào vậy?

- Di truyền từ mẹ đấy ba!

Mẹ anh lờm:

- Hai cha con hùa nhau nói xấu tôi đó hả?

- Ahhhh không có không có!-Cả hai đồng thanh

2 tiếng sau...

- Ôi đồ ăn ngon thật!-Nó miễn cưỡng cười

- Công nhận. Mấy người đầu bếp tài tình thật!-Mẹ anh tấm tắc

- Nhưng món này hình như hơi mặn!-Mẹ nó chỉ tay vào đĩa bò nộm

- Ôi đã 12h rồi cơ à? Chúng ta về thôi nào!-Ba chồng nó nhìn đồng hồ thúc giục

- Tụi con sẽ ở đâu vậy ba?-Anh hỏi

Ba chồng nó đáp lại gọn lỏn:

- Chốc nữa sẽ biết!

Ba nó nháy mắt:

- Đúng vậy!

Nó khoanh tay nhìn:

- Ôi hai người ba của con, úp úp mở mở làm gì... Nói cho con biết đi...

Ba nó quay sang nói:

- Anh xui chờ hai quý phu nhân này về nhà nhé, tôi đưa tụi nhỏ đến nhà mới!

- Nhà mới?????-Cả hai người đồng thanh

- Đúng vậy! Cũng gần đây thôi!

Nó vui mừng:

- Ôi yêu ba quá cơ!

Nó và anh theo ba đến một ngôi biệt thự nằm giữa trung tâm thành phố. Phải gọi là một tuyệt tác của người thiết kế nội thất. Quá đẹp, quá xinh, quá sang trọng. Rất vừa ý nó. Mọi thứ đều được trang hoàng bắt mắt, cứ như là một cung điện của nữ hoàng.

Nó lao ngay lên phòng ngủ. Chẳng khác gì phòng của công chúa. Phải nói là đẹp mê ly. Nó lười biếng nằm ườn lên giường nghỉ ngơi.

- Chưa thấy ai con gái mà vô duyên như cô!
 - Mặc kệ tôi chứ. Coa ảnh hưởng đến tiền tiêu vặt của anh không mà anh lăm điều thế nhỉ?
 - Xê ra tôi nằm với!
 - Ai cho anh có quyền nằm ở đây! Xích ra!-Nó đạp anh xuống giường
 - Ở cái cô này hay nhỉ? Có mỗi cái giường rộng thênh thang sao cô lại không cho tôi nằm? Cái giường này có khắc tên cô đâu?
 - Tôi xin tuyên bố: “Ai nằm trên giường này trừ tôi ra người đó bị khủng hết thuốc chữa”!-Nó đồng dạ cho phát ngôn... kì cục của mình
 - Khủng cũng được! Tôi tin tôi khủng mà vẫn có hàng trăm vệ tinh theo đuổi! Không lo!-Anh mỉm cười nằm lên giường
 - Ai nằm trên giường này trừ tôi ra người đó bị lệch lạc giới tính.-Nó hét lên
 - Tôi có giấy chứng nhận là con trai chính gốc nên không sợ!-Anh vẫn cứ lì lợm nằm yên trên giường mặc cho nó lau bầu bên tai
 - Anh mà nằm trên giường này là anh tự nhận anh là dog nhé!-Nó rống bên tai anh- Sang phòng dành cho khách mà ngủ đi
- Nói đoạn nó dốc hết sức đạp xuống giường, nằm ườn ra và dùng những con gấu bông yêu quý của mình đặt khắp nơi chặn kín cả giường
- Giường hết chỗ rồi! Cảm phiền anh qua phòng khác, nhé!-Nó mỉm cười tự đắc

Anh hậm hực đóng sầm cửa đi qua phòng khác nằm ngủ.

Hahaha từ bây giờ nó sẽ là chủ nhân của căn phòng này. Nó sẽ là nữ hoàng trong một cung điện nguy nga.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Người chị song sinh

1 tháng sau...

Hoàng tổng giám đốc đang trên đường đến tập đoàn Hoàng Gia bỗng có điện thoại. Số máy này, quen lắm... Là của... Bạch Tuyết thật sự, đứa con gái thật sự của ông... Ông sững sốt nhưng cũng bắc máy:

“Bạch... Bạch Tuyết hả con?”

“Vâng là con. Ba, con thật tình xin lỗi mọi người vì đã bỏ đi...”

Cô chưa nói hết lời thì bị ba chặn lại:

“Có chuyện gì mình hẹn ở đâu rồi hãy nói! Giờ ba bận lắm!”

“Vây... ừm... trưa nay 10h30 Black Rose Restaurant nhé ba! Con cũng muốn ăn trưa cùng ba!”

“OK, nhưng mà con nhớ đeo kính râm với cả khẩu trang luôn nhé, cánh nhà báo nếu nhận ra sẽ đồn ầm lên cho xem! Thôi ba cúp máy nghe!”

Ông gấp máy, lúc này nói dối để cô bịt kín hết mặt, phòng khi khò lộ chuyện một lúc có cả hai đứa tiểu thư. Mặt ông hơi thất vọng, có chút gì đó không hài lòng...

Bạch Tuyết, con đang đùa giỡn với ba đúng không? Ngay lúc trọng đại con lại bỏ đi rồi thỉnh linh xuất hiện lại khi mọi thứ đã sắp đặt theo kế hoạch ba đã vạch ra, làm mọi thứ không thể không rơi rụng cả lên. Làm sao đây, trong lúc này ba có thể làm gì để cứu vãn tình thế... Con đúng là sáng nắng chiều mưa (trưa râm râm ngày mai bão lũ)...

_ Tại biệt thự của Trần thiếu gia & Hoàng tiểu thư _

Nó càng ngày càng cảm thấy mắt mình đau nhức khủng khiếp, tuy nhiên điều này chỉ có nó biết, trời biết, đất biết và ông bác sĩ kiêu ngạo đó biết thôi. Tối nào nó cũng lên thức dậy, uống thuốc để giảm đau buốt, tuy nhiên sáng hôm sau vẫn cảm thấy đau, đau gấp bội lần hôm trước. Nhưng... nó đã hạ quyết tâm “vượt lên chính mình”. *grọng cười*

Nó nằm ườn trên giường. Chán quá! Còn một tuần nữa là đi học lại rồi mà sao thời gian lại trôi chậm như rùa bò thế này... Nó lười biếng nhâm nhi gói bim bim trên tay, mắt vẫn dán chặt lên xà nhà. Thành Phong đã đi từ sớm, hình như anh chuẩn bị tham gia câu lạc bộ bóng đá của trường nên đã đi từ sớm để đăng kí và tuyển chọn. Biết vậy nó đã đòi đi theo phá phách chơi! Đờ chán!

“Reng reng reng” Chiếc Iphone của tôi đổ chuông bất ngờ trong bầu không gian tĩnh lặng khiến tôi không khỏi giật mình.

Mẹ tôi gọi.

“Con nghe đây mẹ!”

“Bạch Tuyết của mẹ đang làm gì thế con? Rảnh không mẹ chờ con đi chỗ này!” Mẹ tôi nói với giọng phấn khởi

“Đi đâu vậy mẹ?” Tôi ngáp dài

“Thăm một cô nhi viện nhỏ.”

“Đi ngay bây giờ hả mẹ?” Nó khẽ nhìn đồng hồ: 8h30

“Ừ con chuẩn bị đi mẹ qua đón con!”

Tôi vâng một tiếng rồi cúp máy, lật đật chạy đi thay quần áo.

Chiếc điện thoại lọt thỏm dưới chiếc gối...

Lát sau, mẹ nháy máy cho tôi, mẹ đã đứng ngay trước cổng. Tôi chải lại tóc, cầm túi xách và xỏ chân vào đôi giày cao gót đen đặt sẵn bên cạnh của phòng.

Tôi khóa cửa rồi leo lên chiếc BMW đỗ sẵn, yên vị ở ghế sau.

Chiếc xe nhanh chóng lăn bánh.

Cảnh vật hai bên đường tựa như lao vun vút dưới cái nắng chói chang của buổi sáng. Phải một hồi sau đó, chiếc xe mới dần giảm tốc độ.

Nó nheo mắt nhìn ra ngoài... rồi... tròn tròn mắt. Ờ, đây chẳng phải là ngôi làng cũ của nó hay sao? Tại sao lại đến đây? Chẳng lẽ... cô nhi viện mà mẹ nó nói đến là... Không thể nào, không biết viện trưởng có nhận ra nó không nữa, cả mấy đứa bạn hồi còn để tóc chỏm trái đào nữa, cầu trời khấn phật cho hôm nay mọi người đi vắng hết. Chúa ơi, con xin nguyện xách dép cho chúa nếu như chúa giúp con lần này... dù con không theo đạo Thiên chúa nhưng năm nào con cũng đi chơi Noel mừng thọ ngài, con nghĩ một vị thánh như ngài chắc cũng không nhỏ mọn đến nỗi thấy chết mà không cứu chứ nhỉ? Đang đấu tranh tư tưởng quyết liệt, nó bỗng nhớ ra: ồ ồ lúc này nó đang đeo lens, màu mắt hoàn toàn khác làm sao mà nhận ra được; và lại đầu tóc nó khác xưa rất nhiều, nó không mặc quần nữa mà mặc váy đấy, so với lúc trước thì giờ nó đã thay đổi rất nhiều (đẹp hơn ý mà) nên chắc là không ai nhận ra đâu! Nó hài lòng với suy nghĩ của bản thân mình.

10 phút sau, chiếc xe dừng lại trước cánh cổng đã bạc màu của cô nhi viện Nhã Hương nằm khuất sau những ngôi nhà thấp lùn tùn.

- Chào viện trưởng!-Hoàng phu nhân chìa tay ra bắt tay với một phụ nữ đã đứng tuổi

- Chào bà! Cô nhi viện chúng tôi thật vinh dự khi được bà đến thăm!

Tôi còn nhớ rất rõ, tuy tôi trốn khỏi cô nhi viện năm 10 tuổi nhưng mà bộ não của tôi vẫn kịp ghi lại một chút hình ảnh về cô viện trưởng này. Tên cô ấy là Nguyệt. Không ngờ sau bao nhiêu năm trời mà nhan sắc của cô Nguyệt vẫn không phai mờ là bao.

Bỗng cô đưa mắt sang nhìn nó, từ đầu đến chân, xét nét từng milimet một. Ôi trời, đừng nói cô Nguyệt nghi ngờ nó rồi đấy nhé, đừng nói là vẻ đẹp của nó vẫn còn đọng lại trong trí nhớ siêu phàm của cô đấy nhé!

- Đây là...-Cô Nguyệt nói với mẹ nó

- Con gái tôi, nó tên là Tuyết Linh, cứ gọi nó là Bạch Tuyết!-Hoàng phu nhân mỉm cười đáp lại

Sau đó, cô Nguyệt dẫn hai mẹ con nó đi thăm từng lớp một. Đến đâu mẹ nó cũng hỏi han đủ thứ và biếu một ít tiền để chăm lo cho các em, còn nó thì nhanh chóng làm quen được với rất nhiều cô cậu bé.

_ Giờ giải lao _

Nó đang chơi cùng bọn trẻ rất hăng say, trong khi đó, trên chiếc ghế đá gần đấy, Hoàng phu nhân và cô viện trưởng đang đắm chiêu trong một cuộc nói chuyện có vẻ khá nghiêm trọng.

- Viện trưởng có chắc là cô bé đã từng ở đây rất giống với đứa con gái hiện giờ của tôi?-Mẹ nó hỏi

- Chắc chắn! Hạ Vy là Bạch Tuyết rất giống nhau, chỉ trừ đôi mắt. Mắt của con bé Vy màu hồng tím, không phải xanh đen như Bạch Tuyết! Tôi chắc chắn Hạ Vy chính là người chị song sinh của con bé, và cũng là đứa con thất lạc mười mấy năm trời của bà! Trên đời không thể có chuyện ngẫu nhiên đến nỗi hai đứa trẻ cùng giống nhau y như đúc!-Cô Nguyệt quả quyết

- Vậy bây giờ... Hạ Vy đâu rồi?

- Tôi không biết. Năm mười tuổi nó trốn khỏi cô nhi viện, hình như là vì tủi thân do không ai chơi với nó. Theo tôi được biết hình như nó cũng đang sinh sống gần đây thôi. Bà yên tâm tôi đang cho người tìm kiếm, nay mai khi nào có kết quả tôi sẽ báo ngay với bà!

- Cảm ơn bà. Như vậy tôi sẽ không cảm thấy hụt hẫng vì suốt mười mấy năm qua đã để con tôi bơ vơ chịu cảnh mồ côi không cha không mẹ...-Hoàng phu nhân hơi buồn

- Mà... Thưa phu nhân, tôi có thể hỏi một chút được không ạ? Tôi hơi tò mò!

- Bà cứ tự nhiên. Tôi sẽ trả lời nếu có thể.

- À... ừm... Bà để thất lạc con bé khi nào vậy? Và tại sao tôi không thấy tổng giám đốc đến cùng bà?

Mẹ nó do dự một hồi lâu rồi tiếp:

- Thật sự thì... Mười bảy năm trước, ông nhà tôi đi công tác hơn 2 tháng mới về, trong thời gian ấy, tôi bỗng chuyển dạ, tôi nhờ người khác đưa đến bệnh viện. Lúc trước siêu âm, người ta nói là con gái, không ngờ tôi lại hạ sinh ra những hai đứa sinh đôi. Tôi vui mừng khôn xiết. Nhưng... vì sức tôi yếu, nên sau đó tôi đã phải nằm bất động hơn 1 tuần. Đến khi tôi đã khỏe hẳn thì người ta mới cho hay rằng một trong hai đứa con của tôi đã mất tích. Chuyện này mà đến tai ông nhà tôi, chắc chắn hạnh phúc gia đình sẽ không còn nguyên vẹn như trước. Vì vậy, tôi... luôn giữ kín bí mật này... và... thậm chí tìm kiếm đứa trẻ ấy trong suốt mấy năm qua... Tôi thật sự... cảm thấy...

Lời nói của bà bị ngắt quãng bởi những tiếng khóc nức nghẹn ngào.

Cuộc đời thật không thể biết trước được chữ “ngờ”. Bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra... Ngẫu nhiên, trùng hợp đến nỗi người ta phải gọi đó là định mệnh... Nó-người chị song sinh của Bạch Tuyết và cũng là đứa con ruột thịt của ông bà Hoàng, lại thể thân cho chính em gái của mình, với suy nghĩ trong đầu: bản thân nó chỉ là một kẻ mạo danh không hơn không kém. Biết bao giờ... sự thật mới được phơi bày, để nó không còn cảm thấy hèn kém, để nó có thể đường đường chính chính nói rằng nó là Hoàng đại tiểu thư trước bao người... và... để mất nó... không còn... máu...

_ Trong lúc đó, tại căn phòng bê bối của nó _

“Ting!” Màn hình điện thoại nó sáng lên: New message from T.Phong với nội dung tin nhắn: “Tôi trúng tuyển rồi!!! Hôm nay tôi vui nên khao cô một châu tôm hùm nha! 10h Black Rose Restaurant! Tôi đợi cô! Không gấp không về --”.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tiếng sét ái tình

Lời tác giả:

Hi hi đã xuất hiện nhân vật phản diện như lời đã hứa. Bắt đầu từ bây giờ tác giả sẽ gọi tiểu thư thật là cô, còn nó thì vẫn là nó nhé! Tác giả chỉ nói thế cho các bạn dễ phân biệt. Hi hi. Cơ mà cho tác giả xin vài lời “an ủi” hay gạch đá về xây villa với, lên đây cốt tinh thần tí ấy mà. Có điều muốn nói về fic này mà hồng nói là xấu lắm nha ^-^. Có thể các bạn hông biết chứ đối với tác giả 1 bình luận > 1000 lượt view đấy!!!!

_ Black Rose Restaurant _

Anh đã ngồi chờ sẵn trên một chiếc bàn đặt gần khu vườn nhỏ của nhà hàng. Đôi mắt lãnh băng đêm chiều nhìn như xét nét từng chậu cây xương rồng nằm vờn mình dưới nắng. Thỉnh thoảng lại khẽ nhìn vào đồng hồ, nhăm nháp ly cà phê đen đắng ngắt. Đã hơn 15 phút trôi qua mà nó vẫn còn chưa tới, gọi điện mấy lần cũng chẳng bắc máy. Thật tình... Anh khẽ trút một hơi dài... nh không biết rằng, nó đang ở cô nhi viện Nhà Hương và điện thoại nó để quên ở nhà nên không biết anh nhắn tin.

Mọi thứ vẫn chìm trong tĩnh lặng. Vì anh chọn một nơi khá yên ắng nên sự ồn ào nhộn nhạo ngoài đường phố vẫn không thể ảnh hưởng đến. Tiếng nhạc du dương trầm bổng chợt bị một âm thanh phá hỏng: tiếng kéo ghế. Anh quay sang nhìn. Chiếc bàn bên cạnh có một cô gái đang ngồi.

Anh chán nản nhìn đồng hồ. Ôi trời, đã 10trong5 rồi sao? Đói bụng quá! Mất kiên nhẫn quá rồi! Anh mà đợi nữa chắc thành đà điều mất! Phải thôi cô ta ra mới được! Chắc lại nướng cháy khét lẹt giường rồi chứ gì!

Với khuôn mặt như sắt thủ, anh hăm hăm bước đi. Hình như anh “hùng dũng” quá nên khi đi ngang qua bàn bên cạnh anh lỡ làm rơi túi xách của cô gái

đang ngồi trên bàn.

Theo bản năng của một thằng quân tử, anh cúi xuống định nhặt lên trả lại cô gái kia, nhưng hình như cô gái kia cũng đang định nhặt lên: tay chạm tay. Hai người nhìn nhau, mặt đối mặt. Cô gái kia kì lạ ghê! Bịt kín hết cả mặt, không chừa chỗ nào! Mà khu vực này cũng đâu nằng lăm đâu ta! Anh không hề biết rằng, khuôn mặt ai kia đang ửng lên ngượng chín như trái gấc (vì có khẩu trang che), trái tim cô bỗng lệch một nhịp. Cảm xúc này nên đặt tên là gì nhỉ? Đúng rồi, là tiếng sét ái tình!

- Trà cô! Xin lỗi đã làm roi!-Anh đưa cô cái túi xách

- Không... không sao!-Cô nàng lấp bắp

Anh nhanh chóng rời đi, để lại trong tâm hồn cô chút nuối tiếc. Trông anh từ dáng dấp, ngoại hình đến tính cách phải nói là dù có cầm kính lúp soi mới cũng không thể tìm ra chỗ nào không vừa ý. Quả thật là một người hoàn hảo. Có được một ông chồng như vậy thật là hạnh phúc! Để có được anh ấy cô sẽ bắt chấp tất cả!

- Bạch Tuyết! Làm gì mà thần thờ vậy con?-Hoàng tổng giám đốc tiến lại phía chiếc bàn nơi cô đang ngồi sau một hồi tìm kiếm

- Ba đến rồi ạ?-Cô chuyển sắc mặt- Ba... cho con xin lỗi chuyện bon đã bỏ đi trong ngày coi mất!

- Thôi cũng không có gì đâu, ba đã sắp xếp ổn thỏa. Nhưng còn... thằng Vinh?

- Ba đừng nhắc tới cái tên đều cáng đó nữa! Tội con chia tay rồi! Mà ba giải quyết bằng cách nào vậy?

- Thật ra thì...-Ông kể lại toàn bộ mọi chuyện- Là như vậy đấy! Nhưng bây giờ nếu con đã về rồi thì ba sẽ cho cô bé kia thôi việc và trả lương cho cô bé kia, thế là xong! Tuy nhiên con cũng làm quen với việc làm con dâu sau khi giải quyết việc này đi!

- Vâng... con biết. Bây giờ... mình đi nói chuyện với bạn ấy luôn đi ba!

- Để ba gọi cho cô bé kia!

“A lô, bà về chưa?”

“...”

“Cho tôi nói chuyện với Bạch Tuyết một chút!”

Trong lúc đó, tại garage nhà hàng

Anh đang định lấy xe để đi về thì bỗng gặp lại người bạn cũ cấp 2.

- Ủa, Huy phải không?-Anh khều vai người con trai đi lướt qua

Cậu ta quay lại, mừng rỡ:

- Ủa, Phong!

- Dạo này mày làm gì mà “phát tướng” ra ghê thế?

- Tao chẳng làm gì ngoài ăn, ngủ và học! Mà mày mới vừa ăn ở nhà hàng xong hả?

- Không, dài dòng lắm. Tao chưa ăn, đang đói đây! Mày định vào ăn hả?

- Ủa, đồ ăn ở đây ngon nên tao ăn rất thường xuyên! Mày đang đói thì vào ăn chung với tao cho vui! Tao ăn một mình cũng buồn lắm!

- Mày thích thì tao chiêu!

Lần này anh chọn một cái bàn ăn nằm phía trong bên cạnh hồ cá nhỏ theo sở thích thằng bạn cũ. Hai người nói chuyện rất rôm rả.

Bỗng anh thấy nó đang tiến vào nhà hàng, nhưng ánh mắt có vẻ vội vã đi lại chiếc bàn cạnh khu vườn, nơi có một người con gái và một ông trung niên đang bàn luận. Anh nhìn theo tò mò, rồi đi theo nó, nấp sau cây hoa sữa nghe hết mọi chuyện.

Bàn ăn của Hoàng tổng

Vừa thấy bóng dáng của nó, ba nó đã vẫy tay ra hiệu. Nó khá bất ngờ với sự xuất hiện của cô.

- Đây là...

- Đúng, là tiểu thư, con gái ta. Chắc cháu cũng hiểu ta gọi cháu đến đây để làm gì. Họp đồng thuận giữa chúng ta chấm dứt tại đây. Con gái ta đã về

rồi! Cháu sẽ trở về với thân phận trước đây! Tất nhiên, vì sự đột ngột này, ta sẽ vẫn trả tiền lương đầy đủ cho cháu!

- Nhưng mà...- Không hiểu sao nó cảm thấy hơi buồn, không phải vì không còn được ăn sung mặc sướng, mà vì... nuôi tiếc không được làm vợ của anh...

- Đó là quyết định của ta. Cháu cũng được bồi thường đáng hoàng mà! Và lại, ta phải ưu tiên lợi ích của con gái ta! Từ bây giờ, cháu không còn là tiểu thư tập đoàn Hoàng Gia nữa, cũng không còn là vợ của Thành Phong!

Ông nói đến đây bỗng có một tiếng nói vang lên: là của anh.

- Không! Cô ấy mãi mãi là vợ của tôi!

- T.. Thành Phong!-Ông và nó trở mắt ra nhìn, còn cô thì ngáp ngừng:

- Anh chàng này... là Thành Phong?

Ba nó khẽ gật đầu. Ồi, vậy tức là, nếu lúc trước cô không bỏ đi cô sẽ làm vợ của anh thật ư? Ồi không tại sao lúc đó cô có thể ngu si thế nhỉ?

Anh tức giận rít lên:

- Ông đã giấu tôi chuyện gì phải không? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

- Anh... không biết đâu! Tốt nhất là đừng xen vào!-Nó nói trong màn nước mắt

Anh phớt lờ câu nói của nó, gằn lên từng chữ:

- Nói đi! Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy? Cô gái này là ai?-Anh liếc nhìn cô khiến cô khẽ rùng mình

- Đúng! Đây là con gái thật của ta!-Ông nói

- Thật? Vậy còn cô ấy?-Anh nhìn nó

- Nó chỉ là... tạm thời làm vật thế thân cho con gái ta!

Ông ta tiếp:

- Vì vậy... Bây giờ tiểu thư thật đã trở về, nó sẽ không còn làm vật thế thân nữa, sẽ tự do trở về cuộc sống như ban đầu...

- Không!-Anh nắm chặt tay- Tôi không cho phép! Dù cô ấy không phải là Bạch Tuyết đi nữa, cô ấy-vẫn-mãi-mãi-là-vợ-tôi!

Cô nghiêng răng nhìn sang nó với đôi mắt căm thù. Tại sao chứ? Nó chỉ là một tiểu thư mạo danh hèn kém, cô mới là bậc thiên kim thật sự, nhan sắc tuy giống hệt nhau nhưng so về vai vế cô hơn nó rất nhiều! Tại sao chứ? Tại sao anh lại đem lòng yêu một người như nó.

Còn nó, trái tim nó lẫn lộn hai cảm xúc: một là buồn, hai là vui. Buồn vì tự cảm thấy bản thân có lỗi với tiểu thư thật sự và Hoàng tổng, vui vì cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm cảm giác sung sướng khi anh nói vậy. Nhưng mà... thực sự nó không muốn đặt mình trong hoàn cảnh như thế này...

- Thành Phong, em.. chỉ là một kẻ mạo danh... Thật sự không xứng đáng với anh... Người xứng với anh nhất là Bạch Tuyết...-Cô cúi gầm mặt, che đi giọt nước mắt- Em.. hèn kém, anh giàu có, giữa hai chúng ta bây giờ thật sự đã tạo ra một khoảng cách vô hình.

- Không lẽ em.. không yêu anh sao?

- Không, trái lại em rất yêu anh... Nhưng có lẽ ông trời không chấp nhận...-Nói đoạn nó tháo chiếc nhẫn cưới ra và đưa cho Bạch Tuyết- Đây... Đây là thứ vốn dĩ thuộc về cậu...-Nó toan đi thì bị cánh tay của anh nắm chặt lại

- Anh... bỏ ra!-Nó vùng vằng giật tay ra khỏi nhưng vô hiệu

Anh nhìn sang ông Hoàng tổng:

- Tôi cho ông hai lựa chọn: 1 là cô ấy vẫn làm vợ tôi không thay đổi và hợp đồng giữa tập đoàn hai bên được bền vững cũng như chuyện này được giấu kín, 2 là cô ấy không còn làm vợ tôi thay vào đó là con gái thật của ông, đổi lại hợp đồng hợp tác bị hủy bỏ và ngay hôm sau chuyện này sẽ được tôi phanh phui trước cánh nhà báo, trên những trang báo chắc chắn sẽ đăng tin này lên trang nhất và giật tít với những nhan đề nóng hổi. Ông chỉ c chọn một!

Ông e dè nhìn cô, cô buồn bã không nói gì nhưng lòng đầy phẫn nộ, ném ánh mắt sắc đá căm hận về phía nó.

- Thôi được rồi. Ba chọn 1.

- Như vậy thì tốt!-Anh mỉm cười tự đắc nhìn sang nó- Em yên tâm rồi chứ! Bây giờ em vẫn đang làm vợ anh, và mãi mãi...

- Nhưng còn Bạch Tuyết?-Ông Hoàng hỏi

- Rất đơn giản. Tạm thời cho cô ấy đi du lịch ở nước ngoài, nhưng nếu muốn lâu bền thì tốt nhất là... hãy đi phẫu thuật thẩm mỹ để có một gương mặt khác, tránh để người khác thấy!

Ông bóp chặt tay nhưng che đi không để cho anh thấy. Anh bây giờ khác hẳn: tàn ác và lạnh lùng.

- Không cần đâu!-Nó ngước mặt lên nhìn, giật tay ra khỏi tay anh- Tôi không muốn sống dưới danh phận của người khác, tôi mãi mãi chỉ là kẻ mạo danh, kẻ giả tạo thôi sao?

Anh nhìn nó, không nói gì. Hoàng tử nói như van xin:

- Hạ Vy, thôi thì chúng ta cứ giữ nguyên lời thỏa thuận nhé!

- Thật không ngờ ông lại chỉ vì chút danh vọng tiền tài mà có thể bỏ mặc cả đứa con của ông! Tôi đã nói rồi, tôi không làm nữa!

Nó chạy đi, để lại trong 3 con người 3 cảm xúc khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Dù em là ai, anh vẫn yêu em

Nó chạy mãi, cũng chẳng rõ bản thân đã chạy đến đâu. Khẽ nhìn dòng người trên đường phố, nó thấy nhủ chính mình lọt thỏm giữa hố đen cuộc đời. Thà rằng ngay từ ban đầu nó không chấp nhận lời thỏa thuận ấy, thì nó sẽ không gặp anh, và bây giờ trái tim nó sẽ không còn thất vọng đau đớn. Nó tiến lại một cánh đồng hoa lau trắng muốt, ngồi phịch xuống. Đúng rồi, đây là ngoại ô, cách thành phố rất xa. Ở đây nó sẽ yên tĩnh vô cùng, mọi người sẽ không thể tìm thấy nó...

Nó ngước nhìn lên bầu trời, ánh nhìn xa xăm không có điểm dừng lại... Bỗng nhiên nó cảm thấy lòng mình se lại vì cái cô đơn như nhớ ai đó...

- Em đang nhìn cái gì mà có vẻ đắm chiều vậy?

Nó giật mình nhìn sang, anh đã ngồi bên cạnh nó từ lúc nào.

- Anh... sao biết em ở đây?

- Em hãy nhớ rằng: dù em đi đến nơi nào, anh vẫn luôn dõi theo bước chân em..

- Xin lỗi anh, nhưng có lẽ chúng ta có duyên mà không có nợ... Mỗi nhân duyên này chỉ là một sự giả dối... Em không muốn như vậy... Em chỉ là một kẻ mạo danh..

Anh ngẩng mặt lên trời mỉm cười nói:

- Dù em là ai, anh vẫn yêu em... Dù em là ác quỷ hay một vong hồn, trái tim này của anh mãi mãi thuộc về em..

- Không được. Chúng ta không thể đến với nhau! Anh và em là hai thế giới trái ngược nhau, định mệnh không cho phép tình cảm này tồn tại...

- Anh biết em rất khó xử trong tình huống này...

- Nếu anh đã hiểu rõ thì tại sao lại làm như vậy, người đáng lẽ làm vợ anh là Bạch Tuyết chứ không phải em..

Anh nhìn nó chăm chăm:

- Hạ Vy, người anh yêu không phải là cô ta, một hôn nhân không tình yêu liệu có bền lâu?

- Nhưng nếu chúng ta làm vợ chồng sẽ gián tiếp làm tổn thương đến hai người: Bạch Tuyết và ba của cô ấy. Và em thì không muốn điều ấy xảy ra... Em chấp nhận ra đi để đổi lấy niềm vui của hai người...

- Em đi, họ vui nhưng em có nghĩ đến cảm xúc của anh không? Đừng đi..

“Ting!” Có tín nhắn mới. Nó mở điện thoại ra, là của một số lạ với nội dung: “Tôi, Bạch Tuyết đây! Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, cậu và cậu ta cứ làm vợ chồng như lúc trước đi! Xin cậu! Hãy vì tôi, vì ba tôi và vì tập đoàn Hoàng Gia! Tôi chấp nhận trở thành một người khác...”

Nó thần thờ, đắm chiêu suy nghĩ.

- Đó, ngay cả Bạch Tuyết cũng đã nói vậy rồi, chẳng phải em nên nghe lời anh hay sao?

Nó vẫn im bất, mắt dán vào màn hình điện thoại.

- Màn hình điện thoại em bị xước hết rồi, có dính kim cương đâu mà nhìn mãi thế?

- Em... cần suy nghĩ...

- Suy nghĩ gì nữa! Cả ba và Bạch Tuyết đều đã nói như vậy rồi! Hãy vì họ, và vì anh một lần đi...-Anh có về nài nỉ

Nó nhìn anh, rồi lại nhìn màn hình điện thoại, mỉm cười:

- Được thôi! Nhưng đề nghị anh không nói mấy câu sến súa đó nữa, nổi cả da cóc ra luôn nè!

- Da gà chứ!

- Da gà xưa rồi! Thời hiện đại như bây giờ là da cóc cho nó thời thượng, hiểu hông?-Nó cười híp mắt

Hai người cứ cười nói với nhau rôm rả trên cánh đồng hoa lau trắng muốt dưới cái nắng ấm áp những ngày giữa thu... Nó và anh, hai trái tim, giờ đã thực sự cùng chung một nhịp đập... Họ may mắn chẳng hề biết rằng, ở góc cây gần đó, một cô gái với ánh mắt hận thù bóp chặt tay, nghiêng răng ken két, thâm lặng vạch ra một kế hoạch trả thù...

“Hạ Vy, cô được lắm! Cô chỉ là một con nhỏ mồ côi nghèo hèn, lại có thể chiếm hết tất cả mọi thứ vốn dĩ thuộc về tôi sao? Cô có gì hơn tôi chứ! Tại sao Phong lại không yêu tôi? Cô đã bỏ bùa mê thuốc lú cho anh ấy rồi, không sai chứ? Cứ đợi đấy, tôi sẽ lấy lại tất cả mọi thứ, và cho cô nếm mùi đau khổ...”

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Di Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Trèo tường ngày đầu nhập học

1 tuần sau...

Nó ngày càng khác hẳn. Hai người mẹ và ba chồng nó thì chẳng hiểu tại sao còn anh và ông Hoàng lại hiểu rất rõ lý do. Nó ức nào cũng ừ ừ, hỏi đến thì cứ bảo “Không có gì!” hoặc là đánh trống lảng sang chuyện khác. Nhiều lúc mẹ nó cũng hay chọc cho nó vui, đại loại như “Mẹ nghĩ con có nghề nghiệp ổn định rồi đấy! Đánh trống... lảng ý! Con rất chuyên nghiệp về vụ này mà!”; nhưng rồi nó cũng chỉ cười gượng gạo. Còn anh, bản thân anh chỉ biết an ủi, tâm sự với nó, nhưng chỉ nhận được sự im lặng.

Mấy ngày qua, nó vẫn thường xuyên liên hệ với Bạch Tuyết qua số điện thoại lần trước. Nhưng có lẽ cô không còn dùng thuê bao đó nữa. Nó cũng không thấy ông Hoàng nhắc gì về Bạch Tuyết với nó. Nó tự trách bản thân, rồi cảm thấy buồn thay cho Bạch Tuyết, cảm thấy có lỗi với cô ấy...

Hôm nay, nó đã quyết tâm lấy lại tinh thần là một cô gái năng động, bướng bỉnh, hoạt bát để làm tròn nhiệm vụ. Hi hi, hôm nay nó nhập học nên phải thể hiện để người ta không nghi ngờ thôi. Nghe nói trường nó chuẩn bị học khá là nổi tiếng và rất chi là... hoành tráng. Hình như tên trường đó là RB thì phải.

Anh lững thững đi sang phòng nó (ở chương 31 nó đã chiếm hết cái phòng và bắt anh sang phòng dành cho khách ngủ) réo réo gọi nó dậy.

- Heo lười, dậy! Dậy!-Anh vừa nói vừa kéo tấm chăn trên người nó ra

Nó ưỡ oải lấy gối úp lên đầu:

- Yên, bà đang ngủ! Mất đề trang trí hả?

- Cháy giường rồi kìa! Cô định nướng khét lẹt mới chịu dậy hả? Biết mấy giờ rồi không?

- Tào lao bí đao! Mới có 2h khuya...

- Cô mới tào lao ý! 6H30 RỒI ĐẤY BÀ NỘI!

Nó như sực tỉnh, lao như bay vào WC.

Làm vệ sinh cá nhân xong, nó thay đồng phục. Trông cũng xinh phết: váy ngắn caro đỏ-đen trên đầu gối, áo sơ mi trắng với áo khoác ngoài kiểu vest cùng loại vải với váy, điểm thêm một chiếc nơ đen ở cổ áo.

Nó lững thững đi ra ngoài, leo lên xe để anh đưa đến trường.

- Cặp đâu? Bộ cô không đi học à?

- Ý quên mất! Lên lấy giùm đi!

- Ô hay cô để quên sao bắt tôi đi lấy?

- Vô lễ! Bà sai mà sao mà không đi? Bà già cả rồi mà phải biết kính trọng, thương yêu bà chứ mà! Bất hiếu!

Anh áp tay lên trán nó:

- Có bị ám đầu không? Bà cháu đâu ở đây?

Nó lẳng lơ:

- Ồ... vậy hồi sáng ai gọi tôi là bà nội thế nhỉ?

Anh á khẩu không thốt nên lời, đành ngoan ngoãn nghe theo lời của bà-nội-bất-đắc-dĩ.

- Cặp nè!- Anh ném cặp về phía nó

- Cảm ơn CHÁU TRAI!- Nó nhấn mạnh hai từ cuối khiến anh tức muốn... ời máu

Trường đó công nhận là xa kinh khủng, phải mất 30 phút để đến trường. Nó không khỏi ngưỡng mộ trước sự rộng lớn, diễm lệ, nguy nga của ngôi trường. Oh my god! Cái trường này... thật dù cho có dùng kính hiển vi mà mãi mãi cũng không tìm ra nhược điểm luôn ấy chứ!

Nhưng mà có một điều hơi... tòi tệ đã xảy đến, đó là... anh và nó đã đi học muộn. Ngay ngày đầu năm mới nhập học mới chết chứ! Nhìn cái bản mặt dữ hơn sư tử của ông bảo vệ thể kia chắc muốn vào trường bình an cũng không được. Nó với anh bèn đề ra một phương pháp mới: trèo tường.

Ai da, mọi người mà thấy cái hình ảnh này là tiêu mất cái hình tượng đẹp để bấy lâu nay của anh quá! Nó mặc váy ý nha mà lại trèo tường, còn anh thì hy sinh là cái bệ để cho nó “giảm đập” lên. Ui ăn cái gì mà nặng khủng khiếp!

- Ê còn bên này thì sao?-Nó khi đã leo được tường rào thì quay sang hỏi. Hic, anh chỉ làm bệ một bên thì sao qua bên kia được

- Nhảy đại xuống đi có gì đâu!- Anh nhăn mặt- Nhanh lên cái nặng quá!

Bỗng chân nó đụng phải một vật gì đó. Ô ô có thể làm bệ được rồi.

- A có cái làm bệ rồi!- Nó quay sang nhìn qua cái “bệ” mới phát hiện ra đó- Oái! THẦY-GIÁM-THỊ!

Y như rằng sau đó, nó đã nằm chềnh chệch dưới đất. Còn anh thì mặt mày tái mét.

- Hai trò ra đằng kia quỳ xuống giờ hai tay lên cho tôi!- Tiếng thầy giám thị “nhẹ nhàng” vang lên

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: RB-Rich Boys

Bây giờ, nó với anh đang ở trong tư thế rất chi là... buồn cười. Quỳ trên hành lang, tay giờ thẳng lên trời. Trước mặt là ông thầy giám thị khó tính đi đi lại lại nhịp nhịp cây thước gỗ trên tay.

- Sao lại có nữ sinh ở trường ta? Không lẽ...-Ông ta nói

Anh không ngại ngần trả lời:

- Đúng! Xin tự giới thiệu với thầy, em là Trần thiếu gia tập đoàn Trần Gia, đây là Hoàng tiểu thư tập đoàn Hoàng Gia!

- Bộ có nữ sinh là chuyện lạ lắm sao?- Nó thắc mắc

Ông thầy nhìn nó:

- Ủa, em không biết sao? Trường ta là trường nam sinh mà. Vì đây là trường hợp đặc biệt nên em được đặc cách vào đây với tư cách là một nữ sinh!

Nó tròn tròn mắt:

- Cái gì????

Anh khề nói:

- Đừng nói với tôi là cô không biết nhé! RB có nghĩa là Rich Boys đó!

Nó hỏi ông thầy:

- Có nghĩa là... em phải học chung với một đám con trai?

- Chính xác! Tôi tưởng em đã biết trước rồi chứ?

Nó vùng vằng đứng dậy, thôi không quỳ nữa:

- Không! Em sẽ không bao giờ học chung với một đám con trai lóc nhóc mà em bị lạc loài đâu! Em đi đây!

Nó toan đi thì bị ông thầy khều khều vai bằng cây thước:

- Này này đi đâu đấy? Tôi chưa cho phép em đi mà! Trường này bộ không có phép tắc hả? QUỲ! XÁCH THÊM HAI XÔ NƯỚC CHO TÔI!

Nó giậm giậm chân, rồi lại quỳ xuống.

Anh ghé sát tai nó khề nói:

- Đáng đời! Cho cô biết, ông thầy giám thị ở đây được mệnh danh là “vua sư tử Hà Đông” đấy!

Ông thầy nhìn xuống, cười cười:

- Không phải, là “chúa sư tử Hà Đông” mới đúng...

Anh giật cả mình, run lẩy bẩy.

- CHẠY 2 VÒNG SÂN CHO TÔI!

Lần này là chết thật rồi! Nghĩ sao cái trường này rộng những 500 mét vuông, 500 mét vuông cơ đấy! Thầy à, thầy muốn giảm cân thì đừng lôi thêm em vào! Em không có mỡ đâu nhé thầy!

Anh hí hục chạy, còn ông thầy “sư tử Hà Đông” kia thì đang ngắm theo anh, thỉnh thoảng lại chêm vào mấy câu kiểu như:

- Này, em định giẫm lên cỏ hả?

- Không đúng đường chạy! Chạy lại!

- Cấm được nghỉ! Con trai gì mà yếu thế! Chạy nhanh lên!

- Nhanh lên không được giảm tốc độ!

- Mới 1 vòng đã thở hồng hộc! Chạy thêm vòng tiếp theo! Định quýt hả?

Nó thì toát cả mồ hôi với lão giám thị. Ôi mẹ ơi, chưa thấy ai mà chần lừ như lão! Đúng là chúa sư tử Hà Đông mà! Ặc...

Thừa lúc lão đang quát tháo anh, nó thả tay, dù sao cũng phải nghỉ tay chút, không lẽ cứ xách hai xô nước nặng xịch như thế này. Muốn gây tay thì tìm cách nào gây cho thật... hoành tráng chứ không lẽ chỉ vì hai xô nước... Đang mẩn nguyện được ngoi tay thì bỗng...

- Tuyệt Linh! Ai cho phép em thả xô xuống! Xách lên! Hay là em muốn chạy 2 vòng sân!

Mẹ ơi tại sao nó lại vô cái trường có ông thầy mắch dịch như vậy chứ! Nó nã nê tiếp tục với hình phạt của mình.

- Này! Thành Phong, em chạy đi đâu đó? Đứng lại cho tôi!

Nó khề liếc nhìn. Úi cha, anh cũng gan gớm, dám chạy đi chỗ khác! Lão giám thị đang í ới gọi anh. Cơ hội đến rồi! Nó nhanh chân chạy đi, lên vào một

góc tường, trốn kĩ. Nấp an toàn ở đó rồi, nó he hé đầu nhìn ra. Hí hí lão ta đang điên tiết, mặt đỏ như trái cà chua, hằm hằm kẹp cây thước gỗ vào nách thăm chửi rủa.

Đang cười chế giễu ông giám thị thì bỗng có một bàn tay bịt miệng nó...

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Biệt lập nhưng làm lớp trưởng

Nó khẽ sợ sệt quay đầu lại. Hú hồn! Hóa ra là anh!

- Suyt! Đừng la lên! Đi về lớp thôi! Hôm nay là ngày đầu năm mà đi muộn thì toi mạng!

Anh cầm tay kéo nó đi, nó ngoan ngoãn đi sau anh. Nhưng đi ngang qua lớp nào cũng có tiếng xì xầm bàn tán. Trường nam sinh mà sao lắm chuyện vậy trời! Chắc trong đây toàn ông tám, ông chín không quá!

Anh dừng chân trước lớp 12A1. Khẽ thì thầm vào tai nó. Nó và anh cùng hít một hơi dài, rồi vờ hời hả chạy xồng xộc vào trong lớp.

- Hai người kia! Đi vào lớp tự do thế hả? Tại sao lại đi học muộn?

Anh thờ học học, nói về một lần:

- Xin lỗi cô... học học... Tụi em đang đi thì gặp một bà lão bị té xe, tụi em dừng lại giúp bà ấy ạ.

- Thôi được rồi thôi được rồi, về chỗ đi!- cô giáo chỉ tay xuống bàn cuối cùng- Ngồi vào đó đi!- Rồi quay sang nói với cả lớp- Bây giờ vì có hai bạn đi trễ nên cô sẽ tóm tắt toàn bộ các mặt cần thông qua ở lớp trong những ngày đầu năm..

Những tiếng chán nản bắt đầu nổi lên, mọi người ai nấy đều ưỡn oải nằm xuống bàn.

- Trật tự!- Bà cô gõ cây thước lên bàn- Mấy anh chị vừa vừa phải phải thôi nha! Suốt mười mấy năm tôi đứng trên bục giảng tôi chưa từng thấy cái lớp nào như cái lớp này...

Bỗng có ai đó chen ngang:

- Cô nói một chuyện quá đỗi hiển nhiên! Trường ta chỉ có mỗi lớp ta là có nữ sinh thôi mà...

- Đó là do trường hợp ngoại lệ! Thôi yên đi cho tôi nhờ! Mấy anh chị đừng nhảm cái lớp này là cái chợ đầy nhá! E hèm, tôi xin tự giới thiệu, tôi tên Quỳnh Giao, là một giáo viên Anh có thể nói là ưu tú nhất trường. Nói không phải khen chứ dạy Anh ở cái trường này chỉ có tôi, tôi đây là đạt chuẩn thôi, nên mấy anh chị phải hãnh diện tự hào được tôi chủ nhiệm!

- Có một sự tự tin không hề nhẹ...- Thằng con trai ngồi trước bàn nó quay xuống thò thè

Bà cô Giao lại nói tiếp:

- Còn đây là thời khóa biểu, bảng đăng kí tham gia các câu lạc bộ, thẻ học sinh và thống kê toàn bộ chi phí cần nộp! Lát cô sẽ thông qua! Còn bây giờ chúng ta bầu ban cán sự lớp! Đầu tiên là lớp trưởng.. Ai sẽ là ứng cử viên lần này đây?

Một cánh tay giơ lên.

- Em muốn làm lớp trưởng?- Cô giáo hỏi người đã mạnh dạn xung phong

- Ít dà, em con gái con lú, mong manh yếu đuối, nói năng nhỏ nhẹ sao có thể gánh vác đại sự của lớp được! Cô kì ghê?

Hóa ra là một tên gay, nói đúng hơn là một thằng bê đê. Không ngờ trong cái lớp này cũng có giới tính thứ 3 cơ đấy!

Bà cô giáo chống nạnh nhìn tên kia:

- Vậy em giờ tay làm gì?

- Thì...thì em muốn bầu các ứng cử viên thôi mà! Hihihì.

Mẹ ơi nhìn điệu cười của tên đó kia, gì mà đồng đánh thấy gớm.

- Vậy em cứ nói đi!

- Ô, em nghĩ là nên cho cái anh đẹp trai đó...- Nhìn sang Phong- cả anh hotboy đó nữa, anh ngồi đầu bàn kia cũng chuẩn men lắm nè, à quên cái anh ở góc lớp kia phong độ lắm, nên cho anh ấy vào danh sách các ứng cử viên thì hơn đấy cô ạ! Với lại, em cũng xin bầu bạn gái ngồi bên cạnh cái anh đẹp trai đó nữa ạ, vì cùng là con gái nên em rất quý mến bạn ấy!

Có tiếng khúc khích cười. Cô giáo nghiêm nghị nói:

- Học sinh! Yên! Bắt đầu biểu quyết nào...

15 phút sau...

- Đã có kết quả! Cô chốt lần cuối: kể từ hôm nay, Hoàng Tuyết Linh, em sẽ là lớp trưởng lớp này, Nguyễn Cao Anh Nghĩa đảm nhiệm chức lớp phó học tập, lớp phó lao động kỉ luật giao cho Trần Thành Phong. Có ai có ý kiến gì không?

Cả lớp: "..."

- OK vậy chúng ta đã hoàn tất xong các "thủ tục" trong những ngày đầu năm học. Bây giờ các em bắt đầu học bài mới! Có ai chuẩn bị bài trước không? Đứng lên cho tôi biết bài mới là gì?

....

Nó cảm thấy cái lớp này ít ra cũng thú vị đấy chứ! Dẫu sao nó cũng đã "thăng" lên chức lớp trưởng, chỉ cần búng tay một cái là tụi "đàn em" trong lớp xõng xộc ra điểm danh có mặt cho nó tha hồ sai bảo. Kể ra cũng oai phết! Tuy biệt lập nhưng làm lớp trưởng là được rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Học sinh mới

1 tuần sau....

Nó uể oải nằm ườn ra trên bàn, mắt nhắm nhắm nhìn trên trời, dưới đất, chẳng rõ nhìn cái gì nữa.

- Ê ê ê tụi tụi tụi tụi bây bây bây bây! Có có có có học sinh mới mới mới kìa! Đẹp trai lắm tụi bây bây bây ơi!- Thăng gay Linh lớp nó phi như bay vào phòng, cả lăm nói, và cái hấn nhận được chỉ là tiếng "Xi..." từ mọi người.

Thăng Thăng ngồi trước bàn nó quay xuống:

- Có một sự mê trai nhẹ...

Nó đưa mắt về phía thăng Linh:

- Mê trai vừa vừa thôi Linh! Ông hám trai đến nỗi nói cà lăm luôn kìa!- Nó lên tiếng

- Gì vậy Tuyết Linh? Linh Nhi đã nói là Linh Nhi là con gái mà sao cứ gọi Linh Nhi là ông hoài vậy! Có biết Linh Nhi buồn lắm không?

Nó chán chường nhìn hấn:

- Mới đổi giấy khai sinh hà ông à lộn bà? Tên gì mà thay đổi liên tục, hết hôm đó Tiểu Linh, hôm kia Linh Vy, hôm qua Linh Trang giờ lại sang Linh Nhi! Hết biết!

- Ô cái bà này! Người ta muốn đổi tên mặc kệ người ta chứ! Con gái mà cộc tính thế kia thì mà nào thêm ngó! Xi!- Hấn đang đi xuống bàn hấn thì bỗng nhảy phốc sang bàn nó, thì thầm- Bà khi C2 nè! Cứ thấy tui là lại sai vặt, may mà lúc đó có anh hotboy kia đi chung nên tui mới mua cho bà thôi đó! Lần sau tui never mua đầu nha! Never never!

Nói đoạn hấn lại quay về bàn. Nó phóng chai C2 về phía anh:

- Mở giùm tui!- Rồi quay sang nói với cả lớp- Hôm nay có môn gì vậy mấy sư đệ?

Cả lớp lạt lạt giờ giờ gì đó ra, rồi cùng nhau đồng thanh, trừ Nghĩa:

- Anh, Sinh, Văn, Sử, Lý, Hóa.

- Gì?-Nó trở mặt nhìn, đứng phắt dậy, lúc đó anh chia chai C2 ra trước mặt nó, nó vừa uống vừa nói- Gì mà đến 6 môn luôn vậy mấy cha?

- À nhằm Anh Sinh Văn Sử Hóa.-Cả lớp và vẫn ngoại trừ tên khó ưa lạnh lùng ở góc lớp-Nghĩa

Bỗng có một tiếng nói như muốn hét lên vang lên từ bên ngoài vào:

- Cái lớp như cái chợ! Bỏ thêm mấy con lợn là thành cái Bến Thành Market luôn rồi!- Ôi mẹ ơi, là bà-cô-chủ-nhiệm-khó-tính-Quỳnh-Giao

- Học sinh! Nghiêm!- Y như một cỗ máy, nó giật bắn mình đứng lên hét lớn

Bà cô kia khề cau mày:

- Nói vừa thôi nghe được rồi! Cái lớp này chưa có thành phần điếc đâu! Không cần phải vặn volume to thế! Các anh chị có thể ngồi!- Bà cô tiếp- Hôm nay lớp có học sinh mới! Trịnh công tử, xin mời anh vào đây, bảng tên lớp tôi không có dính kim cương đâu!

Một tên con trai bước vào. Nói thật, thằng đó y như... gay vậy đó. Gầy và khá thon, chiều cao khiêm tốn, được cái da trắng với khuôn mặt baby cực, Không cần nói cũng biết, con Linh Nhi cứ quay ngang quay ngửa, luôn mồm khen này khen nọ muốn ong hết cả tai.

- Xin chào, mình tên Trịnh Đình Nam. Mình là ma mới. Mong được giúp đỡ. Mình nghĩ mình khá đẹp trai nên chắc sẽ được đối đãi tử tế lắm chứ nhỉ?- Thằng mới vào giới thiệu bản thân như vậy đó

Thắng (lại) quay xuống, thằng này làm như hết người để tám rồi không bằng:

- Có một sự tự nhiên nhẹ...

- Quay lên!-Nó gào

Anh lên tiếng:

- Thằng kia trông mặt quen quen!

Nó cười nửa miệng:

- Bỏ cũ của anh hả?

- Điên!

Cô Quỳnh Giao hét:

- Im lặng! Keep silent! Các em có hiểu tiếng Việt không hả? Tôi có nói tiếng Lào đâu mà đần cái mặt ra thế? Còn em, xuống bên kia, ngồi bên cạnh thằng Linh.-Cô chỉ tay về phía chiếc bàn của con Linh Nhi.

Con Nhi đập bàn:

- Cô, em không phải thằng, em là con gái!

- Ra ngoài! Nói chuyện với cô mà hung hăng thế hả? Tự do thế hả?

Con Nhi vùng vằng đi ra ngoài.

- Còn các em, học bài mới đi! Uống mất mấy phút tào lao rồi! Tôi nhắc lại trong giờ Anh chỉ được nói tiếng Anh không nói tiếng gì khác. Nếu ai đó nói tiếng gì khác, các em cứ coi như không hiểu. Hiểu chưa?

Cả lớp ù xù:

- Dạ.... hiểu....

- OK, Thắng, lên trả bài!- Không có tiếng động- Thắng!!!!!!!! Lên-trả-bài!!!!!!- Vẫn không có tiếng động- Các em già điếc hủ?

Nó đứng dậy nói:

- You said if there is a person who speak other languages, we won't understand! (Cô đã nói nếu có ai đó nói tiếng khác, thì chúng em có thể coi như không hiểu!)

Bà cô khề than thở, rồi nói:

- OK, Thắng, go to the board and tell me.... (Thôi được rồi! Thắng, lên bảng và cho tôi biết....)

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Di Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Họp lớp

Giờ Họa...

“Huych!!! Rầm!!! Rào!!!” Ông thầy giáo dạy Họa vừa bước vào, không hiểu trời xui đất khiến thế nào, ông ta bỗng nhiên ngã nhào xuống sàn, mặt hôn đất, vẫn chưa hết, một xô nước nào đó ai đó đã cố tình đặt trên cửa lớp nhanh chóng đáp xuống thân hình của ông thầy. Và bây giờ, ông thầy Họa hết sức đẹp trai nha, mũi sưng phù, đầu xuất hiện một cục u, cả người ướt như chuột lột. Cả lớp nó ngồi cười muốn rớt hàm răng. Ông ta cúi tìm cái kính, đeo lại vào mắt, hậm hực:

- Ai? Là ai đã làm chuyện này!

Cả lớp:

-...

- Linh, Hoàng, Thiên, Thắng, Khang, các cậu muốn tự thú tội hay để tôi?- Nghĩa ngồi ở góc lớp lên tiếng, không biết cố tình hay sao nữa mà tiếng nói khá lớn, có thể nói là như một giàn âm thanh nổi giữa cả đám lớp yên lặng.

Thắng quay xuống bàn nó, vẫn cái điệp khúc cũ:

- Có một sự phản nhà bán nước nhẹ...

Con Linh Nhi phản bác:

- Ông quá đáng lắm rồi đó! Lớp mình cố gắng phá ông thầy chơi mà lại méc với thầy! Muốn lên mâm hôn?- Rồi con Nhi bỗng tự bùm miệng mình, má ối chính con Nhi đã phản bội lớp rồi còn gì, tự nhận tội luôn mới chết chứ

- Á à thì ra cái lớp này bày trò chọc tôi hả? Còn em, Linh, em cầm đầu chuyện này phải không?

- Ô thầy, em chỉ cầm dây cột hai bên cửa cho thầy ngã thôi chứ đâu cầm đầu!- Con Nhi (lại) tự nhận tội- Nhưng mà người chủ mưu không phải là em mà là...

Nó khẽ lờm con Nhi một cái, giả giọng nhẹ nhàng:

- Thầy à... Thầy ướt hết rồi kia... Kéo ôm nữa, thầy cứ lo cho thầy đi để em giữ lớp cho!

Ông thầy gật đầu, rồi hằm hằm vác cái “khuôn mặt đáng thương” của mình đi ra ngoài. Ngay lập tức cả lớp nó nhảy ầm lên, hét lớn:

- Hahaha! Hô hô hô! Hê hê hê! Hắc Hắc hắc!- cười 36 kiểu

- HỌC SINH!!!! NGHIÊM!!!!- Nó đập bàn- Trật tự!

Con Nhi hí hửng:

- Diệu kế của bà đúng là hay thật đó nha!

- Chuyện! Tui mà!- Rồi nó quay sang nói với cả lớp- Cuộc họp lớp bắt đầu!

- Hoan hô lớp trưởng! Lớp trưởng vạn tuế, vạn vạn tuế!- Cả lớp

- Trật tự! Thắng nào hó hê bốn nương thiên gọn!

Cả lớp:

-...

- Chưa từng thấy ai điên hơn lũ này! Haizz- Nghĩa

Ngay lập tức, 39 cặp mắt dồn về phía Nghĩa, kể cả cậu học sinh mới Đình Nam.

- Cả lớp! Dog nghĩa là gì nhỉ?-Nó nói xoáy
- Nghĩa là chó!-Cả lớp đồng thanh, và tất nhiên cậu bạn tên Nghĩa kia được một phen lộn ruột
- Cả lớp! Đối với một kẻ bán nước, chúng ta nên làm gì?
- Thủ tiêu!- Cả lớp
- Nhưng?
- Chúng ta là những người hiền lành rộng lượng!
- Nên?
- Chỉ cần ném ra ngoài đường là ổn!

Nghĩa lên tiếng:

- Bộ mấy cậu định thành lập nhà nước tự xưng IS mini hả? Chưa từng thấy ai ác như mấy cậu!
- Hồ béo, ta giao cho người tên này! Nhớ đối đãi thật nồng hậu nhé!- Nó ra lệnh- Còn tất cả, bắt đầu họp lớp! Ta tuyên bố: bốn nương ta là thủ lĩnh, chủ trì cuộc họp. Tên Nghĩa phản nước kia, đề nghị Hồ béo cho nhét bông gòn vào tai không cho hắn ta nghe được cuộc họp này. OK, cuộc họp bắt đầu.

Cả lớp: Vỗ tay vỗ tay.

- Bây giờ bốn nương xin bắt đầu! E hèm!-Nó đi đi lại lại, ra oai ghê lắm- Để lớp ta trở thành một lớp có kỉ luật, có hệ thống, có tổ chức, có văn hóa, có giáo dục, có đạo đức, vân vân và mây mây, ta sẽ phân chia mỗi người một công việc khác nhau sau này khỏi tranh giành làm chi. Ê, thằng kia, ngồi đằng hoàng lại! Nhắc thằng bên cạnh đừng ngoáy lỗ mũi nữa! Có ý thức chút đi! Trở lại với cuộc họp, e hèm, bốn nương ta quyết định giao trọng trách cho Trần Thành Phong nhận nhiệm vụ làm ô sin cho ta toàn phần và không được có ý đồ đụng vào đồng hiện kim nằm trong ống heo của ta. Được hôn?-Nó đưa mắt về phía anh

Anh chỉ khẽ trề môi.

- Gật đầu đi! Ta chỉ hỏi vậy thôi chứ mọi người bắt buộc phải đồng ý!
- Vâng vâng, thưa lớp trưởng.- Anh ừ ừ đồng ý
- Tốt. Nhiệm vụ tiếp theo, mua đồ ăn sáng hằng ngày giúp ta! “Vinh hạnh” này ta trao cho Linh Nhi! Tèn tèn tèn! OK?-Nó hí hửng nhìn con Nhi

Con Nhi e dè:

- OK...- Rồi ném một ánh mắt sắc lạnh nhìn nó “Được ha, dám lợi dụng các hotboy của lớp để buộc tui phải giả hiền lành!”

Nó cười viên mãn, rồi lại tiếp:

- Còn Thắng, ta giao cho hạ có trách nhiệm làm đầy tờ sai vặt cho ta! OK?
- Có một sự hành hạ nhẹ... Mà thôi cũng được.
- Tốt. Lần sau ta muốn thêm “chức” gì nữa thì sẽ thông báo sau! Tiếp theo là thảo luận về vấn đề nội quy lớp! Thiên, Hoàng, quay lên! Du, Phi, chưa gọi đầu hay sao mà gãi hoài thế? Còn bà nữa, Nhi, cất cái phone vào giùm cái, tui biết đối với bà việc nhắn tin với tải đẹp vô cùng quan trọng nhưng cái này quan trọng hơn, OK? E hèm. Bây giờ nội quy của lớp ta đã được bốn nương vò đầu bứt tai muốn hỏi đầu soạn ra. Cụ thể là:

- 1, Đồ gì của các hạ là của ta, đồ gì của ta là của ta.
- 2, Ta luôn đúng.
- 3, Ta là thượng đế. Ta bảo gì phải tuân theo, kể cả việc xoi phân trâu.
- 4, Nếu ta sai, xem lại điều 2.
- 5, Nếu không tuân thủ nội quy ta đặt ra, hậu quả sẽ rất khó lường.
- 6, Trống (Sau này có gì ta sẽ thêm vô).

Nội quy đại khái là như vậy! Ta chốt lần cuối: tất cả phải nghe theo nội quy!

Cả lớp: Tung hoa tung hoa

- Tốt! Ngoan!-Nó cười tươi rói- À với một chuyện nữa! Chia khóa lớp ta sẽ giữ! Đảm bảo an toàn tuyệt đối cho bất cứ thứ gì mọi người để trong học bàn, cứ an tâm mà đi!

Cả lớp: Đôi trạng thái: vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Buổi học với thiên nhiên và vấn đề nan giải

Giờ Sinh...

- Hôm nay lớp ta có tiết học ngoài thiên nhiên, các em đã chuẩn bị sẵn dụng cụ cần thiết cho buổi hôm nay rồi chứ?

- Rồi ạ!!!!-Cả lớp (vẫn) trờ Nghĩa

- Nghĩa, em không mang theo sao?- Cô giáo hỏi khi thấy Nghĩa chống cằm trên bàn không đáp lại câu hỏi của cô

- Cô nghĩ một học sinh gương mẫu như em có thể quên đem sao?- Nghĩa trả lời

- Có một sự tự tin không-hề-nhệ!- Cả lớp đồng thanh

Thằng Thắng ngơ ngác:

- Ô! Cửa của miệng của tui mà...

Cô giáo tập trung sự chú ý bằng tiếng vỗ tay bôm bốp, ôn nhu:

- Thôi được rồi thôi được rồi đi học thôi nào!

- Cô...- Nó đứng phắt lên- Lớp chúng em có thể... đi dã ngoại sau buổi học không cô?

Cô đẩy gọng kính, tỏ vẻ dăm chiêu. Một hồi không lâu sau, cô gật đầu. Cái gật đầu ấy tựa như một ước mơ lớn lao của cả lớp nó, và thế là cả lớp nó nhảy cẫng lên sung sướng.

- Được rồi các em theo cô!- Cô giáo ra hiệu

Cả lớp chen chúc nhau chui qua cái cửa bé xíu. Tuy vậy nó và anh vẫn còn trong phòng...

- Ô sin!!!!- Nó gọi

- Thằng nào là ô sin của con nhỏ kia thì lại nó bảo gì kia!- Anh thân nhiên xách ba lô đi thẳng ra cửa lớp

- Ê!!!!!!- Nó gọi

- Thằng nào tên Ê lại con nhỏ kia gọi kia không khéo nó hành hạ cho rục xương đấy!- Anh trêu

- TRẦN-THÀNH-PHONG!!!!!!- Anh bấy giờ mới quay lại- Xách ba lô cho tôi!!!!

- OK!!!!- Anh đi đến phía nó, giật lấy ba lô nó rồi đẩy cái cửa của anh sang nó- Đi thôi!!!

- Diên!!! Tự nhiên bắt tôi vác ba lô cho anh?

- Cô bảo tôi xách giúp cô chứ cô có bảo tôi không được đưa ba lô cho cô xách đâu?

- Lắm lời! Xách đi!- Nó phóng ba lô của anh về phía anh rồi đi thẳng ra cửa, bỗng nhiên gặp phải con Linh Nhi

- Trời ơi đất hời mày định dọa chết tao hả con quỷ???- Nó giật bắn mình

Con Nhi lườm

- Hai người định tò te tú tí đến bao giờ đây? Có đi không thì bảo?

- Tò te tú tí hỏi nào????- Cả 2 đồng thanh

- Có tật giật mình à? Thôi đi đi!

Cả 3 người cùng bước đi, bỗng có con cún ở đâu chạy tới sủa “Gâu gâu”.

- A Nana!- Con Nhi lên tiếng- Lại đây với “chị” nào! Chị bảo em phải nằm ngoan trong tay anh Thắng cơ mà...

Nó và anh đồng thanh:

- Sao bà lại mang con chó đến đây?

Con Nhi nguyền:

- Không phải chó! Nana là cún yêu của tui á! Xinh giống y chang tui luôn nè! Hai người nhìn đi!

Cả 2 e dè trả lời:

- Ờ... ờ... đúng là... xinh thật!

Thắng ở đâu chạy đến:

- Ờ... Linh Nhi! Con chó... ý nhằm con Nana có đây không? Nó tuột khỏi tay tui...

- Đây đây khỏi lo! Đi thôi không khéo cô la đấy!

Vườn sinh vật...

- Bây giờ các tổ chia ra quan sát và ghi kết luận lại cho cô! Còn... Tuyết Linh, em sao thế?

Con Nhi bụm miệng cười:

- Cô haha đừng chọc quê nó. Hồi nãy nó đi nó lỡ giẫm vào đuôi con cún Nana của em nên bị Nana cắn vào chân đấy ạ!

Cô giáo thét:

- Ai cho em đem chó đến đây!!!! Để con chó xuống xích lại bên cạnh gốc cây mau!!!

- Cô...- Con Nhi- Nana không thể lìa xa em lâu đâu được cô...

- Giờ em muốn xích nó lại hay để tôi tịch thu?

Con Nhi tự động xích nó lại.

30 phút sau...

- Tốt lắm! Các em đã hoàn thành xong buổi thực hành ngoại khóa! Các em có thể tự do!

- Chúng em chào cô ạ!!!- Lớp nó cười khúc khích

- Mười mấy tuổi đầu rồi còn như con nít! Thôi cô về nhé!

Bóng cô vừa khuất dần cả lớp nó đã bắt đầu chia nhau thức ăn để ăn trưa. Nhưng tất cả vừa ăn xong đã lăn ra đất ôm bụng rên rĩ, kể cả con Nana nhưng ngoại trừ nó và Nghĩa (Nghĩa không ăn).

- Có chuyện gì vậy?- Nó lo lắng

- Hình như... thức ăn có vấn đề!- Phong rên

- Oh my cún!- Con Nhi ôm bụng choàng lấy con cún đang ngo nguậy, có vẻ nó cũng bị như mọi người

- Nhưng nếu vậy thì tại sao lớp trưởng... lớp trưởng cũng ăn mà!- Đình Nam

- Tui... tui không biết...

Nghĩa bỏ sách xuống, đi lại, ngồi xuống ần ần bụng Thắng:

- Có vẻ mọi người đã bị ngộ độc rồi!

- Sao anh biết?- Nó hỏi

- Theo y học, đây là triệu chứng thấy rõ nhất của ngộ độc thực phẩm! Xét về cụ thể hơn, có thể đây không phải do nguyên liệu thức ăn không vệ sinh, mà là do có độc tố lẫn trong thức ăn.

- Nhưng... ai đã làm chuyện này?- Nó e dè

- Bây giờ không có thời gian để nghĩ đến chuyện này! Đầu tiên phải làm cho mọi người nôn hết tất cả độc có trong thức ăn ra!

- Bằng cách nào bây giờ?

- Cậu tìm mìn thốt ra đây cho tôi!

- Cái thứ góm ghiếc vô tích sự đó có thể làm được gì?

- Trong trường hợp này nó sẽ tạo được một công hiệu rất lớn! Cứ đi đi!

Nó chạy đi đến canteen vì lo nghĩ cho mọi người, mà không để ý rằng: chân nó đang chảy máu...

- Mìn thốt đây!- Nó chạy về, chân nó lết lác máu me

Nghĩa đón hộp mìn thốt từ tay nó, ngập ngừng:

- Chân cậu...

Nó bỗng chợt chú ý đến chân, nó đang rỉ máu. Giờ nó mới cảm thấy rát và đau nhức.

- Có làm sao không?- Nghĩa lo lắng

- Tôi không sao! Cậu cứ lo cho mọi người trước đi!

Nghĩa nhìn nó, rồi lại bắt đầu sơ cứu cho mọi người...

- Đừng nói là cậu cho mọi người ăn cái thứ chất sệt sệt đó nhé...- Nó nói

- Cậu đã đúng rồi đấy!- Nghĩa vừa làm vừa trả lời- Như vậy sẽ giúp mọi người buồn nôn nhanh hơn!

- “Chiêu” này sao thấy quen quen?- Nó xoa cằm dăm chiêu

- Trong “Trạng Quỳnh” đó!- Nghĩa trả lời mà mặt hơi ngại

- A hóa ra cậu cũng là một con mọt truyện tranh!

- Ít ra thì tôi còn có thể áp dụng vào cuộc sống! Xê ra nhanh lên!- Nghĩa đẩy nó ra sau khi đã hoàn thành xong công việc. Mọi người đồng loạt ói mửa thấy kinh.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Kể đầu độc bất ngờ

Nó và Nghĩa cùng hỏi:

- Mọi người thấy đỡ hơn chưa?

Mọi người không ai trả lời hết nhưng nhìn điệu bộ có vẻ đỡ rồi.

Một lát sau, mọi người quây quần lại bên nhau, bàn luận chuyện ai là thủ phạm.

- Rốt cuộc ai đã gây ra chuyện này? Dám làm cho cún Nana của tui tổn thương?- Con Nhi mạnh miệng- Tui thề tui sẽ bóp chết tên đó!

- Đúng vậy! Nhưng mà... là ai mới được?

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía nó.

- Lẽ nào... lớp trưởng...

- Tui... tui không làm mà! Có ai đó tin tui đi chứ!

- Tôi tin cậu!- Nghĩa nói

- Tôi tin cô!- Phong

Bổng Đình Nam lên tiếng:

- Mọi người suy nghĩ đi! Cả lớp đều bị ngộ độc, tại sao chỉ có lớp trưởng là không bị? Nghĩa là không ăn nên không kẻ làm gì? Chẳng phải rất đáng để xem xét sao?

Mọi tiếng bàn tán xôn xao nổi lên không ngớt:

- Kẻ cũng có lí! Chẳng lẽ lớp trưởng lại...

- Nhưng tại sao? Chúng ta có gây thù chuốc oán gì tới lớp trưởng?

- Nếu xâu chuỗi lại tất cả sự việc thì có thể kết luận rằng thủ phạm đích thị là... lớp trưởng...

- Không lẽ... là đúng sao?

- Ngay từ đầu thấy thái độ đó của lớp trưởng là tui đã nghi rồi...

...

Mất nó rung rung. Nó không ngờ mọi người lại không tin nó. Tại sao? Nó không phải là thủ phạm mà... Những tiếng bàn tán vẫn còn xì xầm khiến nó như bị chìm trong con ác mộng. Nó nói lớn trong làn nước mắt:

- Ủ! Chính tôi đã đổ độc vào thức ăn đấy! Thì sao?

Nó nói rồi ôm mặt chạy đi khóc nức nở. Phong thấy vậy liền chạy theo. Ánh mắt ai đó khẽ tức giận liếc nhìn hai người.

Có tiếng ai đó:

- Chính lớp trưởng đã làm việc này sao?

Phong nói:

- Không thể kết luận ngay được!

Con Nhi tiếp lời:

- Đúng vậy! Tui tin lớp trưởng không phải người như vậy! Việc chúng ta cần làm bây giờ là thanh minh cho lớp trưởng và lấy chứng cứ xác thực nhất để xác định thủ phạm! Có ai có sáng kiến gì không?- Con Nhi

Nghĩa tiếp lời:

- Bây giờ chúng ta phải sáng suốt để suy luận và phân tích sự việc.

Có vẻ mọi người không hiểu rõ lời Nghĩa nói.

- Mọi người hãy Giả sử chúng ta chính là thủ phạm đang thi hành công việc, cầm thuốc độc trên tay và rải xuống thức ăn, chắc chắn sẽ còn vương một ít độc trên bàn tay. Mà theo tôi được biết thì, các chất độc này khi tương tác với nước sẽ tạo thành một hợp chất sủi bọt.

Thắng nói:

- Nghĩa là chúng ta chỉ cần đổ nước lên tay tất cả mọi người, nếu nước trên tay ai sủi bọt tức là người đó là thủ phạm?

- Chính xác là như vậy!

Đình Nam mặt tái mét, chợt đứng phắt dậy:

- Các cậu chờ tôi một lát tôi đi vệ sinh!- Nam toan đi thì bị giọng nói của Nghĩa chặn lại

- Nam! Hãy tự thú nhận đi! Cậu chính là thủ phạm!

Mọi ánh mắt ngờ ngàng đều đổ dồn về phía Nam.

- Cậu... cậu... nói gì vậy? Tôi không hiểu! Chắc cậu đã hiểu lầm rồi!

- Không thể làm được! Lúc này khi tôi đưa cậu mùn thốt! Tôi đã thấy cậu không hề có triệu chứng gì của ngộ độc! Khi tôi bỏ vào miệng cậu, cậu không nuốt, cậu nhả ra đúng không? Tôi đã thấy hết! Còn nữa, lúc này tôi mới vừa nói vậy, cậu sợ cậu bị phát hiện nên định đi ra ngoài để rửa sạch! Tôi nói không sai chứ?

Đình Nam nắm chặt tay, không nói.

Cả lớp đồng loạt hỏi:

- Đình Nam!!! Rốt cuộc có phải như Nghĩa đã nói hay không?- Không có tiếng trả lời- Đình Nam!!!

- Đúng đó! Chính tôi đã làm việc ấy vì muốn đổ oan cho Tuyết Linh! Tôi ghét cô ta!

- Tại sao chứ? Lớp trưởng đã gây thù chuốc oán gì với cậu đâu?- Thắng hỏi

- Các cậu thì biết gì! Cuộc đời của tôi không có ai thấu được hết!- Nói đoạn Nam chạy đi

Cả lớp:

- Bây giờ chúng ta phải làm gì tiếp theo đây, Nghĩa?

- Phải thông báo với Tuyết Linh và... sơ cứu cho cô ấy!

- Sơ cứu?

- Mọi người không để ý sao? Chân cô ấy chưa cầm máu vì bị chó cắn mà lại chạy đi lấy mùn thốt cho các cậu nên...

- Ôi... Lớp trưởng... chúng ta có lỗi với cô ấy rồi... Nhanh lên! Chúng ta cùng đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Chống nạn

Lúc cả lớp và Nghĩa đến nơi nó đang ngồi cũng là lúc mọi người thấy anh đang cõng nó, và chân nó... chảy rất nhiều máu.

- Mọi người!- Anh vừa cõng nó vừa ịch chạy về phía mọi người- Mọi chuyện sao rồi?

- Đã giải quyết ổn thỏa! Nhưng mà... lớp trưởng bị sao vậy?- Nghĩa lo lắng

- Tôi không biết! Khi sang đây tôi chỉ thấy cô ấy ôm chân rên rỉ, và ngồi khóc một mình... Nhưng ai là thủ phạm thật sự?

Thắng bắt mắt:

- Chính Đình Nam!

Anh chau mày:

- Tại sao cậu ấy lại đổ oan cho Bạch Tuyết, à không Tuyết Linh?

- Bọn tôi cũng không rõ nữa! Thôi nhanh đưa lớp trưởng đến bệnh viện! Tôi đoán cô ấy bị nhiễm trùng rồi!- Nghĩa hối hả giục- Mọi người tạm thời về trước cả đi, để tôi và Phong lo cho lớp trưởng, có gì tôi báo lại sau!

Bệnh viện Trung ương...

- Cái gì???- Anh và Nghĩa đồng thanh hét lên ngạc nhiên

Bác sĩ ôn tồn:

- Hai anh đề nghị giữ yên lặng! Nói nhỏ nhỏ thôi tôi đủ nghe rồi! Bệnh nhân đang ngủ!- Ông đưa mắt về phía chiếc giường trắng, nơi nó đang nằm

Anh lo lắng hỏi:

- Nhưng không lẽ phải chống nạn sao?

Bác sĩ đẩy gọng kính, nhìn bảng xét nghiệm, ông lắc đầu:

- Có lẽ là phải vậy! Cô ấy bị chó cắn, tuy vết thương không sâu nhưng do không sơ cứu kịp thời nên dẫn đến bị nhiễm trùng. Nhưng cái đó chưa phải là lí do chính...

Anh và Nghĩa nhìn ông bác sĩ như chờ đợi câu nói của ông.

- Lí do chính là... hình như cô ấy đã vận động mạnh khi chưa sơ cứu vết cắn làm cho máu chảy nhiều, do vị trí cắn đúng vào mạch máu. Cô ấy thiếu khá nhiều máu, tuy chúng tôi đã truyền máu vào rồi nhưng vết cắn bị nhiễm trùng... Việc đi lại khá khó khăn đấy!

Nghĩa hỏi thêm:

- Có cách nào điều trị chân cô ấy nhanh hơn được không bác sĩ?

- Không. Thôi tôi đi đây, chút nữa cô ấy tỉnh lại, hai anh hãy đưa cô ấy về!

3 tiếng sau...

Anh và Nghĩa đưa nó về nhà. Nó cũng đã tỉnh, nhưng chân nó không cử động được. Sau khi Nghĩa ra về, anh mang cháo lên cho nó ăn.

Nó đang nằm trên giường cũng phải lồm cồm bò ngồi dậy:

- Cháo anh nấu hả?

Anh đặt bát cháo nóng lên bàn nhỏ đầu giường, ngồi trên ghế ngán ngẩm:

- Nhà này chỉ có tôi với cô, tôi không nấu thì ai nấu?

- Bát cháo này có đảm bảo vệ sinh an toàn thực phẩm không vội?- Nó nhìn nghi ngờ

- Có! Đó là bát cháo sạch nhất, ngon nhất mà tôi đã đổ bao công sức để làm ra đấy! Thôi ăn đi ăn đi!

- Khoan! Anh có bỏ độc vào không vậy?

- Không...

- Thế anh nếm nếm gia vị đầy đủ chưa?

- Theo tôi thì đủ rồi...- Anh thở dài chăm chăm vào tờ báo

- Nếm qua chưa? Ngon không?

Anh mắt kiên nhẫn quát lên:

- Mệt quá! Không ăn thì thôi tôi đi đồ!

- Ấy ấy tôi ăn tôi ăn!

Nó cầm thìa lên, vừa ăn vừa thối.

- Ủa, cái nạn kia làm gì vậy?- Nó đang ăn thấy đôi nạn tựa vào tường nơi góc phòng bèn tò mò hỏi

- Ngày mai đi học cô chống nạn đi chứ làm gì! Chân cô như thế hỏi thử sao đi được! Cô còn chống nạn dài dài, ít nhất là 1 tháng!

- Cái gì??? Chống nạn???- Nó ngạc nhiên phồng mang trợn má phun hết mớ cháo trong miệng lên người anh

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Kỳ phùng địch thủ

Ngày hôm sau...

Nó vừa đến nơi, tất cả bọn con trai trong lớp đều kéo ra chòn đón niềm nở như ngôi sao nổi tiếng. Ngay sau đó, Đình Nam đến, cả lớp lại tản ra, ai nấy đều tỏ thái độ khó chịu.

15 phút đầu giờ...

Con Nhi chạy đến bàn tán dóc với nó:

- Hôm qua chân bà có sao không vậy?

Thằng Thắng hót léo quay xuống chen ngang:

- Bị con “cún yêu” của bà cạp thì tất nhiên phải có sao chứ bà nội! Bà hỏi thừa quá!

Con Nhi hất mặt lên:

- Im! Tui hỏi ông à? Mà đổi lại Nana của tui cũng bị ai kia hại suýt phải "về nơi cực lạc, đến cõi vĩnh hằng" rồi chứ bộ!- Con Nhi liếc mắt sang phía Đình Nam, ám chỉ cậu ta là thủ phạm

- Thôi thôi cho tui xin đi!- Nó giảng hòa- Nhưng mà phải chống nạnh tui thấy hơi bất tiện! Nhìn mình cứ kì cục sao sao ý!

- Ý bà là lỗi tại Nana?- Con Nhi lườm

Nó phe phẩy tay:

- Ấy ấy ý tui hông phải vậy!

Thằng Khang chạy vào lớp, hỏi hã:

- Cô Giao cô Giao tới!

Cô Quỳnh Giao vừa bước vào cửa lớp, ngay tắp lự cả lớp đứng dậy chào:

- Chúng cháu chào cô ạ!

Cô Giao tỏ vẻ không hài lòng:

- Nói lại! Tôi đẹp tôi còn trẻ, các em không được xưng là cháu với tôi, nghe vậy thấy tôi già lắm!

- Cả lớp!- Nó hét

Cả lớp:

- Chúng tôi chào bạn ạ!

- Đẳng cấp của tôi hơn các em rất nhiều! Nói lại!

- Chúng tôi chào bà ạ!

- Nghe vậy hóa ra tôi già rồi à?

- Chúng em chào chị ạ!

Cô Giao khó chịu:

- Thôi! Đẹp! Không chào!

Cả lớp: mở cờ trong bụng.

Cô Giao mở sổ điểm, đẩy gọng kính nói với cả lớp:

- Còn 3 tuần nữa là đến kì kiểm tra học kì! Chúng ta thuộc lớp chuyên Anh nên sẽ có thêm phần thi nói, tức là cho các em bốc thăm chọn chủ đề và nói chuyện với nhau về chủ đề đó! Bây giờ các em bốc thăm chọn bạn cùng cặp để nói với nhau! Bắt đầu là...

15 phút sau...

- Rồi! Chốt kết quả! Đình Nam-Quang Linh (Linh Nhi)...

Con Nhi than vãn:

- Hôm nay xui quá! Tự nhiên bốc trúng cái thằng... Chắc phải cẩn trọng khi ăn gì gần hán thôi... Haizz...

Cô Giao tiếp:

- ... Thành Phong-Thịnh Khang; Minh Thắng-Vũ Lâm,... và cuối cùng là Tuyết Linh-Anh Nghĩa. Các em hãy tổ chức học nhóm tập luyện trước để chuẩn bị nhé!

- Vâng!!!!- Cả lớp

- Còn nữa! Lớp ta còn thiếu 1 cột điểm kiểm tra 15 phút! Các em lấy giấy ra kiểm tra nào! Có ai không học bài không?

Cô Giao chép đề lên bảng. Đứa nào cũng gãi đầu bứt tai không biết nên làm sao, trừ Nghĩa vẫn đang cầm cúi làm.

- Ê bài này kết quả bằng mấy?- Con Nhi hỏi thằng Khang bên cạnh

- Bà hỏi tui tui biết hỏi ai?

Còn Đình Nam, không ai biết rằng cậu ta đang vạch ra một kế hoạch khôn khéo để hãm hại nó.

- Cô ơi, cho em đi bỏ chai C2 vào sọt rác ạ! Có ai đó đã bỏ vào học bàn em!- Đình Nam đứng dậy

- Ủ! Em đi đi rồi nhanh về làm bài!

Đình Nam giấu nhem tờ phao phía sau tay, vì phải đi ngang qua bàn nó nên cậu ta nhân cơ hội nhét tờ phao vào giấy kiểm tra của nó rồi cứ thản nhiên đi về phía sọt rác.

Cậu tự đắc đi lại về bàn, đứng phất lên:

- Dạ thưa cô, bạn Tuyết Linh chép tài liệu!

Cô Giao đẩy gọng kính, đi về phía bàn nó.

- Có thật không, Linh?- Cô Giao hỏi

- Cô muốn kiểm chứng thì lục soát em đi!

Cô Giao lục từ cặp nó, đến học bàn, giấy kiểm tra, sách vở, tất tẩn tất cả nhưng vẫn không thấy gì.

- Được rồi! Cô tin em!- Cô ra hiệu cho nó ngồi xuống rồi quay sang Đình Nam

- Em định vu khống hả?

Cậu ta lắp bắp:

- Sao... sao lạ vậy?

Bỗng con Nhi đứng dậy:

- Cô ơi chính bạn Nam mới là người gian lận đấy ạ!

Cô Giao đi đến, gỡ tờ giấy kiểm tra của cậu ta ra: là một tờ phao. Cậu định thản lại, ủa, tờ phao này, chính cậu đã để sang bài kiểm tra của nó mà...

- Em định troll tôi à?- Cô Giao có vẻ không hài lòng, khoanh tay nhìn cậu

- Cô... cô... có ai đó đã hại em..

- Chúng có rõ ràng đây mà còn chối à? Lớp phó, trừ cậu này hai bậc hạnh kiểm trong tháng này!- Xong, cô vỗ tay- Thôi, các em tập trung làm bài đi!

Cuối tiết...

Cô Giao vừa đi ra khỏi phòng, con Nhi đã phóng sang bàn Nam, đập bàn nói:

- Đồ đề tiện! Dám hăm dại lớp trưởng thêm một lần nữa à? Tên này đúng là mèo vằn hoàn mèo mà! Nhưng mà xin lỗi nhé, “vỏ quýt dày có móng tay nhọn”! Chiều này xưa rồi!

Cả lớp nháo nhào:

- Linh Nhi! Cậu nói hay nhất trong tuần đấy!

Còn Đình Nam, cậu ta trông có vẻ tức giận lắm! Tay bóp chặt, cậu khẽ nghiến răng, liếc nhìn nó, miệng khẽ thốt lên rất nhỏ:

- Chúng ta là kỳ phùng địch thủ của nhau rồi, Hạ Vy!

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Ôn thi

- Đồ heo!!! Dậy!!!- Anh giật lấy tấm chăn trên người nó, lời đầu gọi dậy- Biết mấy giờ rồi không hả???

- Yên! Đang ngủ tự nhiên quấy rồi! Bộ rảnh lắm à???

Nói đoạn nó lại vùi mình vào đồng thú bông.

Anh kéo tay nó giật giật:

- Dậy!!! Dậy!!! Cô không nhớ hôm nay học nhóm à? Cô với Nghĩa! Tòì với Khang!

- Má ơi chết con rồi!- Nó định đi vào phòng tắm thì- Chắc! Quên mất cái chân què! Ê bé tôi vô Washington City giùm!

- Đấy tôi biết ngay mà! Nhanh lên!

Anh bế nó vào phòng WC, rồi đứng đợi ngoài cửa.

- Chút nữa Nghĩa đến nhà chúng ta à?- Anh hỏi

- Ủ! Anh hỏi thừa! Chân tôi thế này làm sao qua nhà ông!

- Lát tôi không ở nhà hai người đừng có làm điều gì mờ ám đấy!

- Sao? Ghen à?- Nó khục khặc cười

- ...- Anh đỏ mặt không nói gì

- Mà lát anh đi đâu?

- Qua nhà thằng Khang!

- Làm gì?

- Học nhóm chứ làm gì trời!

- À... quên mất! He he! Chúc anh tận lộ bình ương ý nhằm thượng lộ bình an!

- Thôi cô độc mồm độc miệng lắm, nhiều khi cô chúc vậy mà tác dụng nó lại hoàn toàn trái ngược nữa thì khổ cho tôi!

Hai người đang trò chuyện thì bỗng có tiếng chuông “Píng Pong”.

Nó nói:

- Chắc ông Nghĩa tới đó, anh ra mở cửa giúp tôi!

- Nạn tôi để trước cửa nhé!

Nói đoạn anh chạy ra mở cửa, mời Nghĩa vào. Nó khỏ sở chống nạn đi xuống cầu thang.

- A!!! Chào chú em!- Nó cười toe

Nghĩa biết nó ám chỉ mình, lờn:

- Ai là chú em? Tôi với cậu cùng đẳng cấp nhá! Nhưng cũng có khi tôi hơn cậu đấy!

Nó đi xuống nốt cầu thang, cười nói:

- Đừng quên tôi là lớp trưởng nhé! Cậu chỉ là lớp phó thôi! Dưới quyền của tôi nên đừng có làm lớn nhá! Hô hô hô!

Phong đi ra cổng, nói:

- Tôi đi qua nhà Khang đây! Hai người học bài đi nha!

Anh vừa định dời gót thì như nghĩ ra điều gì, anh nói:

- Hay là... hai người qua nhà Khang học chung đi!

- Được đó!- Nghĩa nói

- Thôi chân tôi vậy sao đi! Và lại ở đây tiện hơn! Ở bên nhà người khác tôi không được tự nhiên!

- Ủ' vậy tôi đi trước nha!

Nó vẫy tay chào:

- Bye gô-ri-la!- Nó cười toét miệng

- Vậy thế đủ rồi! Vào học bài đi!- Nghĩa ngồi xuống ghế

Nó lững thững chống nạn tiến về phía chiếc ghế đối diện, ngồi phịch xuống.

- Tôi soạn sẵn bài thi nói Tiếng Anh rồi đây! Cậu xem qua đi rồi chúng ta tập thử qua luôn!

- Khỏi khỏi! Tập luôn đi! Tôi biết tôi thông minh sẵn rồi nên... khỏi cần xem qua!

- Vậy cậu đọc thử từ này cho tôi nghe đi! Từ này khá dài!- Anh chỉ trỏ tay vào mặt tờ giấy

- Tôi không biết đọc chữ Environmentally-friendly đâu!- Nó xua tay

Anh chán chường:

- Thế từ cô vừa nói là gì thế?

Nó im bật:

- Cái... cái đó là tôi nói đại ai dè đúng! Và lại đến nỗi cái đoạn nói về Traffic Problems này này...- Nó chỉ tay vào mặt giấy- Tôi còn không biết là nó đề cập đến chủ đề nào đấy chứ!

Nghĩa ôm bụng cười sặc sụa:

- Cậu vừa nói đoạn văn đó về Traffic problems mà! Mắc cười thật!

- Tại hạ quá khen!

Vậy đấy, nó và Nghĩa học mà vui nhộn ồn ào như thế đấy!

Kể từ hôm ấy, do cô chủ nhiệm đã phân cấp, nên bắt buộc ngày nào Nghĩa cũng đến học chung với nó. Tiện thể, nó và Nghĩa thảo luận luôn mấy môn khác. Nghĩa cũng nhận ra sự tiến bộ rất nhanh của nó.

Chương 45: Kẻ trộm đề kiểm tra

Thấm thoát đã đến ngày kiểm tra học kì, nó khá căng thẳng, hồi hộp.

Bỗng chiếc loa phát thanh của trường vang lên thu hút sự chú ý của mọi người:

“Toàn thể học sinh khối 10 trường RB chú ý! Sau khi kiểm tra lại đề kiểm tra, hội đồng coi thi đã phát hiện có người đã ăn cắp 1 bộ đề kiểm tra các môn. Vì vậy, buổi kiểm tra hôm nay tạm thời trì hoãn. Tuy nhiên các em vẫn phải ở lại đó đến khi xác định được thủ phạm!”

Tiếng xì xầm bắt đầu nổi lên bàn tán. Ai cũng có vẻ khá khó chịu. Một học sinh nói to lên:

- Ai làm thì tự thú nhận đi! Chúng tôi không rảnh rồi lãng phí thời gian vào những chuyện tầm phàm như thế này!

Có tiếng người khác:

- Đúng vậy! Thú nhận đi!

Bỗng có tiếng micro từ phía khán đài lớn, nơi thường tổ chức các đại hội:

- “Tất cả các học sinh, tập trung về phía khán đài! Hội đồng trường đã có được chứng cứ buộc tội thủ phạm!”

Hơn mấy trăm học sinh đổ xô về khán đài, ai cũng nháo nhào lên.

- “Trật tự! Tất cả cùng chú ý lên màn trình chiếu! Đây là một đoạn video trích ra từ camera của trường, may mắn nó quay sát mặt của thủ phạm!”

Đoạn video vừa chạy, hàng trăm con mắt đã đổ dồn về phía nó. Phải, khuôn mặt thủ phạm trong video ấy, giống y hệt nó, mọi người chắc ngấm chính nó đã lấy trộm đề kiểm tra.

- “Hoàng Tuyết Linh! Em hãy thú tội đi!”

Tất cả mọi người đều ngơ ngàng nhìn nó, chẳng lẽ, nó là người như vậy sao?

- Lớp trưởng...- Cả lớp nó e ngại nhìn nó

Nó cũng rất ngạc nhiên, nó... nó đâu làm chuyện này... Nhưng mà, khuôn mặt trên màn hình kia... không phải nó thì là ai...

Trong lúc nó đang chìm trong nỗi khiếp sợ khôn đồn thì... một con người khẽ nhếch môi cười tàn nhẫn, nhìn nó rất đắc ý...

Tiếng micro lại vang lên:

- “Tuyết Linh, em còn không nhận tội sao? Thật quá quất! Ngay bây giờ, em lên phòng hiệu trưởng lập biên bản!”

Những tiếng xì xầm bàn tán bắt đầu nổi lên không ngớt, ai cũng lấy nó ra làm đề tài.

- Không ngờ con nhỏ Linh trường mình lại làm vậy...- Nam sinh X

- Đòi mà, ai biết được chữ ngờ.- Nam sinh Y

- Nhưng không lẽ nhỏ đó lại học ngu đến mức phải trộm đề thi sao?- Nam sinh Z

Phong và nó đều nghe hết, anh tức giận hết:

- Im đi! Mấy người rảnh lắm hả??- Rồi quay sang nói nhỏ nhẹ với nó- Cố lên! Tôi tin cô không phải là người như vậy!

Nó mỉm cười. Nhưng nỗi buồn vẫn chưa nguôi ngoai hẳn.

Tiếng micro lại vang lên một lần nữa, giọng điệu nghe như tức giận lắm:

- “Tôi xin nhắc lại. Em Hoàng Tuyết Linh, nhanh chóng lên phòng hiệu trưởng giải quyết việc này!”

Nó run run nói:

- Nhưng thưa cô, em không trộm đề kiểm tra!

- “Vậy khuôn mặt trên màn hình kia là ai?”

- Thưa cô... em không biết...

- “Đừng biện hộ vô ích! Mau đến phòng hiệu trưởng! Tôi cho em 1 phút! Còn các em còn lại có thể về!”

Mọi người đồng loạt đứng dậy ra về, những tiếng bàn tán dị nghị vẫn không ngớt vang lên.

Nghĩa từ đâu chạy lại nói:

- Cậu không làm vậy phải không? Tôi tin cậu! Tôi thường xuyên ôn bài cùng cậu nên chắc chắn cậu không trộm đề! Trong chuyện này chắc chắn có uẩn khúc!

Nó vẫn không nói gì, cúi rạp đầu.

- Đây!- Nghĩa lắc lắc vai nó- Trong lúc này, cậu phải mạnh mẽ lên, đừng có như vậy! Cậu không ăn trộm, cậu phải chứng tỏ cho mọi người thấy chứ!

Anh hất tay Nghĩa ra:

- Đây! Cậu đừng nhân cơ hội mà bắt tay bắt chân cô ấy!

- Trong lúc này cậu còn thời gian để ghen tuông nữa sao?

Anh đứng đưng không quan tâm đến lời nói của Nghĩa, quay sang nói với nó:

- Điều đầu tiên cô cần làm là phấn chấn lên và đi đến phòng hiệu trưởng chứng minh cho họ thấy cô vô tội!

Nó vẫn im bất.

Anh đẩy vai nó:

- Đi đến đó đi! Nếu không mọi chuyện sẽ còn tệ hơn...

- Đúng vậy!- Nghĩa nói thêm- Chúng tôi sẽ chờ cậu ngoài này!

- Cảm ơn...- Nói rồi nó chống nạnh đi về phía phòng hiệu trưởng

- Có cần tôi dìu cô không?- Anh lo lắng

Nó quay đầu lại lắc đầu mỉm cười.

Phòng hiệu trưởng...

Bà hiệu trưởng nhăn mặt đập bàn:

- Bây giờ em có chịu nhận lỗi không?

- Nhưng thưa cô... em không có lỗi...

- Ô hay! Còn cứng đầu nữa à? Em nhìn đây, không phải em thì là ai?- Bà cô chỉ vào màn hình camera.

- Thưa cô... Đúng là khuôn mặt thủ phạm rất giống em! Nhưng mà em không ăn trộm! Có lẽ chỉ là người giống người thôi...

“Người giống người”. Nó như thất thần sau chính câu nói của nó. Không lẽ... là Bạch Tuyết thật? Không thể nào, cô ấy đã đi ra nước ngoài rồi mà...

Bà cô hiệu trưởng tức giận:

- Người giống người? Em nói dễ nghe quá ha! Đừng nhiều lời nữa! Rốt cuộc em có viết bản tường trình không, hay là nghỉ học năm sau thi lại?

Nó đưa tay lên khẽ lau nước mắt, cầm bút viết bản tường trình. Những nét chữ run run dần hiện lên trên tờ giấy trắng.

Bà cô hiệu trưởng vẫn không ngớt lời châm chọc xia xói:

- Đường đường là một tiểu thư danh giá của tập đoàn Hoàng Gia có tiếng, lại còn được đặc cách vào trường nam sinh, bản thân em không thấy hổ thẹn

khi đánh cắp đề thi sao? Không lẽ em ngu dốt đến nỗi phải xem trước đề mới thi được? Em có biết chuyện em làm đã ảnh hưởng không nhỏ đến các bạn và các thầy cô giáo hay không?

Nó vẫn nghe, nhưng tỏ vẻ không quan tâm mấy đến lời nói của cô hiệu trưởng. Chìa tay đưa bản tường trình về phía hiệu trưởng, nó nói:

- Em làm xong rồi! Em có thể về được chưa?

- Được. Nhưng trong năm này hạnh kiểm của em sẽ bị hạ xuống bậc Yếu. Tôi không thể đảm bảo em có thể lên lớp.- Bà cô đứng dưng lên tiếng

Nó run run mang cặp vào, chống nạnh khập khiễng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Máu

- Bạch Tuyết/Lớp trưởng!- Anh và Nghĩa cùng đồng thanh nói khi thấy nó. Hai người cùng chạy lại đỡ nó

Thấy nó buồn buồn, anh hỏi:

- Mọi chuyện sao rồi?

Đáp lại anh chỉ là cái lắc đầu.

- Thế cô hiệu trưởng có nói gì không?- Nghĩa lo lắng

- Sao cậu lo lắng quá vậy?- Phong khó chịu

- Bạn bè nên tôi mới quan tâm thôi! Cậu đừng ghen lung tung!

- Sao không ghen được? Tôi thấy cậu...

Nó hét lên:

- Thôi đi! Sao hai người cứ nói qua nói lại hoài vậy?

Nói rồi nó chống nạnh lên bước đi, nhưng hình như nó gấp gáp quá mà nó đã ngã xuống đất ngay sau đó. Phong và Nghĩa thấy vậy liền chạy đến đỡ nó dậy.

- Cô/Cậu không sao chứ?

Nó rên rì:

- Chân... Chân tôi...

- Chắc tại cậu đi nhanh quá nên nạn bị trật...- Nghĩa đang nói bỗng dừng ngắt quãng lại như vừa nghĩ ra chuyện gì- Hai cậu ngồi đây đợi tôi một lát!

Nói đoạn Nghĩa chạy nhanh đi và khuất sau hàng cây hoa sữa.

- Có cần tôi đưa cô đi bệnh viện không?- Anh hỏi

- Thôi khỏi! Tôi muốn về nhà!

- Vậy tôi đưa cô về!- Anh hơi khụy gối xuống, nháy mắt- Lên lưng đi! Tôi cõng cô về!

- Rành ghê hen! Phải đi những 6 cây số đó! Anh chịu nổi không mà đòi? Với sức con kiến như anh thì việc cõng tôi là hoàn toàn không có khả năng đâu! Đừng tưởng bở!

- Lên đi đừng nhiều lời! Tôi cõng chứ có phải cô cõng đâu?

Nó khập khiễng leo lên lưng anh.

Anh đứng dậy, cười cười:

- Cô là heo hay sao mà nặng đừ vậy?

- Đấy! Tôi đã bảo anh không thể cồng tôi được mà!

- Ấy ấy khủng long tôi còn cồng được huống chi một con heo như cô!

Nó nắm tóc anh giật giật.

- Muốn gì đây? Đừng xoáy nhé! Lo cồng tôi cho vững đi nhóc ạ!

Trên đường đi, anh và nó nói chuyện rất rôm rả. Bỗng nó đột nhiên nói:

- Không biết Nghĩa có chuyện gì mà vội vàng ghê ha?

- Nghĩa! Lại là Nghĩa! Lúc nào cũng Nghĩa!- Anh “Xiiiiii” một tiếng dài

- O? Bạn bè mà có gì đâu sao anh nóng thế?

- Sao không nóng được? Tôi yêu..... - Đang nói anh bỗng nhận ra mình quá trớn nên dừng lại

- Sao? Nói tiếp đi chứ!- Nó cười nửa miệng

Anh đỏ mặt ậm ừ:

- Thôi đến nhà rồi kìa!

Nó vừa khập khiễng trèo xuống lưng anh vừa nói:

- Đánh trống lảng giỏi quá ha!

- Nghề của chàng mù! Thôi cô lên phòng trước đi tôi đóng cổng lại đã!

Nó cười rồi cũng chống nạnh khỏ sở bước lên cầu thang.

Nó ngồi trong phòng, với lấy quyển truyện Đô rê mon đọc. Chốc chốc lại nhìn về phía cửa chính xem anh đã lên chưa. Nhưng... 5 phút... rồi 15 phút... đã 30 phút trôi qua anh vẫn chưa lên. Nó chống nạnh chấp chững đi ra phía cầu thang, đứng bên lan can nhìn xuống phía dưới nhà gọi:

- Phong! Anh đâu rồi?

Vẫn không có tiếng trả lời.

- Phong! Tôi không chơi trốn tìm đâu nha! Ra đi!

Im lặng.

- PHONG!!!!- Nó lại nhìn ra phía cổng, ngạc nhiên: cánh cổng mở toang- Phong!!! Anh ở đâu??? Đừng làm tôi sợ!!!

Mọi thứ vẫn yên ắng không có gì ngoài tiếng ruồi muỗi vo ve.

Nó hốt hoảng chạy xuống dưới. Nhưng... vì chân nó vẫn chưa bình phục mà nó lại quên không chống nạnh nên nó đã trật chân và ngã xuống cầu thang, đầu đập mạnh vào sàn nhà.

“Rầm!!!”

Ôi không! Hạ Vy, nó đang nằm dưới sàn bất động, hơi thở thoi thóp hỏn hển. Từ đầu nó tuôn ra một thứ chất lỏng màu đỏ tươi... Là máu! Máu! Rất nhiều máu!

“Cộp cộp” Nó loáng thoáng nghe có tiếng bước chân, mắt đã mờ dần nhưng đủ nhìn thấy có người đang tiến về phía nó. Nhưng người đó là ai? Nó vẫn không nhìn rõ được mặt. Mắt nó nhắm dần, nhắm dần...

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Lựa chọn và quyết định

- Lốp trường! Lốp trường!

Nó mơ màng cảm giác như có bàn tay nào đó đang lay lay vai nó. Mắt nó dần dần mở ra... Ban đầu, mọi vật đều rất mờ nhạt, nhưng dần dần chúng trở nên rõ nét hơn. Và dù để nó nhận ra, người lay vai nó chính là một cậu nam sinh bánh trai măng tên..... Nghĩa.

- Lốp trường!- Nghĩa lại lay vai nó thêm lần nữa- Cậu không sao chứ?

Nó lồm cồm ngồi dậy, nhưng vẫn còn hơi đau đầu, tay ôm lấy dải băng trên đầu, ngơ ngác:

- Đây... đây là...

- Đây là bệnh viện!- Cậu thở phào nhẹ nhõm vì thấy nó không sao

- Tại... tại sao cậu lại ở đây? Phong đâu?

- Tôi không biết! Ban nãy tôi vô nhà cậu định thông báo cho cậu một chuyện! Mà thấy nhà cậu không đóng cổng, đoán chắc có chuyện gì xảy ra nên tôi vào và thấy cậu nằm bất tỉnh dưới sàn... Cậu... bị té cầu thang hả?

Nó buồn bã không nói gì. Rồi bỗng như nhớ ra chuyện gì, nó vội hỏi:

- Cậu... cậu có thấy Phong đâu không?

- Không. Mà lúc tôi đi hai người vẫn đi cùng nhau mà!

- Ừm. Nhưng anh ấy bảo tôi lên phòng trước anh ấy đóng cổng rồi sẽ lên sau nhưng rất lâu sau đó tôi vẫn không thấy anh ấy lên phòng..

Cậu xoa cằm:

- À hiểu hiểu rồi! Mà cậu có cảm thấy đau ở đâu nữa không? Có cần tôi gọi bác sĩ không?

- Không cần!- Nó leo xuống giường nói- Chúng ta về thôi!

Nói đoạn nó cất bước đi. Bỗng nó thấy mắt mình mờ dần, rồi không còn thấy được gì nữa. Nó đi loạng choạng dần, thỉnh thoảng lại va phải vật gì đó.

- Cậu làm sao vậy?- Nghĩa chạy tới đỡ nó

- À... tôi không sao!

Cậu ngơ ngác lay vai nó:

- Cậu đang nói chuyện với ai vậy? Tôi ở đây này mà! Cậu... không thấy gì sao?

Nó im lặng.

- Nói đi chứ- Nghĩa giục

- Tôi... tôi không biết... Tôi không thấy gì hết... Rõ ràng lúc nãy vẫn bình thường mà...

Cậu dìu nó ngồi lên giường rồi nói:

- Ổ yên đó! Tôi đi gọi bác sĩ!

Không đợi nó kịp nói gì, anh đã chạy ngay ra ngoài. lát sau, anh về lại phòng với hai vị bác sĩ và y tá theo cùng. Anh vừa thở dốc vừa nói:

- Cô ấy nói cô ấy không thấy gì cả! Vậy là sao thưa bác sĩ? Ban đầu cô ấy tỉnh dậy thì vẫn bình thường nhưng khoảng 5 phút sau là mắt không nhìn thấy gì nữa!

Ông bác sĩ già bật chiếc đèn pin nhỏ nhỏ thon thon hình cây bút lên và soi vào tròng mắt của nó. Xong xuôi, ông thở dài:

- Có phải cô dùng lens?

- V... vâng... Sao bác sĩ biết?- Nó ngập ngừng

- Lúc nãy tôi quan sát mắt cho cô nên thấy lens ở trong. Nhưng tôi thấy lens có vẻ như nằm trong tròng mắt khá lâu rồi. Hình như cô lạm dụng lens quá mức cho phép nên ảnh hưởng rất nhiều đến thị giác! Sau sự cố va chạm mạnh lần này, tuy không nặng lắm nhưng nó khiến cho tụ huyết chèn lên dây thần

kính thị giác cho nên...

- Nhưng... lúc này vẫn còn nhìn thấy được mà...

- Đó là lẽ thường tình. Bởi vì trước khi bị mất đi khả năng quan sát con người thường nhìn thấy được trong một khoảng thời gian nhất định.

Nó không buồn nói thêm gì nữa, chỉ lặng lẽ sờ sờ vào mắt.

- Có cách gì làm mắt cô ấy nhìn lại được như bình thường không bác sĩ?- Nghĩa hỏi thu hút sự chú ý từ mọi người

Ông bác sĩ đẩy gọng kính, nói:

- Thật ra thì cũng có...

Nghĩa và nó đồng thanh:

- Cách gì vậy???

- Cô cậu từ từ nghe tôi nói. Cô cậu có hai sự lựa chọn: (chỗ này mình tự bịa ra nha ^).

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Lựa chọn cuối cùng

Mình là tác giả truyện này xin chân thành xin lỗi các bạn. Trong những ngày qua có lẽ nhiều bạn rất giận và cũng không ít bạn bỏ truyện này. Mình xin lỗi, tại vì máy tính của mình bị hỏng và đến bây giờ mới sửa xong. Trong những ngày qua mình cũng đã lên đi ra quán Internet để đăng chap mới. Nhưng có lẽ chuyện thời gian quá lâu đã khiến nhiều bạn thất vọng. Mình chân thành xin lỗi. Trong tuần này, để bù lại, mỗi ngày mình sẽ đăng 2-3 chap và mỗi chap sẽ dài gấp đôi lúc trước. Mong các bạn thứ lỗi cho sự chậm trễ này!

Kể từ lúc ông bác sĩ kia ra ngoài, nó và Nghĩa chẳng buồn nói thêm một lời nào nữa, không khí bắt đầu trở nên ngột ngạt đến khó thở. Mà hình như chỉ có chúng ta khó thở, hai con người kia hô hấp vẫn hoạt động bình thường.

Nghĩa, cậu đang ngồi trầm tư trên chiếc ghế kê sát cửa sổ, đôi mắt xa xăm nhìn lên bầu trời, trong đầu đang muốn hỏi một điều, mà cứ phập phồng không thốt nên lời.

Bạch Tuyết, nó đang rất phân vân, đầu óc rối như tơ vò. Hàng loạt các suy nghĩ cứ đầu đả trong đầu hấn. Nói về mắt của nó, trước đây đã từng khám qua một lần, nó có nói tên bác sĩ ấy đưa cho nó thuốc giảm đau, mà... hình như hấn ta có nói thuốc có thể kéo dài và làm bệnh nặng thêm... Aizz không lẽ lại đúng sao? Lúc trước vì hơi chủ quan cứ nghĩ chỉ mang lens thôi chắc cũng chẳng có gì nghiêm trọng nên nó hoàn toàn không để ý tới lời nói của tên bác sĩ kia... Bây giờ tự nhiên ân hận quá! Giờ chắc không làm gì được! Cũng tại nó cả... Nó cứ cắn cắn môi, bàn tay khẽ gõ vào đầu mình. Mà... giữa hai cách trị liệu như vậy... nó nên chọn cách nào đây... Cách một tuy xác suất thành công không cao, chi phí cũng thuộc dạng “chém giá” (nhưng mà nó không quan tâm đến chi phí trị liệu), tuy nhiên lại chỉ tốn của mấy tiếng. Còn phương pháp thứ hai thì ngược lại hoàn toàn. Nó biết, nếu là người khác, trong tình huống của nó sẽ chọn phương pháp thứ hai, nhưng nó là nó, nó không phải người khác. Nó kiên định sẽ chọn cách chữa trị thứ nhất! Vì sao ư? Trong tình cảnh như thế này, chuyện ở trường giải quyết còn chưa xong, nó mà ở lại bệnh viện lâu, vắng mặt ở lớp, chẳng khác nào như một đứa tội phạm trốn chui trốn nhủi lẩn tránh sự thật, và lại... Thành Phong... Như chợt nhớ ra điều gì, nó vội nói lớn:

- NGHĨA!!!

Nghe thấy tên mình, cậu thôi suy nghĩ băng quơ, ánh mắt hướng về nơi phát ra tiếng gọi.

- Cậu còn đó chứ?!- Chết tiệt, giờ mới biết tác hại của việc không nhìn thấy gì, ngay cả có người trong phòng không cũng phải hỏi han.

- Tôi đây.- Với giọng trầm ổn, Nghĩa đáp lại câu hỏi của nó, rồi lại tựa đầu nhìn về phía chân trời- Có chuyện gì sao?

- Tôi có việc muốn nhờ cậu...

- Cứ nói!

Sao cái khung cảnh này giống như một kẻ thường dân hèn kém đi nài nỉ van xin bậc cấp thượng lưu quý tộc vậy trời? Đã thế cậu còn nói “Cứ nói!” y chang như một vị giai nhân cao cao tại thượng vênh vênh mặt lên mà ra oai với kẻ khác vậy...

Nó hạ giọng:

- Cậu... tìm Thành Phong... giúp tôi...

Từng câu chữ phát ra từ miệng nó khiến cậu hơi nghiêng đầu nhìn về phía nó (mà nó vẫn không hay biết):

- Vẫn còn lo lắng cho cậu ta sao?

- Không... nhưng... nhưng mà...

- Được rồi được rồi. Nhưng mà cũng đâu nghiêm trọng đến mức phải đi tìm?

- Vậy phải làm sao?

- Điện thoại luôn là sự lựa chọn tốt nhất của bạn!- Nghĩa bỗng quay ra nói nhanh với cái cách rất chi là... ngô nghê, có chút trêu đùa, nói thật... chẳng hợp gì với cái vẻ lạnh lùng đến đáng ghét thường thấy.

Mà cậu nói cũng đúng, chỉ cần một cuộc gọi thoại, nó sẽ xác định được Phong giờ này còn sống hay đã chết (Tác giả: Có cần quan trọng thế không?), đang ở đâu, vân vân và mây mây.

Bất giác nó cười nhẹ, rồi bảo:

- Ừm... Cậu cho tôi mượn điện thoại đi! Điện thoại tôi tôi không đem theo! Tiện thể xin cậu cho tôi mấy nghìn tiền điện thoại để hỏi han tên Thành Phong kia nữa nhé! (Tác giả: Chị ơi bộ chị định thao thao bất tuyệt nữa à? Mấy nghìn đồng tiền điện thoại người ta luôn sao?)

- Tôi không keo kiệt nhưng mà... số điện thoại cậu ta thuộc mạng gì rồi? - Một câu hỏi chẳng thăm thía gì, đúng là lấy râu ông nọ cắm cằm bà kia, chẳng hiểu gì hết trơn.

- Sao? Cậu muốn hỏi làm gì? Anh ấy dùng mạng Mobi!

- Ah giống tôi! May là tháng này đang có khuyến mãi gọi nội mạng!- Rồi cậu đưa sang nó cái điện thoại- Đây này...- Rồi bỗng giật lại

- Sao vậy? Đã đưa thì đưa cho trót! Đang đưa lấy lại là sao?- Nó khẽ khó chịu, rồi nhân tiện châm chọc- Không lẽ... hôm nay là ngày hết khuyến mãi?

- Cậu nghĩ tôi keo kiệt đến vậy sao? Tôi là đang có lòng tốt! Cậu không nhìn thấy sao bấm số điện thoại được. Tôi suy nghĩ tường tận nên mới giúp cậu đây! Đọc số đi!

- Nói cũng có lý. Số điện thoại là 0905xxx! Bấm xong chưa?

Cậu dúm điện thoại vào tay nó:

-Rồi đó! Nhớ giữ gìn câu: Tiết kiệm là quốc sách với nha!

Ồ ờ cái chú này, chú này định xỏ xiên chị Bạch Tuyết nhà ta đây mà.

Nó để điện thoại lên tai nghe. Một lúc sau, có người bắt máy, nó mừng rơn.

“A lô! Ai vậy?” Tiếng Thành Phong vang lên

“Là tôi, Bạch Tuyết đây! Lúc chiều anh đi đâu vậy?”

“Câu đó tôi hỏi cô mới đúng! Cô đi đâu vậy hả? Có biết tôi đang tìm cô hay không? Còn nữa, vũng máu trên nền nhà là sao?”

“À... ừ... tôi... thật ra thì có người bạn hồi lớp 10 mới về Việt Nam, lại là bạn thân nên tôi mời cậu ấy về nhà chơi, không may cậu ấy trượt chân té xuống cầu thang... Hiện giờ, tôi đang ở bệnh viện cùng cậu ấy!” Nó bịa ra một chuyện quá ư là... chân thật.

“Vậy sao cô không chống nạn? Hai cái nạn ngã sông soài trên sàn tầng hai này! Chân cô chưa hết đau mà!” Giọng nói anh có chút dò hỏi

Nó thở dài, sau khi trả lại điện thoại cho Nghĩa, cuộc gọi cũng vừa kết thúc sau... 5 phút “Hỏi xoáy, đáp xoay”. Thiệt tình, trong suốt tiểu sử vẻ vang của nó, chưa có cuộc gọi nào lại... vận dụng nhiều trí tưởng tượng như thế này... Ahhhh nhức đầu quá đi!

Nghĩa cười cười:

- Không ngờ cậu cũng biết nói dối ghê nhỉ? Trình độ của cậu có thể gọi là good rồi đó!

- Aizz cũng may nhờ tôi nghĩ ngay đến chuyện bạn thân lâu năm bị té cầu thang với cả chân hết đau rồi nên mới thoát khỏi cái vòng vây găng hỏi kia ấy

chứ...

- Mà nè... cho tôi hỏi cái này... là liên quan đến mắt của cậu?

- Sao?

- Cậu... tại sao lại mang lens thường xuyên? Chẳng phải không cần mang cũng được hay sao?

- Có chuyện riêng không tiện nói ra được.- Nó ngao ngán lắc đầu

- Dù sao thì... sau đợt chữa trị lần này cậu cũng đừng mang lens nữa!

- Chuyện đó...- Nó đang nói vội vãng sang chuyện khác- Cậu... đi nói với bác sĩ chữa cho tôi nhanh lên! Là phương pháp thứ nhất!

- Hà??? Sao cậu lại chọn phương pháp một, không phải lúc này nên chọn phương pháp thứ hai sao?

- Tôi... không muốn ở lại bệnh viện lâu...

- Tại sao? Nhưng cậu không nên coi thường sức khỏe cậu như vậy!

- Cậu nghĩ xem, tôi đã nói với anh Phong là sẽ về muộn, nghĩa là đêm nay, hoặc khuya, vẫn phải về nhà. Cho nên nếu kéo dài thời gian nằm viện, á hử anh ấy sẽ sinh ra nghi ngờ rồi lại lo lắng. Còn nữa, chuyện ở trường còn chưa đâu vào đâu, mà nếu tôi không đi học chẳng khác gì là tự hạ thấp bản thân, người ta sẽ bảo tôi gây ra tội rồi trốn tránh!

- Đừng lo! Tôi đã... giải quyết chuyện đó giúp cậu rồi!

Trong căn phòng bệnh viện, một cậu thanh niên đẹp trai lẳng tử đang ngồi oai vệ bên bệ cửa sổ, nhưng ánh mắt không buồn ngắm nhìn xa xăm, lại chuyển hướng về phía cô gái có đôi mắt vô hồn.

Nó chậm rãi:

- Cái gì?- Nó có vẻ như không tin cho lắm

- Tôi đã minh oan cho cậu... trước mặt hiệu trưởng!

- Bằng cách nào?

Nghĩa nhếch môi, có vẻ tự đại lắm, đắc ý gõ nhẹ lên đầu mình.

Nó lặp lại câu hỏi:

- Bằng cách nào cậu có thể minh oan cho tôi?

Quên mất cô này đang không thấy gì, làm sao có thể nhìn thấy về mặt ai kia đang từ từ biến sắc sau cái tâm trạng tự mãn kia.

- Là nhờ sự suy luận tài tình của tôi!- Cậu lại hình mới

- Vòng vo mãi, rốt cuộc làm sao cậu minh oan cho tôi được? Cậu suy luận như thế nào?

- Thì là... cậu nghĩ xem, giả sử cậu chính là thủ phạm...

- Gì?!!- Nó cắt ngang câu nói của Nghĩa bằng một từ ngắn gọn, súc tích nhưng... đầy đủ ý nghĩa

- Từ từ nghe tôi nói đã này. Giả sử cậu là thủ phạm, tất nhiên cậu sẽ rất thận trọng và đề cao cảnh giác tránh khỏi các vật “nguy hiểm”, đặc biệt là camera ghi hình. Vậy thì cái camera của trường, đứng sò sò trước mặt cậu như thế, không lẽ cậu không nhìn thấy. Chứng tỏ tên thủ phạm thật sự đã cố ý làm như thế. Còn nữa, nếu nhìn theo một góc độ khác, quan sát cái camera đằng sau thủ phạm, tôi còn thấy tên đó không hề chống nạnh, trong khi cậu thì... Chưa hết, nếu nhìn kỹ ngày, giờ tên thủ phạm trộm đề thi thì có thể thấy, vào khoảng thời gian đó tôi đang cùng cậu ôn tập. Và như vậy, tôi chính là nhân chứng.

- Nhưng mà... ai là thủ phạm mới được? Ngay cả tôi còn không hiểu tại sao khuôn mặt đó lại giống... mình...- Đang nói, nó bỗng ngập ngừng ở phần cuối. Giống nhau... không lẽ lại là... Không thể nào, cô ấy đang ở nước ngoài... làm sao có thể chứ.

- Cái đó thì... chưa biết! Nhưng miễn sao minh oan cho cậu là đang rồi không phải sao? Và lại, tôi đã đề nghị hiệu trưởng rồi, trong ngày mai sẽ làm sáng tỏ mọi việc trước toàn trường.

- Cảm ơn. À mà, cậu với tôi đi nói với bác sĩ chứ?

- Dĩ nhiên. Nhưng cậu cứ ở đó một mình tôi đi được rồi! Chân cậu...

- Không sao. Tiễn thể cậu giúp tôi tập đi cũng được. Cũng hơn mấy ngày rồi còn gì. Và lại tôi cũng đã nói với anh Phong là chân đã khỏi.

- Thôi được rồi!

6 tiếng sau...

11h khuya...

Chiếc xe taxi nhẹ nhàng dừng bánh trước ngôi nhà của nó.

Cũng may, mọi giai đoạn chữa trị diễn ra suôn sẻ. Nhưng mà cứ nghĩ đến cái cảnh chữa trị ý là... Chẹp! Lạnh thấu xương!

Mọi chuyện cũng qua rồi, chắc nên bỏ lại quá khứ mà lo đến tương lai thôi.

“Pong”

Nó nhấn chuông.

1 phút... 2 phút... 5 phút... 10 phút trôi qua, vẫn chẳng có ai ra mở cổng.

“Pong” “Pong” “Pong”

Giây này?!! Nhấn chuông nhiều đến vậy mà vẫn không nghe thấy ư? Không lẽ... tại có vấn đề?

Chết mất điện thoại cũng không đem theo nữa!

Hết cách, nó đành trèo rào vào nhà. May mà chân đã lành lặn. Á quên nữa, nó đang mặc váy mà... Thôi mặc kệ, dù sao cũng chẳng có người!

Hành trình vượt rào đang diễn ra suôn sẻ, cũng một phần do nó có kinh nghiệm cái lúc trèo tường vào trường học. Lúc nó đang sắp nhảy xuống bên kia thì...

- Cô làm cái trò quái dị gì vậy? - Anh đã ra từ lúc nào, khoan tay lườn nó

Vì quá bất ngờ, nó trượt chân cộng tay, hậu quả là nó ngã nhào lên anh.

Nó lồm cồm bò dậy.

Anh cũng đứng dậy, nhìn nó bằng ánh mắt không mấy hài lòng:

- Mới khỏi đau chân là cô đã động tay động chân trèo rào vào nhà hả? Người ta nhìn vào cứ tưởng ăn trộm! Còn nữa, đã nhấn chuông thì từ từ tôi ra, làm gì mà nôn nóng thế?

Mắt nó liếc lác nhìn anh:

- À... à... A!!! Là hồi này tôi đang nhấn chuông bỗng tự nhiên một thằng dê xồm nào đó xuất hiện làm tôi sợ quá nên tôi trèo rào vào luôn!

- Cái gì???

Anh hung hăng đập tung cánh cổng, nhìn qua nhìn lại, mặt rất chi là... hình sự:

- Hấn đâu rồi?

- À... chắc là hấn bò chạy rồi...

- Vậy hấn ta có làm gì cô không hả?!!

- Cũng chẳng có gì đâu! Thôi đi ngủ! Tôi buồn ngủ rồi!

Nó đưa tay lên che cái ngáp rất ư là “có duyên” rồi thùng thình đi vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Rắc rối

Sáng hôm sau...

Bầu trời xanh và cao. Những đám mây trắng xóa nhẹ trôi êm đềm trên nền trời nhuộm màu nước biếc. Mặt trời cũng vừa ló dạng. Ánh nắng ban mai nhẹ nhàng nhảy nhót vui đùa trên những tán lá xanh mon mơn, một vài tia nắng ngỗ nghịch xuyên qua kẽ lá chiếu thẳng xuống khuôn mặt ai đó đang ngủ như muốn đánh thức.

- Dậy!!! Dậy!!!- Phong hung hăng kéo chiếc mền ấm áp ra khỏi nó

- Aizz! Đồ vô duyên! Im lặng cái! Không thấy đang ngủ hả?- Nó nói trong ngái ngủ, giật lại chiếc mền, trùm kín đầu.

Anh vẫn không chịu thua, giật mạnh lại. Nó bực bội lấy gối trùm kín đầu.

- Này! Đồ óc heo! Dậy mau lên!- Anh bực bội nhìn nó

Nó hét lên:

- Aizz!!! Đồ đậu hũ thú! Tôi đâu có nói tiếng Lào đâu, bộ không hiểu à?!!- Nói xong nó lại... ngủ tiếp

Anh kéo cái gối ra khỏi mặt nó.

- Có dậy không thì bảo?!!

Bỗng, anh dừng lại. Đôi môi khẽ nhếch lên thích thú. Hóa ra cô nàng này cũng chảy nước miếng khi ngủ à?!!

Anh ngồi xuống bên cạnh nó, khẽ vén những sợi tóc bám dính trên trán sang một bên. Đôi tay khẽ vuốt ve mái tóc óng mượt. Đôi môi vô thức bất chợt nở một nụ cười nhẹ...

Bỗng nó mở mắt, làm anh giật bắn mình.

- AAAA!!! Biến thái!!!- Nó hét toáng lên rồi nhảy xuống giường, tư thế có chút phòng vệ- Không ngờ anh lại tranh thủ trong lúc tôi ngủ để...

- Gì?!! Chẳng qua là tôi có lòng tốt nên vén tóc giúp cô thôi!

- Đồ dê cụt!- Nó lăm le nhìn anh như muốn... ăn tươi nuốt sống

- Vậy cô muốn tôi thành kẻ biế...

“Ping Pong” Tiếng chuông bỗng vang lên đập tan “âm mưu” nguy hiểm của ai kia.

Ánh mắt anh khẽ liếc nhìn cô, rồi thung thảng bước ra ngoài cổng, không quên để lại câu nói:

- Tạm tha cho cô! Lo mà làm vệ sinh cá nhân đi! Còn phải đi học nữa!

Nó bực bội nhìn bóng người đang dần khuất sau cánh cửa, rồi vùng vằng đi vào phòng vệ sinh.

- Có thư sao? Là của ai vậy?- Nó vừa đi xuống nhà, vừa ngáp một cái rở dãi, vừa hỏi anh khi thấy anh đứng bất động, trên tay cầm một phong thư.

Thấy mãi mà không trả lời, lại có vẻ như không nghe thấy, nó chạy ra phía trước mặt anh. Gì vậy? Làm như không thấy nó trước mặt à? Khuôn mặt không cảm xúc là đây sao?

Nó hươ hươ tay trước mặt người đối diện:

- Này! Này! Đậu hũ thú, có chuyện gì vậy?

Như đã định thần được, đôi nhãn thần của anh nhất thời co giãn, nhìn nó một cái trong 0,01 giây rồi lạnh lùng bước đi.

“Có chuyện gì vậy nhỉ?” Nó khó hiểu nhìn theo anh.

- Này! Anh sao thế? Có chuyện gì vậy?

Anh không buồn liếc nhìn nó lấy một cái. Lạnh lùng bước lên phòng của mình lấy cặp rồi bước ra khỏi cổng, tay vẫn nắm như muốn bóp nát cái phong thư.

“Rốt cuộc cái phong thư đó có cái gì vậy nhỉ?” Nó khó hiểu, rồi cũng lấy cặp lững thững chạy theo.

Trường RB...

- Có chuyện gì mà hiệu trưởng tập hợp tất cả học sinh lại vậy nhỉ?

- Có chuyện quan trọng cần thông báo chẳng?

- Chuyện gì mới được?

Cả trường RB huyền não hân hân bởi tiếng xì xầm cả đám mây rầu nhiều chuyện. Chẳng là, hôm nay cô hiệu trưởng trường bỗng dựng cho tập hợp toàn thể học sinh lại, không biết có chuyện gì nghiêm trọng không. Ai cũng bàn tán xôn xao, tò mò, chỉ riêng nó và Nghĩa là đã biết rõ có chuyện gì.

- “Học sinh! Yên!”- Tiếng micro vang lên, tất cả “thần dân” trong Nam Nhi Quốc cộng thêm bông hồng lạc loài Bạch Tuyết ngoan ngoãn nghe theo lời của bà la sát mạng tên “Hiệu trưởng”

Sau khi đã ổn định trật tự, bà hiệu trưởng chỉnh lại giọng, rồi nói:

- “Hôm nay ta gọi tất cả các học sinh trường tập hợp lại là vì... ta muốn làm sáng tỏ mọi chuyện liên quan đến vụ trộm đề thi trong những ngày qua.”

Tiếng xì xầm bắt đầu vang lên không ngớt. Không ai để ý rằng, phía cuối dãy, một ánh mắt lo sợ đang chăm chăm nhìn nó, bàn tay ai đó cuộn chặt lại.

Lớp 12A1...

- LỚP TRƯỜNG!!!- Cả đám con trai trong lớp, trừ anh và Nghĩa ra, bắt đầu nháo nhào lên túm tụm tại xung quanh nó- Ngán lần xin lỗi lớp trưởng đầu yêu! Tụi này đã nở không tin lớp trưởng!

- Lớp trưởng, xi người hãy tha thứ cho đám mây rầu đẹp trai này!- Tiếng ai đó vang lên

Kế tiếp là tiếng đánh vào lưng và giọng nói của ông ọ của Linh Nhi:

- Này! Không phải một đám mây rầu! Tôi là nữ nhi không thấy sao? Mất mũi cậu để đâu vậy?

Nó mỉm cười giảng hòa:

- Thôi thôi nào! Dù sao mọi chuyện cũng đã được làm sáng tỏ, tốt rồi, mọi người cũng đừng cãi nhau nữa!

Có tiếng ai đó cả gan vang lên:

- Đại tỳ, đệ tự hỏi tại sao hôm nay tỳ lại hiền như vậy? Trời có bão chẳng?

Cả lớp: “...”

Thằng Thắng:

- Có một sự xỏ xiê...

Cả đám (trừ nó) đồng loạt ấn mạnh đầu của “cậu bé” xấu số kia xuống bàn:

- Này thì có một sự!!!

Giữa đám người hung hăng, một “cậu bé” đang méo máo, vẻ mặt uất ức khẽ thốt lên: “Tôi vô tội mà...”

- Thôi thôi, cô Giao vào lớp kia!

Ngay lập tức, nghe đến từ “cô Giao”, cả lớp không hên mà đồng loạt nhanh chóng về vị trí ngồi, ngona ngoãn để tay lên bàn, lưng thẳng, miệng mím chặt im phăng phắc.

- Xem ra cái lớp này toàn lũ dễ dụ rồi!- Nghĩa chán nản buộc miệng thốt ra một câu có vẻ hơi “khó nghe”

Ngay lập tức, cậu nhận được những ánh mắt bặm trợn từ phía các cậu... à quên con có một cô nàng không xác định rõ giới tính nữa.

Suốt tiết học, anh không mở miệng với nó dù một tiếng cũng không. Nó thỉnh thoảng lại liếc nhìn sang anh e ngại, có chuyện gì vậy nhỉ? Thà là Phong nói với nó lời nào còn hơn là cứ im thin thít như vậy, thật sự nó thấy rất khó chịu.

- Này!- Nó khề khều tay anh

- ...- Anh vẫn cầm cúi với quyển sách

- Ê!- Nó khề khều thêm lần nữa

- ...- Rồi xa em sách, anh lại chăm chăm nghe giảng, không thèm đếm xỉa tới lời nói của nó

- Này tên tiểu tử kia!- Lần này nó nhích dần lại, véo một cái thật đau vào tay của anh

- ...- Lạnh lùng

- Weeeee!!!- Nó kiên nhẫn gọi lần nữa

- ...- Phớt lờ không thèm trả lời

Rốt cuộc, nó bị coi là không khí! Anh kia, anh thuộc cái thể loại gì vậy hả?

- NÀY!!!- Lần này nó hung hăng đập mạnh xuống chân tảng băng bên cạnh mình, hét lên

- Hoàng Tuyết Linh, mời chị ra ngoài! Trong giờ học lại dám nói chuyện riêng sao?

Nó vùng vằng đi ra ngoài cửa, đôi mắt không quên ném một cái nhìn sắc đá về phía cái con người quái gở mang tên Thành Phong kia, miệng khề lăm bẩm gì đó. Mà hình như, anh vẫn không quan tâm để ý tới.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chông gai

- Này!!! Rốt cuộc là anh bị gì vậy?- Nó mặt nhọc chạy theo anh vào trong nhà, miệng không ngừng gặng hỏi

- Này!!! Làm ơn trả lời tôi đi!!!

- Rốt cuộc cái phong thư đó có cái gì vậy?

- Này!!! Anh...

Chưa để nó nói xong anh đã rút từ trong túi ra cái phong thư đã nhàu nhĩ rồi lạnh lùng nói:

- Cô hãy xem đi!

Nó ngồi xuống, nhặt phong thư lên. Từ từ mở ra.

Đây là...

Những tấm ảnh này là chụp lúc cô ở bệnh viện cùng Nghĩa! Nhưng ai đã chụp những bức ảnh này chứ? Người đó gọi cho anh cái này để làm gì?

Tấm hình này là chụp lúc nó và Nghĩa đang trò chuyện trong phòng. Cái này là lúc nó ngã vào người cậu khi đang tập đi. Tấm này là lúc cậu dìu nó đến phòng của bác sĩ...

Rốt cuộc, ai đã chụp những bức hình này?

- Phong... mọi chuyện không phải như anh nghĩ đâu?- Nó e dè hỏi anh

- Còn không phải. Mọi chuyện đã rõ ràng như vậy! Cô còn muốn chối ư?- Anh nhưu mày nhìn nó tức giận

- Hãy nghe tôi giải thích...

- Tôi không muốn nghe cô giải thích! Tất cả chỉ là ngẫu nhiên! Không ngờ trong thời gian mà cô nói dối tôi đó, cô đã ở bệnh viện cùng tên đó sao?

- Thật sự là... Anh hãy bình tĩnh nghe tôi giải thích đi!

- Giải thích? Tôi không cần! Bạch Tuyết, rốt cuộc người em yêu là ai? Tại sao lại lừa dối tôi?- Anh nắm chặt hai vai nó lắc mạnh

- Ngay cả anh cũng không tin tôi thì tôi cũng hết cách rồi!- Nó nước mắt ngấn dài nhìn anh rồi ngay tức khắc đứng dậy chạy nhanh ra khỏi nhà, có thứ nước gì đó long lanh rơi xuống nền đất mỗi bước chân của nó

Lòng anh đau như có dao cứa. Anh không hiểu tại sao bản thân lại không thể cho nó giải thích. Là do anh quá đau lòng?

Anh khụy chân xuống nền nhà. Trong lòng anh thật sự muốn đuổi theo nó, nhưng mà anh không làm được. Cả thế giới bây giờ với anh chỉ đọng lại trong hai từ im lặng, không một tiếng động. Cái không khí này, anh căm ghét chúng! Hóa ra, nó vẫn bỏ rơi, lừa dối anh như người con gái anh yêu đầu tiên.

...

- Thành Phong! Thành Phong!

Có tiếng đập cổng, rồi tiếp theo là tiếng gọi vội vàng của ai đó (Người bí ẩn ới, có cần phá hoại tài sản như vậy không, có chuông kia!).

Anh nhanh chóng đi ra ngoài mở cửa. Trước mặt anh chính là Nghĩa. Đang lúc đầu sôi lửa bỏng, Nghĩa lại đến, chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa. Trong lòng anh có chút hụt hẫng khi nhìn thấy người đối diện, lại thêm sự tức giận (Cái này gọi là ghen đố ông anh!), nhanh chóng túm lấy cổ áo cậu ta mà siết chặt, gần lên từng chữ:

- Cậu còn đến đây làm gì?!!

Nghĩa thấy thái độ của anh liền biết ngay mọi chuyện là như thế nào. Hôm nay mới về nhà thấy ông quản gia đang run rẩy nhìn tờ báo trong tay rồi đến nhìn cậu, sinh nghi ngờ, cậu giật phắt lấy tờ báo và thấy trên một trang của tờ báo đó, đăng rất nhiều hình ảnh ai đó đã chụp cậu và nó ở bệnh viện, lại còn giật tít: “Con dâu tập đoàn Trần gia dối chồng đi ngoại tình!” với dòng chữ đỏ chói to đùng. Biết ngay nhà nó xảy ra chuyện nên cậu tức tốc chạy đến đây, trên người vẫn chưa thay đồ, cặp sách còn nguyên. Lại gặp phải tình huống như thế này, Nghĩa đành phải dùng đến bạo lực. Cậu giật tay anh ra, túm lại cổ áo của anh:

- Cậu chưa biết rõ đầu đuôi đã hung hăng như vậy? Mọi chuyện đều có lí do!

Anh vừa túm cổ áo của cậu vừa nói:

- Lý do? Lý do có phải là do hai người đang có một tình yêu vụng trộm?

- Cậu...- Nghĩa quá tức giận, cậu đâm mạnh vào mặt anh, ném cho anh một cái nhìn khó chịu- Tôi nói cho cậu biết, tôi và lớp trưởng chẳng có cái loại tình yêu có vẩn gì cả, chúng tôi chỉ xem nhau như bạn bè. Tôi cũng không hề đến mức làm kẻ thứ ba đâu!

Anh đưa tay chùi vết máu nơi khóe miệng, khẽ nhếch môi:

- Vậy chuyện ở trong bệnh viện? Hai người làm gì ở đó?

- Vào nhà đi! Tôi cũng muốn lớp trưởng cùng giải quyết vụ này!

- Cô ấy... không có nhà đâu!- Anh đứng dậy, đi đến trước mặt cậu- Cô ấy bỏ đi rồi!

- Cái gì?!! Cậu đã làm gì cô ấy? Sao cậu không đuổi theo cô ấy? Cậu còn ở đây thốt ra mấy chữ đó được sao?

- Chuyện này... cậu quan tâm làm gì?

- Làm sao tôi không quan tâm được! Mấy tấm hình đó đã đăng lên báo rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Sóng gió

- Cậu nói cái gì?!!- Phong nói như hét lên

- Những tấm hình đó ai đó đã đăng lên báo rồi! Bây giờ không phải là lúc anh hung hăng như vậy? Bạo lực có giải quyết được vấn đề gì không? Hãy nghe tôi giải thích mọi chuyện!

- Cậu... Lúc này tôi đã không muốn nghe Bạch Tuyết giải thích... Không phải vì tôi không muốn biết, mà là...

- Tôi hiểu cậu. Cho nên cậu hãy bình tĩnh nghe tôi nói! Tuyết Linh không cho tôi nói chuyện này với ai! Nhưng có lẽ bây giờ tình thế ép buộc rồi! Thật ra... mắt của lớp trưởng... -----

Tập đoàn Trần gia...

“Cốc cốc” Có tiếng gõ cửa vang lên, ông Thành Nhân không buồn ngẩng đầu lên, vẫn cắm cúi vào công việc, khẽ nói:

- Vào đi!

Anh thư kí đi vào vội vã, trên tay cầm một chồng báo sáng nay vừa thu thập được:

- Tổng giám đốc! Không hay rồi!

Nghe thấy giọng điệu nói của anh có vẻ đang rất hấp tấp, vội vàng, ông đưa mắt lên nhìn:

- Có chuyện gì?

- Tổng giám đốc đã đọc báo sáng nay chưa ạ?

- Chưa. Hôm nay ta có xấp hồ sơ cần xử lí gấp nên không đủ thời gian đọc báo. Mà có chuyện gì quan trọng sao?

Anh đặt chồng báo lên bàn, đẩy về phía ông:

- Tổng giám đốc hãy xem qua!

Ông xếp xấp tài liệu đang xử lí dở dang sang một bên, cầm ngay tờ báo trên cùng. Ngay trang đầu tiên của tờ báo, một tấm ảnh to tướng chụp khi Bạch Tuyết là một chàng trai nào đó đang ôm chầm lấy nhau (Thực ra là chụp lúc nó đang tập đi và té ngã vào người Nghĩa) với dòng chữ đen đậm “Thê tử của Trần thiếu gia tập đoàn Trần gia âu yếm cùng anh chàng lạ mặt”. Tay ông run run, đôi mắt ngơ vờ ngược nhìn người thư kí:

- Chuyện này là...

- Vâng, lúc đầu tôi cũng không tin. Nhưng sau khi kiểm tra không có dấu vết chỉnh sửa hay cắt ghép. Bây giờ chuyện này đang là chủ đề giật gân được bọn báo chí để mắt, thông tin đã tràn lan trên khắp các mặt báo. Các phản hồi từ người đọc rất tiêu cực. Cổ phiếu công ty đang bắt đầu có dấu hiệu giảm sút...

Ông bực bội xé nát tờ báo, đứng bật dậy, tiến ra phía cửa:

- Thông báo cho phu nhân hộ tôi! Nhanh lên! Chúng ta sang nhà thằng Phong... rồi... nói... tiếp...

Ông đang nói bỗng ôm gáy, đi đứng trở nên loạng choạng. Anh thư kí thấy vậy liền chạy lại đỡ, lo lắng:

- Tổng giám đốc! Tổng giám đốc! -----

Biệt thự Hoàng gia...

Chiếc BMW từ từ di chuyển vào gara nhanh chóng. Ông Hoàng điềm đạm bước xuống xe, tiến vào nhà. Vừa vào đến phòng khách, ông đã thấy bà Hoàng chạy lại, tay vẫn cầm tờ báo sáng, vẫn như thường lệ bà cởi áo vest và cầm chiếc cặp giúp chồng mình.

- Hôm nay sao ông về sớm vậy?

- Tôi hơi mệt. Và lại công ty tôi cũng nhờ cậu Hùng giúp rồi. mà tờ báo gì thế?

- À... à...- Bà hơi run, bà sợ nếu để ông Hoàng biết sẽ không nương tay với Bạch Tuyết, vốn dĩ ông rất trọng danh dự của công ty và gia đình, nhưng mà nếu để lâu thì kim trong bọc cũng lòi ra- Thật ra là... ông xem đi sẽ biết

Ông hơi nhú mày đón lấy tờ báo từ tay vợ mình. Đập vào mắt ông là hình ảnh Bạch Tuyết đang ôm một cậu thanh niên nào đó, với nhan đề đỏ chói “Hoàng tiểu thư-con dâu tập đoàn Trần gia ôm ấp bạch mã hoàng tử”.

Rốt cuộc, bọn báo chí luôn muốn moi móc đời tư của những gia đình quyền quý! Quả không sai!

Ông Hoàng tức giận nhàu nát tờ báo, mặt nổi gân xanh, hung hăng quát lớn:

- Con Bạch Tuyết, nó dám làm chuyện động trời như vậy, có phải do ta đã quá dễ giải với nó! Lần này phải cho nó một bài học nên thân! Ai đòi con gái đã có chồng lại làm ầm ĩ trên các mặt báo như vậy chứ!

Ông đang rất bức, bản thân ông đang muốn bóp chết nó, đã thỏa thuận với nhau như vậy, lại còn cả gan đi ra ngoài âu yếm với thằng đàn ông khác, cứ như bôi tro trét trấu vào danh sự của cả hai bên tập đoàn! Giờ thì đẹp mặt rồi, sớm muộn gì cuộc hôn nhân này cũng kết thúc, và rồi Hoàng gia sẽ không còn nguồn vốn đầu tư lớn từ Trần gia.

Bà Hoàng thấy chồng có vẻ không vui, tình thế bất ổn, bèn xoa dịu con giận của ông:

- Thôi ông ạ, đừng vội nóng nảy! Có lẽ là có lý do gì đó! Tôi tin là con gái chúng ta không bao giờ làm chuyện đó!

Ừ, con gái chúng ta sẽ không ngu dại đến mức làm chuyện đó, nhưng con Hạ Vy đó không phải con gái chúng ta. Bây giờ ông muốn hét lên như vậy, nhưng lý trí không cho phép. Ông bức mình vứt tờ áo sang một bên:

- Giờ thì đẹp mặt chưa? Bên anh chị thông gia sẽ nói như thế nào về chuyện này? Chắc chắn họ sẽ bắt thằng Phong ly hôn với con Bạch Tuyết nhà mình! Hợp đồng hai bên cũng sẽ chấm dứt!

- Nhưng... chưa gì đã vội nói như vậy! Ông hãy đến và hỏi con Bạch Tuyết đi, rồi mới biết trắng đen ra sao?

- Đi! Tôi chờ bà đến nhà hai đứa nó!

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Di Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Vị Cứu Tinh

Nó cứ chạy, chạy mãi, chạy đến khi gần như không còn sức nữa, nó thôi chạy, những bước đi trở nên nặng nề. Nó cắn răng không cho nước mắt chảy ra, nhưng những giọt lệ phản chủ vẫn đua nhau rơi dài trên má, ướt đầm cả hai vai...

Tại sao chứ? Tại sao anh lại không tin nó? Tại sao anh lại không cho nó giải thích? Nó lầm lũi đi trong tuyệt vọng. Bỗng có ai đó từ phía sau dùng một chiếc khăn tắm thuốc mê bịt chặt miệng nó, nó ngất là đi...

- Mọi chuyện... là... như vậy sao?- Anh thần thờ nhìn cậu

- Đúng! Tất cả là như vậy! Giờ thì cậu đã hiểu rồi chứ?

- Nhưng... nhưng mà tại sao cô ấy lại phải mang lens trong thời gian lâu như vậy?

- Tôi không biết. Tôi hỏi cậu ấy cũng chỉ nói là có chuyện riêng không nói được.

- Chuyện... chuyện riêng? Không lẽ là...- Anh mang máng nhớ lại chuyện cũ, không lẽ là vì thế

- Cậu biết chuyện gì à?

- À... à không! Nghĩa, cậu với tôi... đi tìm cô ấy! Nhanh lên!- Anh giục giã

- Khoan đã. Bác trai bác gái chắc chắn sẽ tới đây, chuyện đăng trên báo chắc họ cũng đã biết rồi. Cậu đi rồi ai sẽ ở nhà tiếp chuyện?

- Tôi nhắn tin báo họ cứ vào nhà đợi rồi. Giờ chúng ta đi cũng đề cửa khép hờ là được.

- Ừ đi thôi!

Anh và cậu cùng chia nhau ra để đi tìm nó. Nhưng gọi mãi mà vẫn chẳng thấy bóng dáng nó đâu! Quái lạ, không lẽ trong thời gian ít như vậy nó lại có thể chạy xa đến vậy ư? Không thể nào. Anh cũng đã tìm đến những nơi nó hay tới. Nhưng kết quả vẫn là con số không tròn trịa. Nghĩa cũng bảo cậu không tìm thấy.

Rốt cuộc, Bạch Tuyết đã đi đâu vậy chứ?

Không để mất hết hy vọng, anh và cậu vẫn nỗ lực đi tìm nó.

Nó dần dần mở mắt. Mọi thứ trong mắt nó trở nên rất mờ nhạt, mãi một lúc sau mới nhìn rõ. Nhưng đầu óc cứ quay mòng mòng, chắc là do thuốc mê vẫn chưa hết tác dụng. Nó định dùng tay xoa đầu thì mới phát hiện cả người đang bị trói chặt bởi sợi dây thừng. Nó cố hết sức vùng vẫy nhưng không thể nào thoát ra.

Bây giờ nó mới nhìn quanh nơi nó đang ngồi. Là một ngôi nhà nhỏ. Bốn bức tường phủ đầy mạng nhện. Cánh cửa chính mở nhưng cửa sổ thì vẫn còn đóng, mặt cửa dính đầy bụi. Dưới sàn nhà cũng không được sạch sẽ, mọi đồ vật có vẻ rất cổ xưa. Chắc đây là nhà hoang.

Nhưng mà... khoan đã, sao nó có thể đến đây được chứ?

Nó khẽ nhủ mày, nhắm mắt lại để nhớ lại mọi chuyện. Nó đang đi thi bỗng bị ai đó từ đằng sau bịt miệng lại, sau đó nó ngất đi và khi tỉnh lại là đang ở chỗ này.

Nó không biết tại sao lại bị bắt đến đây? Người ta bắt nó với mục đích gì? Nhưng bây giờ tạm thời gác chuyện đó sang bên từ từ tính, giờ phải tìm cách thoát khỏi chỗ này.

Nó nhìn quanh, phát hiện có một chai thủy tinh đã vỡ. Bèn lết người sang bên đó. Đang gần đến nơi thì bỗng có tiếng nói vang lên làm nó không khỏi giật mình.

- Hoàng tiểu thư, cô định tẩu thoát sao?

Nó giật mình quay đầu lại nhìn cái con người đã giam cầm nó tại nơi này.

Một thoáng ngạc nhiên...

- Đình... Đình Nam... cậu... làm gì ở đây?- Nó lắp bắp

Đình Nam cúi đầu xuống cười khẩy:

- Cô vẫn không nhận ra tôi sao, Hạ Vy?- Đình Nam lấy mái tóc giả xuống, chỉnh chu lại đầu tóc.

Nó bất ngờ. Đây... đây chẳng phải là...

- Cô... cô đang ở nước ngoài mà... Sao, sao lại...

Bạch Tuyết túm lấy cổ áo cô siết chặt:

- Cô nghĩ tôi có thể ngoan ngoãn đi ra nước ngoài để cô và anh Phong có một gia đình hạnh phúc sao? Là cô, là cô đã cướp hết mọi thứ từ tôi! Nếu ngay từ đầu cô không xuất hiện, Phong đã là của tôi! Ngay cả, bản thân tôi cũng vì cô mà phải đổi tên tuổi sao? Cô có biết cảm giác của tôi như thế nào không hả? Là tại cô, chính là tại cô! Vì vậy, tôi sẽ làm cho cô và anh ấy không thể nào hạnh phúc. Tôi muốn phá hoại cuộc sống của cô. Tôi đã cài trang thành con trai để vào được lớp của cô và anh Phong. Tôi đã nghĩ ra rất nhiều trò để hãm hại cô. Nhưng tại sao chứ, tất cả đều được người ta cứu giúp cô! Từ vụ đầu độc vào phần ăn cả lớp, đến vụ trộm đề kiểm tra, tôi đã cố gắng đổ tội cho cô! Nhưng do số cô may mắn, nên đều được cứu giúp! Nhưng cô vẫn chưa biết một chuyện. Cái hôm cô bị ngã cầu thang, là tôi đã cố ý nhắn tin cho anh Phong bịa chuyện cha của anh ấy đi cấp cứu để anh ấy bỏ cô một mình ở nhà, tôi đã định sẽ cho người bắt cóc cô mãi mãi và tôi sẽ thay thế cô! Nhưng không! Nghĩa đã đến trước! Cậu ta đưa cô vào bệnh viện. Tôi nghĩ ra một trò hay hơn. Tôi đã chụp ảnh cô và cậu ta những lúc cô không nhìn thấy gì mà vô tình ngã vào nhau để có tung lên báo! Để xem lần này cô có sống nổi không. Hạ Vy?

Nó nhìn về mặt đánh thép sắc đá của cô mà hơi sợ. Chính xác là rất sợ. Nó run người.

- Sao? Mới đó mà đã sợ rồi ư Hoàng tiểu thư? Chưa đâu, còn nhiều thứ thú vị hơn nhiều đang chờ đón cô!- Cái nhếch môi ranh mãnh kia khiến nó hơi bất an, cô ta muốn làm gì chứ

- Bạch Tuyết, cô... rốt cuộc... cô... muốn làm gì? Cô ta rút từ trong người một con dao găm nhỏ bén, khuôn mặt đáng sợ nhìn chăm chăm vào nó, khẽ đưa lên dần dần càng lúc càng gần cổ nó.

- Tôi tiễn cô đến thế giới bên kia... Hahaha! - Bạch... Bạch Tuyết... Cô... cô...

- DỪNG LẠI!!!

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Thân Phận Bại Lộ

“Nghĩa, cậu đã tìm thấy cô ấy chưa?” Anh lo lắng gọi điện cho Nghĩa

“Chưa. Tôi linh cảm có chuyện không hay rồi!”

“Tôi cũng vậy. Trong thời gian ngắn như vậy làm sao cô ấy có thể chạy xa như vậy!”

“Nhưng bây giờ chúng ta phải tìm ở đâu? Hay ta báo cảnh sát lớp trưởng bị mất tích?”

“Không được đâu. Cô ấy chỉ vừa biến mất cách đây không lâu, họ sẽ không huy động tìm kiếm đâu!”

“Giờ phải làm sao?”

“Cậu và tôi liên lạc với mấy đứa bạn coi thử!”

- Tôi tiến cô đến thế giới bên kia... Hahaha!

- Bạch... Bạch Tuyết... Cô... cô...

- DỪNG LẠI!!!

Cô và nó đều bị tiếng nói kia làm giật mình. Hai cặp mắt hướng về phía cửa chính, nơi vị cứu tinh của nó đang đứng. Nó vui mừng đến suýt phát khóc.

Khoan đã! Sao mẹ của anh Phong lại ở đây?

Nó lắp bắp:

- Mẹ... mẹ...

Bà phớt lờ lời nói của nó, tiến lại phía cô đang đứng sững người.

- Bà... sao bà lại đến đây?- Cô không thể nói trôi chảy. Không lẽ bà ta đã nghe hết mọi chuyện rồi

- Tôi thật không ngờ con người của cô đấy, Bạch Tuyết!

- Bà... bà đã biết chuyện đó rồi sao?

- Tuy tôi không hiểu tại sao cô bé này lại thay thế cô nhưng tôi nói cho cô biết. Tôi không bao giờ chấp nhận một đứa con dâu lỗ mãng, mưu mô độc đoán như cô. Tôi nói rồi, tôi chỉ chấp nhận cô bé này, dù cô bé không phải là tiểu thư tập đoàn Hoàng gia. Ban đầu, chồng tôi báo tin cho tôi, tôi cứ ngỡ là con bé đã phản bội lại hôn phu của mình, tôi đã rất tức giận và đã nghĩ sẽ cho hai đứa ly hôn. Nhưng tôi đang đi thì bỗng thấy một anh chàng nào đó diu nó vào trong xe, tôi không biết rằng nó bị bịt thuốc mê nên tôi đoán là nó lại định đi đâu với con trai khác đây, cho nên tôi đã đi theo đến đây. Tôi đã nghe thấy hết và biết hết mọi chuyện. Thật không ngờ con gái của ông Hoàng lại như vậy! Tôi đã ghi âm lại hết tất cả những gì cô nói! Còn bây giờ, thôi ngay cái suy nghĩ cô định làm với cô bé này và đi về nhà với tôi, tôi sẽ nói lại với cha mẹ cô.- Rồi bà quay sang nhìn nó- Con dâu của mẹ, mình về thôi! Con tên gì?

- Cảm ơn mẹ! Con là Hạ Vy!

- Hạ Vy! Từ bây giờ con đừng lo nữa!

Bà cười trối cho nó rồi cùng nó và cô về lại nhà. Vì chỗ này khó bắt taxi nên mọi người quyết định đi bộ. Bà và nó cười nói với nhau mà không hề để ý có một con người với tâm địa độc ác đang căm hận nhìn bà như muốn ăn tươi nuốt sống.

Đến xa lộ, thấy chuẩn bị có xe đi qua, cô ta đã đẩy bà ra giữa đường khiến bà mất đà nhanh chóng ngã xuống. Thấy chiếc xe tải đang lao đến với cận tốc chóng mặt, nó không suy nghĩ gì nhiều nhanh chóng chạy ra đẩy bà ra xa, nhưng... chiếc xe không thắng kịp đã lao và thân người mảnh dẻ. Nó ngã xuống đường, trên đầu tủa ra một vũng máu đỏ tươi.

Bà lo lắng ôm Hạ Vy, khóc nức. Nó vẫn không tỉnh lại. Bà nhìn Bạch Tuyết, nhanh chóng giục cô gọi xe cấp cứu.

Còn Bạch Tuyết, cô rất ngạc nhiên. Người cô muốn hãm hại hiện giờ là bà ta, đâu ngờ đến chuyện Hạ Vy lại ra đỡ cho bà ta chứ? Rắc rối rồi. Nghe tiếng giục, cô ta hốt hoảng, lúng túng lấy điện thoại cho xe cứu thương.

Người tài xế trên chiếc xe tải ban nãy đi xuống, xin lỗi bà liên tục. Bà nói trong màn nước mắt:

- Cậu có xin lỗi cũng chẳng giúp được gì! Thôi cậu tiếp tục công việc đi!

Chiếc xe cấp cứu vừa tới nơi. Đội ngũ y bác sĩ đã nhanh chóng đưa nó lên xe. Bà kéo tay cô lên theo:

- Lên đây! Dù Hạ Vy có làm sao, tôi vẫn phải để cô nhận tội với hai gia đình!

“Nghĩa! Có chuyện không hay rồi!” Phong gọi ngay cho Nghĩa sau khi nhận được tin nhắn của mẹ cậu

“Sao?” Người đầu dây bên kia có vẻ hơi bất an gấp gấp hỏi

“Mẹ vừa nhắn tin cho tôi. Mẹ bảo cô ấy bị bắt cóc. Mẹ nói bây giờ cô ấy đang ở bệnh viện đa khoa trung ương! Cậu đến đó đi, chúng ta gặp nhau ở công!”

“Ừm.”

Ông Nhân đang ngồi chờ hai đứa con của mình cùng anh chị thông gia thì nhận được điện thoại từ vợ mình. Ông định sẽ mắng bà vì đã đến muộn, nhưng ông chưa kịp nói gì đã nhận được câu nói gấp gáp phía bà.

“Ông ơi, ông với anh chị thông gia đến bệnh viện trung ương mau!”

“Có chuyện gì?”

“Bạch Tuyết bị bắt cóc. Bây giờ con bé đang ở bệnh viện. Ông đưa hai người họ đến đây nhanh lên tôi có chuyện muốn nói. Là chuyện rất quan trọng!”

Nói rồi bà vội vàng cúp máy.

- Anh xui, có chuyện gì sao?- Ông Hoàng vừa nhám nháp tách trà vừa hỏi

- Bạch Tuyết... nó đang ở bệnh viện?

- SAO???- Cả ông bà Hoàng đều đồng thanh hét lên

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Di Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Hóa Giải Mọi Hiểu Lầm

Chiếc xe BMW nhanh chóng tiến vào bãi đỗ xe của bệnh viện đa khoa trung ương thành phố. Ông Nhân cùng ông bà Hoàng nhanh chóng tiến vào quầy tiếp tân.

- Cô, cho tôi hỏi bệnh nhân Hoàng Tuyết Linh đang ở phòng nào?

Cô tiếp thị tra cứu dữ liệu trên máy tính rồi nhanh chóng trả lời:

- Thưa ông, bệnh nhân Hoàng Tuyết Linh đang được cấp cứu tại phòng cấp cứu A.

- Cảm ơn cô!- Ông Nhân cùng ông bà Hoàng tiến vào thang máy, lên tầng 3 để đến phòng cấp cứu A.

Lúc bọn họ vừa tới nơi cũng là lúc chiếc giường di động nơi nó đang hôn mê nằm đó được đẩy đến phòng hồi sức. Phía sau có hai người đi theo.

Khoan đã, một trong hai người đi theo đó, chẳng phải là Bạch Tuyết sao? Nó đang nằm trên giường mà!

Hình như chỉ có ông Nhân và bà Hoàng là thắc mắc thôi! Còn người còn lại đang lo sợ! Ông Hoàng, ông ta biết rõ có chuyện gì đang xảy ra, bởi vì chính ngày từ đầu ông đã xây dựng nên những tình tiết như thế này.

Ba người bước vào phòng hồi sức. Chết lặng.

Trên giường, cô gái thân hình mảnh dẻ, gương mặt xanh xao được băng bó trên đầu, vai và cánh tay bên trái. Còn ngồi bên cạnh bà Trần là một cô gái khác, nhưng gương mặt giống Bạch Tuyết như đúc.

- Bà, chuyện này là sao? - Ông Nhân không thể tin vào mắt mình

- Đợi một chút! Thăng Phong tới tôi sẽ nói cho mọi người nghe!

Ông Hoàng ném một cái nhìn sắc lạnh sang phía cô. Biết cha đã hiểu mọi chuyện, cô chỉ có thể né tránh cái ánh mắt giết người ấy.

- Mẹ ơi, cô ấy sao vậy? - Chưa thấy người đã thấy tiếng, chính là Thành Phong nhà ta.

Anh hồi hả chạy vào, theo sau còn có cả Nghĩa.

- Chuyện gì đang xảy ra vậy? - Anh trở mặt ngạc nhiên, sao lại có tới hai Bạch Tuyết thế này

- Chàng trai này là... - Ông Nhân hỏi anh

- Ba, đây là Nghĩa, bạn của con.

Ông Nhân nhanh chóng túm lấy cổ áo Nghĩa:

- Là mày, là mày với con Bạch Tuyết, cái hình trên báo đó, phải không?

- Ba, khoan đã. Con dẫn cậu ấy đến đây là để thanh minh cho chuyện ấy! - Thành Phong thấy vậy liền can ngăn - Ba, thật ra mọi chuyện không phải như ba và mọi người nghĩ đâu! Nghĩa, cậu giải thích đi!

Nghĩa ho khụ khụ một hồi, rồi mới nói:

- Dạ. Mọi chuyện thật ra là... Chiều ngày hôm đó, cháu đến nhà của Tuyết Linh định thông báo một chuyện. Nhưng khi vào nhà đã thấy cậu ấy nằm bất động trên vũng máu. Cháu không biết làm sao bèn bắt taxi đến bệnh viện. Khi cô ấy tỉnh dậy, cô ấy không thấy gì hết. Bác sĩ bảo cô ấy dùng lens quá nhiều, lại vừa bị va chạm mạnh nên đã dẫn đến chuyện này. Vì sợ mọi người lo lắng nên cậu ấy bắt con phải giữ bí mật, cậu ấy còn định nói dối với Phong bịa ra chuyện chân hết đau nên để nạn ở nhà và vũng máu đỏ kia là do bạn cũ bị té. Bức ảnh đó là chụp lúc con giúp cậu ấy tập đi...

Mọi người nhìn nhau, dường như đã hiểu chuyện.

- Nhưng giờ con bé vẫn nhìn thấy được mà! - Bà Hoàng nói

- Vâng, đó là cậu ấy đã chữa trị lại.

- Tiền viện phí ai đã trả vậy? - Bà hỏi tiếp

- À... thực ra là... cháu có ông bác là giám đốc bệnh viện đó nên ông ấy không lấy tiền!

- Nhưng sao con bé lại mang lens như vậy? - Ông Nhân e dè

- Cái này thì... - Cậu đang nói bỗng bị anh cắt ngang

- Con nghĩ... - Anh quay sang phía ông Hoàng - ba là người hiểu rõ nhất!

- Ông có chuyện gì giấu sao? - Bà Hoàng hỏi

- Có chuyện gì vậy anh xui? - Ông Nhân cũng khá thắc mắc

- Thực ra... Đây mới là Bạch Tuyết! - Ông chỉ tay về phía cô

- Hà??? - Mọi người ngạc nhiên

Ông Hoàng thú thật với mọi người tất cả mọi việc. Đành vậy thôi, giấy sao gói được lửa chứ, có cổ đến mấy cũng không giữ bí mật này dài lâu.

- Vậy cô bé này là... - Bà Hoàng trở tay về phía nó

- Đó là Hạ Vy! - Bà Nhân trả lời - Thật ra tôi cũng vừa được biết gần đây thôi! Mọi người, hãy nghe tôi nói chuyện này, rất quan trọng!

Mọi người đều im lặng chăm chú nghe, chỉ có cô là tim đập thình thịch, bầu chặt lấy gấu quần, mồ hôi cứ nhễ nhại.

Bà Nhân kể rõ đầu đuôi sự việc cho mọi người nghe.

- Tôi, sẽ không chấp nhận cho Bạch Tuyết làm con dâu tôi! Tôi không muốn có một đứa con dâu như vậy! Dù Hạ Vy không phải tiểu thư quyền quý gì, tôi vẫn chấp nhận nó! - Bà Nhân quả quyết

Trong lòng anh có chút vui mừng kì lạ.

Ông Hoàng lắc đầu tức giận nhìn cô. Vậy là hết. Chính đứa con gái ruột rà đã phá hoại tất cả mọi thứ.

Ông Nhân thấy vậy hiểu ý, đưa tay vỗ vai ông:

- Ông yên tâm! Hợp đồng vẫn giữ nguyên! Tôi không có coi trọng những cuộc hôn nhân vàng mới hợp tác làm ăn đâu!

Bà Hoàng run run đến bên giường bệnh, nhẹ nhàng vuốt tóc cô bé mang cái tên Hạ Vy đang nằm. Bà vừa khóc vừa nói:

- Ông ơi, đây là con gái của chúng ta!

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Trái Tim Loạn Nhịp

- Bà... bà nói gì vậy?- Ông Hoàng dè dặt

- Mẹ... mẹ nói vậy là có ý gì?- Cả cô cũng vì câu nói của mẹ mình mà ngạc nhiên khôn cùng

Bà gạt nước mắt, vuốt ve mái tóc của nó mà nói:

- Ngày trước, thật ra là tôi đã sinh đôi. Nhưng lại lỡ để đứa Hạ Vy bị mất tích. Vì quá sợ nên tôi đã giấu ông và ngấm ngầm đi tìm lại đứa con máu mủ. Lần trước tôi đến cô nhi viện Nhã Hương thì được biết cô bé Hạ Vy rất giống Bạch Tuyết nhưng viện trưởng nói cô bé đã bỏ đi. Không ngờ lại gặp được con ở đây... Mấy tháng ngày qua là con luôn sát bên mẹ mà mẹ không hề biết...- Nói rồi bà lại nấc lên nghẹn ngào

- Bà... bà đang đùa hay thật vậy?

- Là thật, tôi đã tìm kiếm con bấy lâu nay.

- Trời ơi, sao trước đây bà không cho tôi biết chuyện này?- Ông Hoàng đập mạnh vào tường

Bạch Tuyết cũng không ngờ được mọi chuyện lại như vậy, cô lắp bắp:

- Mẹ... mẹ... sao có thể được chứ?

- Xin lỗi con, Bạch Tuyết, tất cả là tại mẹ. Từ bây giờ, Hạ Vy chính là chị của con!

- Chị... chị sao? Mẹ, mẹ có nhầm lẫn gì không? Sao mẹ lại cứ chắc mẫm con nhỏ này là chị gái con? Mẹ phải xét nghiệm AND rồi mới kết luận được chứ!

Ông Hoàng hùa theo:

- Đúng đấy bà! Nhờ đâu đây chỉ là ngẫu nhiên!

Bà Hoàng vẫn không buồn nhìn hai cha con ông đến một lần, vẫn vuốt ve mái tóc của hạ Vy, cười buồn:

- Nếu ông không tin thì ông cứ đi xét nghiệm đi!- Nói rồi bà đưa cho ông một sợi tóc của nó- Đây!

Ông Nhân nói:

- Thôi, hai anh chị xui về nhà trước đi! Trời cũng tối rồi! Chúng ta về nhường không gian riêng cho Hạ Vy với thằng Phong, để thằng Phong trông nom Hạ Vy cho! Dù gì cũng là vợ chồng mà!

- Đúng đó anh chị!- Bà Nhân nói thêm rồi đi đến diu bà Hoàng đang khóc nức- Thôi đừng khóc nữa chị! Chị cũng gặp được con bé rồi mà! Bây giờ chúng ta về, khi nào có kết quả xét nghiệm rồi tính tiếp! Chị cứ khóc như vậy ảnh hưởng đến sức khỏe lắm! Chúng ta cũng đâu còn trẻ trung gì!

- Cảm ơn chị!- Bà Hoàng nói rồi đứng lên đi theo bà Nhân, không quên nói với Bạch Tuyết- Con đi theo mẹ!

Các vị phụ huynh có tuổi đã gần khuất sau cánh cửa, Bạch Tuyết mới đứng dậy đi theo. Trước khi ra khỏi cửa còn không quên ném cái nhìn sắc lạnh về phía nó, miệng lầm bầm:

- Cô được lắm, Hạ Vy!

Mọi người đã đi về hết. Trong căn phòng bệnh viện nhỏ chỉ còn lại anh và Nghĩa. Phong ngồi trên chiếc ghế bên cạnh giường của nó, không thèm để mắt đến cậu bạn của mình đang nhìn mình chăm chăm, mắt vẫn dán vào khuôn mặt xanh xao của cô nàng nào đó một cách dịu dàng.

- Aizz! Cậu làm tôi nổi hết da gà lên rồi nè!- Nghĩa nhìn thấy thái độ cậu yêu chiều như vậy liền cảm thấy như mình ở đây còn chưa bằng không khí- Làm gì mà cứ dăm đuối nhìn lớp trưởng hoài vậy?

- Suyt!- Anh đưa tay lên miệng, ra hiệu cho cậu nói nhỏ, khuôn mặt anh bắt gặp đồ ửng lên- Tôi chỉ là... Mà chuyện tôi với Bạch Tuyết... à không Hạ Vy ra làm sao thì liên quan đến cậu sao? Có ảnh hưởng tới vị tiền của cậu không?

Nghĩa thấy cậu phản ứng mạnh như vậy, đôi môi khẽ nhếch lên, đứng khoanh tay tựa lưng vào tường:

- Aizza, đúng là không ảnh hưởng đến sự gia tăng của đồng hiện kim trong ví tiền của tôi, nhưng ảnh hưởng đến tình trạng da liễu của tôi đó mà!

- Cậu... từ bao giờ mà cậu nói nhiều ghê vậy?

Nghĩa cảm thấy hơi buồn cười, anh bạn này lên trường rất lạnh lùng, không ngờ đối với lớp trưởng lại dịu dàng và ảm áp như vậy, cậu trêu chọc:

- Có người bị tôi chọc trúng tim đen nên mặt đỏ rồi kia!

- Hay là có người ghen với tôi nên mới châm chọc như vậy đó chứ!- Anh cũng không phải dạng vừa, nhanh chóng lật ngược tình thế

- Thôi tôi ở đây chỉ tỏ làm ki đà cản mũi cho cuộc tình nồng... nặc của hai người! Tôi về đây!- Nghĩa cất bước đi ra ngoài cửa, bắt chéo tay ra sau đầu, không thèm nhìn anh lấy một lần- Ngày mai cậu cứ ở đây chăm sóc lớp trưởng! Tôi xin nghỉ phép giúp hai cậu cho!

- Ủ... cảm ơn...

- Lấy ơn thôi lấy cảm chi?

Nói rồi cậu cười ha ha nhanh chóng chuồn ra ngoài, tránh ngọn lửa giận đang sôi sục trong người anh.

Thật là, cái con người này! Đúng là không nên trông mặt mà bắt hình dong! Cứ tưởng cậu ta thuộc thể loại mỹ nam an tĩnh lạnh lùng, trên lớp cứ như là tảng băng di động rất ít khi nói, mà có nói cũng chẳng được câu nào nghe lọt tai. Đầu ai ngờ rằng sau giờ học cậu lại bông đùa và... lỏng lẻo như vậy chứ!

Thôi thôi, suy nghĩ về tên đó chỉ làm cho tốn thời gian!

Anh quay đầu, nhìn khuôn mặt của nó chăm chăm.

Nó lúc ngủ cũng đáng yêu và ngoan ngoãn ghê ta! Khác xa mỗi khi nó thức dậy! Nào thì nói năng khó nghe, lại rất nghịch ngợm và cứng đầu!

Nói thật, bấy lâu nay tuy mang tiếng vợ chồng nhưng chưa bao giờ nó cho anh ngủ chung phòng, lúc nào cũng bắt nằm ghế sofa, phòng dành cho khách, nhiều lúc anh còn cảm thấy mình như một kẻ ô sin không hơn không kém. Vì vậy cho nên đây có thể nói là lần đầu tiên anh nhìn nó ngủ trong khoảng cách gần như vậy.

Thình thịch... thình thịch...

Có cái gì đang loạn nhịp vậy nhỉ?

Mặt anh ngày càng đỏ hơn, trái tim càng ngày càng đập nhanh.

Hay là... nhân lúc thời cơ ngàn năm có một này, hôn nó một lần nhỉ?

“Aizz! Thành Phong ơi là Thành Phong! Từ bao giờ mà yễm cái tính biến thái này vậy?” Anh vò đầu nhăn mặt “Nhưng mà... dù sao cũng là vợ chồng, hôn một chút cũng đâu có mất mát gì? Chuyện vợ chồng hôn nhau được coi là biến thái sao?”

Nghĩ là làm, mặt anh càng ngày càng cúi thấp xuống. Khi hai đôi môi chỉ cách nhau chừng mấy cm, nó bỗng cự quậy, quay người sang một bên.

Hành động của nó khiến anh hơi giật mình!

Không biết là nó đang hôn mê thật hay giả đây! Lúc tỉnh không cho hôn, lúc mê man cũng không cho hôn! Rốt cuộc cô nàng này được gán thiết bị chống hôn trộm hay sao vậy?

Anh ôm đầu, khuôn mặt nhăn nhó như đau đốn lắm!

“Tôi muốn được hôn!”- Trích đoạn suy nghĩ biến thái của Phong

Tối hôm đó, vì cả ngày đi tìm nó, mệt mỏi, nên anh thiếp đi từ lúc nào. Đôi tay vẫn nắm chặt lấy đôi tay bất động của nó, khuôn mặt gục bên giường bệnh khẽ nở một nụ cười hạnh phúc...

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thật Tình

Trời hửng sáng.

Những áng mây lướt nhẹ trên nền trời cao vút. Tiếng chim chuyền cành ríu rít trên những tán lá xanh um càng làm cho không khí buổi sớm thêm trong trẻo. Từng cơn gió nhẹ đẩy những chiếc lá rụng trên đường khẽ chạm gót giày ai đó. Những tia nắng ban mai tinh nghịch xuyên qua kẽ lá rơi xuống khuôn mặt anh chàng nào đó đang đắm chìm trong giấc ngủ hạnh phúc.

- Aizz này Hạ Vy, tôi cho cô biết nếu mà tôi thấy cô lên phén với thằng nào là chết với tôi... Chẹp... chẹp... Hóa ra lúc ngủ anh này cũng mê sáng, nói năng tùm lum

Anh hươ tay dậm chân loạn xạ, rồi còn gãi tùm lum tà la. Có chuyện gì đang xảy ra? Vâng, sự thật là anh bị muỗi đốt.

- Mấy con ruồi muỗi chết tiệt! Ta không phải là ph** bò đâu mà bám dai như đĩa thế!- Anh bực mình quá ngồi bật dậy và hét ầm lên

Một y tá đi ngang qua phòng nghe thấy tiếng ồn liền nhắc nhở:

- Xin lỗi anh, hình như anh vào nhầm chỗ rồi ạ! Bệnh viện tâm thần ở bên kia đường!

- A... xin lỗi cô tôi sẽ giữ im lặng!- Anh cười hi hi cho qua chuyện, nhưng mà trong thâm tâm thì: “Đúng là chán lử!”

Anh dụi dụi hai mắt, vươn vai một cái cho khỏe người rồi mới nhận ra trên người mình được ai đó đắp một chiếc áo khoác nữ.

Khoan! Cái này quen quen! Không lẽ là của...

Ngay lập tức, anh nắm ngay lấy tay của nó, nói:

- Hạ Vy, cô đã tỉnh dậy rồi đúng không? Là cô đã đắp cái áo này lên người tôi đúng không? Đừng có giả vờ nữa, mở mắt ra đi, Hạ Vy! Ờ có nghe tôi nói gì không dzậy?

Anh lay lay người nó.

- Ờ hèm, là mẹ đã đắp cho con.

Anh quay về phía nơi phát ra tiếng nói.

- Mẹ, mẹ qua đây lúc nào vậy?

Bà Nhân cười giễu:

- Chuyện đó không quan trọng. Mà nè, hình như con nhớ con bé lấm phải không?

Mặt anh đỏ bừng như gấc chín.

- Có đâu mẹ! Từ khi nào mà mẹ thích chọc con y như thằng Nghĩa vậy?

- Nếu con không có hành động như vậy thì làm sao mẹ chọc con được!- Vừa nói bà vừa bưng đĩa trái cây gọt sẵn đặt lên chiếc tủ đầu giường- Có đôi thì nói để mẹ đi mua đồ ăn sáng cho! Còn không thì ăn tạm trái cây lót dạ!

Anh ngáp dài, rồi thủng thẳng đi vào trong nhà vệ sinh làm vệ sinh cá nhân. Anh vừa đánh răng vừa nói vọng ra:

- Ờ à, ần au ứ ề ỉnh on ông ô ấy à ược! Ông ần iền ến ẹ âu! Ờ ứ ở à à i oi o ồ!

- On à on ói ái i ẹ iều ết iền!- Bà hứa theo

Anh sắc nước, mẹ mình dạo này cũng xì-tin dữ.

- Lần sau mẹ đừng đến nữa phiền mẹ lắm! Ở đây một mình con lo cho cô ấy được rồi! Mẹ cứ ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe!

- Mẹ đại gì để con dâu mẹ ở đây cho con giờ trò biến thái!

Nghe tới đây anh hơi chột dạ. Đúng là đêm qua anh biến thái thật.

- Mẹ à, con tự hỏi người mẹ sinh ra là con hay là cô ấy vậy?

- Mẹ cũng không biết nữa! Cứ cho là con nghĩ đúng rồi đó đi!

- ME!!!- Anh gọi giết

Bà Nhân vừa đắp lại mền cho nó vừa cười, nói vọng vào:

- Mẹ đùa thôi! Dù sao con bé cũng vì cứu mẹ nên mới như vậy, mẹ cũng nên vào thăm con bé một chút! Lát nữa chị xui đến đây, mẹ với bà ấy sẽ đi xét nghiệm ADN.

Anh vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh, đã lân la đến bốc một lát ổi, nhai nhuộm nhuộm.

- Mẹ cứ đi đi! Cứ yên tâm con sẽ chăm sóc cho cô ấy tốt mà!

Bà cười, vỗ vai con mình bôm bốp:

- Chà, yêu vợ quá ha! Quên mẹ mình luôn rồi ha! Trong đầu chỉ có vợ mình là nhất thôi ha!

- Mẹ! Ba cũng vậy với mẹ mà! Đây gọi là lẽ thường tình!

- Khi con bé tỉnh mẹ sẽ kể công lao của con cho xem. Thế nào con cũng được tặng cho một nụ hôn đúng nghĩa.

- Mẹ... Thôi mẹ đi xuống dưới đi! Chắc mẹ vợ con cũng sắp đến rồi đó!- Phong hỏi, đẩy bà ra cửa, chứ để bà ở lại đây thêm một giây phút nào nữa chắc bà sẽ thấy được khuôn mặt anh sẽ đỏ hỏn trái gấc chín mất thôi

- Này này! Từ từ mẹ đi chứ!- Bà vừa ra khỏi cửa, anh đã vội đóng cửa lại. Nhưng bà vẫn không vừa, đẩy cửa ra nói thêm câu nữa mới chịu đi- Nhớ là đừng giờ trò gì với con dâu mẹ đấy nhá! Khử khử khử!

"Thật tình... Mẹ cứ chọc con hoài! Mẹ đã thay đổi thật rồi! Hạ Vy, Kể từ khi em bước vào cuộc sống anh, mọi thứ đã thay đổi nhanh lắm! Phải chăng em chính là định mệnh cuộc đời anh?"

Người ta nói, có duyên là sẽ gặp nhau, sẽ yêu nhau. Nhưng duyên bao giờ cũng đi với phận, chưa bao giờ tách biệt. Có duyên nhưng không có phận, sẽ không bao giờ được ở bên nhau...

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Di Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Tiểu Thư Tỉnh Dậy

Mẹ đi rồi, anh ngồi lại vào chiếc ghế bên cạnh giường nó, cứ như là một thói quen.

Anh vừa gặm trái táo trên tay, vừa nhìn khuôn mặt nó lúc ngủ, đột nhiên đôi môi không tự chủ nở một nụ cười.

Đây là lần thứ hai anh nhìn khuôn mặt nó với khoảng cách gần như vậy, nhưng có lẽ ánh đèn điện lúc tối không đủ để nó tỏa sáng hết vẻ đẹp như những buổi sớm, chẳng hạn như bây giờ. Phải công nhận nó cũng xinh thật. Bạch Tuyết và Hạ Vy giống nhau như vậy, không biết sau này phải phân biệt như thế nào đây?

Nhắc mới nhớ, không phải Hạ Vy mang lens sao? Chắc màu mắt cô ấy khác với Bạch Tuyết nên mới làm vậy! Nhưng Nghĩa có nói mang lens lâu vẫn hại mắt, không lẽ bây giờ nó vẫn còn mang.

Nói rồi anh nhanh chóng dùng tay mở hai mắt nó ra. Lens vẫn còn đang mang đây. Nhưng mà... làm sao để tháo ra?

Đang loay hoay thì bỗng anh nghe tiếng mở cửa. Anh bỗng giật mình, cứ như thể vừa thực hiện một hành vi “mò ám” vậy đó.

Sau đó là tiếng khúc khích cười:

- Tôi đã nói mà, thằng Phong là người rất cơ hội. Thừa lúc phụ huynh đi vắng là ra tay sàm sỡ con bé liền à!

- Chị nói đúng. Có lẽ chúng ta vào không đúng lúc rồi!

Anh đỏ ửng cả mặt, mới có hai ngày mà đã không biết bao nhiêu lần mặt anh bị “luộc” chín. Anh lấy lại phong độ, đường đường chính chính nói:

- Hai mẹ, chuyện chồng làm gì với vợ được cho là sàm sỡ hay sao?- Anh quay lại đứng đối diện với các nữ phụ huynh, khoanh tay nhìn, liền bị một cái kí đầu đau điếng

- Cái thằng này! Thấy mẹ vợ đến mà không chào, lại còn nghe lén chuyện người ta, không thấy ngại à?- Bà Nhân gắt yêu con

Anh xoa xoa chỗ vừa bị cốc, cúi đầu chào bà Hoàng:

- A... Con chào mẹ ạ!- Rồi quay sang mẹ mình- Ai bảo mẹ chọc ngoáy con sau lưng làm gì?

- Thì mẹ thấy sao nói vậy thôi à! Có ai đó nhân lúc không có ai đã lên lút giờ trò tùm bậy với con dâu của mẹ nên mẹ phản ánh thôi! Phải không, chị xui?

- Bà Nhân xoay đầu sang nhìn bà Hoàng trông có vẻ rất chi là... gian

- Con là một người quang minh chính đại, danh chính ngôn thuận, chưa từng vì chuyện gì mà lên la lên lút làm chuyện... dờ hơi!

- Chưa từng chứ không phải là sẽ không bao giờ! Hahaha!

Phong bí lý, bèn lảng sang chuyện khác, nói với mẹ vợ:

- Mẹ, chuyện xét nghiệm sao rồi?

Bà Hoàng bỗng cúi gầm mặt:

- Phong... Phong ơi... Hạ... Hạ Vy nó... nó không...

Anh cũng đoán được phần nào câu chuyện, bằng tìm cách an ủi mẹ:

- Thôi mẹ ạ, dù sao mọi chuyện cũng như vậy rồi! Mẹ không nên buồn làm gì!

- Ai bảo với con là mẹ buồn?- Bà Hoàng ngờ ngác

- Chứ không phải mẹ vừa nói đó sao?

- Haha mẹ nói chưa hết câu mà! Hạ Vy, nó không thể nào không phải là con gái ruột của mẹ!

- Hả?- Anh nghếch mặt ra. Kể từ khi nào mà hai quý bà này lại nhí nhố đến vậy chứ?

- A! Hạ Vy, con tỉnh rồi ư?- Bà Nhân bỗng nói lớn

Cả ba người không hẹn mà cùng nhau chạy đến bên giường nó.

- Lúc này tôi thấy ngón tay con bé cử động!- Bà Nhân nhanh chóng lấy dẫn chứng cho câu nói vừa rồi của mình

- Con gái mẹ, con đã tỉnh rồi ư?- Bà Hoàng nắm lấy bàn tay bé nhỏ của nó

- Đây! Hạ Vy, em tỉnh dậy đi chứ! Có biết vì em mà anh và mọi người lo lắng lắm không?- Anh sốt sắng

Hai vị phụ huynh nào đó khẽ nhìn nhau tùm tùm cười.

Nó nghe thấy tiếng gọi mình, lơ lơ mở mắt. Khung cảnh trong mắt nó mờ nhạt vô cùng, lại cảm thấy vùng đầu như kính khủng. Nó khẽ nhú mồm.

- Con gái mẹ, con đã tỉnh rồi!- Bà Hoàng vui mừng ôm chầm lấy con mình

- Con thấy trong người thế nào rồi?- Bà Nhân cũng cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm như bớt đi một nỗi âu lo

Phong nhanh chóng chạy đi ra ngoài, vừa thấy ông bác sĩ đi ngang qua liền nhanh nhẩu kéo vào phòng:

- Bác sĩ, cô ấy tỉnh lại rồi!

Anh vừa vào, đã thấy nó cười nói vui vẻ với hai mẹ. Anh kéo ông bác sĩ đến bên giường bệnh, mỉm cười nắm lấy tay nó:

- Anh rất vui vì em đã tỉnh lại!

Nó nhìn anh ngạc nhiên không nói gì.

Cứ tưởng, là do anh thay đổi cách xưng hô sến súa như vậy nên nó mới có thái độ đó, không ngờ khóe môi nhỏ bé kia lại bất giác mấp máy, thốt lên một câu khó nghe:

- Anh... là ai?

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Cô Tiểu Thư Của Tôi (1)

Ông bác sĩ ra ngoài sau khi đã khám xong cho Hạ Vy. Trước khi đi ông còn không quên vẫy tay gọi Phong ra ngoài nói chuyện.

- Bác sĩ... Hạ Vy, cô ấy sao...

Anh đang nói dở thì bị vị bác sĩ kia cắt ngang:

- Đúng như vậy! Vì bị va chạm vào đầu nên xảy ra tình trạng mất trí nhớ tạm thời. Nhưng lạ ở chỗ cô ấy lại chỉ quên đi một người duy nhất, chính là cậu.

- Nói vậy... là cô ấy không còn nhớ gì về tôi nữa sao?- Anh thất thần

- Đúng như vậy, chàng trai trẻ!- Ông ta vừa cười vừa vỗ vai anh

Nói thật, anh giờ đang thật sự muốn tấn một trận ông bác sĩ này. Người ta đang tức muốn chết, lại còn giờ giọng cười ha hả như vậy, không lẽ là đang mong muốn chuyện mất trí nhớ đó xảy ra sao.

- Khoan đã! Ông nói mất trí nhớ tạm thời, nghĩa là chỉ mất trí nhớ một thời gian thôi sao?- Anh như kiếm tìm lại được một tia hy vọng nhen nhóm

Ông bác sĩ gật đầu.

- Vậy bao lâu nữa cô ấy sẽ nhớ lại mọi chuyện?- Anh hỏi thêm

- Cái đó thì... còn tùy vào cậu!

Ông ta vỗ vai anh thêm cái nữa rồi gục gặc cười, đi thẳng không thèm mấy may để ý đến con người đang nghếch mặt ra.

Aizz tại sao trong bệnh viện lại có những thành phần bác sĩ khủng điên như vậy chứ? Lại còn nói những câu khó hiểu. Không thấy anh đang sầu thối ruột hay sao mà còn cười sáng khoái như vậy, là đang giễu cợt đấy à.

Nhưng mà thôi, dù sao thì Hạ Vy cũng đã mất trí nhớ về anh thì cũng “đã” rồi, có làm gì cũng chả được. Thôi thì đành ngồi chờ thời gian mà phó mặc cho số phận vậy.

Khoan đã... Mất trí nhớ sao?

Trong đầu anh lại nghĩ ra một âm mưu “mò ám”, khẽ cười độc địa rồi quay trở lại phòng.

- Phong, bác sĩ nói gì với con vậy?- Bà Nhân kéo anh lại một góc vắng hỏi

- Mẹ à... Haizz...- Anh thờ dài rồi tiếp- Bác sĩ bảo cô ấy bị mất trí nhớ tạm thời, những trở trêu làm sao, mất trí không phải mất trí nhớ hoàn toàn, lại chỉ quên một mình con, mẹ nói đi có đáng nguyên rủa ông trời không?

- Ồ... Đúng là một chuyện tình éo le. Thôi thì con cứ làm mọi cách để con bé nhớ lại là được mà!- Bà an ủi con mình

- Thôi mẹ đừng nhắc lại chuyện đau thương nữa. À, Hạ Vy biết chuyện cô ấy là con gái ruột của mẹ ấy chưa vậy?- Anh nhanh chóng lảng sang chuyện khác

- Biết rồi. Hai mẹ đã nói cho con bé biết. Con bé mừng lắm. Nó nói nào giờ nó chỉ toàn ở một mình tại phòng trọ, lại bị gán ba chữ “trẻ mồ côi” nên bị người đời khinh thường lắm. May mà gặp lại được mẹ ruột rồi.

- Ừm... Đúng là chuyện tốt rồi!

Anh liền nhận một cái véo vào tay đau ê ẩm. Quái, sao lại có chuyện phi lý như vậy, anh có gây nên tội tình gì?

- Cái thằng này! Ăn nói với người lớn mà “Ừm” ngon ơ vậy à?- Bà Nhân cau kinh

- Úi da! Nhẹ nhẹ tay mẹ! Con biết rồi!- Anh ầm ừc xoa chỗ tay đau

- Mẹ mà thấy con như vậy nữa là đòi con đi tong nha con!

- Mẹ bạo lực quá!- Anh nói theo quán tính, nhưng khi nhận thức ra nội dung câu nói của mình liền nhanh chóng “đổi” chủ đề vì sợ bị nhân thêm một cái véo nữa- Sẵn đang có chuyện vui hay nhà mình tổ chức tiệc mừng cho Hạ Vy đi mẹ!

- Không được! Con bé vẫn chưa khỏe hẳn!- Bà hơi nhủu mày- Bác sĩ nói đến khi nào con bé hồi phục trí nhớ mới cho xuất viện!

Anh khó hiểu:

- Bác sĩ nói khi nào? Sao không nói với con mà nói với mẹ?

Bà gục gặc:

- Ồ thì... A! Hai người tới rồi sao?

Anh quay đầu lại nhìn. Ba anh, ông Hoàng và Bạch Tuyết đang vào cửa.

- Hạ Vy sao rồi?- Ông Hoàng lo lắng hỏi

- Ba, cô ấy đang nói chuyện với mẹ bên kia kia!- Phong đưa tay chỉ về phía giường bệnh

- Chào bác! Chào anh!- Bạch Tuyết cúi đầu chào bà Nhân và anh cho đúng phép tắc

Dường như cả hai người đều không mấy thiện cảm với Bạch Tuyết, anh dừng dừng không thèm quan tâm đáp lấy một câu, còn bà Nhân thì hờ hững:

- Không dám!

Bà Nhân không nói gì thêm, lẳng lặng bước đến bên giường bệnh.

Bạch Tuyết giương cặp mắt căm hận liếc nhìn cô gái bé nhỏ đang nằm trên giường.

- Cô mà là chị của tôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Cô Tiểu Thư Của Tôi (2)

Trong canteen, cả đám người bao gồm bác sĩ, y tá và kể cả những bệnh nhân nữ đang nháo nhào lên vì đột nhiên xuất hiện một mỹ nam an tĩnh làm khuyhnh đảo trái tim mọi nữ nhân. Đẹp trai nè, phong độ nè, lẳng từ nè, lạnh lùng nè, cao ráo nè. Tất cả đều có đủ ở anh chàng bạch mã hoàng tử kia bí ẩn kia.

Người mà họ đang nhắc tới là ai?

Chính là Thành Phong nhà ta.

- Chào anh đẹp trai! Chúng ta có thể làm quen được không?

Một cô gái xinh đẹp nhờ lớp son phấn dày cộm trên mặt đồng đánh tiến tới chỗ ngồi của anh, đặt lên bàn một tách cà phê nóng.

Anh không buồn liếc lấy một cái người đang nói chuyện với mình, vẫn chăm chú vào chiếc điện thoại trên tay.

- Này anh đẹp trai!- Cô ta cười sắc sảo, rồi không cần người ta cho phép nhanh chóng ngồi lên chiếc ghế sát bên cạnh anh, nở một nụ cười dễ thương nhất có thể- Chúng ta làm quen nhé!

Bấy giờ anh mới đưa mắt nhìn người bên cạnh, rồi lại chăm chú vào điện thoại, khoe môi ranh mãnh cong lên:

- Biến đi!

Cường độ giọng nói không lớn, nhưng nó chất chứa một sự lạnh lùng khiến ai cũng phải rùng mình. Nhưng ả ta vẫn rất dai dẳng.

- Thôi nào anh! Nhìn em một chút không được sao!

Phong chán chường ném một cái nhìn sắc lạnh về phía cô gái không biết điều kia, nhấn mạnh từng chữ:

- B-I-Ế-N!

Cô gái kia bắt đầu cảm thấy run sợ, nhanh chóng đứng dậy chạy đi chỗ khác.

“Đúng là thật lắm kẻ mê trai! Haizz đẹp cũng là một cái tội mà!”- Anh nghĩ thầm trong đầu

Anh là đang bức mình, lại đến làm phiền, quá nhiều sự yên tĩnh anh đang cảm nhận, khiến anh đã bức càng thêm bức. Chắc chắn các bạn sẽ thắc mắc tại sao chàng trai của chúng ta lại ở canteen mà không phải là phòng của Hạ Vy?

Chính là tại cô nàng nào đó đáng trí ngốc nghếch không nhớ đến anh dù chỉ là cái tên cũng không, đã vậy khi anh muốn nói chuyện thì còn phán hai chữ: “Vô duyên!” lại còn gây thơ hỏi các vị phụ huynh “Tên biến thái này là ai vậy ạ?” làm cho anh một tràng bẽ mặt. Đã vậy Hạ Vy nhà ta còn “nhấn tâm” “đuổi” anh ra khỏi phòng với châm ngôn “Người lạ không cho vào!”. Anh bức mình liền phi thẳng đến đây nhâm nhi cà phê cho nguôi ngoai cơn giận.

Thật là...

Nếu là người khác thì anh sẽ không ngại ngừng quát tháo, nhưng lần này người đuổi anh chính là Hạ Vy, làm sao anh có thể sùng cộ la hét ầm ĩ được, nhất là trong thời gian này cô ấy vẫn chưa khỏe hẳn nữa.

Đời thật lắm u buồn!

Anh chán nản lắc đầu.

Bỗng chuông điện thoại vang lên.

“A lô, con nghe đây mẹ!”

“Phong hả? Con lên phòng Hạ Vy nhanh lên! Mọi người có việc bận không trông con bé được!”

“Mọi người có chuyện gì cần làm à?”

“Chúng ta sắp đi ăn!”

“Con biết rồi con lên liền!”

Anh nhanh chóng bước lên phòng nó.

Đứng trước cửa phòng, anh phân vân không biết nên mở cửa hay không, sợ lại bị nó tấn cho một trận nữa thì khốn.

Đang định đặt tay lên nắm cửa thì chiếc cửa phòng nhanh chóng được mở ra bởi... bà Nhân.

- Con đến rồi à?

- Mọi người chuẩn bị đi ăn ở đâu vậy?

- Nhà hàng IceQueen! Thôi chúng ta đi nha, con ở lại chăm sóc con bé nhé!

Anh gật đầu.

Mọi người liền ra về hết.

Anh đi nhẹ vào trong.

Hú hồn, Hạ Vy ngủ rồi.

Anh nhẹ nhàng kéo ghế ra ngồi sát bên cạnh giường nó mỉm cười nhìn nó ngủ.

Nó đẹp thật, dù với miếng băng trắng trên đầu vẫn không ảnh hưởng gì đến sắc đẹp của nó!

Đột nhiên tay anh vô thức nhẹ nhàng đưa lên chạm vào mặt nó, rồi nhẹ nhàng lướt qua hai cánh môi mỏng mềm.

- Này! Anh đang làm gì vậy hả?- Nó đột ngột mở to mắt, liền bắt gặp cảnh anh đang làm chuyện “lén lút”

Nó ngồi bật dậy, lấy cái gối đánh túi bụi vào người anh:

- Đồ dê xồm! Đồ biến thái!

Anh chỉ biết đưa tay ra đỡ một lúc, rồi nhanh chóng chụp lấy cái gối giật phăng ra.

- Này! Bạo lực vừa thôi chứ! Con gái gì mà dữ như bà chằn! Bộ thích dùng vũ lực bạo hành người ta lắm hả?

- Người ta thì tôi không thích đánh, nhưng với thứ dê cụ như anh phải trừng trị bằng biện pháp mạnh!

- Này! Sao lắm mồm thế?

- Anh thấy tôi có mấy cái mồm mà bảo lắm! Dui ư?

- Em càng ngày càng quá đáng rồi đó!

- Tôi làm sao mắc tôi! Anh có quyền gì mà phản ánh?

- Vì em là vợ của anh- Phong đình ninh nói chắc nịch

- Cái gì làm bằng chứng?

- Em muốn anh chứng minh cho em thấy sao.

Nó gật đầu lia lịa.

Anh nhìn nó ranh mãnh, rồi từ từ cúi thấp đầu xuống, đặt lên môi nó một nụ hôn nhẹ.

Bất động.

Nó như một bức tượng.

Là anh vừa hôn nó sao.

- Aizz nụ hôn đầu đời của tôi! Anh đã cướp mất rồi! Bất đền bất đền!- Nó nắm tóc anh giật mạnh

- Có biết đau không mà nắm tóc anh như vậy? Và lại đây cũng đâu phải nụ hôn đầu đời của em, em với anh hôn nhau nhiều lần rồi không nhớ à?

Nó thả tay ra, mở to hai mắt:

- Nhiều lần rồi?

Anh nhếch môi, gật đầu.

Nó hét lên một tiếng rồi chạy xuống giường đuổi bắt anh. Vì phòng không lớn cho nên anh sợ sẽ bị tóm được vì vậy anh nhanh nhẩu vọt ra ngoài hành lang.

Nó vẫn hét lên inh ỏi, đuổi anh khắp nơi. Nhiều người phải bịt lấy tai vì quá ồn ào, còn số khác thì... lên báo lại với y tá quản lí.

- Cô cậu kia!!! Ra quét hành lang cho tôi!!!- Bà y tá hét lên to nhất có thể

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Cô Tiểu Thư Của Tôi (3)

Trên hành lang, có một đôi nam nữ đang yên phận lao công, hì hục ra sức quét rác trước sự giám sát nghiêm ngặt của La Sát Nương Nương Y – Tá – Quân – Lí.

Thành Phong, một chàng trai hào hoa lãng tử nay phải làm quen với sọt rác và chổi, thật “đáng mặt nam nhi”!

Hạ Vy, xinh gái nè, dễ thương nè, đáng yêu nè, vậy mà phải đi làm không công cho người ta sao, lại còn là quét rác nữa!

La Sát Nương Nương, vô danh (thật ra là không biết), một con người tàn nhẫn với kẻ yếu, lượng calo để nói rất dư thừa, sở hữu một giọng nói cực khủng bố, có thể tra tấn màng nhĩ người ta đến chết, là y tá quản lí của bệnh viện trung ương, nổi tiếng với biệt danh “Sát thủ bệnh trường”.

Một người mắng nhiếc, giọng nói oang oang, không có dấu hiệu ngừng lại. Hai con người sốt sắng quét và quét, nhắm tịt mắt, muốn bịt lỗ tai lắm rồi nhưng không thể!

Đó chính là vẻ bề ngoài.

Nhưng còn bên trong thì sao?

Sau đây xin trích đoạn một số suy nghĩ của ba người bọn họ.

Thành Phong: “Đồ bà chằn lửa khủng bố lỗ tai! Lửa của bà có thể thiêu cháy cả Việt Nam rồi đó! Dữ như cọp! Trời ơi nam nhi trai tráng hào kiệt, thanh niên quả cảm, thiếu gia tập đoàn Trần gia, hào hoa, đẹp trai thế này mà phải hốt rác sao? Thật quá mất mặt! Còn bà kia có khi nào uống nhầm thuốc không nhỉ? Tại sao dùng thượng sách Mỹ nam kế bà ta vẫn chẳng mấy may quan tâm? Bà ta hẳn cảm với đàn ông sao?”

Vy: “Đúng là dữ ghê! Mới có làm ồn một chút đã quát tháo ầm ỹ! Bà nói chúng tôi làm ồn mà hiện tại bây giờ bà là người làm ồn chứ ài? Trời ơi chắc sau đợt này mình nhận thêm bệnh điên nữa quá! Mà bà này phải công nhận volume to dữ, có thể xung phong làm cái loa phường khi cúp điện cũng tốt lắm đó nhì! Haizz bà này ác ghê, mình bị như thế này mà bà ta còn bắt làm lao công, híc! Bao nhiêu người qua lại đều nhìn thấy, đúng là nhục mặt quá!”

La Sát Nương Nương: “Bọn trẻ ngày nay đáo để thật! Yêu đương ngay cả trong bệnh viện, chơi trò đuổi bắt cũng trong bệnh viện, chắc sau này tụi nó sinh sống trong bệnh viện luôn quá! Đã bị bệnh còn có hứng đuổi nhau, thật là hết nói nổi! Thằng này định dùng Mỹ nam kế với bà à, còn lâu mới có hiệu nghiệm nha cu! Chắc là người mới nên không biết trình độ nhẫn tâm của Sát thủ bệnh trường ta đây mà! Thật đáng thương! Kikiki! Cho tụi bây biết thế nào là lễ độ! Bữa sau có hẹn hò thì chọn chỗ khác nha con! Hê hê cứ quét đi cứ quét đi bệnh viện khỏi tốn tiền thuê lao công dọn dẹp!”

Sau một hồi giảng đạo lý, La Sát Nương Nương hạ giọng:

- Thôi, hai người cứ quét dọn cho sạch sẽ vào! Tôi không rảnh để huyền thuyên nữa! Tôi đi làm công việc của mình! Hai cô cậu trốn việc thì đừng trách tôi độc ác!

Nương Nương vừa quay lưng đi, nó và anh đã “hạ chôi”, nhanh chóng ngồi bệt xuống nắn bóp tay chân, luôn mồm nói xấu:

- Đồ chằn lửa! Chẳng biết thương người!- Anh hậm hực
- Chắc tôi và anh phải đi khám mắt nhỉ quá! Sắp thủng màng nhĩ đến nơi rồi!- Nó phụng phịu, nhăn nhó mắt sa tay mình
- Em có đau lắm không?- Anh chồm lại chỗ nó cầm tay nó xoa xoa
- Này!- Nó giật tay mình từ anh- Đừng tranh thủ thời cơ mà giờ trò biến thái nhé!
- Thôi mà, cho anh sờ một chút thôi, dù sao chúng ta cũng đang yêu nhau mà honey!- Một giọng nói vang lên

“Bếp” Nó tát anh một cái rồ kêu, hằm hằm:

- Anh vừa nói cái gì?
- O... anh có nói gì đâu!- Anh ngây thơ ngo ngác
- Vậy ai nói?- Nó nhú mày
- Ta nói!

Ánh mắt của anh và nó đổ dồn về phía nơi phát ra giọng nói kia.

Một giây hãi hùng.

- Đồng chí Phong! Cậu lo đi quét bên kia đi, tôi đảm nhiệm bên này!- Nó rậm rập đứng dậy “ng nghiêm chỉnh” như một cỗ máy
- Rồ!- Anh đưa tay lên trán kiểu quân đội, nhanh chóng “thi hành mệnh lệnh cấp trên”

Hai người cứ thế cứ coi như La Sát Nương Nương là không khí, lững thững chia nhau đi về hai phía đối ngược.

Nhưng vừa tiến được 2 bước thì...

- Nào nào đôi bạn trẻ! Đi đâu mà vội mà vàng!- Bà ta kéo áo hai người lại- Để bà chằn lửa không biết thương người này nói chuyện với chứ!

- Ahaha y tá à sao hôm nay cô xinh thế nhỉ? Mùi nước hoa phưng phức nữa này! Đúng là một tuyệt sắc giai nhân!- Phong cười giả tạo “nịnh hót” La Sát bà bà

- Ôi chu choa, y tá à cô thật có nước da rạng ngời nha! Người ta nhìn vào cứ tưởng cô mới hai mấy chứ mấy đó! Tóc cô mượt ghê, đây là ước mơ của tôi từ rất lâu rồi!- Hạ Vy cũng theo đà “tân bốc” “tàn sắc” của bà cô hơn năm chục tuổi này, hóa ra hai người cũng có tài dẻo miệng phết

- Ô hô hô cảm ơn cô cậu! Thôi cô cậu không cần dọn dẹp ở đây nữa đâu!- Bà ta cười sảng khoái

Nó và anh thấy vậy liền mừng thầm trong bụng. Bà chằn này thật dễ dụ mà! Đúng là nịnh nọt vẫn là thượng sách!

- Vậy chúng tôi đi nha!- Anh vui vẻ khoát vai nó, định đi thì bà ta lại một lần nữa tóm áo lại

- Này này đôi bạn trẻ! Tôi chỉ nói là không cần quét dọn ở đây thôi mà hai bạn đã đi rồi ư?

Phong ngờ ngác:

- Vì cô bảo vậy nên chúng tôi mới đi chứ! Không lẽ ở lại làm kiếng?

La Sát bà bà gõ vào đầu anh và nó mỗi người một cái đầu điên, lên giọng:

- Bà bảo cô cậu không quét dọn ở đây, không có nghĩa là không còn quét dọn! Ra ngoài sân kia đi, chắc ở đây nhỏ bé quá không vừa sức hai cô cậu rồi!

- Sao???- Nó và anh phồng mang trợn má lên ngạc nhiên

- Sao với trắng gì ở đây! Đi, nhanh lên! Nếu cô cậu không vừa ý thì tôi cho cô cậu dọn dẹp khắp cái bệnh viện này cho thỏa nỗi ước ao của hai người!

- Á á á đi liền đi liền!- Nó và anh hốt hoảng ba chân bốn cẳng xách dép chạy thẳng xuống sân

- Tất cả là tại anh! Nếu anh không giờ trò biến thái với tôi thì hiện giờ một bệnh nhân khốn khổ như tôi không phải làm những việc nặng nhọc có hại cho sức khỏe như thế này!

Nó vừa quét vừa la hét inh ỏi. Lần này là nó đã canh cho bà La Sát kia đi khỏi hoàn toàn mới dám mở miệng, rút kinh nghiệm cho lần trước. Nói là quét nhưng thực ra nó chỉ vung chổi qua lại cho có lệ thôi, chứ nếu nói là “quét” thì... cũng không đúng lắm.

- Này này! Đừng “quét” kiểu như vậy nữa, định ám sát anh bằng bụi bẩn đấy à? Mà nói thật, đây cũng chỉ là hậu quả do em gây ra. Là tại em đuổi anh trước chứ bộ, còn đổ thừa cho anh nữa sao?

Nó cầm chổi đập vào chân anh:

- Này, ai bảo anh ham vui chạy tốt ra ngoài hành lang làm gì?

- Vậy ai bảo em xung sức đến mức vừa tỉnh dậy đã đuổi bắt anh?- Anh cũng không vừa lấy chổi đập lại

Hạ Vy không chịu thiệt, lại tiếp tục “Miêu hoa... chổi”, cười híp mắt nói:

- Tại anh sàm sỡ tôi nên tôi mới phải trừng trị anh!

Thế là, trận chiến với chổi diễn ra hết sức quyết liệt. Cả hai “đấu thủ” đều ngang tài ngang sức.

- Ông ơi, anh chị ấy đang chơi trò gì lạ vậy ông?- Một cậu bé với mái tóc để chòm chỉ tay vào Phong và Hạ Vy ngây ngô hỏi ông mình

- Chắc, bọn trẻ bây giờ “xì-tin” ghê!- Một bà lão chớp chớp nhai trầu, nhìn vào đôi bạn trẻ của chúng ta mà bình phẩm

- Bọn họ đang quét sân hay phá sân vậy nhỉ?- Một cô gái nhìn thấy cảnh tượng này liền không nhịn được cười mà hỏi bạn trai của mình

Nhưng mà... có một điều họ phải cảm ơn chúa, ông trời, mẹ trời và cả phật tổ... Hạ Vy và Thành Phong vẫn không hề biết có người nhìn thấy cảnh tượng này của họ.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Cô Tiểu Thư Của Tôi (4)

Nó và anh “chiến đấu” mãi đến khi cả hai đã thấm mệt. Buông chỗi, cả hai cùng nhau ngồi trên chiếc ghế đá gần đó.

Thật ra thì không phải tự nhiên mà cả hai lại ngồi cùng nhau trên một chiếc ghế đá như vậy, là có lý do, là bất đắc dĩ nên mới như vậy.

5 phút trước...

- Mệt quá! Ngừng giao đấu! Chút “chiến” tiếp! Giờ nghỉ giải lao đã!- Hạ Vy thở hỏn hển, cố gắng lấy tí sức lực cuối cùng “tuyên bố”

- Lại đó ngồi đi! Anh với em cùng ngồi!- Phong trở tay về phía chiếc ghế đá gần họ nhất

Nó lè lưỡi:

- Anh đi mà ngồi một mình! Còn nhiều ghế trống lắm! Mắc mớ gì phải ngồi chung với anh?

Nói đoạn nó mặc anh ngồi bơ vơ một mình trên chiếc ghế đá mà đi đến chiếc ghế đá trống bên cạnh mà ngồi.

- Đây cháu ơi!- Bỗng từ đâu có hai bà lão bước đến, hình như cũng là bệnh nhân bệnh viện này

- Dạ? - Nó đang lìm đim nghe thấy tiếng gọi liền giật mình

- Bạn trai cháu ngồi bên kia kia, cháu sang đó ngồi đi! Để hai già này ngồi đây với!- Bà lão móm mém

- Bà à anh kia không phải bạn trai của cháu!- Nó phụng phịu

- Ừ thì không phải, vậy cứ qua mà làm quen kết bạn đi. Nhường chỗ cho hai già này ngồi với cháu, hai già đang mỏi lắm!

Nó nhường chỗ cho hai bà lão ngồi, nhưng nhất quyết không chịu ngồi chung với anh mà đi sang chiếc ghế trống khác ngồi.

Và mọi chuyện vẫn như một thước phim ngắn, cứ lặp đi lặp lại.

- Cô ơi cho chúng tôi ngồi chỗ này được chứ? Người yêu của cô đang chờ bên kia kia!- Một đôi tình nhân đi đến và gặng hỏi nó

- À... à cứ tự nhiên!- Nó nghếch mặt ra, đời sao éo le ghê vậy chứ?

Và... ông trời thật biết trêu ngươi Hạ Vy, dù nó có đi đến đâu cũng phải nhường chỗ cho nào là cụ già, mấy nhóc tí, đôi tình nhân, cặp vợ chồng... Ôi thôi kể sao cho xiết! Nhưng mà, tại sao anh và nó đều ngồi một mình mà chỉ có nó là bị người khác “chiếm chỗ” thôi nhỉ?

Thôi bỏ qua, suy nghĩ chi chi thêm chật nẫu!

Nó e dè đặt mông ngồi bên cạnh anh. Thấy người bên cạnh cứ tùm tùm cười, nó nhăn mặt:

- Chỉ là do bất đắc dĩ mà thôi! Không phải tôi muốn!

- Anh biết rồi! Anh có làm gì đâu?- Phong nhìn sang

- Chứ sao cứ khúc khích cười vậy?- Hạ Vy nhú mày

- À... không có gì đâu!

Nó nhìn thấy anh như vậy thì vô cùng khó chịu, nhưng đành phải tự ôm cục tức mà ngâm ngùi im lặng thôi, có hỏi cũng chẳng được gì cả, mà lỡ làm lớn chuyện thì lại làm phiền mọi người xung quanh.

Ánh dương dần dần khuất bóng sau những dãy núi non điệp trùng. Xa xa, những đám mây chiều tà nhuộm màu cam đỏ lặng lẽ trôi.

Trời đã xế chiều. Mọi người cũng về phòng gần hết, ci còn Phong và Hạ Vy là vẫn còn ngồi trên ghế đá trong khuôn viên bệnh viện.

- Hoàng hôn thật đẹp!- Phong đưa mắt x ngắm nhìn về phía chân trời

- Ba ơi kem đánh răng đâu rồi ba?- Tự nhiên nó nói bâng quơ làm anh trở mắt ngạc nhiên quay sang nhìn nó

Ôi chúa ơi, mắt nó nhắm tịt.

Có khi nào là mê sảng không ta?

- Đây, Hạ Vy! Em... rốt cuộc là đang tỉnh hay mơ vậy?- Phong ngờ hoặc

- Mẹ Nhân, mẹ cũng có hình nude của anh Phong lúc bé sao?- Vẫn là chất giọng ngái ngủ

Anh chàng nào đó mặt bỗng trở nên đen xì, bốc khói nghi ngút.

- Dậy đi! Minh về phòng thôi!- Anh lay lay người nó

- Xùy xùy! Bọn ruồi nặng đáng ghét! Không thấy ta đang ngủ hay sao?- Hạ Vy hươ tay hươ chân đuổi bọn “ruồi nặng” trong khi... mắt vẫn nhắm tịt

“Thôi, hết cách!” Anh ngó người nhìn cô nàng đang tựa vào vai mình mà ngủ

Anh nhẹ nhàng đỡ nó lên lưng mình, đành cố về phòng thôi chứ biết làm sao.

Khi bóng anh vừa khuất sau thang máy cũng là lúc Bà La Sát đi đến kiểm tra đôi bạn trẻ của chúng ta làm việc.

Ngoài sân bệnh viện, tiếng của một bà y tá nào đó vang lên “giòn giã”:

- Quái quỷ mấy đứa trẻ này! Quét gì mà giống như là thổi thêm bụi vào mấy chậu cây cảnh của ta! Yaaa mấy cái chổi ta vừa mua chúng vứt phũ phàng vậy đây! Có chịu nổi không cơ chứ? Yaaaa!

Cách đó không xa, anh và nó đang ở trong thang máy để lên phòng mình, bỗng dưng đột nhiên cả hai đồng loạt nhảy mũi:

- HẮT XÌ!!!

Thành Phong cảm thấy sự trùng hợp này thật “đáng yêu”, ngay lập tức cái não mơ mộng ấy lại xuất hiện dòng suy nghĩ: “Hạ Vy à, chúng ta đúng là thật thần giao cách cảm!”

Ôi ôi, chàng trai của chúng ta thật lãng mạn!

“Hạ Vy à, hôm nay anh thật sự rất rất hạnh phúc! Vì anh được ở bên em, cùng em chịu phạt, cùng em chơi đập chổi, cùng em ngồi trên ghế đá ngắm hoàng hôn, à mà hình như chỉ có mình anh ngắm thôi, còn em thì ngủ, đã thế còn nói mơ nữa. Bây giờ tuy công em, rất nặng, nhưng anh vẫn cảm thấy rất hạnh phúc. Vì được ở gần em...”

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Cô Tiểu Thư Của Tôi (5)

Sáng hôm sau...

Trời vừa hừng nắng, ánh mặt trời le lói rọi xuống ô cửa kính, chiếu sáng khuôn mặt cô nàng nào đó đang ngủ ngon lành. Những tiếng chim ca vang trên vòm cây càng làm cho khung cảnh thêm vui tươi. Những đám mây xốp trắng trôi êm nhẹ trên trời xanh tạo thành những hình thù kì dị...

- Mẹ mua cho con heo đất, mẹ mua cho con heo đất í o í o...- Tiếng hát của ai đó vọng ra từ phòng vệ sinh khiến cho Hạ Vy phải choàng tỉnh dậy

- Khiếp! Mới sáng sớm đã nghe thấy giọng hát Chai-en! Chắc đen cả ngày!- Nó than vãn sau cái vươn vai và ngáp dài

Chiếc cửa phòng vệ sinh bật mở, Phong bước ra ngoài, trên người mặc bộ đồng phục đi học, đến bên giường nó:

- Hôm nay anh đi học!

Nó tắc lưỡi:

- Đi học kệ anh! Mà được đi học anh vui lắm sao?

- Hừm?- Hình như anh vẫn chưa hiểu hết lời Hạ Vy nói

- Mới sáng sớm đã hát hò ỉn ỏi, không phải vui thì là gì?- Nó vỗ vỗ lưng mình cho đỡ mỏi

- Chẹp, đúng là anh vui nhưng không phải vì chuyện này!

- Ủ, vậy thì đi học đi! Định cúp tiết ngồi đây tám chuyện với tôi à?

- Vậy thì anh đi nha!- Anh bước về phía cửa

Nó thân nhiên gật gù:

- Miễn tiền!

Phong có chút hụt hẫng, gì chứ người ta đi mà cũng không một chút gì luyến tiếc sao. Anh mím môi:

- Không định nú kéo anh à?

Nó ngáp:

- Mắc mớ gì phải nú kéo? Sao không đi nhanh đi, nói đi mà!

Phong ngoái đầu lại nhìn nó, có vẻ không hài lòng, rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Hạ Vy nhìn anh mỉm cười.

“Đúng là ngốc!” Ái chà chà, suy nghĩ này của Hạ Vy chứa hàm ý gì đây ta?

Anh vừa đi được mấy phút, nó đã nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Cốc cốc”

Nó vừa làm vệ sinh cá nhân xong, nghe tiếng gõ cửa nhân tiện liền đến mở.

- A! Chào hai mẹ! Chào em!- Nó vui vẻ mỉm cười chào bà Nhân, bà Hoàng và Bạch Tuyết- Mọi người tới đây có chuyện gì không?

Bà Hoàng cười nói:

- Ngốc! Bộ có chuyện gì mới đến đây được à? Ta, mẹ chồng con và em con đến thăm con thôi! Hôm nay con ở đây một mình mà!

Nó mời mọi người vào trong ngồi rồi mới hỏi:

- Sao mọi người biết hôm nay con ở đây một mình?

Bà Nhân gõ đầu nó một cái, cười hiền:

- Là thằng Phong, nó gọi cho mẹ, bảo mẹ sang trông con hộ nó để nó đi học!

Hạ Vy chép miệng cười:

- Úi giời, mẹ ơi con có còn là con nít đâu?

- Trong mắt của hai mẹ con vẫn mãi là trẻ con hiểu chưa?- Bà Nhân véo má nó cưng nựng

- Mà công nhận sao mà giờ nó chăm học ghê nhỉ?- Bà Hoàng quay sang nhìn bà Nhân đầy ấn ý

Bà Nhân đưa tay lên miệng cười:

- Hô hô, chắc là muốn thể hiện với vợ đấy mà!

Mặt nó ửng đỏ lên, nó liếc qua chuyện khác, quay sang Bạch Tuyết hỏi:

- Mà em không đi học sao?

Cô nghe vậy, chỉ lạnh lùng nói cho có lệ:

- Ừ.

- Cũng mới vừa kết thúc xong học kì I, em vào học lại chắc không sao đâu!- Nó cười hiền nhìn cô

- Ừ.- Cô không thèm nhìn nó đến một cái, chỉ bĩu môi gật đầu

- Cái con bé này, nói năng với chị gái mình mà “ừ” là sao?- Bà Hoàng gắt gỏng- Ô mà khoan đã, sao hai đứa con giống nhau ghê vậy? Rõ ràng lúc trước mẹ hỏi viện trưởng cô nhi viện thì bà ta bảo Hạ Vy con có mắt màu hồng tím mà!

Bà Nhân đưa mắt nhìn Hạ Vy, rồi lại nhìn sang Bạch Tuyết:

- Quả là giống thật! Giờ mới để ý!
- À... sự thật là...- Nó đưa tay lên tháo kính áp tròng ra, mỉm cười- Đúng là con có đôi ngươi màu hồng tím!
- À đúng rồi, lúc trước thằng Phong có nói con mang lens!- Bà Nhân gật gù hiểu chuyện

Bà Hoàng thắc mắc hỏi:

- Nhưng mà tại sao con phải mang lens?
- Nếu con không mang, mẹ phát hiện con không phải Bạch Tuyết thì phải làm sao?- Nó cười híp mắt
- Con bé này!- Cả hai người mẹ cùng đồng thanh
- À... mọi người ăn trái cây không để con gọt cho!- Nó tiến lại mở chiếc tủ lạnh nhỏ nhỏ kê sát góc tường lấy hoa quả ra đặt lên bàn
- Thôi để mẹ gọt cho!- Bà Hoàng nói với nó
- Để con gọt mà, có sao đâu! Con chỉ đau vùng đầu thôi, tay chân vẫn khỏe như thường mà mẹ!- Nó cười, cầm trái xoài lên và bắt đầu gọt

Bà Nhân vừa đọc tờ tạp chí để trên bàn, vừa hỏi:

- Thằng Phong có hay bắt nạt con không?
- Hìhì anh ấy không có đâu mẹ! Chỉ toàn có con mới ăn hiếp anh ấy thôi à!- Nó vừa gọt vừa tùm tùm cười

Bà Hoàng gõ nhẹ tay xuống bàn:

- Không phải chỉ có mình con thôi đâu! Cả hai mẹ con và ông bác sĩ ấy đều bắt nạt thằng Phong hết mà! Hê hê hê!

Hạ Vy ngừng gọt xoài, đôi mày phượng khẽ nhàu lại:

- Mẹ nhắc con mới nói, con bây giờ không muốn ở bệnh viện nữa đâu! Con chán ở đây lắm rồi! Con chỉ muốn được về nhà thôi!

Bà Nhân che miệng cười nha mồm:

- Thôi con cố gắng thêm chút nữa đi! Con ráng giả vờ mất trí nhớ một thời gian nữa để trêu thằng Phong chứ! Đã phóng lao thì phải theo lao thôi con à!
- Mà phải công nhận...- Bà Hoàng phì cười- Thằng Phong ngốc không thể nào ngốc hơn! Vợ mình giả vờ bị mất trí nhớ mà cũng không biết! Bị lừa mà cũng không nhận ra!

Nó đưa ngón cái lên tán thành câu nói của mẹ mình:

- Ngốc như chưa từng được khôn luôn ý!

Bà Nhân nhìn nó nháy mắt:

- Mà phải công nhận, tài diễn xuất của con thật...

“Bịch!” Bà Nhân đang nói cũng phải ngừng lại vì nghe thấy tiếng đồ vật rơi ngoài cửa chính. Cả bốn cặp mắt đổ dồn về phía người đang đứng trước cửa.

Nó tròn tròn mắt, buông dao, mấp máy:

- Anh...

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Cô Tiểu Thư Của Tôi (6)

Mọi người đều bất động khi thấy anh đứng trước cửa.

Anh... đã nghe thấy gì rồi sao?

Trái tim bốn người chợt đứng hình.

- Sao... anh lại ở đây?- Nó mím môi

- ...- Anh vẫn đứng đó, vẫn nhìn nó, nhưng tuyệt nhiên không mở miệng nói một lời nào

Nhận thấy sự “nguy hiểm”, bà Nhân nhanh nhẩu:

- Ahaha... Hai con ở đây nha, Phong con về rồi vậy chúng ta về nha!- Nói rồi bà kéo tay bà Hoàng đi ra ngoài cửa, bà Hoàng lại kéo tay Bạch Tuyết đi theo

Mọi người đã “chuồn” về hết. Vậy là chỉ có nó, đơn độc đối diện với “nguy hiểm”...

- Anh... anh...- Nó muốn nói nhưng không lên lời

- ...

- Giờ này anh phải ở trường chứ! Sao lại ở đây? Anh mới đi học được 30 phút thôi mà!

- Trường cho nghỉ.

- Vậy... anh có nghe thấy gì không?

- Từ đầu đến cuối.

- Anh có cảm nghĩ gì?- Nó đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, lùi nhanh về phía giường để tránh né ánh mắt hình viên đạn của ai kia

- Hóa ra em đang đóng kịch mất trí nhớ sao?- Anh nhanh chân tiến đến bên cạnh nó, lời nói hằn lên sự giận dữ

Nó gật đầu lia lịa:

- Chỉ... chỉ là em muốn trêu anh một chút thôi mà...- Nó đưa ánh mắt vô (số) tội nhìn anh

- Và em cho anh là đồ ngốc?

- Không phải đồ ngốc, là đồ-đại-ngốc!- Nó trả lời theo quán tính

Một giây im lặng.

Anh không nói gì, còn nó khóa chặt miệng.

Bây giờ, nó mới có đủ tỉnh táo và minh mẫn để nhận ra sự ngu dại trong lời nói mà nó đã buộc miệng thốt ra.

Lần này tiêu rồi!

Anh đập giường (không có bàn nên đập giường :3):

- Sao em có thể nhẫn tâm như vậy chứ? Anh cứ tưởng em bị mất trí nhớ thật! Bây giờ mới thấy mình ngu thật! Ai đòi lại có chuyện mất trí nhớ mà chỉ quên một người được cơ chứ! Ngày mai anh sẽ cho ông bác sĩ thú y kia một trận nên thân! Còn em, em có biết...

Anh đang nói chợt ngừng lại.

Anh không thể nói được.

Chính xác là... môi anh đang bị khóa chặt.

Đúng hơn là... nó đang hôn anh...

Hạ Vy rướn người lên, choàng hai tay qua cổ anh, đặt lên môi anh một nụ hôn nhẹ nhàng.

- Đây là em bồi thường thiệt hại lại cho anh, đồ ngốc!- Nó nháy mắt tinh nghịch

Anh vẫn ngây người. Một lúc sau, trên gương mặt anh tuần kia nở nụ cười ma mẫn:

- Nếu mà lúc nào em trêu anh em cũng bồi thường lại như vậy thì... em cứ trêu anh đi!

- Anh thật là...

- Mà em nói vậy thì tức là bây giờ em có thể xuất viện rồi sao?

- Ủ!- Nó định nằm xuống giường thì bị anh kéo tay ngồi lên lại

- Vậy thì về nhà thôi! Ở đây làm gì nữa! Chẳng phải em nói không thích ở đây à?

- Nhưng mà...- Nó ê chề nói

- Nhưng nhì gì nữa! Về thôi!- Nói rồi anh nhanh chóng tiến lại chiếc tủ lấy một bộ đồ ra đưa cho nó- Em mặc vào đi, anh sửa soạn đồ đạc rồi chúng ta về!

Thấy nó nhăn nhó không chịu cầm lấy bộ đồ anh đưa, anh nói thêm:

- Giờ muốn sao?

- Dạ vâng, thưa ông chồng khó tính!- Nó phụng phịu giật lấy bộ đồ rồi đi nhanh về phía phòng vệ sinh

Phong nhìn nó lắc đầu, khóe môi bỗng dưng nở một nụ cười nhẹ phơn phớt.

Anh đặt tất cả đồ đạc cần thiết vào bên trong chiếc vali nhỏ. Anh chuẩn bị xong xuôi rồi, thấy nó chưa ra, bèn ngồi đợi.

Nhưng...

1 phút... 5 phút... 10 phút... 20 phút... Đã ba mươi phút trôi qua cánh cửa phòng vệ sinh vẫn cứ im lìm chẳng động tĩnh gì. Anh đâm ra hơi lo lắng.

Anh đi lại, gõ cửa phòng vệ sinh.

- Hạ Vy, em làm gì trong đó mà lâu dữ vậy?

- ...

- Hạ Vy, em ở trong đó phải không?- Anh sốt ruột

- ...

- Hạ Vy, trả lời anh đi chứ!- Anh đập cửa ầm ầm

- ...

Anh không chịu nổi sự lo lắng, liền mở cửa phòng tắm bằng chìa khóa sơ cua trên ngăn tủ.

Cánh cửa được anh kéo ra mạnh bạo. Anh định chạy vô trong thì bỗng nghe tiếng “rầm” và cảm nhận được vật gì đó đang đè trên chân anh.

Anh theo phản xạ lập tức cúi xuống nhìn.

Ôi chúa ơi, là Hạ Vy! Cô ấy còn đang ngủ nữa chứ!

Hèn gì... gọi mãi không thấy ai mở cửa!

Anh ngồi xuống, tay vỗ vào má nó, hét thật to:

- HẠ VY!!!

Một cô y tá đi ngang qua nghe thấy tiếng hét liền mở cửa phòng định đi vào liền thấy cảnh tượng... “ngộ nghĩnh” này.

- Có chuyện gì... vậy?- Cô y tá từ hốt hoảng sốt sáng chuyển sang ngạc nhiên, rồi chạy vọt ra ngoài- A tôi không thấy gì hết, không thấy gì hết!

Anh ngó người, cô y tá đó trong đầu đang suy nghĩ gì vậy?

Hạ Vy nghe thấy tiếng gọi mình liền bật dậy, dụi dụi hai mắt, ngây thơ vô tội nhìn anh:

- Có chuyện gì vậy?

Nhìn thấy vẻ ngái ngủ của nó, anh cảm thấy hơi nghi ngờ:

- Em đã ngủ trong đó sao?

- Hơ hơ... Oáp... Đâu có!- Nó đưa tay lên che cái ngáp dài của mình

- Vậy mà bảo là không có! Thôi chúng ta đi về thôi!

Nó nhìn anh, mắt long lanh lóng lánh:

- Anh à... Chiều rồi đi về được không?

- Không là không!

- Chồng yêu à... Vì em lần này đi!

- Em có nói gì anh cũng không đồng ý đâu! Chúng ta đi!- Anh kéo tay nó cùng chiếc vali ra ngoài

Nó bị anh kéo đi, rất rất khó chịu, nhưng không biết phải làm sao.

Hạ Vy nhắm tịt mắt, tập trung hết tất cả các chất xám có trong đầu để nghĩ cách tẩu thoát.

“Có rồi!” Đôi mắt nó chợt mở ra, đôi môi khẽ nhếch lên đầy ẩn ý.

Nó ngồi phịch xuống đất, ôm chân rên rĩ:

- A! Đau chân quá! Em không đi nổi nữa rồi!

Anh lo lắng ngồi xuống xoa xoa chân nó:

- Có sao không?

- Em đau quá! Hay... chúng ta về phòng lại đi anh!

Anh lắc đầu:

- Không! Anh công em!

“Sao anh lại có thể ngoan cố đến như vậy chứ?” Nó bực dọc thầm nghĩ

Nhưng nói gì thì nói, nó đành nghe theo lời của Phong thôi, ngoan ngoãn ngồi yên trên lưng anh để cõng về.

- Em bao nhiêu kí vậy?- Anh mò hời dầm dìa, cắn chặt răng nói

- 50 kí chứ mấy!- Nó đang lim dim định tranh thủ ngủ trên lưng anh thì nghe hỏi nên cứ nửa tỉnh nửa mơ mà trả lời

- Sao có 50 kí mà nặng vậy?- Anh hỏi tiếp

- Có nặng đâu anh...

- Anh cứ ngỡ em là con voi!- Anh tặc lưỡi

- Ủ... Khò khò khò...

- Em ngủ rồi à?

- ...

- Sao dễ ngủ vậy? Đúng là...

Phong không buồn nói tiếp, chỉ lẳng lặng mỉm cười cõng nó đi về nhà. Đáng lẽ anh sẽ gọi bác tài xế đến đón nhưng bây giờ, anh chỉ muốn tự mình cõng nó về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Điều kiện

Anh công nó về đến nhà cũng vừa lúc nó thức dậy.

- Oáp!- Nó vừa ngáp vừa đưa tay lên che miệng- Chúng ta về nhà rồi sao? Nhanh ghê ta?

Anh vừa vào nhà đã nói lỏng tay, thả ngay nó rơi phịch xuống đất:

- Nhanh gì mà nhanh! Em có thấy ai công một con heo mà đi nhanh được không?- Phong lấy tay lau mồ hôi trên trán

Hạ Vy leo lên ghế sofa, uể oải vươn vai, rồi nằm ườn xuống ghế.

- Đói... Đói...- Nó vừa xoa bụng vừa rên rỉ, cố ý để cho anh nghe thấy

Phong biết tông ý đồ của cô nàng này là gì, anh chỉ lắc đầu rồi dừng đứng bước đi, thẳng hướng cầu thang, như không nghe thấy điều gì.

Bước chân anh vừa chạm vào bậc thang thứ nhất đã nghe thấy tiếng nó cáu kình:

- Này! Thấy em đói mà sao anh hờ hững thế?- Mặt nó nhăn nhó như khi đột, đập chân thùm thụp vào thành ghế

Anh khẽ cười nhẹ, quay sang nhìn nó:

- Thế giờ anh phải làm gì bây giờ? Hay anh nhét vào họng em mấy viên thuốc ngủ cho em ngủ nhé! Ngủ rồi thì quên đói liền à!- Giọng anh có chút đùa cợt khiến nó đã tức nay lại càng tức hơn

Hạ Vy ngồi bật dậy, tỉnh cả ngủ, ném cái gối tựa về phía anh, giận dữ:

- Ăn nói với em mà thô thiển như vậy á?

Phong xoay người né cái gối “trời giáng”, tí tởn cười:

- Hê hê. Xí huyệt! Em ném tệ quá!

- Nghiêm túc chút đi! Em không giận mà!- Nó phụng phịu

Anh cười mắt một lúc lâu, rồi mới hạ giọng:

- Thôi được rồi, thôi được rồi. Anh nghiêm túc! E hèm...- Anh chỉnh lại giọng nói- Chứ em không còn nhớ lúc trước em đã nói gì với anh khi già vò bị mất trí à?

Nó nhìn anh, hồi tưởng lại.

Anh thấy vậy liền nói tiếp:

- Ai là người đã nói anh là đồ vô duyên, rồi lại còn hỏi ba mẹ tên biến thái này là ai, chẳng những thế còn đuổi anh ra ngoài, bảo là “Người lạ không cho vào!” nữa chứ! Còn anh chỉ mới nói với em như vậy thôi mà em đã như vậy rồi...

Hạ Vy chép miệng, đúng là giờ nhớ lại lúc đó anh cũng tội nghiệp thiệt.

Nhưng mà bây giờ nó đang đói, đói lắm, dẹp hết, không suy nghĩ gì sất, phải làm ông già cọc cằn kia nguôi cơn giận họa may mới được bữa ăn thôi.

Nó lững thững bước đến bên anh, nói bằng giọng hết sức nhẹ nhàng:

- Anh à... Chuyện lúc đó như em đã nói chỉ là muốn trêu anh một chút thôi mà! Bỏ qua đi anh! Em biết anh rộng lượng lắm mà!- Nó chạy tọt ra đằng sau nắn nắn vai anh, ra chiều nài nỉ lắm- Với lại con người ta sống là nhìn về tương lai chứ ai lại sẫm soi quá khứ chỉ cho nhọc người anh! Bây giờ em đói rồi, anh đi nấu gì đó cho em ăn nha, nha!

Hạ Vy chớp chớp mắt liên tục, đôi môi cô nở nụ cười khả ái nhất có thể để van nài anh. Thấy anh vẫn nhìn chăm chăm nó mà không thèm mở miệng lấy một lần, nó bắt đầu cảm thấy mất kiên nhẫn. Hạ Vy đưa tay đấm lưng cho Phong, luôn miệng năn nỉ:

- Thành Phong à, anh đẹp trai tốt bụng như vậy, chắc hẳn sẽ không từ chối nấu gì đó cho em ăn chứ?

Anh xoay người lại, khoanh tay ngang ngực, nghiêng đầu nhìn nó:

- Vậy sao em không tự đi nấu đi?

- Anh có muốn hôm nay là ngày giỗ của cái phòng bếp không?- Nó thôi đấm lưng cho anh, hai tay cho ra sau lưng, khó chịu nói

- Tất nhiên là không!

- Đó là lý do tại sao em không vào bếp! Anh nấu giúp em đi mà! Em đói on anh cả đời! Em đói quá rồi!

- Có điều kiện!- Anh nhếch môi cười ranh mãnh

- Điều kiện gì nữa? Bộ nấu cho em bữa ăn thôi mà cũng cần điều kiện à?

- Em thấy có ai cho không cái gì chưa?- Anh hất cằm lên nhìn nó

Hạ Vy chán ghét nhất cái loại người cứ hễ huênh hoang một chút là lại hất cằm hất mặt lên ra oai, nó nhanh chóng đẩy mạnh cằm anh xuống, véo má anh thật đau, khẽ hăm hực:

- Điều kiện gì?

- Cái này thì anh chưa nghĩ ra, đợi anh nghĩ ra cái gì thật hay ho rồi anh nói cho em biết!- Anh giả ngây giả ngô nhún vai

Nó chống nạnh, nói mà cứ như hét vào mặt anh:

- Miễn là cái điều kiện quái quỷ ấy không có biến thái và quá đáng thì em sẽ chấp nhận hết! Còn bây giờ thì...- Nó đang nói chột ngắt quãng, khẽ kiễng chân lên, khoảng cách gương mặt giữa hai người càng ngày càng gần. Phong nghĩ Hạ Vy sắp hôn mình nên anh nhanh chóng nhắm mắt lại, trong lòng thầm hí hửng vui mừng. Nhưng... đó chỉ là suy nghĩ của anh thôi, sự thật luôn lắm phũ phàng. Nó nắm lấy tóc của anh và kéo anh đi về phía phòng bếp- Còn bây giờ thì nấu đồ ăn cho em!

Nó kéo tóc anh phi thẳng vào bếp làm cho anh đau điếng đến phát khóc. Khi nó vừa thả tay ra cũng là lúc anh thấy dưới đất một vài sợi tóc ngắn của mình nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đáp xuống.

- Hạ Vy, em nở lòng nào lại bứt tóc anh như vậy?- Phong run run cầm mấy sợi tóc còn con của mình giơ ra trước mặt nó, đầy đau thương- Anh không muốn dùng thuốc mọc tóc đâu nha!

- Xi... Tường gì...- Nó đưa tay nhỏ một sợi tóc của mình rồi chìa ra- Đây nè, một sợi tóc của em bằng mười sợi của anh ghép lại đó! Mất có mấy sợi thôi làm gì ghê vậy? Nếu cần em chờ anh đi nối tóc!

Anh phẩy tay:

- Thôi bỏ đi, nhắc lại làm chi cho thêm đau lòng! Mà em vào đây làm gì?

Nó thùng thảng kéo ghế ngồi vào bàn ăn, thân nhiên rót nước lọc ra cốc mà uống:

- Phải canh chừng anh! Anh mà cho vào đồ ăn vài liều thuốc độc thì coi như đời em đi tong!

Phong thấy vậy liền giả vờ giận dỗi:

- Nếu không tin tưởng anh thì thôi vậy, em tự đi mà nấu!

- Ái ái em đùa em đùa thôi! Anh lại nấu đi, em lên xem tivi vậy!- Nó chớp lấy cánh tay anh lôi vào trong bếp lại và bỏ ra phòng khách

Nó chán chường cầm lấy cái điều khiển tivi, cứ bật sang kênh này rồi nhảy qua kênh kia, rốt cuộc vẫn chưa biết nên xem kênh nào. Bởi vì... giờ này toàn thời sự với phim điện ảnh, chưa có phát sóng hoạt hình.

Hạ Vy chán nản ngáp một cái thật dài, rồi nằm uòn ra ghế sofa, định tranh thủ lúc anh đang nấu ăn để chớp mắt tí. Ai ngờ nó vừa mới lịm dim thì...

- Hạ Vy, có đồ ăn rồi nè! Em ăn nhanh kẻo nguội mất ngon!- Tiếng Thành Phong oang oang vang lên phá hỏng giấc ngủ của nó

Nó ưỡn oải mở hai mí mắt ra một cách nặng nề, nhìn cái con người vừa bê một bát gì đó lên, khói bốc nghi ngút. Nấu cơm nhanh đến vậy sao trời?

Khoan đã, cái mùi này, quen quen...

Chẳng lẽ là...

Ngay lập tức Hạ Vy ngồi phắt dậy, trố mắt nhìn chăm chăm vào cái bát anh vừa đặt lên bàn, nhăn mặt:

- Sao lại là mì gói? Em bảo anh nấu cơm cho em ăn mà! Nếu biết vậy em nhờ anh làm gì?

- Ô ô anh chỉ nghe em nói làm cái gì đó cho em ăn thôi chứ em có nói nấu cơm cho em ăn đâu? Thôi ăn đi, anh nấu rồi mà, công sức của anh đó!- Anh đưa tay ra hiệu bảo nó ăn bát mì nóng hổi

- Ôi giỏi ơi!- Nó nào nuốt nhìn bát mì, cầm đũa muống lên và bắt đầu ăn. Lâu rồi không ăn lại mì gói, cũng không tệ.

Anh nhìn nó ăn mà chột phì cười, rồi nói:

- Em sẽ thực hiện điều kiện anh đưa ra chứ?

- Điều kiện gì?- Nó không thèm ngược mặt lên nhìn anh mà vẫn chăm chú ăn

- Đi công viên với anh!- Phong nhỏ nhẹ nói

"Phụt!"

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Công viên tình yêu

“Phụt!” Hạ Vy không kiềm chế được liền phun một mạch hết thấy những gì trong miệng ra sau khi nghe Phong nói... và đích đến chính là mặt anh...

- Cái gì đây? Gớm quá!- Anh chạy xuống phòng vệ sinh lau mặt mà lòng không khỏi ám ức. Được rồi, mới nghe anh nói đi chơi thôi mà đã phun nguyên một tràng như vậy, thật không thể chịu nổi mà, phải nghỉ thêm cách trừng phạt mới được.

Nó lau lau chùi chùi quanh miệng, Phong thật mờ ám, một người như vậy sao có thể rủ người khác đi chơi công viên chứ, chắc chắn có âm mưu gì rồi đây. Phải đề phòng, phải cảnh giác, anh ấy cũng có thể là rất biến thái, một con sói biến thái dâm dục đối với con cừu non ngây ngô chẳng hạn.

Thấy anh bước lên với vẻ mặt không thể hậm hực hơn, nhìn cái mặt anh mà nó thực sự rất rất muốn cười.

- Hahaha!- Hạ Vy ôm bụng cười sặc sụa- Mặt anh buồn cười quá đi!

Anh ngồi xuống ghế, tiện tay đập luôn cái bàn:

- Là ai đã làm anh ra thế này mà còn cười được hả?

Nó lấy lại tác phong nghiêm chỉnh, nói:

- Tại em thấy thật bất thường, anh như vậy mà cũng thích đi công viên sao?

- Có quy định gì cấm con trai đi chơi công viên không?

- Ồ... không.

- Bởi vậy... mắc gì ngu chi không đi chơi! Đang có dịp vui mà!

- Chẹp...- Nó lắc đầu nhìn anh

- Còn nữa, bắt đầu từ bây giờ, em phải gọi anh là anh yêu mười lần một ngày, sáng trưa chiều tối và kể cả khuya đều phải chúc anh vui vẻ. Không được cãi lời anh!

- Cái gì? Tại sao em phải làm như vậy?

Phong dùng hai tay véo hai má nó:

- Vậy thì anh phun vào mặt em một bãi khó coi, chúng ta huề nhé!

- Úi úi, bỏ tay ra! Đau! Thôi được rồi em đồng ý!- Nó dùng tay xoa hai má mình, dè dặt nói

- Tốt tốt! Hê hê hê!

- Bà có chắc là chúng ta có thể vào trong lúc đầu sôi lửa bỏng như thế này không đấy?- Ông Nhân lay lay vai vợ mình

- Để tôi nghe ngóng tình hình đã...

Hiện tại là, hai cặp đôi phụ huynh lớn tuổi cùng Bạch Tuyết đang lăm le sợ sệt đứng ngoài cửa phòng bệnh của Hạ Vy, ai cũng không dám mở cửa vào. Nói đúng ra lúc này chỉ có hai cặp đôi kia là hồi hộp thôi, còn Bạch Tuyết vẫn rất thờ ơ không có biểu hiện gì. Lý do là vì họ sợ trận lôi đình của Thành Phong sẽ ập đến khi đã biết mọi chuyện cho nên mới rình mò ảm đạm như vậy.

Bà Nhân nhẹ nhàng mở cửa không một tiếng động, ló đầu vào bên trong nhìn.

- Sao im lặng quá vậy?- Bà Nhân khó hiểu

- Đáng lẽ giờ này thằng Phong nó phải đang trách móc con Vy chứ!- Bà Hoàng cũng nhanh chóng nhướn người vô tình

- Đâu, đâu?- Ông Hoàng nhìn quanh trong phòng

- Sao lại không có chút tiếng động vậy cả?- Ông Nhân cũng theo trào lưu mà tí tởn ngó vô

Cùng lúc đó, một cô y tá từ trong phòng đi ra (vì giường bệnh nằm khuất sau phòng vệ sinh nên mọi người không nghĩ là trong phòng không còn ai hết), trên tay còn cầm xấp ga trải giường. Cô y tá hết sức ngạc nhiên khi thấy cảnh tượng này: cánh cửa mở hờ, bốn cái đầu già chát, khuôn mặt còn đầy nếp nhăn nữa, có vẻ đều là người có tuổi, đang ló ra nhìn.

Chuyện gì đang xảy ra vậy trời...?

Còn bốn vị phụ huynh kia nhìn thấy cô y tá tá hỏa đến mức ngã nhào lên nhau.

- Ahaha, cô y tá à, cô làm gì ở đây vậy?- Ông Hoàng lồm cồm đứng dậy, gỡ đầu gỡ tai hỏi

Cô y tá kia vẫn chưa hết ngạc nhiên, lắp bắp:

- Dạ... dạ... tôi qua trải ga giường mới và dọn dẹp lại phòng. Bệnh nhân phòng này vừa mới xuất viện.

- Cái gì???

Công viên Ily-on

Hạ Vy khệ nệ vác một mớ túi xách linh tinh hai bên tay, trong khi ai kia vẫn đang thung thăng thản nhiên bắt chéo tay sau đầu mà đi, không phải mang gì cả.

- Đi công viên thôi mà làm như đi picnic vậy? Nào là trái cây, bánh kẹo, nào là nước uống đủ thứ!- Nó uất ức vì phải xách vác nặng nhọc

Anh ngoài đầu lại nhìn:

- Không nói nhiều, cứ vác đi. Đây là hình phạt của em vì đã lừa anh là em mất trí nhớ!

- Cái gì?- Nó chạy vọt lên chắn ngang đường trước anh- Không phải em đã hô... đã kiss anh rồi sao?- Đang ở nơi đông người nên nó phải dùng tiếng Anh nói cho tế nhị

- Ô hay, chỉ có kiss thôi vẫn chưa đủ đâu! Thôi không nói nữa, lo mà xách đi!

- Em không muốn làm ô sin bắt đực đĩ...- Nó thều thào

Phong không thèm để ý đến sắc mặt tiều tụy của nó vào lúc này, chỉ biết trên gương mặt anh giờ đang nở một nụ cười rất... hiếm.

Anh đi đến một quầy hàng bán nước giải khát. Nó cũng lúi húi chạy theo, cứ tưởng anh sẽ mua cho chai nước uống, ai ngờ...

- Cô ơi, cháu có ít quà muốn biếu, cô nhận giùm cháu!- Anh cầm lấy mấy chai nước uống trên tay nó, đưa sang cho bà bán hàng

Trong khi nó nghech mặt ra nhìn thì bà ta đã nhanh nhẩu nhận lấy mấy chai nước từ anh, luôn miệng:

- Cháu tốt quá! Đây là người giúp việc nhà cháu sao? Con bé giỏi quá! Mang vậy mà cũng không biết mệt! Mà cháu là...

- Cháu là Thành Phong ạ. Thôi chào cô cháu đi!

Phong bước đi, mặc cho Hạ Vy thần thờ.

Nó chạy đến đứng trước mặt anh, thở hồng hộc vì mệt, hậm hực:

- Này, mang mớ đồ công kênh này chỉ để tặng mấy bà bán hàng thôi à?

- Ủ.- Anh gạt nó qua một bên và đi tiếp

Nó lại chạy đến đứng trước dang hai tay chặn đường anh, rồi nhanh chóng thả đồng hồ trên tay mình qua phía anh:

- Vậy thì tự mà cầm lấy!

Nhưng mà... có một điều cần đề cập đến thật chi tiết. Trong lúc Hạ Vy đưa đồng hồ linh kinh trên tay sang phía Phong thì anh đã nhanh tay kéo nó khiến nó ngã nhào vào lòng anh. Những túi đồ cũng theo đà mà rơi phịch xuống chân hai người.

- Anh làm cái trò quỷ gì vậy? - Nó dùng hai tay chống vào ngực anh đẩy ra, nhưng anh lại càng ôm chặt nó hơn

- Em nghĩ xem, anh đang định làm gì? - Giọng nói Phong có phần thật ma mĩnh, đôi mi mắt lại hơi sụp xuống, khóe môi bất giác nhếch lên nhẹ

Thật là một mỹ nam...

Đến bây giờ, chính nó còn bị khuất phục bởi vẻ đẹp của anh...

Hạ Vy nhắm mắt lại, Phong càng ngày càng tiến sát lại mặt nó. Nó cảm nhận được những hơi thở nóng phả ra từ anh, đôi má nó chợt ửng đỏ lên.

10 cm... 9 cm... 8 cm... 5 cm... 2 cm...

Khoảng cách giữa hai gương mặt, chỉ còn vón vẹn 1 cm...

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Thua keo này ta bày keo khác

10 cm... 9 cm... 8 cm... 5 cm... 2 cm...

Khoảng cách giữa hai gương mặt, chỉ còn vón vẹn 1 cm...

Giây phút quyết định...

"Tít... tít... tít..." Chuông điện thoại Phong bỗng reo lên ngay cái khoảnh khắc quan trọng này

Anh giật bắn người, tại sao ông trời lại thích trêu ngươi như vậy chứ...

Thấy anh nhăn nhó mặt mày, Hạ Vy bỗng cảm thấy buồn cười, buột miệng thốt lên:

- Vỡ mộng rồi à? - Nói xong nó không kiềm chế được liền ôm bụng cười sặc sụa

- Không lo! Thua keo này ta bày keo khác! - Anh hậm hực, rồi cũng nghe máy

"A lô!" Giọng nói có pha chút tức giận

"Sao con bắt máy lâu thế? Hạ Vy mất tích rồi kìa? Có phải con đã làm gì nó nên nó mới bỏ đi đúng không? Con đã mắng nhiếc nó đúng không? Nó đi đâu con có biết không hả?..." Bà Nhân lo lắng cho nó đến mức hỏi han liên tục không để cho anh kịp trả lời

"Mẹ, stop! Từ từ nghe con nói đã!" Anh choáng váng, hỏi gì nhiều thế không biết

"Giờ này mà còn từ từ gì nữa? Con Hạ Vy mất tích rồi! Vợ con mất tích rồi mà còn từ từ tồn được à?" Bà giận dữ

"Mẹ!!! Sự thật là... con với cô ấy đang đi chơi công viên!"

"Ờ thì kệ đi! Ý mẹ đang nói là... Cái gì??? Đi chơi công viên???" Bà Nhân quá khích nên vô tình hét to lên

"Có gì đâu mà mẹ hét lên ghê thế? Suýt thùng màng nhĩ con rồi này!"

"Hê hê! Đạo này cũng mơ mộng ghê nhỉ? Đi công viên với vợ cơ đấy!" Bà Nhân cười nửa miệng đầy ẩn ý

Mặt anh bỗng đỏ bừng vì câu nói của mẹ, khó chịu nói vào điện thoại:

“Là cô ấy đòi đi chơi nên con mới nuông chiều dẫn đi! Không phải con chủ động!”

“Mẹ ơi là anh ấy ép con đi đó mẹ!” Hạ Vy ngồi bên cạnh nghe thấy ai kia nói láo “đổ thừa” cho mình liền cãi cối

“Ô hô hô hô, mọi người đã nghe thấy cả rồi chứ? Thăng Phong nó dắt con Vy đi chơi công viên kia!”

Anh mới ngộ ra một điều, hình như bà mẹ dẫu yêu của mình đang bật loa ngoài.

“Mẹ, mẹ, mẹ bật loa ngoài sao?” Phong hốt hoảng, lần này là được một tràng bẽ mặt rồi. Anh đưa mắt sắc lạnh nhìn nó. Nó chỉ cười cười như đang chọc tức anh thêm.

“Hê hê mẹ không có ý! Xin lỗi con nha!” Bà Nhân vẫn giọng cười đùa cợt như vậy, như “thêm dầu vào lửa”

“Thôi, con cúp máy đây! Nói chuyện với mẹ chỉ tỏ tức thôi ruột!”

“Đùa, đùa, mẹ đùa mà! Nếu con Hạ Vy về rồi thì bây giờ con chở nó về nhà lại đi, chúng ta gặp nhau ở nhà con!” Bà Nhân nghe con mình nói vậy mới nhận ra anh đang tức giận thật nên phải cố gắng nghiêm túc

“Làm gì?” Anh ngờ vực

“Bàn bạc một chuyện quan trọng! Thôi không nói nữa, điện thoại mẹ sắp hết tiền rồi, bye con!” Nói đoạn bà nhanh chóng gác máy

Anh đột nhiên thờ dài không rõ nguyên do.

- Có chuyện gì sao?- Nó thấy vẻ mặt anh hơi khác lạ liền hỏi

- Chúng ta về!- Anh kéo tay nó về phía cổng chính

- Hừm? Sao lại về? Chưa chơi gì hết mà!- Nó nhúm mày

- Về! Ba mẹ đang đợi!- Anh vẫn không buồn quay mặt lại nhìn nó một cái

Nó lè lưỡi:

- Xí... Làm gì mà không thèm nhìn em lấy một cái vậy?

Anh đang đi bỗng đứng khựng lại làm nó va đầu vào tấm lưng rắn chắc của anh mà không khỏi rên rì. Anh quay đầu lại nhìn nó:

- Lúc nãy ai đã tài lanh nói cho ba mẹ là em bị anh bắt đi?- Anh lườm

- Đúng rồi mà! Anh đã bắt em đi chứ em đâu có muốn!- Nó mè nheo

- Gì??? Là em thực hiện điều kiện anh đưa ra mà!- Anh nhăn mặt

- Có mỗi tô mì cũng làm quá lên...- Nó lăm bằm

- Cái gì? Nhắc lại nghe coi!- Anh véo má nó

- Á á á! Thôi chúng ta về thôi anh yêu ơi! Ba mẹ ở nhà đợi kìa anh yêu ơi! Anh yêu ơi tha cho em đi anh yêu ơi! Anh yêu ơi bỏ tay ra hộ em đi anh yêu ơi! Anh yêu ơi...- Nó đau quá liền tía lía cái mồm để giúp cái thân, phải dùng chiêu “Anh yêu ơi” để hạ tên này mới ổn

Có vẻ, chiều này chất lượng uy tín lắm à!

Có hiệu nghiệm rồi...

Phong nhếch môi cười nhẹ rồi thả tay ra, rồi lại kéo tay nó đi.

Vì lúc tới đây muốn hành hạ Hạ Vy nên Phong nhất quyết không thuê taxi hay đi xe hơi, cho nên bây giờ cũng phải cuốc bộ về nhà.

Đi được một quãng, mỗi chân quá, không chịu được nữa, nó bắt đầu nhí nhèo cả buổi:

- Anh ơi... em mỏi chân quá...

- Anh ơi... em không đi được nữa rồi...

- Anh ơi...

Dù nó có í ới như thế nào, anh tuyệt nhiên vẫn không hề quan tâm đến ý.

- ANH YÊU OI!!!- Quả là thượng sách, biết vậy ngay từ đầu áp dụng chiêu thức này cho lẹ cho rồi

- Gì?- Ngay tức khắc anh quay đầu lại nhìn

- Đau chân quá! Anh ơi anh công em nha!- Nó nài nỉ

- Không!

- Đau chân quá anh yêu ơi công em nha anh yêu!- Nó nói như hét lên

Anh cười nửa miệng rồi nhanh chóng ngồi khụy xuống để nó trèo lên lưng.

Nó rất tâm đắc với chiêu “Anh yêu ơi” của mình. Thôi thì từ đây ta xài chiêu này cho đỡ phí sức, khỏi tốn nhiều mồ hôi nước bọt, lại còn rất rất linh nghiệm.

Anh hí hục công nó về đến nhà cũng là lúc hai chiếc xe con Audi và BMW đỗ xích trước cổng.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Bàn bạc

- Mời hai ba hai mẹ uống nước!- Thành Phong và Hạ Vy chia nhau rót nước mời các bậc phụ huynh lớn tuổi

Bà Nhân vẫn thích châm chọc như thường ngày, vừa hớp một ngụm nước, đã cười gian nhìn anh và nó:

- Hôm nay đôi bạn trẻ của chúng ta lãng mạn tình tứ phết! Nào là đi chơi công viên Tình Yêu, lại còn công nhau đi về nữa chứ! Thật là... đến cả hai bà già này sống đến từng ấy tuổi mà vẫn chưa được hai ông già kia công đến một lần! Thật ghen tị với tụi con quá đi nha!

Phong ngượng chín mặt, lấp liếm:

- Mẹ này, công viên Tình Yêu cái gì chứ! Là công viên Ily-on!

Hạ Vy ngồi cạnh cũng hòa theo:

- Đúng đúng! Là Ily-on!- Nó gật đầu lia lịa

- Mọi người này, Ily có phải viết tắt của I love you không?- Bà Nhân quay sang hỏi “bị vị tôn giả”

Cả bốn cái đầu hai thứ tóc, đồng loạt gật mạnh.

Thấy tình thế hiểm hóc, anh liền cãi:

- Thế “on” là để cảnh à? Phải có ý nghĩa gì chứ!

Bà Nhân tỉnh bơ nói tiếp:

- Chắc người đặt tên lại vẽ chuyện đấy mà! Người ta chỉ quan tâm về đầu thôi, về sau “game over” đi!

Hạ Vy lăm lét nhìn sang Phong. Anh đang cố vận nát óc nghĩ ra cái gì để cãi xối lại, mồ hôi rơi rơi ướt cả mấy sợi tóc mai. Tình thế xem ra bức bách quá rồi, bên phe già tuổi kia có vẻ lạnh lợi hơn, đội trẻ này còn chưa nếm sự đời, mồm miệng thua kém nhiều. Có vẻ đánh trống lảng là cao kiến trong tình huống này rồi.

- À... mẹ này... Bạch Tuyết không đi cùng sao?- Hạ Vy đổi chủ đề

Bà Hoàng như sực nhớ ra điều gì, đáp:

- Ủ! Nó bảo hơi mệt nên về nhà trước rồi!

Thành Phong có vẻ chưa nguôi ngoai hờn dỗi, nhăn nhó như khi đột:

- Mọi người gọi chúng con về bảo có việc quan trọng mà! Sao chúng con về rồi mà không nói không rằng gì hết vậy?

Ông Nhân ho mấy tiếng, rồi cũng nói:

- À... chúng ta quyết định sẽ tổ chức đám cưới lại cho con và Hạ Vy.

- Tiện thể giới thiệu với công chúng và báo chí Hạ Vy chính là đại tiểu thư tập đoàn Hoàng gia luôn một thể!- Ông Hoàng nói thêm

- Sao ạ?- Thành Phong và Hạ Vy cùng thốt lên, hình như vẫn chưa hiểu rõ ý

Bà Hoàng chỉnh lại giọng, rồi nói:

- Bây giờ trên mặt pháp lý, con với Bạch Tuyết mới là vợ chồng, còn Hạ Vy chỉ như người dung nước lã. Tổ chức đám cưới lần này, là thông báo hủy hôn ước giữa con và Bạch Tuyết, tuyên bố một cuộc hôn nhân mới, cũng như công khai với công chúng Hạ Vy con chính là đại tiểu thư, là chị gái song sinh của Bạch Tuyết bị thất lạc bao lâu nay!

Bà Nhân nghiêm túc hẳn lên:

- Đúng vậy! Đám cưới lần này là rất cần thiết, không thể không tổ chức!

Hạ Vy đến bây giờ mới lên tiếng:

- Ba mẹ, tụi con chỉ mới kết thúc học kì I thôi mà... Vẫn còn trong năm học sao có thể...

- Cô ấy nói phải. Thực lòng con cũng muốn nhưng để sang hè rồi tổ chức không được à ba mẹ?

Ông Hoàng lắc đầu:

- Không được đâu con! Trong tháng này phải tổ chức thôi! Hạ Vy và Bạch Tuyết đều phải đi học, không lẽ cả hai đều chung một tên mà đến trường?

- Phải làm giấy tờ thủ tục hồ sơ lại cho Hạ Vy. Con bây giờ không còn là Lâm Hạ Vy nữa, mà là Hoàng Hạ Vy, cho nên tất cả hồ sơ đều phải chỉnh sửa lại.- Bà Hoàng đồng tình

Hạ Vy gật gù:

- Chắc phải vậy thôi...

- Nhưng bao giờ sẽ tổ chức vậy ba mẹ?- Thành Phong hỏi

- Cuối tháng này!

Thấy lon bia ai uống xong vứt bừa bãi trên vỉa hè, Hạ Vy tiện chân đá mạnh cái lon bia xấu số sang một bên. Nó vì không muốn nghe các vị phụ huynh và anh chàng chồng của mình hàn thuyên ba cái chuyện luật pháp pháp phức tạp rắc rối gì đó nên viện cớ sang nhà chơi với Bạch Tuyết để đỡ chán. Ban nãy ngồi nhìn năm con người cứ nói chuyện với nhau, không biết nó đã ngập ngừng ngập dài hết bao nhiêu lần. Cho nên, tới chơi với em gái mình vẫn là vui nhất.

Hạ Vy không thích không khí ngột ngạt trên xe hơi nữa. Lúc nó mới lên thành phố, nó thích đi xe, phải nói là rất thích. Nhưng giờ đi quen rồi, sinh ra chán ngán, nên hôm nay được dịp cuộc bộ cho khỏe người.

Tiết trời đông lạnh lạnh sắp chuyển sang xuân có mang sắc màu tươi sáng hơn hẳn. Những cơn gió bắc bắt chợt ủa về làm nó không khỏi rung mình, vài chiếc lá trên đường bị gió thổi bay ra xa. Những tia nắng vẫn không đủ ấm áp để xoa dịu cái rét, tuy nhiên nhiệt độ hôm nay đã nhỉnh hơn một chút, cũng không đến nỗi làm nó tê cóng chân tay. Trên cành cây, những chồi lá chúm chím mới mọc như đang báo hiệu một mùa xuân rộn rã náo nhiệt sắp tràn về nơi phố thị.

Đột nhiên, nó chợt nghĩ mình nên thông báo trước cho Bạch Tuyết biết mình sắp đến.

“A lô, ai đấy?” Đầu dây bên kia sau một hồi lâu cũng bắt máy

“Bạch Tuyết, là chị, Hạ Vy đây!” Nó trả lời

“Chị gọi tôi có việc gì?” Giọng nói không có chút gì là tôn trọng kiêu ngạo người cùng đối thoại, lạnh lùng vang lên

“Chị sắp qua nhà em.”

“Làm gì chứ?” Bên kia bỗng cáu lên khó chịu

“Ừ thì... chị muốn sang chơi với em không được à?”

“Có cần thế không? Bộ chị không có nhà chắc!”

“Thôi mà... cho chị vô chơi với em đi... Một chút thôi... nha!” Nó nài nỉ

“Tôi chúa ghét kiểu nhí nheo mè nheo như vậy! Thôi được rồi, qua đi!” Nói xong, cô không đợi cho Hạ Vy nói thêm lời nào, nhanh chóng gác máy.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Cái tát dành cho em gái

Hạ Vy đã đến biệt thự Hoàng gia rồi, nhưng chân chừ mãi không biết có nên nhấn chuông hay không. Nó do dự, nó đắn đo, em gái nó có về không vui khi nó đến chơi...

Hay là thôi vậy...

Hạ Vy đưa mắt nhìn một lượt căn biệt thự trước mặt, rồi xoay người, đôi chân như chuẩn bị bước đi...

- Sao lại không vào?- Từ trong nhà, Bạch Tuyết nhàn nhã bước ra, trên tay còn nâng tách cà phê phở khói- Hay chị muốn tôi ra đây khoanh tay mời mới vô?

Hạ Vy lúng túng, mỉm cười cho qua:

- À... chị xin lỗi, chị không có ý vậy. Chị sợ sẽ làm phiền em!

Cô nhếch môi khinh khỉnh:

- Thôi đừng vờ vịt ngây thơ hiền lành nữa, ở đây chỉ có tôi và chị thôi. Dù cái đuôi cáo của chị có lòi ra đi chăng nữa, cũng chả có ai mà chị phải sợ?

Nó thoáng buồn, nhưng rồi cũng cố vui vẻ, cười nói:

- Em mở cổng cho chị đi chứ! Không lẽ để chị ngoài này vậy à?

Bạch Tuyết đưa mắt nhìn không có chút tôn trọng, thùng thảng đi đến ngồi xuống chiếc ghế đá gần đó, hóp một ngụm trà, điềm nhiên:

- Vào đi! Tôi không có khóa cửa!

Hạ Vy đẩy cổng vào, ngồi đối diện với Bạch Tuyết, niềm nở:

- Em ở nhà một mình sao? Mọi người đâu rồi!

- Ba mẹ đã sang nhà của vợ chồng chị không phải sao?- Cô vẫn không buồn nhìn nó đến một cái, ánh mắt chăm chăm vào chậu hoa mai bên cạnh chỉ chút toàn là búp non

Nó mỉm cười nhìn cô, dù cho cô vẫn chẳng để ý gì đến người đối diện.

- Không, ý chị là chị Tiểu Na, Tiểu Huyền, bà Năm và những người khác đâu ý!

- Sa thái hết rồi.

- Hả? Em nói gì?

- Chị có bị vấn đề gì về tai không? Tôi nói tôi sa thái hết bọn họ rồi!- Cô khó chịu ném một cái nhìn sắc lạnh về phía nó, đánh đã nói

- Sao em lại đuổi việc bọn họ? Em biết bọn họ rất nghèo và cần công việc làm lắm mà!- Nó hơi nhú mày

Cô nhếch môi cười khẩy:

- Mặc xác bọn họ! Tôi là chủ tôi có quyền! Tôi chỉ cần một người đảm đang gánh vác trách nhiệm là đủ rồi. Tôi cũng chỉ giữ mỗi bà Năm lại. Chứ nếu thêm mấy cái con nhò nhí nha nhí nhố vào, cái nhà như cái chợ, làm sao có giây phút yên ắng? Cuộc sống của bọn nó tự bọn nó lo, không lẽ trên đời chỉ có mỗi nhà của tôi, à không, là nhà của tôi và chị, mới cần người giúp việc sao?

- Em... Em biết là họ rất nghèo mà!- Hạ Vy mím môi

- Tôi đã nói là họ như thế nào tôi chẳng quan tâm! Họ nghèo chứ tôi có nghèo đâu?- Bạch Tuyết nắm chặt tách cà phê trên tay, đặt xuống bàn đá, cừ chỉ không một chút nhẹ nhàng

Hạ Vy lắc đầu thất vọng:

- Em thật là...

Bạch Tuyết nhếch môi:

- Tôi như thế nào, còn đỡ hơn loại người bán thịt như chị, chỉ thừa cơ hội cướp lấy chồng của người khác, rồi cướp lấy cả gia sản mà đáng nhẽ những thứ đó phải là tôi sở hữu!

- Em... Em...- Hạ Vy cố nén tức giận

- Sao, tôi nói sai chỗ nào à? Chị đừng đừng một lúc lại cướp lấy thân phận của tôi mà ăn sung mặc sướng, sống với chồng hạnh phúc, trong khi những thứ đó, vốn dĩ là của tôi! Có phải chị đã dựng lên mọi chuyện phải không? Mọi chuyện là do chị sắp đặt, là do chị đã lên kế hoạch từ trước, đúng chứ? Chị an phận với thân thế của tôi, cưới chồng của tôi, thừa hưởng cuộc sống của tôi, chị có thấy chị thật tàn độc hay không? Chị có bứt rứt lương tâm không, chị có day dứt dằn vặt không? Không cần nói tôi cũng biết, chị là một con hồ ly, một con cáo chín đuôi không hơn không kém!- Cô đứng lên, nhún nhún một búp non, gằn mạnh từng chữ, mắt vẫn không thèm liếc nhìn nó

Hạ Vy mắt ngân ngấn lệ vì những câu xúc xiểm vừa rồi, nắm chặt tay, cố kiềm nén sự giận dữ:

- Bạch Tuyết! Thôi đủ rồi đó!

Bạch Tuyết bóp nát chồi non trong lòng bàn tay, vứt mạnh xuống đất, dùng chân chà nát cái búp nhỏ:

- Đối với tôi, chưa bao giờ là đủ! Chị phải trả giá! Tất cả là do chị đã xáo trộn cuộc sống vốn có của tôi! Tôi hận chị! Tôi căm ghét chị! Đối với tôi, chị chẳng khác nào cái búp này! Bên ngoài xanh mơn mẫm nhưng ai biết bên trong là gì? Chị chỉ giỏi cái phần cáo già giả cừ non ngây thơ hiền lành để lấy lòng người khác, để được người khác yêu thương! Chẳng qua là do ba mẹ tôi và ba mẹ anh Phong quá tin người, quá hiền lành, không nhận ra bản chất độc ác trong tâm địa chị! Là do anh Phong có mắt như không trông, chỉ thấy một phần ngây ngô của chị, còn những khía cạnh hồ ly khác dường như anh ấy chưa giác ngộ ra!

“Chát!”

Sự tức giận tột cùng đã chiến thắng sự cố gắng kiềm chế, Hạ Vy mắt ầng ầng nước, mím môi, tát vào một bên má của Bạch Tuyết.

- Em... Em quá đáng vừa phải thôi Bạch Tuyết! Em xúc phạm chị? Được, không sao cả, vì chị nhẫn nhịn rất tốt. Nhưng em buông lời xúc phạm đến những người chị thương yêu thì, cái tát này, em sẽ hiểu lý do!

Bạch Tuyết giương cặp mắt bức bối nhìn chị mình, một tay áp vào bên má đỏ ửng, một tay siết chặt, nghiến răng ken két:

- Chị... chị dám...

- Em hãy suy nghĩ lại những lời em vừa nói ra đi! Em thấy bản thân em có giống như những gì em nói về chị hay không? Chị đã nhện em hết sức rồi đó!- Hạ Vy hạ giọng

Bạch Tuyết nghiến răng cắn phẫn, hất mạnh tách cà phê trên tay...

Không may, những giọt cà phê vẫn còn hơi nóng, đáng ghét ấy, lại nhắm vào gương mặt của Hạ Vy...

“Choang!”

Chiếc tách trắng rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Còn người phải chịu thứ nước nóng hôi hổi ấy, đang đau đớn ôm lấy một bên mặt của mình, một bên mắt vẫn đang sững sờ nhìn người em gái máu mủ của mình...

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Đôi mắt không nguyên vẹn

- Bác sĩ, có một ca cấp cứu!- Một cô y tá vội vã chạy vào bên trong văn phòng, có vẻ rất gấp gáp, đến nỗi cô y tá kia quên mất phép lịch sự tối thiểu khi vào phòng người khác: gõ cửa trước khi vào

Chàng bác sĩ kia dường như không quá quan trọng hóa sự thất lễ kia, nhanh chóng khoác chiếc áo trắng dành cho bác sĩ vào, rồi theo chân cô y tá đến phòng cấp cứu.

- Tình trạng bệnh nhân như thế nào?- Trên đường đi, người bác sĩ không ngừng hỏi chuyện
- Là một cô gái trẻ, có vẻ vẫn còn là học sinh trung học. Cấp cứu do bị chất lỏng nóng tạt vào mắt và một nửa bên mặt!
- Chất lỏng nóng đó là gì?- Anh hấp tấp
- Theo kết luận ban đầu có thể là cà phê.
- Nhanh lên! Nếu cà phê nóng quá lâu trong trông mắt có thể hậu quả rất khó lường!

- Hạ Vy nó sao vậy con?- Bà Hoàng lo lắng hỏi khi thấy Bạch Tuyết đang run rẩy ngồi trên hàng ghế chờ trước phòng cấp cứu
- Dạ...
- Hạ Vy làm sao mà phải cấp cứu vậy?- Bà Nhân cũng lo lắng không kém
- Bạch Tuyết, Hạ Vy bị sao vậy? Cô nói cho tôi nghe xem, Hạ Vy làm sao rồi?- Thành Phong lo lắng vô cùng, nắm chặt lấy hai vai của Hạ Vy mà lắc mạnh khiến cô hơi sợ hãi
- Mày lại hại con bé nữa rồi phải không?- Ông Hoàng tức giận nhìn đứa con gái mình, bàn tay chai sạm chuẩn bị cho cái tát
- Ông!!! Đây đâu phải là lúc ông đánh con bé! Có ích lợi gì không?- Bà Hoàng nức nở khóc, làm hoãn lại hành động tiếp theo của chồng mình
- Anh xui, bình tĩnh lại đi anh! Để nghe Bạch Tuyết kể rõ sự việc đã!- Ông Nhân nhanh chóng hạ cánh tay cứng nhắc của ông anh xuống, khuyên can

Cả năm người đang bàn bạc về việc đám cưới của Phong và Hạ Vy thì được hay tin Hạ Vy đang cấp cứu tại bệnh viện, liền nhanh chóng rời khỏi ngôi nhà và đến đây. Mọi người, đều rất lo lắng cho nó.

- Bạch Tuyết, con nói xem, đã xảy ra chuyện gì?- Bà Hoàng ngồi bên cạnh con gái mình, không ngớt lời hỏi han
- Dạ... dạ... con... con...- Vì quá hoảng sợ cho nên cô không thể thốt nên lời nào
- Chết tiệt!- Thành Phong tức giận đập mạnh vào tường
- Gần tới đám cưới rồi, cũng sắp tới Tết rồi, cơ sự gì lại khiến con bé cấp cứu liên miên vậy?- Ông Hoàng nhíu mày

Bạch Tuyết rùng mình, không phải ông chú ý đang nhắm vào cô sao.

- Sao lại xui đến thế chứ?- Ông Nhân cũng khó chịu không kém

Bạch Tuyết đưa mắt khẽ nhìn trộm một vòng. Ai cũng có vẻ rất lo lắng, nhất là anh Phong. Gì chứ? Cô ta chỉ mới được nhận là con gái mới được vài ngày mà đã được mọi người yêu thương đến vậy sao, trong khi cô đã sống ở đây biết bao năm rồi, một lần nhận được sự quan tâm hết mực như vậy cũng chưa từng. Cô ta có gì hơn cô chứ? Chỉ là cái loại nhơ bẩn không hơn không kém. Hạ Vy, cô thật biết cách giả vờ yếu đuối để được người khác lo lắng quan tâm...

Nhưng nói gì thì nói, Bạch Tuyết cô cũng rất sợ sau này tính lại Hạ Vy sẽ khai ra toàn bộ mọi chuyện... Đều là do cô gây ra cả mà...

Bạch Tuyết có hơi run sợ...

“Cạch”

Chiếc cửa phòng cấp cứu bật mở, một chàng bác sĩ trẻ bước ra ngoài, gương mặt người bác sĩ kia có vẻ không được vui.

Bà Hoàng ngay tức khắc nhanh chóng chạy đến gần chàng bác sĩ kia, lo lắng hỏi:

- Bác sĩ, con gái tôi sao rồi bác sĩ?

- Bác sĩ, Hạ Vy nó bị gì thế ạ?- Bà Nhân sốt sắng

- Bác sĩ, cô ấy không sao chứ?- Thành Phong hấp tấp

- Mọi người bình tĩnh.- Anh chàng bác sĩ thờ dài, rồi hạ giọng- Cô ấy bị cà phê nóng tạt vào một bên mắt, có vẻ cà phê này vẫn còn khá nóng, cho nên... một bên mắt của cô ấy bị bỏng, có thể để lại sẹo... Quan trọng hơn là cà phê đã bắn vào mắt của cô ấy, rất là nguy hiểm. Tuy là đã lọc hết cà phê tụ đọng trong mắt ra nhưng...- Nói đến đây anh chàng kia liền lắc đầu- Chúng tôi đã cố gắng hết sức... Một bên mắt của cô ấy... có thể không bao giờ nhìn thấy được nữa...

- Cái... cái gì...?- Bà Hoàng sững sờ một lúc, rồi đứng không vững được nữa, ngã khụy xuống ngất đi

- Mẹ... mẹ...- Bạch Tuyết hốt hoảng chạy đến đỡ bà Hoàng

- Bà ơi...- Ông Hoàng lo lắng

- Chị xui...

- Bạch Tuyết, cô đỡ mẹ đến phòng nào đó nghỉ ngơi đi!- Thành Phong hối thúc

Bạch Tuyết theo lời Phong nhanh chóng đỡ mẹ mình đi.

- Bác sĩ, không lẽ không còn cách chữa trị nào khác?- Ông Hoàng hỏi

- Có thể cấy ghép mắt... (bịa nha, đừng tin là có thật nha mấy tình yêu) Nhưng mà... không có ai hiến mắt...- Anh chàng bác sĩ lắc đầu

- Tôi hiến mắt cho! Dù sao cũng già cả rồi! Gần đất xa trời có mắt một cái mắt cũng chẳng ăn thua gì!- Ông Hoàng đinh ninh

Bà Nhân có vẻ không hài lòng, nói:

- Anh xui, anh với chồng tôi cả hai người đều phải quản lý việc ông ty tài chính kinh tế thị trường, mất đi một con mắt chả khác nào mất đi một cánh tay! Thôi thì để tôi cho con bé! Tôi chỉ ở nhà, đâu có làm gì, toàn là bà Sáu làm hết mọi chuyện!

- Chị xui à, tôi là ba ruột rà máu mủ của nó không lẽ để chị hiến cho một con mắt trong khi tôi chả có làm gì?- Ông Hoàng diễn giải

Thành Phong nói lớn:

- Ba! Mẹ! Làm ơn đi! Hai người đều có tuổi rồi, mất đi một con mắt là rất nguy hiểm đến sức khỏe! Phận làm con sao con có thể bỏ mặc như vậy được! Con là chồng cô ấy, con sẽ cho cô ấy một con mắt!

Anh bác sĩ thấy sự thể không ổn, bèn lên tiếng can ngăn tranh giành:

- Thôi nào mọi người! Mọi người cứ từ từ mà suy nghĩ để đưa ra kết quả sáng suốt nhất! Không nên vì chuyện này mà gây bất hòa!

- Bác sĩ, tôi sẽ hiến!- Anh, bà Nhân và ông Hoàng đồng thanh

Nhận ra sự trùng hợp này, anh có vẻ không vui:

- Ba, mẹ, để con!

- Không được!- Bà Nhân và ông Hoàng nói

- Mọi người bình tĩnh! Cứ từ từ suy nghĩ! Bây giờ mọi người có thể vào thăm bệnh nhân! Nên thông báo tình trạng bệnh nhân thật khéo. Chuyện này dễ gây cú sốc tâm lý cho bệnh nhân.- Anh chàng bác sĩ mỉm cười giảng hòa

- Vâng, cảm ơn bác sĩ!

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Di Phái Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Nước mắt Hạ Vy

Cạch!” Một tạp âm rất to vang lên trong phòng bệnh nơi Hạ Vy đang nằm khiến cho mọi người khác ở ngoài hàng lang vô cùng lo lắng, nhanh chóng chạy vào trong

Hạ Vy đã tỉnh dậy sau khi thuốc mê hết tác dụng. Nó nhanh chóng nhận thấy cái cựa cựa khó chịu bên mắt trái khiến nó không thể nhìn thấy gì, và cả một nửa khuôn mặt bên trái nó cũng có cảm giác như rất cứng và khó cử động. Thấy cái túi xách của mình trên chiếc tủ đầu giường, nó liền lấy chiếc điện thoại cảm ứng của mình ra, dùng màn hình làm một chiếc gương thay thế để xem lại mặt mình.

Do đó... Hạ Vy đã phát hiện miếng băng trắng bên mắt trái và phần mặt bị bóng trông rất quỷ dị.

Nó hơi sợ, nó sợ với chính khuôn mặt của nó vào lúc này.

“Xoạch!” Tiếng ai đó mở cửa mạnh bạo bất chợt khiến nó giật mình, tiếp đó là một giọng nói rất quen thuộc:

- Hạ Vy, em làm sao vậy?- Thành Phong sốt sắng chạy đến ngồi bên cạnh nó

- Anh... Anh ơi...- Hạ Vy chỉ thốt lên được vài tiếng, rồi òa lên khóc nức nở

Anh hiểu, cảm giác của nó lúc này. Mất đi gương mặt mình vốn có, mất đi con mắt mình thường ngày vẫn nhìn thấy, dù là một người không quan trọng nhan sắc đến mấy đi nữa, thì cũng không thể không đau buồn. Anh đưa tay ôm nó vào lòng, mặc cho nó càng ngày càng khóc to hơn, anh cũng không muốn dỗ ngọt, anh muốn cho nó khóc, khóc đến khi nào không thể khóc nữa, để nỗi buồn vơi bớt đi.

Đây là lần đầu tiên Phong nhìn thấy Hạ Vy khóc. Nó bình thường rất mạnh mẽ, để gì khiến nó khóc. Chuyện lần này, có lẽ với nó rất đau đớn.

Ông bà Nhân và ông Hoàng chỉ biết đứng đó, lặng lẽ nhìn nó mà lòng chua xót.

- Em nằm xuống nghỉ ngơi đi.- Phong dịu dàng đỡ nó nằm xuống gối

Hạ Vy vẫn chưa ngừng khóc hẳn, đôi mắt nó ầng ầng nước, nhìn anh.

- Em phải bình tĩnh, nghe anh nói chuyện này...

Bà Nhân bước đến bên cạnh giường nó, xoa đầu con:

- Con dâu ngoan, đừng khóc nữa...- Bà bảo nó nín khóc, nhưng chính bà cũng không kiềm được nỗi lòng mà rơi lệ

- Mẹ...- Hạ Vy nhìn mẹ mình, nước mắt chợt không tự chủ được mà trào ra

- Ngoan nào, đừng khóc... Bình tĩnh nghe chồng con nói...- Bà vừa an ủi nó, vừa vuốt tóc nó yêu chiều

- Nghe điều này, có thể em sẽ sốc, vì vậy phải thật bình tĩnh.- Phong nhẹ nhàng căn dặn, anh thật sự không muốn những điều tồi tệ xảy đến với người mình yêu

Hạ Vy đưa tay lau giọt nước mắt trên má mình, rồi hít một hơi, gật đầu.

- Bác sĩ nói, mắt trái của em... có thể không bao giờ nhìn thấy được nữa...

Nghe đến đây, nước mắt nó càng lúc càng muốn tuôn ra ngoài, nhưng Hạ Vy đã kiềm chế, nó không muốn mọi người thương hại hay lo lắng cho mình.

Và mọi chuyện không như mọi người nghĩ, nó khẽ gật đầu... là sự chấp nhận một sự thật không đáng có.

Anh đứng hình một lúc, rồi lại tiếp tục:

- Một phần mặt của em... đã bị bóng...

Nó biết rõ nguyên nhân, nó hiểu lý do là tại sao khuôn mặt của nó lại trở nên kì dị như vậy, nhưng nó thề, nó sẽ không nói với ai. Nó biết, chỉ cần hé lộ chuyện này, câu chuyện mà chỉ có bản thân nó và Bạch Tuyết biết thì mọi người sẽ hắt hủi Bạch Tuyết ngay. Hạ Vy cũng không muốn trách móc em mình, mọi thứ đã xảy ra rồi, có làm rùm ben lên cũng chẳng ích lợi gì cho cả hai.

Nó xoay người, nghẹn giọng nói:

- Em biết rồi.- Như chợt nhớ ra chuyện gì, nó đảo mắt nhìn quanh, rồi quay sang hỏi anh bằng chất giọng hơi hụt hẫng- Mẹ với Bạch Tuyết không đến sao?

Anh lắc đầu:

- Không, Mẹ nghe tin của em, mẹ sốc lắm, mẹ ngất đi, và Bạch Tuyết đã đưa mẹ đến phòng khác nghỉ ngơi.

- Mẹ... mẹ... Em... em muốn... đi thăm mẹ...- Nó choàng ngồi dậy, toan bước chân xuống giường thì bị anh và bà Nhân can lại

- Em đừng đi! Chút nữa mẹ sẽ sang thăm em thôi mà!- Phong lo lắng

- Đúng đó con... Để bà ấy nghỉ ngơi một lát đã...- Bà Nhân sụt sùi

Hạ Vy giãy nảy một chút, rồi cũng ngoan ngoãn nằm xuống, đôi môi nhợt nhạt khẽ hé mở:

- Bạch Tuyết đưa em vào bệnh viện, đúng không?

- Ủ. Mà cà phê ở đâu sao lại...

- Phong!!!- Anh đang nói dở thì bà Nhân ngắt ngang lời nói, tập trung sự chú ý của anh, rồi nhìn anh lắc đầu

Hạ Vy xoay người, mệt mỏi nói:

- Em muốn nghỉ ngơi...

Nói đoạn nó nhắm mắt lại, giả vờ mệt mỏi, giả vờ là đã ngủ, để có một không gian riêng, chỉ mình nó...

Mọi người nhìn nó, rồi không hện mà cùng nhau bước ra ngoài.

Mọi người đã ra ngoài hết, nó mới mở mắt. Một giọt lệ băng quơ bắt giắc rơi xuống vô thần...

Kể từ ngày hôm nay, nó là một đứa tật nguyên...

Là một đứa tật nguyên...

Câu nói đó như ám ảnh trong tâm trí của nó lúc này, cứ vang vọng trong không trung. Nó thật sự muốn hét lên...

Hạ Vy không muốn mắng nhiếc, chửi bới Bạch Tuyết lúc này. Trách móc em gái mình, con mắt nó có lạnh lặn như trước? Mắng chửi em gái mình, khuôn mặt nó có dễ nhìn như ban đầu? Không, trách mắng Bạch Tuyết lúc này, chỉ làm cho mọi chuyện bị kéo dài, càng ám ảnh trong tâm can nó, và chỉ làm cho tình chị em đã rạn nứt nay càng xa cách hơn...

- Thành Phong, con không nên hỏi gì thêm con bé nữa... Càng nhắc lại chuyện cũ nó càng buồn thêm thôi.- Bà Nhân dặn dò

- Nhưng... như vậy làm sao biết ai đã gây ra chuyện này chứ, mẹ?- Anh hơi nhú mày

Bà lắc đầu thay cho câu trả lời.

- Phong, mẹ con nói đúng đó! Chuyện đã qua rồi thì cho qua luôn đi con, đừng tính toán, chỉ làm cho con bé càng buồn lâu...- Ông Nhân cũng đồng tình với vợ mình

- Thôi con, đừng suy nghĩ thêm về chuyện này nữa... Để chuyện này người ngoài trong trí óc con Vy đã...

Anh ngả người ra ghế ngồi, nhắm mắt, tự cảm thấy lòng mình cũng xót xa...

- Hạ Vy đâu rồi mọi người?- Từ đằng xa, một bóng người gầy gầy quen thuộc chạy tới, nước mắt ngấn dài nhìn mọi người đang ngồi trên hàng ghế chờ trước phòng bệnh

- Mẹ à... Mẹ vẫn chưa khỏe hẳn đâu!- Theo sau bà Hoàng là Bạch Tuyết

- Suyt!- Bà Nhân đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng- Con bé đang nghỉ ở bên trong!

Bà Hoàng lo lắng, nói:

- Tôi muốn vào xem con bé thế nào... Tôi muốn vào...

- Phong, con dìu chị xui vào trong đi, nhớ đi nhẹ, nói khẽ khẽ thôi...- Bà Nhân thở dài thườn thượt, quay sang bảo anh

Phong đỡ mẹ vợ vào trong phòng. Nghe tiếng động, Hạ Vy nhanh chóng nhắm mắt lại...

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Di Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Hãy lấy mắt tôi

Bà Hoàng trông thấy con mình với khuôn mặt bị bỏng một nửa và mắt trái bị băng lại thì vô cùng chua xót. Tại sao cuộc đời có thể đẩy đưa số phận của con gái bà đến cùng cực như vậy chứ? Tại sao người chịu mọi nghiệt cảnh không phải là bà hay một ai khác mà lại là Hạ Vy? Nó đã chịu cảnh mồ côi không mẹ không cha cô độc suốt mười mấy năm ròng rã, suốt mười mấy năm chịu sự khinh miệt của dòng đời, suốt mười mấy năm phải bon chen để tự lập mưu sinh. Vậy mà ngay cả khi nó đã tìm được gia đình, vận mệnh vẫn chưa thôi dày vò đẩy nghiêng cuộc sống nó...

Là do bà, là bà đã có lỗi với đứa con gái tội nghiệp thất lạc mười bảy năm...

Bà Hoàng nghẹn ngào:

- Phong, mẹ muốn ở đây với con bé một mình...

Phong cũng không có ý gì ngăn cản. Anh dìu bà đến ngồi bên giường bệnh, rồi lẳng lặng bước ra khỏi phòng.

Bạch Tuyết ban đầu định hỏi ba mình là Hạ Vy có nói lý do vì sao lại bị như vậy hay không, nhưng thoáng thấy nét buồn rầu trên mặt ông Hoàng, cô lại thôi. Mặc dù lòng cô nóng như lửa đốt, cứ sờ sợ, sợ mọi chuyện sẽ vỡ lẽ và cuối cùng cô chịu sự ghê lạnh từ mọi người, cay nghiệt hơn, có khi cô còn có thể vào tù. Cô khẽ đảo mắt nhìn, bà Nhân, ngay cả ông Nhân và ba cô đều đang có vẻ rất u phiền, sầu não, ai cũng gục mặt xuống, khung cảnh tiêu điều thê lương không một tiếng động, mà nếu có cũng chỉ là tiếng vo ve bé nhỏ của những ruồi những muỗi. Cô còn nhớ rõ như in chuyện lúc trước cô đã định ám hại bà Nhân như thế nào, có vẻ muốn hỏi chuyện bà Nhân, và cả chồng bà ta nữa, cũng không khả thi chút nào. Điều này đành hỏi anh Phong thôi.

“Cạch!”

Bạch Tuyết giật mình vì nghe có tiếng mở cửa. Có lẽ cũng là do này giờ mọi thứ rất yên lặng, cho nên một tiếng động dù nhỏ nhoi cũng đủ để khiến cô giật mình.

- Mẹ, sao mẹ lại... Ủa? Anh Phong, anh không ở trong đó cùng mẹ em sao?- Cô ngạc nhiên

- Mẹ muốn ở một mình.- Anh nhìn cô, có vẻ chẳng vui vẻ gì, liền lạnh lùng đáp

- Anh ngồi đi!- Bạch Tuyết đứng lên chuyển chỗ ngồi sang chiếc ghế trống bên cạnh để nhường cho anh

- Cảm ơn.- Nói là vậy nhưng anh không ngồi ở chỗ đó mà tiến sang chỗ ngồi bên dãy đối ngược

Cô hơi khó chịu. Đối với Hạ Vy, anh Phong bao giờ cũng rất dịu dàng và ấm áp, còn với cô, anh chưa lần nào là không lạnh lùng ít nói. Bạch Tuyết hơi băn khoăn, chắc là anh vẫn còn chưa nguôi giận chuyện lần trước, liệu cô có hỏi được không. Sau một hồi phân vân, cuối cùng cô cũng buộc miệng:

- Anh... anh Phong nè...

Anh đúng là có nghe, nhưng vẫn không thèm đoái hoài gì tới lời nói của Bạch Tuyết.

Cô hỏi tiếp:

- Ừm... ừm... chị Hạ Vy...

- Hạ Vy sao?- Cứ hể nghe nhắc tới Hạ Vy, là anh lên tiếng ngay

- Ừm... chị ấy... có nói tại sao lại bị như vậy... hay không... vậy anh?- Cô hơi run run, cho nên nói cũng không được trôi chảy

- Có thì sao, mà không có thì sao?

Bạch Tuyết khẽ nuốt nước bọt. Có lẽ nào...

- À... à... em chi... chi hỏi cho biết thôi...- Cô cười trừ

- Bây giờ thì vẫn chưa thể hỏi được gì!- Phong nói- Có lẽ không nên làm Hạ Vy nhớ lại chuyện đã qua.

Cô khẽ thở phào. May mà... Nhưng có điều, nói như anh, sau này có thể họ vẫn hỏi lại... Rốt cuộc, đâu lại hoàn đấy, chỉ là đình trệ một thời gian thôi.

- Mà cô quan tâm tới chuyện này làm gì?- Phong cảm thấy hơi nghi ngờ

- Dạ... dạ... không có gì...

“Cạch!” Âm thanh quen thuộc lại vang lên, thu hút sự chú ý của cả năm con người đang ngồi trên hàng ghế chờ.

- Mẹ, sao mẹ lại không ở bên trong với chị Vy nữa?- Bạch Tuyết thấy bà Hoàng bước ra liền hỏi

- Mẹ nghĩ nên để con bé có không gian yên tĩnh một mình.- Bà Hoàng trả lời

- Mọi người về nhà trước đi, cũng đã tối rồi. Một mình con ở đây chăm sóc cho cô ấy là được rồi.- Phong nói

- Thôi, cứ để mẹ ở đây. Mẹ muốn chăm sóc cho con bé...- Bà Hoàng lắc đầu

Ông Hoàng đi lại bên cạnh vợ mình, khuyên răn:

- Bà à, thằng Phong nói đúng đó bà.

- Chị xui, chúng ta về. Chị cũng mệt rồi, nên nghỉ ngơi lấy sức cho khỏe.- Bà Nhân đồng tình

- Đúng đó mẹ. Chúng ta về thôi.- Bạch Tuyết đỡ vai mẹ mình

- Mẹ về đi mẹ. Con cũng chăm sóc cô ấy được mà.- Phong cũng lo lắng không kém

Bà Hoàng đến bên anh, nắm lấy bàn tay anh, rung rung:

- Cảm ơn con!

Anh cười cười:

- Cảm ơn cái gì chứ! Cô ấy là vợ con, con có trách nhiệm phải chăm sóc và bảo vệ cô ấy mà! Ôn nghĩa gì mẹ!

- Ủ. Thôi mẹ về nha!- Bà cười hiền, rồi tạm biệt anh

- Ba mẹ về nha con!

- Chào anh em về!- Bạch Tuyết cúi đầu

- Mọi người cứ nghỉ ngơi cho khỏe. Ngày mai rồi hãy đến đây.- Anh nói với theo

Mọi người đều về hết, chỉ còn anh ngồi trên hàng ghế chờ. Ngồi được một lúc, anh mới nhớ ra mình để quên điện thoại ở trong phòng.

Hạ Vy nằm trong phòng, sau khi mẹ mình ra ngoài thì nhanh chóng ngồi dậy. Cô đưa mắt ngắm nhìn những tia sáng le lói nơi chân trời khi màn đêm sắp sửa bao trùm lấy vạn vật. Những ánh sáng yếu ớt, tựa như pha lê, rất mong manh, rất dễ vỡ. Dòng người vẫn ồn ào huyên náo ngoài đường phố, như hoàn toàn tách biệt với căn phòng yên tĩnh mà nó đang ngồi.

Bất giác, nó cảm thấy thật buồn...

Những giọt nước trong suốt chưa chất chảy ra từ hốc mắt bên phải, lăn dài xuống gò má xanh xao. Nó đưa tay lên sờ nửa mặt bên trái mình, chạm vào miếng băng bên mắt trái, rồi tự mình cảm thấy bản thân thật kì dị. Mọi người ở lớp, khi gặp nó, chắc chắn sẽ nhìn nó bằng ánh mắt ghê tởm, rồi kì thị, rồi là khiêng dễ, mỉa mai.

Hạ Vy ôm mặt khóc, nhưng cố để không phát ra tiếng động lớn. Nó không hề biết rằng, anh đang đứng đó, tựa lưng vào bức tường, lặng lẽ nhìn người con gái mình yêu khóc mà lòng như có ngàn con dao cứa sâu...

Phong ra ngoài, chạy đi tìm phòng của vị bác sĩ đã giải phẫu giúp Hạ Vy ban chiều. Sau khi hỏi các cô y tá, anh biết được phòng của vị bác sĩ ấy nằm ở tầng năm. Vì thang máy đã chật kín người, một số khác thì đã đi mất, cho nên anh đành đi thang bộ vì đang rất gấp. Mãi một lúc sau mới tới nơi. Anh gõ cửa, rồi không đợi người trong phòng cho phép, nhanh chóng mở cửa vào.

- Bác sĩ, hãy lấy mắt tôi!

Chàng bác sĩ đang giải quyết một số vấn kiện và hồ sơ trên bàn, nghe tiếng nói, liền ngẩng đầu lên nhìn.

- Cậu là...- Anh bác sĩ kia thấy chàng thanh niên kia trông rất quen, cố nhớ rõ đây là ai

- Tôi là chồng của cô gái bác sĩ đã giải phẫu vào chiều nay. Tên cô ấy là Hạ Vy.

Chàng bác sĩ nhấc gọng kính, rồi gật gù:

- À... tôi nhớ rồi. Cậu có việc gì sao? Cậu ngồi đi.

Phong đến chiếc ghế trống, ngồi lên, vẻ mặt có chút gấp gáp:

- Bác sĩ, hãy lấy một mắt của tôi cấy ghép vào mắt của Hạ Vy.- Anh định ninh- Tôi tự nguyện.

- Chắc chứ?

- Ừ.- Anh khẳng khẳng gật đầu chắc nịch.

- Theo tôi.

Vị bác sĩ dẫn anh đến một phòng khác, nhanh chóng tiến hành việc cần làm. Một khối thiết bị tinh vi được đặt lên đầu anh, rất nặng.

- Bắt đầu.- Có tiếng ai đó vang lên

Anh cảm nhận được tiếng động cơ đang vang lên xung quanh mình.

~ Đôi lời ~

Hôm qua tớ ốm không đăng chap được, cho tớ xin lỗi nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Đùng vì em

- Bắt đầu.- Có tiếng ai đó vang lên

Anh cảm nhận được tiếng động cơ đang vang lên xung quanh mình.

Vậy là, anh có thể giúp Hạ Vy được rồi... Giúp người mình yêu có lại được đôi mắt nguyên vẹn như thuở đầu... Dù là gì đi chăng nữa, dù là khổ hình đi chăng nữa, chỉ cần Hạ Vy đừng khóc, anh sẽ làm hết... Việc này... đơn giản mà... trao cho Hạ Vy con mắt của mình, trao cho người mình yêu con mắt của mình, thì có sao đâu...

Phong nhắm chặt mắt, để những thiết bị công kênh xung quanh bắt đầu tiến hành công việc...

Khi mọi thứ đã được sắp xếp đầu vào đầy, một bên mắt anh chuẩn bị được lấy ra thì...

- DỪNG LẠI!!!- Một giọng nói quen thuộc xen lẫn tiếng thở phập phồng vang lên thu hút sự chú ý của hầu hết mọi người trong phòng, kể cả anh và chàng bác sĩ kia

Phong mở mắt, nhưng vẫn không thể thấy gì. Những linh kiện xung quanh đã khiến tầm nhìn của anh rất eo hẹp. Anh nghe giọng nói kia có vẻ quen lắm, nhưng lục lọi trong trí nhớ vẫn không tìm ra được người có chất giọng đó là ai, mãi đến khi có tiếng nói văng vẳng bên tai...

- Cô là... Hạ Vy?

Nghe đến cái tên của người con gái mà anh yêu rất sâu đậm, anh liền nhanh chóng tháo bỏ toàn bộ cái khối sắt phức tạp trên đầu, mạnh bạo vứt xuống sàn nhà không lấy một chút thương tiếc.

Hạ Vy loạng choạng chạy đến ôm chầm lấy anh, siết chặt tay như là chỉ cần buông lỏng một chút anh cũng có thể đi mất, nước mắt không ngừng chảy, ướt đầm loang lổ cả một mảng trên áo anh.

Phong thấy người Hạ Vy nhể nhại mồ hôi liền hết sức lo lắng, chắc là đã chạy theo anh bằng thang bộ, rồi giằng co với đám người bên ngoài cho vào được bên trong này mới thôi. Đúng là...

- Anh à... Hức... Hức... Đùng ngu ngốc như vậy chứ... Hức...- Nó vừa khóc vừa nói, trong khi hai tay vẫn ôm chặt lấy anh- Em không muốn... Hức... Anh bị mất đi một... Hức... con mắt... Hức... vì em đâu...

- Đừng khóc! Anh sẽ không làm như vậy nữa...- Anh đưa tay lau nước mắt trên mặt nó

Anh chàng bác sĩ kia khẽ mỉm cười, rồi đi đến bên cạnh, đặt tay lên vai anh, vỗ vỗ:

- Anh bạn trẻ à, có lẽ là anh nên từ bỏ ý định kia rồi!

Nói rồi, không đợi đề Phong nói thêm gì, người bác sĩ kia nhanh chóng rời khỏi phòng. Những cô y tá khác cũng theo đó mà ra ngoài, chỉ là trong lòng hơi có chút thắc mắc tò mò về cô gái có nửa mặt bị bỏng kia. Trong phòng bây giờ chỉ còn duy nhất anh và nó.

Hạ Vy thì cứ như một chú cún thích nhõng nhẽo làm nũng chủ, vẫn không ngừng khóc, tay càng ôm chặt anh hơn. Phong dù muốn cho nó một con mắt, cứ tưởng như vậy nó sẽ đỡ buồn, nào ngờ càng khiến Hạ Vy trở nên khóc nhiều hơn, mà anh thì tuyệt nhiên không thích thấy nước mắt của nó. Vì vậy, anh sẽ không làm nữa, anh sẽ bỏ ý định đó đi. Chỉ cần Hạ Vy muốn như vậy, anh sẽ không ngại ngần mà làm theo. Phong nhẹ nhàng gỡ tay nó ra, rồi dỗ ngọt:

- Nín đi! Đừng khóc nữa!- Anh lau nước mắt cho nó

- Em sẽ... Hức... không khóc... Hức... nữa... Hức...- Nói vậy nhưng nó vẫn không thể ngừng khóc một chốc một lát được

- Còn khóc nữa hả?- Anh hơi nhíu mày, chợt trong khối óc tỉnh táo lóe lên một ý tưởng có vẻ rất khả thi. Anh khẽ nhếch môi cười nhẹ, nhưng không để cho cô nhìn thấy, chất giọng giả vờ hờn dỗi- Em không nín, anh sẽ tiếp tục lấy mắt để cấy ghép cho em!

Có vẻ “chiêu” hăm dọa này có hiệu lực với nó rồi. Hạ Vy nhanh chóng lau nước mắt, ngừng khóc, nhưng chuyển sang... răn đe Phong

- Anh vừa nói gì?- Giọng nói của nó có vẻ rất nghiêm túc và... hình sự. Hạ Vy lườm anh- Thử nói một lần nữa xem, em cho anh làm “kiếp con tằm” giờ!

Anh cười cười, thúc giục:

- Thôi được rồi! Mình về phòng thôi! Nhanh lên sắp tới giờ ăn tối rồi! Anh đói bụng!

Phong và Hạ Vy trở về phòng. Nhưng vì chân nó đột nhiên bị chuột rút nên bắt buộc anh phải cố gắng suốt cả chặng đường.

Biệt thự Hoàng Gia...

Bà Hoàng lại trở mình. Đêm nay có lẽ bà không ngủ được, trằn trọc mãi, nằm không yên. Thấy vợ mình cứ lật qua lật lại soàn soạt, có vẻ cũng mất ngủ giống như mình, ông Hoàng có đôi chút không hài lòng, hỏi nhỏ:

- Bà vẫn chưa ngủ đấy à?

Bà Hoàng trở người, quay sang đối diện với ông, gác đầu lên tay, khẽ trút một hơi thở dài:

- Tôi chưa buồn ngủ.

- Chúng ta đều có tuổi rồi, ngủ sớm đi bà.- Ông nhíu mày- Kéo lại trở ốm nữa thì khổ thân.

- Cứ nghĩ đến con Vy là tôi lại không thể ngủ được...- Bà lắc đầu

- Bà lo gì? Nếu chuyện con mắt và khuôn mặt con bé thì... để tôi cho người đi dò la khắp nơi tìm bệnh viện có thể chữa khỏi.- Ông có vẻ rất chắc chắn- Tôi không tin khắp trái đất này không có cái bệnh viện nào không đáp ứng đủ nhu cầu của chúng ta.

Bà Hoàng thở dài:

- Biết là vậy, nhưng cũng không thể một sớm một chiều mà tìm ra được một bệnh viện tốt... Trong khi đó lại sắp đến Tết rồi, đồng nghĩa với việc sắp tổ chức lễ cưới, hủy bỏ hôn ước giữa thằng Phong và Bạch Tuyết, làm lại toàn bộ hồ sơ giấy tờ cho con Hạ Vy, và thông báo với giới truyền thông về con gái thất lạc bao năm nay của chúng ta. Mọi thứ đang rất gấp gáp, khẩn trương, nếu chữa trị được cho con Vy lúc này, có thể xếp vào hạng kỳ tích.

- Tôi biết. Vì vậy tôi đã nghĩ ra một con đường khác thuận tiện hơn.

Bà Hoàng nghiêng đầu nhìn chồng mình, có vẻ chưa hiểu hết ý của ông.

Ông Hoàng tiếp lời:

- Tôi biết bà nghĩ rằng nếu tổ chức lễ cưới trong bộ dạng hiện tại của Hạ Vy thì con bé chắc chắn sẽ rất buồn tủi và mặc cảm. Nhưng nếu chúng ta suy nghĩ trên phương diện khách quan hơn. Cứ cho Hạ Vy mang mặt nạ che nửa mặt, và lễ kết hôn sẽ được tổ chức theo lối một dạ tiệc đêm, ở đó chắc chắn ai cũng sẽ mang mặt nạ và những cặp đôi cùng nhau khiêu vũ, tất nhiên Hạ Vy cũng sẽ không cảm thấy mình bị lạc loài và tự ti.

- Đúng là ý kiến hay thật...- Bà Hoàng khẽ gật gù- Nhưng liệu...

- Bà đừng lo nghĩ gì nhiều. Bước khởi đầu như vậy là ổn rồi. Ngủ đi!- Ông giục

Bà Hoàng không nói gì thêm, lẳng lặng xoay người, nhắm mắt, cố gắng để chìm vào giấc ngủ. Nhưng vẫn bất lực. Bà không thể ngủ. Khẽ liếc nhìn người bên cạnh mình, chỉ thấy tấm lưng của ông lên xuống theo từng hồi thở, có vẻ đã ngủ. Chợt, bà nghe tiếng thở dài từ ai đó.

- Ông chưa ngủ?- Bà khẽ hỏi- Còn chuyện gì khiến ông bận tâm sao?

Ông Hoàng trở mình, hướng đôi mắt nghiêm nghị về phía bà:

- Sao bà chưa ngủ?

- Câu đó tôi hỏi ông mới đúng. Chuyện con Hạ Vy vẫn còn khiến ông muộn phiền?- Bà Hoàng hỏi lại

Ông Hoàng lắc đầu, hừ lạnh:

- Sắp tới, tôi sẽ rất vất vả đây.

- Hừm?- Bà Hoàng vẫn không hiểu rõ ý lời nói của ông

- Tập đoàn Từ gia đang có chiếm hữu hợp đồng hợp tác làm ăn của bên Nehon. Ban đầu Nehon định đầu tư sang tập đoàn nhà mình, nhưng có vẻ bên đó đang mua chuộc... Mà cũng không đúng. Từ gia dạo này đang gặp vấn đề gì đó nên xuống dốc khá nặng, giá cổ phiếu lên xuống thất thường, mất kiểm soát, nghe nói là do ai đó đã trộm số tiền trong ngân quỹ tập đoàn. Chắc là dùng tiền để mua chuộc Nehon có vẻ không phải rồi. Chỉ có thể là áp đặt, sử dụng điểm yếu để đe dọa ép buộc bên Nehon thôi... Tình hình có vẻ khá gay go. Lại nói sắp tới lễ kết hôn, thêm chuyện này, trăm công ngàn việc cần tôi giải quyết.

- Ông cứ lo chuyện tập đoàn đi, lễ cưới thì cứ để cho bên nhà anh chị xui, tôi và hai đứa con gái rượu của ông lo. Đừng ham công tiếc việc để rồi đổ bệnh!- Bà Hoàng lo lắng- Thôi, ngủ đi ông. Thời gian sau này có khi muốn ngủ ông cũng ngủ không được.

Ông Hoàng ậm ừ gật đầu, rồi cũng nhắm mắt mong sao giấc ngủ đến thật nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Chính là em

Sau bữa ăn tối đơn giản, Phong đưa Hạ Vy về lại phòng bệnh. Hôm nay có vẻ với nó khá mệt mỏi, cho nên vừa vào phòng đã ào ào tới leo lên giường đòi anh ru ngủ. Chẳng khác gì một đứa con nít lên ba. Nhưng anh chỉ bật cười và ngồi bên giường bệnh mà hát ru nó ngủ.

- Anh này!- Nó dạn dò- Trong lúc em ngủ, cảm anh có ý định đi đến gặp bác sĩ ấy nhé!

Phong biết nó đang nhắc đến chuyện gì, song vẫn muốn trêu chọc một chút.

- Tại sao lại không được? Quyền công dân mà!

- Anh... Em thấy em như vậy là được rồi! Chỉ mất một con mắt chứ có mất cả hai đâu! Còn khuôn mặt em thì... thì chỉ cần mang mặt nạ là ổn. Vì vậy, cảm anh!!!- Hạ Vy nhún mày

- Anh muốn thì anh làm, em có quyền gì mà cảm anh.- Anh cất giọng ngang bướng

- Vì... vì... anh là ô sin còn em là cô chủ! Anh phải nghe lời em!- Nó nói như hét lên

Anh cười nhẹ, chỉnh lại chăn đắp cho nó, rồi dịu giọng:

- Có ai nói em rất bá đạo chưa?

Nó suy nghĩ một hồi, rồi nói:

- Có. Có.

- Anh không có nói như vậy đâu nha.- Phong dè chừng

- Ai bảo anh.- Nó lè lưỡi- Thăng Cảnh bạn em. Ngày xưa có mấy lần nó chọc em cái em cắt quần bông chói lóa sắc sỡ của nó để trả thù. Sau đó nó đã

đầu võ mồm với em một trận và kết thúc bằng câu “Bà quá bá đạo!”.

- Cảnh?- Anh hơi khó chịu. Tên lạ mặt này ngày xưa thân với nó lắm sao?

Có nên miêu tả tâm trạng của Phong lúc này bằng một từ ngắn gọn súc tích không nhỉ? Là “ghen”!

- Bạn em hỏi em còn ở cô nhi viện ấy mà. Sau này lớn em với nó thuê phòng trọ cùng một khu. Phòng em với phòng nó sát bên cạnh nhau, hía hía, nên cũng tiện cho chiến dịch “cắt quần”.- Nó cười

Phong có vẻ không vui, anh lườm:

- Ngủ đi! Không có tám chuyện nữa!

- Không ngủ được. Nói chuyện tiếp cho đỡ buồn đi anh!- Nó lên giọng năn nỉ ỉ ôi

- Ngủ là ngủ! Anh bảo ngủ là phải ngủ! Không được mè nheo!- Anh lớn tiếng

- Hát cho em ngủ đi!

- Em đâu còn là trẻ trâu nữa mà cần anh hát mới ngủ được!

- Trâu bò gì ở đây. Anh hát đi!- Hạ Vy đưa ánh mắt long lanh “khẩn khoản” nài nỉ

Phong thở hắt, rồi cũng bắt đầu hát.

Tuổi còn nhỏ chưa biết gì là yêu

Nhưng lại bị nụ cười ngọt ngào của bạn đánh bại

Đôi mắt to của bạn đáng yêu biết bao

Lúc trò chuyện tay hươ đi đâu đấy

Mỗi ngày đến trường tan học, đều có bạn bên cạnh

Mỗi giây tôi đều rất yêu thích

Chẳng biết giải thích những bài toán hình học ấy cũng như khuôn mặt ửng hồng của bạn

Rốt cuộc có bao nhiêu đáp án đây

Tôi chỉ muốn yêu thương, cưng chiều bạn mãi thôi

Đây liệu có phải là tình yêu không?

Tôi vẫn mãi chẳng giải đáp được

Gặp chuyện vui liền muốn chia sẻ cùng bạn

Gặp chuyện buồn chỉ muốn cho bạn mượn bờ vai

Lần đầu tiên vì một người mà khấn nguyện như vậy

(Sủng ái – TFBoys)

Đôi mi mắt Hạ Vy vừa khép lại một lúc, Phong đã ngừng hát. Anh đưa tay vén những sợi tóc sang một bên tai nó, nhoẻn miệng cười khẽ, nhìn nó ngủ.

Sáng hôm sau...

Những tia nắng ban mai chan hòa gieo rắc khắp mọi nẻo đường, len lỏi qua từng kẽ lá, soi rọi xuống khuôn mặt anh chàng nào đó đang ngủ gục đầu bên giường bệnh. Tiếng chim ríu rít chuyển cảnh, khẽ động lại trên màn sương những thanh âm vang vọng của ngày mới. Trên trời cao, những đám mây xốp bồng bạc một màu trời nhẹ nhàng theo chiều gió cuốn.

Phong khẽ mở mắt, vươn vai một cái lấy sức. Anh liếc nhìn đồng hồ, đã hơn 7h sáng. Lại chuyển hướng nhìn về phía cô gái kia, vẫn đang say sưa ngủ. Có vẻ rất ngon giấc. Anh trêu mến nhìn khuôn mặt phúng phính của nó, một vẻ đẹp thuần nết như một thiên thần.

Khóe miệng anh bắt giác chua xót thốt lên:

- Là ai đã làm em ra như thế này?- Anh thờ dài

- Nếu em nói ra anh sẽ làm gì với thủ phạm?- Bỗng nhiên nó mở to mắt, khiến ai kia một phen giật mình, nói rõ ràng mạch lạc từng chữ

- Hà? Em dậy rồi à?- Anh vẫn chưa hết ngỡ ngàng, sững sờ nhìn nó

Hạ Vy rõ ràng đã nhắm mắt ngủ say, sao lại đột nhiên lại...?

Cô nàng này hẳn là đang giả ngủ mà.

- Em mới ngủ dậy. Định mở mắt liền nghe có người quan tâm em - Hạ Vy cười

Anh vuốt mặt, thật là... không thể phủ nhận Hạ Vy rất... nguy hiểm mà.

- Anh chưa trả lời câu hỏi của em!

Anh ậm ừ một lúc, rồi nghĩ gì nói nấy:

- Thì phải tần cho hần ta một trận nên thân chứ!

Bạch Tuyết hôm nay thức dậy sớm, định bụng sẽ sai bà Năm nấu vài món mang lên cho chị mình ăn lấy lòng để cô ta không nói ra chuyện cô đã gây ra chuyện ngoài ý muốn đó. Dù sao thì Bạch Tuyết cũng không muốn nhận sự ghê lạnh hắt hủi từ mọi người, cho nên đành hạ mình một lần cũng chẳng ăn thua gì.

Cô thuê taxi đến bệnh viện. Biết chắc khi vào trong sẽ gặp mặt anh Phong, muốn nói chuyện cũng mất tự nhiên nên cô đi chậm chậm lại để suy nghĩ cách khiến anh Phong đi ra ngoài.

Đứng trước cửa phòng, cô vừa định mở cửa thì bỗng nghe tiếng nó và anh trò chuyện với nhau...

- Là ai đã làm em ra như thế này?

- Nếu em nói ra anh sẽ làm gì với thủ phạm?

“Hạ Vy, cô... cô ta đúng thật là quý quý!” Bạch Tuyết siết chặt tay

- Hà? Em dậy rồi à?

- Em mới ngủ dậy. Định mở mắt liền nghe có người quan tâm em - Anh chưa trả lời câu hỏi của em!

- Thì phải tần cho hần ta một trận nên thân chứ!

Nhịp tim Bạch Tuyết như ngừng đập. Lần này là tiêu thật rồi!

- Không được!- Có tiếng Hạ Vy vang lên

- Hà?- Tiếp đó là giọng nói có phần ngạc nhiên của Phong

- Bởi vì người đó là em! Tại vì em đoán quá nên... Là tại em làm em như vậy. Anh có dám đánh em không?

- Hà... hà... tất nhiên là... là không rồi...

Bạch Tuyết thờ phào, nhưng vẫn không hiểu tại sao cô ta lại có thể che giấu tội lỗi của cô mặc dù người bị hại là cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Breakfast in the hospital!

Bạch Tuyết đặt tay lên nắm cửa, khẽ mở ra. Nhưng khi cánh cửa chỉ vừa mở hờ thì cô chợt nghe tiếng Phong nói với Hạ Vy:

- Em muốn ăn gì anh mua cho?
- Được rồi, em ăn thức ăn của bệnh viện cũng được mà!- Hạ Vy nói
- Thức ăn bệnh viện không được ngon cho lắm.
- Em ăn được mà. Mà nói như anh thì thức ăn ở ngoài cũng không đảm bảo vệ sinh thực phẩm thôi.
- Được rồi, như vậy thì thà để anh bảo bà Sáu làm thức ăn đem lên cho em!
- Thôi, bà Sáu còn phải làm nhiều việc lắm anh à! Minh nhờ như vậy phiền bà ấy lắm!

Anh cảm thấy hơi mất kiên nhẫn:

- Vậy rốt cuộc giờ là em muốn ăn gì?
- Thức ăn trong bệnh viện.- Nó cảm thấy tình hình không được ổn cho lắm nên chêm thêm một nụ cười để giãn hòa
- Vậy anh đi lấy thức ăn giúp em!- Phong toan đi thì bị giọng nói của nó làm hành động của anh bị ngưng trệ
- Bảo y tá phục vụ lấy đi, mắc công phiền anh nữa!- Hạ Vy dịu giọng nói

Phong nháy mắt tươi cười:

- Cứ để anh đi lấy! Anh sẽ chọn cho em thật nhiều thịt nạc, tôm thì phải to thật to, rau thì phải ngon xanh, chứ để người khác lấy giúp anh không yên tâm chút nào!

Hạ Vy phì cười hạnh phúc, rồi cũng gật đầu:

- Vậy anh đi đi, về sớm nha!

Anh tiến về phía cửa. Nghe tiếng bước chân, Bạch Tuyết ở ngoài nhanh chóng đóng cửa lại và chạy đi chỗ khác tránh để anh nhìn thấy, sẽ không được ổn cho lắm. Nhưng có lẽ vì quá vội vàng hấp tấp nên cử chỉ của cô có hơi mạnh tay, thành ra việc đóng cửa lại cũng gây ra tiếng động không nhỏ. Ban đầu cô định nghĩ cách khiến anh ra ngoài để tiện nói chuyện, nhưng bây giờ anh Phong lại tự đi lấy đồ ăn, chẳng phải là thời cơ tốt đang đến gần hay sao?

Phong và Vy đều nghe có tiếng đóng cửa khá lớn. Anh liền nhanh chân đi đến mở cửa, lộ đầu ra ngoài nhìn quanh:

- Ai đấy?

Hạ Vy cũng khá tò mò ai đã đóng cửa mạnh như vậy, không giấu được nỗi thắc mắc liền nói vọng ra:

- Ai vậy anh?
- Chắc là người ta đi nhầm phòng.- Phong chỉ nói vậy, rồi bước ra ngoài, thẳng theo hướng căn teen mà đi, tuy nhiên trong lòng cũng chưa hết khó hiểu

Bạch Tuyết liếc nhìn tấm lưng rộng của anh khuất sau thang máy rồi nhanh chóng đi đến gõ cửa phòng bệnh Hạ Vy.

“Cốc cốc!”

- Anh về nhanh thế?- Có tiếng Hạ Vy từ bên trong

Bạch Tuyết bĩu môi, lúc nào cũng Phong với Phong, bộ cuộc đời chị ta không có anh Phong là không sống được sao.

Cô kiên nhẫn gõ cửa một lần nữa.

“Cốc cốc!”

- Anh à, làm gì mà khách sáo như vậy! Vào đi chứ!

Bạch Tuyết đưa tay lên miệng ho mấy tiếng, chỉnh giọng, nói:

- Là tôi!

Hạ Vy ban đầu vẫn chưa xác định rõ ai đang đứng ngoài cửa phòng, song khi thông tin được xử lý sau khi truyền vào não bộ thì nó cũng phân tích được giọng nói đó là của ai.

- Là em sao? Bạch Tuyết?

Cô nhẹ nhàng mở cửa phòng, thân nhiên đi vào, đặt lên bàn số đồ ăn đã nấu sẵn.

- Sao em lại đến đây?- Hạ Vy vẫn chưa hết ngạc nhiên, trở mắt ra nhìn người em gái mình

Bạch Tuyết kéo ghế, ngồi xuống, mở các hộp thức ăn ra bày lên bàn:

- Chẳng qua dù sao thì tôi cũng là người có lỗi! Đến xin lỗi chị một tiếng, tiện thể làm cho chị một ít đồ ăn sáng lót dạ!- Ánh mắt cô vẫn chăm chăm vào số đồ ăn thoảng hương phưng phức trên bàn

- Em... nấu sao?- Hạ Vy vẫn không giấu nổi sự ngỡ ngàng

- Đừng tưởng chỉ có chị mới biết vào bếp! Tôi chỉ là giấu nghề thôi!

Bạch Tuyết đến nấu mì gói còn chưa biết, làm sao có thể nấu những món ngon hảo hạng như vậy được? Cô suốt ngày chỉ biết đi chơi, ăn, ngủ, chưa từng phải đụng vào việc nữ công gia chánh, quét nhà còn chưa bao giờ thử làm nữa là...

Cô mở nốt hết tất cả hộp đồ ăn, rồi đưa mắt nhìn sang nó, vẻ mặt không chút hài lòng:

- Đừng có thộn mặt ra mà nhìn tôi như vậy! Sang đây ăn đi!

Nó xuống giường, đi đến bàn ăn, ngồi xuống chiếc ghế đối diện với cô.

- Chà, trông rất ngon!- Nó trầm trồ nhìn những món ăn được trang trí bắt mắt bày khắp bàn

Sao không ngon được? Bà Sáu kia đã thức dậy từ lúc 4h sáng chỉ để nấu những món này để cô đem đến đây mà. Nếu không ngon, bà ta sẽ chết chắc!

Cô nhếch môi cười khẩy, rồi nhìn khuôn mặt ngổ ngếch của ai kia đang nhìn những món ăn trên bàn một cách thèm thuồng suýt chảy dãi mà phải phì cười.

- Chắc em phải tốn công rất nhiều nhỉ?- Hạ Vy ngẩng mặt lên mỉm cười đôn hậu nhìn cô

Tốn công gì chứ, một hạt mồ hôi cũng chẳng mất mát, hưởng chi công sức lớn như vậy. Cô chỉ nói một câu mệnh lệnh và sai người làm nấu, mắc gì phải nhọc công đi nấu cho người mà cô không hề ưa ăn?

- Ăn đi!- Bạch Tuyết lạnh lùng nói, đưa đôi đũa về phía nó

Nó cầm đũa, ăn từ tốn. Dù sao trước mặt em gái mình mà lỡ mồm quá cũng không nên.

- Chị... có nói gì với mọi người chuyện...

Bạch Tuyết nói ngắt quãng, không đầu không đuôi, người khác nhìn vào không mười phần thì chín phần cũng không hiểu nổi, nhưng Hạ Vy thì thấu rõ lời khó nói hết kia của em mình. Nó ậm ừ:

- Chưa... Chị cũng sẽ không nói...

Cô nghe vậy thì cười thâm trong bụng, nhưng tuyệt nhiên không để cảm xúc lộ rõ bên ngoài.

- Người bị hại là chị mà chị vẫn bao dung như vậy sao?

Nó ngừng gấp thức ăn, mỉm cười:

- Nói ra làm gì chứ, chuyện cũng chẳng có gì nghiêm trọng!

Không có gì nghiêm trọng? Không nói cũng biết, chuyện này đối với phái nữ rất rất là khó chấp nhận, kể cả bản thân Bạch Tuyết. Nếu cô là chị ta, cô sẽ thẳng tay vạch mặt kẻ đã gây ra chuyện này cho mình. Chị ta quá khoan dung, khoan dung quá mức có thể! Là chị ta đạo đức giả sao?

- Tôi có thể tin chị không?- Giọng nói cô chứa chất đầy hoài nghi

- Tùy em. Nhưng chị sẽ không nói ra đâu.- Nó đinh ninh

Cô cũng yên tâm phần nào. Tính cách chị ta vốn rất thật thà, chắc không phải chỉ là lời dối trá!

- Ăn tiếp đi! Thịt bò rất bổ dưỡng!- Cô nói

- Đây là... À, ừ, đúng vậy!- Nó biết rõ chỗ thịt mà cô nói đến là thịt lợn nhưng không muốn làm em mình bẽ mặt nên lại thôi.

“Cạch!” Một âm thanh vang lên, tiếp đó là giọng nói oang oang của một anh chàng phong độ với một khay thức ăn trên tay:

- Đồ ăn đến rồi đồ ăn đến... rồi... Ừa, Bạch Tuyết?
- Chào anh, em mới đến thôi!- Bạch Tuyết cúi đầu đáp lễ
- Cô đến làm gì?- Phong khó chịu đặt khay xuống bàn
- Em ấy chỉ mang đồ ăn đến cho em thôi mà!- Hạ Vy cười
- Có độc không đây? Để anh ăn thử!- Anh nghi ngờ nhìn số đồ ăn trên bàn

Hạ Vy dùng chân đá Phong một cái rồi đau, nói bằng giọng cảnh cáo:

- Anh à!- Rồi dịu giọng- Bạch Tuyết, anh ấy chỉ đùa chơi thôi, em đừng để bụng!
- Dạ.- Cô bên ngoài có vẻ không có gì nhưng bên trong thì bức xúc vô cùng, tại sao anh Phong luôn nghĩ xấu cho cô chứ?
- Em ăn đồ ăn anh mang lên đây nè!- Phong gạt chỗ thức ăn của cô sang một bên, để trước mặt nó là khay thức ăn lấy từ căn teen bệnh viện
- Thôi, anh ăn đi! Em tự nhiên không thích ăn đồ ăn bệnh viện nữa! Thức ăn Bạch Tuyết nấu ngon hơn!- Nó cười, lại gạt khay thức ăn về phía anh. Để tránh ánh mắt dò xét của anh, nó quay sang nói với cô- Em ăn luôn đi! Anh Phong ăn chỗ đó chắc cũng đủ no rồi!

Đầu Phong xì khói, lửa cháy nghi ngút, trong khi đó Hạ Vy vẫn cười tươi như thường. Anh búi người ngồi sang một bên, không buồn ăn sáng, chống cằm nhìn hai chị em nhà họ Hoàng kia nói chuyện, thỉnh thoảng lại chêm thêm vài ba câu châm chọc cho đỡ chán.

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Di Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Trước ngày cưới

1 tuần sau...

Vậy là Hạ Vy đã xuất viện được hơn gần một tuần. Cũng may là nhờ nó giữ được tinh thần ổn định nên bác sĩ đã cho giấy phép, nhưng có vẻ chàng bác sĩ kia không giấu nổi sự ngạc nhiên về trường hợp này. Ở trong một tình thế như vậy, nếu là những người con gái khác, sự hỗn loạn tinh thần và cú sốc tâm lý có lẽ rất hay xảy ra, chưa kể nguy cơ nghĩ đến chuyện đại dột là không hề nhỏ. Còn đằng này, cô gái kia tuy ban đầu có hơi bấn loạn nhưng dần dần thì tâm lý trở nên bình thường hẳn, không có triệu chứng cho thấy bị tra tấn tinh thần quá lớn.

Theo quyết định của các “bô lão” sau khi kết thúc hội nghị “Tình Hồng”, mà cụ thể ở đây là bốn vị phụ huynh tài tình của chúng ta, thì vào đúng thứ này, giờ này, phút này, tuần sau sẽ tổ chức đám cưới cho Phong và Hạ Vy, cũng chính là mừng một của năm mới. Trong thời gian này hầu hết mọi người đều rất bận rộn, sinh hoạt hằng ngày cũng trở nên khẩn trương hơn, mà bận nhất có lẽ phải nói đến ông Hoàng và ông Nhân, những doanh nhân có tiếng có tầm. Do đó việc tổ chức đám cưới được giao phó lại những người dưới quyền, đôi tân hôn, hai bà thông gia và cô em song sinh của Hạ Vy. Nhưng có vẻ nói như vậy vẫn không được chính xác so với thực tế cho lắm! Bạch Tuyết thì tuy ngoài miệng dạ dạ vâng vâng chấp thuận lời “mệnh lệnh” của ba mẹ nhưng thật ra thì vẫn chỉ ngồi nhà cày phim với online facebook. Nếu có thể thì trường hợp của cô cũng có phần khá phù hợp với câu tục ngữ dân gian thời xưa: “Đàn gậy tai trâu” mà mỗi khi có cô cậu học trò nào nghe giảng mà chỉ lấy lệ còn tâm hồn thì thăng lên chín tầng mây là liền bị cô giáo gán cho cái tội ấy.

Hôm nay có vẻ sẽ là một ngày khá bận rộn khi anh và nó được giao nhiệm vụ đi chọn váy cưới, chụp ảnh cưới. Có vẻ mọi việc được sắp xếp hơi hơi... giống cái ngày xa xôi nào đó cũng với lịch trình tương tự như vậy.

“Bùm bùm chiu chiu!” Trong ngôi nhà cao tầng nào đó với bề ngoài trang nhã lại vang lên những tiếng động dễ khiến người ta hồi tưởng về một tuổi thơ dữ dội lúc ngày thơ đến nổi trần trường tung tung đi tắm mưa.

Tình cảnh trong phòng khách bây giờ trông thật là thê thảm, lếch thếch. Phong thì nằm trên chiếc ghế lười (Loại ghế chủ yếu sử dụng để nằm khi mệt mỏi, thường chiếm diện tích không lớn và làm từ nệm rất mềm và dễ chịu.), tay ôm chiếc remote, tay thì buông thõng xuống sàn, chân gác đồng, chân gác tây, tư thế rất chi là độc đáo. Hạ Vy còn “độc” hơn nữa! Chân gác lên ghế salon, chân để như bình thường, hai tay ôm chặt lấy chiếc ghế mềm mềm như cục bông xốp thơm thơm. Trên đầu nhú lên một cục u khá nhứt nhối tuy là không quá lớn để ví như hột vịt hay hột gà.

Một sự thật rất “đáng yêu” là, đêm qua hai bạn trẻ đã thức trắng để xem phim chương... Đam mê trò chém lộn cũng thật là cao cả mà! Có vẻ oan uổng cho Phong, anh chỉ là do cô vợ “cắm dõ” thôi.

Đồng hồ điểm 10h... trưa. Lúc này Hạ Vy và Phong mới lừ đừ mở mắt.

- Ôi tía ơi! 10h rồi sao?- Phong hốt hoảng

- Nhanh lên! Trễ rồi!- Hạ Vy phi ngay một mạch vào WC để làm vệ sinh cá nhân

- Chị xui, bộ này được chứ?- Bà Nhân xúng xính trong chiếc áo dài tím sẫm, đứng trước mặt bà Hoàng xoay vài vòng

- Cái hoa này làm bộ này kém lịch thiệp!- Bà Hoàng lắc đầu, tay chỉ vào chiếc hoa màu trắng khá to được thêu bên vai

Bà Nhân gật gù, rồi cùng bà Hoàng lựa chọn vài bộ để thử. Bà Hoàng chọn áo màu xanh dương đậm, còn bà Nhân chọn áo màu tím nhưng được trang trí theo phong cách khác có phần cổ điển.

- Bộ này đẹp!- Bà Nhân nhìn bà Hoàng mỉm cười

- Tôi thích sự hòa nhã.- Bà Hoàng cười đáp lại- Bộ của bà cũng đẹp đấy! Trang trí có vẻ rất dễ nhìn!

Bà Nhân gật đầu, rồi quay sang nói với cô tiếp thị khách hàng:

- Gợi giúp tôi mấy bộ áo dài này!

- Vâng.- Cô gái kia cúi đầu đáp lễ rồi đi đến quầy tiếp tân để gợi lại các âu phục đã đặt hàng

- Đi thôi! Chúng ta còn phải lựa com lê cho mấy ông nữa!- Bà Nhân búng tay

- Hình như mấy bộ vest được treo bên này!- Bà Hoàng trở tay về hướng đối diện

Một anh chàng phong nhã bước ra từ chiếc... taxi, theo sau là cô gái có vẻ trạc tuổi anh, nặng nề lê từng bước. Chẳng qua là anh quá vội vàng nên không kịp đi xe hơi riêng, đành bắt taxi cho nhanh. Dịch vụ tiệc cưới, thẳng tiến!

- Thăng lưng lên nào! Đừng có lom khom như thế! Mất mặt chết!- Phong ho vài tiếng rồi khẽ chỉnh lại lưng cho Hạ Vy

Nó mắt nhắm mắt mở, lừ đừ đưa tay lên miệng che cái ngáp:

- Ủầy... Kệ đi anh! Vào nhanh rồi còn đi ăn nữa!

Phong kéo tay vào trong, rồi nhanh chóng chọn mấy bộ váy mà anh ưng ý nhất cho Hạ Vy.

- Thử đi anh xem!

Nó vẫn chưa khỏi buồn ngủ, lại ngáp:

- Oáp... Về nhà em thử! Mua đại đi anh! Người em rất dễ mặc, mặc gì cũng xinh, cũng vừa, anh yên tâm!

Nhìn thấy sự mệt mỏi vì... mất ngủ của Hạ Vy, anh cũng khá thông cảm:

- Cứ mặc vào! Anh sẽ đi thay vest! Ở đây phục vụ luôn việc chụp ảnh cưới nên rất tiện!

Biết anh đang nói gì, nó chỉ biết gật đầu một cái, lững thững đi về phía phòng thay đồ.

Anh vội gọi cô phục vụ, nói khẽ:

- Lát nữa cô ấy ra nhớ trang điểm cho cô ấy thêm nhé!

- Vâng, thưa anh.- Cô gái kia gật đầu

Phong lựa cho mình một bộ vest trắng, áo sơ mi đen, một chiếc nơ thắt cổ trắng và đôi giày trắng sáng loáng cho mình. Anh cũng nhanh chóng thay trang phục ra.

- Cô dâu, nghiêng đầu qua trái một chút! Mặt tươi hơn nữa nào! Cười!- Anh chụp ảnh điều chỉnh tư thế của “người mẫu” rồi bắt đầu công việc- Rồi! OK! Đổi kiêu! Cô dâu xoay người áp lưng vào chú rể, chú rể vòng tay qua eo của cô dâu! Tốt tốt! Chú rể đừng cười quá lớ! OK! Tiếp! Cô dâu ngồi xuống ghế, xoay mặt qua một bên! Chú rể đối diện mặt với cô dâu! Gần thêm chút nữa! Được rồi!...

15 phút sau...

- Có thể lấy ảnh được chưa anh?- Phong đến bên người chụp ảnh

- Chiều nay sẽ có người giao đến tận nhà cho hai người! Yên tâm! Chúng tôi làm việc rất uy tín và chất lượng!

- Tôi muốn xem ảnh cưới, được chứ?- Hạ Vy không giấu nổi tò mò

- Cứ tự nhiên!- Anh ta đưa máy ảnh cho anh và nó xem, có vẻ cả hai người đều rất hài lòng

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Người yêu cũ

Nhà hàng IceQueen...

Phong chọn nhà hàng gần nhất để đến ăn trưa cho tiện đường sau khi thanh toán xong chi phí mua áo cưới. Chính xác hơn là do có ai đó cứ réo rất bên tai than trời than đất đến ong cả đầu nên anh mới bắt đắ đi ăn đây. Thật ra hôm qua trong lúc nó ngồi nhai bắp rang dán mắt vào màn hình tivi suốt mấy tiếng đồng hồ anh đói bụng vô cùng, đành lên làm tô mì gói ăn chống thể lực đói, sau đó liền lăn ra ngủ. Tuy nhiên vì ánh sáng hắt ra từ tivi quá chói và âm thanh vận đến tới đa quá cực đại thì anh không thể nào chợp mắt yên, Thần Đồi nhân cơ hội đó liền ve vãn anh, và kết quả là anh phải “xử” liền từ mấy gói mì. Vì vậy nên, bây giờ Phong chẳng cảm thấy đói.

Và có một sự trùng hợp, nhà hàng lần này lại là nơi mà anh và nó lần đầu tiên gặp nhau. IceQueen Restaurant từ lâu đã được lôi kéo vào bảng danh sách những địa điểm mang đậm kỉ niệm của đôi tình nhân trẻ sắp cưới.

Hạ Vy có vẻ đã tỉnh táo hơn hẳn. Không còn những tiếng ngáp dài ngáp ngắn lê thê, không còn những lời mệt mỏi than thở, cũng tạm biệt nốt đáng về lừ đừ lơ đãng trở lại với hình tượng một cô gái 17 tuổi năng động.

- Em ăn gì cứ gọi!- Phong vừa nói, vừa cố tránh né những ánh mắt đưa tình từ mấy cô mắt xanh môi đỏ đang kia

Hành động kì quặc cứ quay ngang quay ngửa của Thành Phong cuối cùng cũng lọt vào tầm nhìn của Hạ Vy sau khi nó đặt quyền menu bự tổ chẳng xuống bàn. Ngay lập tức, không đợi thông tin được truyền tải vào bộ não kịp thời, nó đã đứng phắt dậy, hùng hăng hổ hổ nhìn quanh một lúc rồi cuối cùng cũng hiểu chuyện. Hạ Vy cất giọng ngọt hơn mía lùi, cố ý nói to nhất có thể:

- Ông xã à!!! Em rất dễ ăn, cho nên không cần lựa chọn đâu!!!- Vừa nói nó vừa đẩy quyền menu về phía anh- Ông xã chọn giúp em đi!!!

- Hà?... Ừm!

Phong nhìn vào menu, đưa tay dò từng món trong thực đơn, đôi người đưa theo ngón tay. Sau một hồi ngẫm nghĩ, anh quyết định chọn những món Pháp:

- Lấy cho chúng tôi món này, món này, món này và cái này nhé!- Kèm theo lời nói nhẹ nhàng trầm bổng đó không thể không có một nụ cười xã giao

- Ôi chúng mày nhìn kia! Chu choa! Đến cả cười mà cũng soái dã man!- Một cô gái tóc nhuộm hai màu nói mà như muốn hét lên

Những cô gái đi cùng nghe tiếng gọi liền theo quán tính mà hướng về phía bạn mình chỉ trỏ, không ngớt lời trầm trồ:

- AAAA! Mày ơi, mỹ nam!

- Chồng tương lai của tao đó! Đẹp trai không, đẹp trai không?

- Xi... Người ta có bà xã rồi, thiết tha gì nữa?- Cô gái khác tỏ vẻ không quan tâm- Là hoa đã có chủ đó!

- Kệ chứ! Hoa đã có chủ thì sao, quan trọng là phải diệt chủ cướp hoa kia!- Cô gái kia nói mĩa- Gớm! Cái con đó xấu xí, đến nỗi phải mang mặt nạ che nửa mặt kia! Vậy mà cũng đòi cặp kè với trai đẹp nữa chứ!

- Mày nói tao mới để ý! Con bé đó che mặt làm gì vậy nhỉ?

- Chắc bị tạt a-xít! Che mặt che đi khiếm khuyết ý mà! Cho đáng đời!

Nhưng lời nói có phần châm biếm kia đã nhanh chóng lọt vào tai của Hạ Vy. Thành Phong cũng không thể không nghe thấy hết những lời khó nghe đó. Nó trong lòng buồn cũng có, giận cũng có, ghen cũng có, cảm xúc vô cùng hỗn loạn nhưng không hề bộc lộ ra bên ngoài. Anh thì trong lòng nghìn ngút lửa giận, tưởng như chỉ cần thêm một chút dầu hỏa nữa thôi thì có nguy cơ sẽ thiêu cháy khắp cả nhà hàng này. Hai người nhất cử nhất động cũng không

có, khiến cho đám người hám trai kia phải bất động.

- Sao hai người đó trông như tượng vậy?

- Đừng nói là nghe chúng ta nói nha...

- Thì đã sao? Chắc là có tật giật mình rồi chứ gì?

Phong bực bội đứng phắt dậy, để tiền lên bàn, rồi cầm lấy tay Hạ Vy, quát lớn:

- Đi về!

- Mặc gì phải về chứ...? Ăn xong đã về...- Nó cúi gầm mặt, cố làm cho giọng nói được như bình thường

Không buồn quan tâm đến thái độ hiện thời của ai kia, anh kéo mạnh tay nó, lôi xềnh xệch về phía cửa chính. Khi đi ngang qua đám con gái kia anh không quên ném một cái liếc xéo như muốn ăn tươi nuốt sống khiến cho bọn kia phải bùn rùn cả tay chân.

- Đi qua chỗ khác ăn!- Anh nói với nó

Hạ Vy ngồi xuống chiếc ghế đá gần đó, lắc đầu:

- Thôi, em không đói nữa!

- Lúc này bảo đói mà!- Anh nhún mày

- Ăn kem đi! Em muốn ăn kem!- Nó cố làm mặt thật tươi vui

- Như vậy sẽ dễ đau bụng.

- Không sao. Bao tử em rất khỏe!- Hạ Vy cười gượng

- Có tin được không đây?... Thôi được rồi, em ngồi đây để anh đi mua cho!

Nói đoạn Phong nhanh chóng rời đi để mua món ăn vặt. Anh đi được một đoạn xa thì bỗng có một cô gái mặc váy đỏ ngần ngừ không có vẻ gì là kín đáo tiến lại gần Hạ Vy, khoanh tay, nhếch môi cười cất giọng chanh chua:

- A! Cô đây có phải là hôn thê của Thành Phong không nhỉ?

Hạ Vy nhớ là nó chưa từng gặp người này.

- Bạn là...- Nó cố lục lọi trong đồng trí nhớ những thông tin về người trước mặt nhưng vẫn không tài nào nhớ nổi

- A! Chào! Chắc cô không biết tôi đâu nhỉ?- Cô ta có vẻ thuộc loại ăn chơi lêu lổng, khuôn mặt son phấn dày cộm như một lớp mặt nạ, đánh đá đưa tay ra muốn bắt- Xin tự giới thiệu, tôi là người yêu cũ của Phong!

- Hả?- Nó gượng gạo đưa tay ra bắt lại, nhưng mãi vẫn không rút ra được do lực từ tay ai kia

Cô ả nhếch môi:

- Đúng là nhan sắc cô cũng không thể vượt trội hơn tôi! Với cái dung nhan còn thua chó gặm như vậy thì làm sao có thể níu giữ một người như anh Phong được chứ? Lại còn che mặt nạ nữa! Xem nào, bên nửa mặt này có gì khiến cô giấu giếm vậy nhỉ?- Cô đưa tay định gỡ mặt nạ trên mặt nó ra thì bị một bàn tay nắm chặt lại

- Cô đến đây làm gì?- Phong đã về, thấy cô ta đang định làm gì với Hạ Vy thì nhanh chóng cản lại. Con người độc đoán xảo quyệt này, anh thấu rõ bản chất cô ta không thể nào có hành vi gì tốt đẹp.

- Anh!- Ắ thấy người yêu cũ của mình thì liền vòng tay qua định ôm lấy anh nhưng bị anh đẩy ra. Ắ nững nịu- Anh!!! Lâu rồi không gặp sao anh lại phũ phàng đến thế?

- Cô đi theo tôi!- Anh nói với ả rồi quay sang đưa hai cây kem cho nó- Em cứ ăn trước, ăn luôn phần của anh cũng được. Anh nói chuyện với cô ta một chút rồi sẽ quay lại liền!

Hạ Vy vẫn chưa hiểu rõ có chuyện gì đang xảy ra, nhưng cũng miễn cưỡng gật đầu.

Phong lôi cô ta đến một góc khuất, rồi gằn giọng:

- Quỳnh An! Cô lại có âm mưu gì nữa đây?

- Âm mưu? Sao anh luôn nghĩ xấu cho em vậy? Chỉ là em muốn làm quen với người đồng môn thôi mà!- Cô à đồng đánh
- Tôi thừa biết cô là loại người như thế nào! Tôi cảm cô, dám đụng đến Hạ Vy một lần nữa, đừng trách tôi ác với phụ nữ!- Phong cảnh cáo
- Có gì mà anh nghiêm trọng hóa vấn đề lên như vậy?- Quỳnh An vòng tay qua eo của anh ông ọ nói- Anh yêu cô ấy đến như vậy sao?
- Không liên quan đến cô! Cô lừa tôi một đồng tiền rồi quay lại, định có quỷ kế gì nữa? Nói thẳng luôn ra đi!- Phong giằng tay ả ra
- Thôi mà anh. Lần trước chỉ là em đưa tiền cho mẹ đi chữa bệnh thôi mà...- ả dỏ trò phụng phịu
- Mẹ? Quỳnh An, cô tưởng tôi là thằng ngốc chắc! Mọi thứ về cô tôi cho người điều tra cả rồi! Cô không có mẹ, và cũng không có ba!- Phong giận dữ, chưa bao giờ thấy anh bức dọc đến như vậy

Quỳnh An xì một hơi khinh khinh, rồi nhếch môi:

- Em cũng không thèm đếm xỉa tới mối nhân duyên tốt đẹp của hai người đâu. Chỉ là muốn tới chào hỏi một chút thôi. Em hiện đang là vợ sắp cưới của anh Huy rồi!

Nói đoạn ả ta quay sang nhìn bên phải. Một chàng trai khoảng 20 tuổi khuôn mặt không có gì nổi bật, chỉ có trang phục trên người và chiếc xe hơi đen bóng đỗ bên cạnh là toát lên khí chất tỏ rõ đây là người có tiền có của, đang mỉm cười giờ tay lên vậy.

Người này... chẳng phải là Từ Gia Huy, thiếu gia tập đoàn Từ Gia hay sao?

- A! Anh yêu à!- Quỳnh An không biết gì là hổ thẹn, đồng đánh đi đến choàng tay ôm lấy người con trai tên Huy đó mà không ngừng làm nũng- Hôm nay mới có một mẫu váy thời trang mới rất đẹp đó anh!

- Được rồi. Hôm nay anh sẽ mua cho em. Nhưng mà... tên kia là ai?- Anh ta đưa tay trở về phía Thành Phong

- Bạn cũ của em lâu ngày không gặp ấy mà!- ả dí tay vào bắp tay Huy- Anh này, anh cứ ghen mãi!

Nhìn cảnh tượng hai người bọn họ lúc này mà anh cảm thấy muốn nôn mửa. Thật là không biết mắc cỡ mà! Quỳnh An cô ta vẫn cái thói hư tật xấu ham tiền hám lợi háo hức vinh, đúng là loại người chỉ biết coi người khác là mỏ vàng mà ra sức đào bới khai thác đến triệt để mới chịu buông tha. Đến cả Phong và Hạ Vy dù cùng sống chung một nhà cũng chưa bao giờ có những hành động ân ái đến mức lỗ mãng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Ngày mai là hôn lễ

Hạ Vy ngồi chờ Phong trên chiếc ghế đá ấy đã được tầm hơn 15 phút, trong lòng cứ thấp thỏm nghĩ về người con gái kì lạ kia. Cô ta là ai? Có quan hệ gì với anh? Đến đây nói những câu đó với cô là có ý gì? Tại sao anh lại không thể nói rõ trắng đen tại đây mà phải đến chỗ khuất? Những câu hỏi đó cứ xoáy sâu vào thâm tâm nó, làm nó không còn tâm trí để ý đến mọi thứ xung quanh. Hai cây kem trên tay nó cứ theo tính chất sẵn có mà tan dần...

- Chị ơi!- Một giọng nói trẻ con vang lên kéo nó trở về với thực tại

Một cậu bé với mái tóc xuề xòa có vẻ đã lâu chưa cắt tỉa ngây ngô đưa mắt nhìn nó. Trên tay cậu bé là xấp giấy số chưa bán hết.

- Chị, kem chảy hết rồi kìa!

- Hà?- Hạ Vy nhìn hai cây kem trên tay, có vẻ đúng như cậu bé đã nói

Nhìn sáng vẻ gầy guộc và khuôn mặt lem nhem duy chỉ có đôi mắt là sáng của cậu bé mà nó cảm thấy hơi xót xa. Nó đưa hai cây kem về phía cậu bé:

- Cho em đây!

- Chị... không ăn sao?- Cậu bé có vẻ rất thèm nhưng không đòi ăn ngay- Mẹ em bảo... không được ăn đồ của người khác...

- Không sao. Em cứ ăn đi! Chị cho phép rồi mà!- Hạ Vy mỉm cười nhìn cậu bé- Ăn đi không sao đâu!

Phải chần chừ một lúc lâu, cậu bé mới e ngại đưa tay đón lấy hai cây kem mà nó đưa.

- Chị... thật đẹp...- Cậu bé vừa liếm láp cây kem trên tay, vừa híp mắt cười- Tuy là chị mang mặt nạ nhưng vẫn đẹp lắm! Cái mặt nạ đó cũng đẹp lắm!

- Aishhhh... Em không nịnh chị đấy chứ? Làm mũi chị sắp bể luôn rồi này!- Hạ Vy nghiêng đầu cười tinh nghịch, vừa đưa tay lên lau vết kem còn dính lại trên khóe miệng cậu bé vừa hỏi- Em... không thắc mắc gì khi thấy chị mang mặt nạ sao?

Cậu bé ngây ngô nhìn người trước mặt, cười tươi:

- Ở nhà em và mấy đứa bạn của em cũng hay mang mặt nạ khi đi chơi lắm!- Ngừng một lúc, cậu bé lại tiếp- Nhưng mà... mặt nạ của tui em che hết mặt cơ! Mặt nạ của chị là mặt nạ của người lớn, nên chắc chỉ che một bên thôi nhĩ?

Nó mỉm cười véo yêu hai má của cậu bé. Một cuộc sống vô tư như cậu bé, thật sự nó cũng muốn được thanh thản như vậy. Cậu bé này suy luận theo kiểu trẻ con, tuy sai bét, nhưng thật đáng yêu!

- Chị có mua vé số không?- Như chợt nhớ ra điều gì, cậu bé liền hỏi nó

Hạ Vy không có thói quen mua vé số và dò kết quả, tuy nhiên vẫn mua cho cậu bé vui.

- Lấy cho chị 10 tờ nhé!

- 10 tờ?- Cậu bé có vẻ khá ngạc nhiên

- Ủ. Em lựa giúp chị đi!

Cậu bé vẫn chưa hết ngỡ ngàng, nhưng vẫn chia 10 tờ vé số về phía nó, giọng e lệ:

- Dạ... Chị cho em xin tiền ạ...

- Được rồi!- Nó vui vẻ rút từ trong ví ra tờ 500 ngàn rồi đúi vào tay cậu bé- Khỏi thôi! Chị không thích tiền lẻ!

Hạ Vy chỉ biện có để cậu bé khỏi ngần ngại nhận số tiền nó đã cố ý cho.

- Em đi bán tiếp đây! Chúc chị một ngày tốt lành!- Cậu bé mừng vui tạm biệt nó rồi bước đi

Hạ Vy mỉm cười nhìn cậu bé vẫn chưa hay tên kia bước đi mà lòng lâng lâng một niềm vui khó tả.

- Có vẻ em thích trẻ con!- Phong bỗng cất tiếng làm nó một phen giật bản mình

Sau khi định thần lại, nó vuốt ngực, nuốt nước bọt:

- Có vẻ anh thích xuất quỷ nhập thần đề nhất ma người khác!

Anh ngồi xuống bên cạnh nó, mỉm cười:

- Cậu bé đó là gì của em?

- Đừng nói là anh ghen nha!

- Đâu có. Anh không chấp trẻ con!- Anh vuốt tóc, rồi tiếp- Vì anh biết, trên đời này không có ai đẹp trai bằng anh!

Hạ Vy thờ người ra. Cái con người này, nó nhớ nhà nó đâu có chứa nhiều bom đến như vậy đâu nhĩ!

- À mà... Cô gái kia là người quen với anh hả?- Hạ Vy nhớ lại chuyện lúc nãy, không khỏi tò mò

Phong nghĩ ngợi một lúc, rồi trả lời qua loa:

- À... à... Bạn cũ hồi cấp một của anh ấy mà!

- Nhưng mà... cô ấy mới là người yêu cũ của anh...

- Aizz, cô ấy chọc em đấy! Lúc trước cô ấy rất thích trêu chọc người khác!- Anh không muốn nó cảm thấy khó chịu nếu biết được sự thật là thế nào nên đành bịa

- Vậy hả? Mà cô ấy tên gì nhĩ?- Dù là đã rõ trắng đen ra làm sao nhưng Hạ Vy vẫn chưa hết thắc mắc, lại còn giải thích thêm- Bạn cũ của anh, chắc em cũng nên biết tên nhĩ?

- Thôi, em... đừng quan tâm đến cô ấy!- Anh gãi đầu gãi tai, nói xong mới cảm thấy hối hận, liền viện cớ- Ờ... Lâu quá anh cũng quên mất tên cô ấy rồi!

- Hả?

6 ngày sau...

Hôm nay là ngày 30 Tết, tức ngày mai chính là mùng một đầu năm, cũng chính là ngày hôn lễ của Hạ Vy và Thành Phong được diễn ra ở thánh đường.

Vì vừa là ngày giáp tết, vừa là ngày chuẩn bị hành lễ kết hôn, cho nên mọi công việc đều rất nhiều và cần xử lý một cách khẩn trương nhất có thể cho kịp tiến độ kế hoạch đã vạch ra.

- Nhanh lên nào! Sơn, cái bàn đó nhích về bên phải một chút nữa mới được! Đứng rồi đấy!- Một chàng trai vóc dáng cao ráo, ngũ quan sáng loáng tỏ rõ đây là người có học, đang đứng khoanh tay như nhìn mọi người làm việc, thỉnh thoảng lại lên tiếng chỉ đạo, ra vẻ rất oai phong.

Đoán đi, đây là ai?

- Anh à, thông thả một chút cho người ta còn làm việc nữa chứ! Tội em là người chứ có phải quái vật ba đầu bốn tay đâu?- Một cậu trai cứ lúi húi làm việc bung bê đủ thứ nãy giờ, thấy ức chế quá, đành lên tiếng

- Các chú có biết ngày mai là ngày rất quan trọng với tôi không?- Chàng trai kia ưỡn ngực có vẻ oách lắm

Một cậu khác dừng tay, bỏ dở công việc đang làm, gác tay lên thành ghế, tay kia chống nạnh, cười lớn:

- Thôi đi tí! Ngày mai là cậu chủ cưới vợ, chứ có phải ông đâu mà làm quá lên như thế?

- Thư ký Đình, thôi đừng ảo tưởng đến vị trí chứ rể ngày mai để mà sánh vai với cô chủ nữa!- Một chàng mày râu khác vỗ vai người thư ký tên Đình kia ra vẻ rất thông cảm

- Đầu Đình! Ngay cả cậu cũng theo bọn đó mà ăn hiếp tôi sao?- Thư ký Đình bất mãn

- Lo làm việc đi! Một lát nữa cậu Phong cùng ông chủ đi mời khách tham dự về là sẽ kiểm tra toàn bộ găt gao lắm đó!- Đầu Đình nhắc nhở với chất giọng khàn khàn hết như một bề trên trọng vọng

Thư ký Đình nổi cáu, găt um lên:

- Tôi là người lãnh đạo chứ có phải cậu đâu mà lăm chuyệ! Đi làm việc đi! Hay là muốn tôi căt... lương đây!- Giọng nói chăt đầy bao nhiêu tâm trạng, giận có, cáu có, đe dọa cũng có nốt

- À mà... cô chủ Hạ Vy đâu rồi?- Một cô gái dáng vẻ thanh nhă đang sửa sang lại khăn trải bàn, như chợt nhớ lại chuyện gì, liền hỏi

- Nghe nói cô ấy đang lựa áo phù dâu cho em gái mình vào ngày mai.- Bà trung niên bên cạnh vừa kê lại ghế vừa nói

- Cô ấy thật đúng là một người đẹp người đẹp nết, cậu chủ thật có phước khi cưới được cô chủ!- Cậu trai dáng dấp còm nhom bên cạnh lên tiếng tăt tăt

- Đây không phải là cái chợ!!! Làm việc đi!!!- Thư ký Đình nhin nãy giờ, khi ngọn lửa giận thực sự cao trào đến cực điểm mới bùng phát

Mọi người biết giới hạn của việc “buôn dưa chuộc bán dưa lê” nên liền im ngay không gây ra tiếng động gì, chăm chú với nhiệm vụ đã được giao từ trước.

- Hello! Mọi người làm việc có mệt không ạ?- Hạ Vy bước vào trong định bụng giúp mọi người làm việc, lại còn rất tâm lý, trước khi đi còn mang thêm rất nhiều chai nước tăng lực để tăt bỏ- Nào, nghỉ tay một chút, chúng ta uống nước lấy sức kéo khát!

Không đợi thư ký Đình - người đã được phân công việc chỉ đạo cho phép, mọi người đã ùn ùn kéo tới, mỗi người một chai tu ừng ực.

- Cô chủ thật tâm lý!- Mọi người vừa uống vừa cười nói

- Mà cô Tuyết Linh không đi cùng cô ạ?

- Em ấy bảo mệt nên về nhà nghỉ rồi!- Nó thấy cậu thư ký chỉ đứng thừ người ra nhìn thì liền hỏi - Thư ký Đình, anh cũng uống nước đi! Làm việc từ sáng đến giờ rồi, chắc anh cũng khát lắm nhĩ?

Thư ký Đình nghe tiếng gọi, xua tay:

- Thôi khỏi, ông chủ về mà thấy thì tôi chết mất!

- Không sao, lúc về tôi sẽ nói đỡ giúp cho! Anh cứ uống nước mà lấy sức làm việc!

Nghe nó nói tới đây, cậu mới bển lên đến nhận chai nước mà nó đưa, nốc một hơi hết sạch.

- Làm việc sao rồi?- Một giọng nói thanh nhã vang lên thu hút sự chú ý của mọi người

Cả đám người... suýt sặc.

- Ba, mẹ Nhân, mẹ, anh, sao mọi người về sớm vậy? - Hạ Vy lần la đến hỏi

- Chúng ta đến xem mọi người làm việc, dù sao cũng sắp đến ngày cưới rồi! - Ông Nhân cười

- Mà anh xui sao vẫn chưa đến vậy chị? - Bà Nhân quay sang hỏi bà Hoàng

- Tôi không biết nữa. Nghe ông nói hôm nay là có kết quả bên tập đoàn Nehon sẽ tiếp vốn hay rút vốn đầu tư, cho nên ông bảo về sớm hay muộn là chuyện hên xui thôi à. Mà nhắc cũng thấy tội cho ông. Mấy bữa nay ông ăn không ngon ngủ không yên cũng vì cái hợp đồng này!

Ông Nhân cười lớn:

- Biết sao được, anh ấy rất tham công tiếc việc mà!

- Mọi người ơi!!! - Từ bên ngoài, một dáng người quen thuộc tức tốc chạy vào, về mặt tuy có phần mệt mỏi nhưng rất vui

- Minh, ông về rồi hả? - Bà Hoàng mừng rỡ - Kết quả sao rồi ông?

- Bà ơi, tập đoàn mình thắng Từ Gia rồi! - Ông Hoàng cười sang sảng

- Chúc mừng anh! - Ông Nhân cũng vui lây, bắt tay ông anh thông gia, nói - Vậy là ngày mai niềm vui được nhân đôi rồi!

Mọi người nói chuyện rất rôm rả. Mãi một lúc sau mới tản ra và bắt đầu công việc chuẩn bị cho ngày cưới vào ngày mai.

~~~~~ Đồi lồi ~~~~~

Để bồi thường thiệt hại cho sự chậm trễ, chương này mình viết nhiều hơn các chương khác! _Thân_

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Từ gia kiệt sức

Bar...

Tiếng nhạc xập xình chói tai vang lên inh ỏi, khiến cả không khí vũ trường trở nên thật nhộn nháo. Những cô gái ăn mặc hở hang thiếu vải nhảy nhót reo hò trên sân nhảy cùng với các anh chàng áo quần xộc xệch thấy rõ đây là loại người ăn chơi lêu lổng chứ không làm nên trò trống gì.

- Anh vừa nói gì?!! - Quỳnh An nói như hét lên, tiếng nhạc quá to lấn át cả giọng nói người bên cạnh khiến cô không nghe rõ gì cả

Gia Huy biết rõ chuyện này rất khó nói, lại thấu rõ tâm địa mê tiền của con người kia, nếu biết chuyện này không sớm thì muộn cô ta cũng lên con thịnh nộ mà giận dữ chửi rủa hằn, điên cuồng quát tháo hằn, có khi còn đòi chia tay nữa cũng nên. Nhưng mà có muốn giấu đông giấu tây cũng không được, cây kim trong bọc cuối cùng cũng sẽ lòi ra. Thà là nói trước, còn hơn để mọi chuyện trở nên nghiêm trọng rồi mới chấp nhận nói ra.

- Từ Gia... đã đề lễ mất hợp đồng của Nehon... - Hấn ngập ngừng, chuẩn bị sẵn tâm lý để đón nhận con giận dữ từ cô ta

Quỳnh An đầu đã nghe rõ mồn một, vẫn không tin vào tai mình. Tập đoàn Từ Gia mà người yêu cô, chính xác hơn là cái mỏ vàng của cô sắp kế thừa vị trí chủ tịch lại đi thua cái tập đoàn bản thù kia ư? Nehon là một công ty lớn có tiếng, thế nào sau này Hoàng Gia sẽ lớn mạnh, còn Từ Gia chỉ còn lại một đồng nhếch nhác, một công ty hoang đã phá sản tựa hồ những thứ rác rưởi đồ bỏ đi không hơn không kém. Mà nếu như vậy, thì cô bám níu lấy tên công tử hấu sắc này còn có ý nghĩa gì nữa cơ chứ! Cô không muốn sau này làm vợ của một tên đàn ông đã vô tích sự lại còn không có lấy một xu nào trong tay! Cô thực sự không muốn phải đi làm cái thể loại vợ hiền dẫu ngoan trong một căn nhà nghèo hèn tối tăm, kinh tế sa sút đề rồi suốt ngày cứ ru rú ở nhà, phải quần quật làm việc nhà hết như một con ở mà không được đi chơi bar khuya trải nghiệm cuộc sống như thế này.

- Anh nói lại thử xem?!! - Giọng nói của ả lần này có pha một chút tức giận

Gia Huy dù có muốn đè nén thứ cảm xúc hỗn loạn trong đầu óc cũng không thể nào được, hét lên:

- Là tập đoàn Từ Gia sẽ phá sản! Vấn đề chỉ là thời gian, sớm hay muộn thôi!

- Anh đang chọc tức tôi hả?!! - Ắp bực tức bóp chặt ly rượu nồng trên tay, nghiêng răng ken két, trừng mắt nhìn Gia Huy - Nói! Là anh đùa thôi đúng

không?!!

Hắn đập bàn, quát lớn:

- Em nghĩ trong lúc đầu sôi lửa bỏng như thế này tôi còn có tâm trạng để đùa giỡn sao? Tập đoàn Từ Gia là cả tương lai của gia đình tôi, của tôi! Hợp đồng lần này là để cứu vãn sự sa sút của tập đoàn tôi vì ba tôi đã biến thủ công quỹ để lấy tiền chữa bệnh cho em tôi! Làm sao tôi không hỗn loạn được chứ?!!

Quỳnh An hát đồ ly rượu xuống đất, tức giận:

- Người nên tức giận trong lúc này là tôi, không phải anh! Đừng làm ra vẻ mình quan tâm đến an nguy của tập đoàn lắm! Anh suốt ngày chỉ lêu lổng, đàn đúm gái gú, có bao giờ tôi thấy anh đến công ty hơn 1 tiếng đâu? Anh chỉ được cái danh là phó chủ tịch chứ thật ra cái bản chất và trí tuệ của anh còn thua kém một nhân viên quen nữa!

Gia Huy tát à một bạt tai, điên tức thét:

- Em cầm mồm lại cho tôi!

- Anh... Anh dám... - Ầ ập một tay lên chỗ má vừa bị tát, tay kia siết chặt- Tôi cứ nói đây anh làm gì tôi? Cha con anh, tất cả đều là lũ bất tài! Đúng là cha nào con nấy, vô tích sự hệt như nhau! Cái óc của mấy người bộ không có lấy một nếp nhăn luôn sao? Không lòi kéo Nehon một cách quang minh chính đại được thì tìm chỗ yếu mà đánh vào! Tôi không tin trên đời có ai hoàn hảo đến mức không có nhược điểm!

Hắn cố gắng nín nhịn con giận dữ, cố để giọng nói một cách tự nhiên nhất nhưng vẫn không giấu nổi được tâm trạng của mình:

- Em thôi đi! Em biết cái gì mà nói?

- Tôi không biết? Tôi còn biết nhiều thứ hơn anh nữa đấy! Anh đừng ảo tưởng cái não phẳng của cha con anh bị được cái đầu của tôi!- Quỳnh An gần giọng

Gia Huy nghiêng răng, ghì chặt tay, nói lớn:

- Em không biết gì thì đừng mạnh miệng! Cái tên giám đốc chi nhánh bên Việt Nam của Nehon, đã từng có tiền án dính líu đến chuyện vận chuyển trái phép hàng cấm, nhưng không có liên quan đến tập đoàn Nehon, hắn ta đã giấu giếm số tiền án của mình để leo lên được cái chức giám đốc. Nhưng chúng ta đã chậm hơn Nehon một bước, khi ba tôi định đe dọa hắn bằng số chứng cứ có được thì hắn đã bị sa thải rồi!

- Nehon quả là hồ ly chín đuôi mà! Tập đoàn đó nắm bắt thông tin rất nhanh, xử lý chuyện cũng rất sáng suốt và lạnh lẽ! Đây là điều mà anh cần học ở công ty đó!- Quỳnh An hát hăm. Anh ta, và cả ông già của anh ta cũng chẳng hơn gì một lũ thiếu não. Đã biết Nehon rất nhạy bén, vậy mà làm việc lại để lộ sơ hở rồi bị phát hiện rành rành ra thế. Tình thế sự việc trở nên đảo lộn cũng chỉ vì sự ngu si bất cẩn đó.

- Em đã hiểu như vậy thì phải thông cảm cho tôi chứ!- Hắn phân bua- Từ Gia vốn đang gặp khó khăn, ba tôi lại vừa chịu một cú sốc tinh thần khi nhìn thấy em gái tôi từng giờ từng phút quằn quại trên giường bệnh, lại gặp một tập đoàn Nehon quý quyết như vậy, rồi đến cái tập đoàn Hoàng Gia đang trên đà phát triển lớn mạnh khi vừa được Trần Gia viện trợ. Em nghĩ đi, mọi chuyện không phải đều là lỗi do tôi!

Quỳnh An không thèm đếm xỉa đến lời nói chất chứa bao tâm trạng kia, ả rót rượu vào một chiếc ly khác, đơn đã hộp một ngụm rồi thần nhiên:

- Tôi không muốn nghe anh cầu xin sự thương hại của tôi. Anh cũng biết nếu để lọt mất hợp đồng lần này, công ty quèn của nhà anh chỉ còn nước cạp đất mà ăn! Hãy đón chờ cái bạo tin phá sản là vừa rồi đây, Gia Huy ạ!- Cô ta bỏ lưng câu nói một lúc, rồi tiếp- Hắn anh biết con người tôi như thế nào. Không có tiền thì đừng mơ tưởng được chiếm một phần trong trái tim tôi! Chia – tay – đi!

Quỳnh An cô ta đã quyết chia tay thì sẽ chia tay. Cái tên đàn ông dơ bẩn này, thực sự không đáng để cô quan tâm nếu không có chút đồng bạc nào trong tay. Anh ta không còn tập đoàn, cũng tức là anh ta chẳng còn là cái thứ gì trong mắt cô cả. Lúc trước anh ta còn có tiền, cô còn nể nang đôi chút mà hành xử dịu dàng để moi tiền anh ta. Còn giờ, Gia Huy còn nghèo hơn cô nữa, cưới về chỉ tổ nhọc thân phải bỏ tiền ra nuôi anh ta thôi. Coi như là cô đã chọn nhầm người, lúc trước thấy Từ Gia hùng mạnh Trần Gia sa sút nên mới đá Thành Phong để đến với Gia Huy hòng sau này lấy cái danh phu nhân chủ tịch, rồi cô sẽ lựa thời cơ tiêu tốn hết công ty, sẽ được sống trên một đồng vàng. Giờ thì... game over tại đây thôi.

Những tưởng một gã háu sắc năm thê bảy thiếp ngày nọ cô nọ ngày kia cô kia như Gia Huy đâu có mất đi một người cũng chẳng biết đau lòng hay tiếc nuối, huống chi là một kẻ ham tiền như Quỳnh An. Nhưng không, vừa nghe ả nhắc đến ba chữ “Chia tay đi”, hắn đã đâm ra bấn loạn. Suốt một đời này, dù có chết hắn cũng không muốn mất đi người đầu tiên đã cho hắn biết thế nào là tình yêu, mặc cho người đó có xấu xí độc ác đến nhường nào. Gia Huy run như cây sậy, nắm lấy tay của ả, cố gắng van lơn:

- Anh xin lỗi! Là anh sai! Anh sẽ không quát em nữa! Xin em, đừng rời xa anh! Anh yêu em mà...

- Yêu? Yêu cái nỗi gì?- ả khinh bỉ nhếch môi- Vậy anh có đáp ứng đủ số của hồi môn tôi đã đặt ra chưa?

- Chuyện... chuyện này...

- Thấy chưa!- Quỳnh An hát tay hắn ra, giọng nói không chút nể trọng- Anh chưa là cái thứ gì trong mắt tôi cả! Không có tiền, không có của, thì đừng hòng cưới được tôi!

Gia Huy quỳ sụp xuống chân à, giương đôi mắt khẩn khoản cầu xin:

- Sau này em muốn anh làm gì anh cũng sẽ làm mà! Xin em đừng chia tay với anh! Tình yêu anh với em, không lẽ chỉ dựa trên tiền bạc thôi sao?

- Anh đã nói đúng rồi đấy!- À phải tay đứng dậy, cúi người xuống, nhếch môi nói khề- Tốt nhất là hãy nhanh chóng cuốn gói mà tự động rút lui! Một tên đàn ông mà bị phụ nữ đá một cách thô lỗ thì còn gì là một đấng nam nhi nữa...

Nói đoạn à cất gót bước đi không một chút lưu luyến, chẳng buồn ngoái đầu lại nhìn con người kia lấy một lần.

“Tút... tut...” Chiếc điện thoại của hắn đổ chuông, cắt đứt quãng thời gian ray rứt đang ăn sâu vào tâm trí hắn

“Ài?!” Gia Huy đang mất bình tĩnh, lại có người gọi không đúng lúc, hắn mất kiểm soát hét lớn vào trong điện thoại

“Huy, con Hoa... con bé... nó sắp không chịu nổi nữa rồi... Con... làm ơn hãy đi vay ít tiền giúp ba mẹ để cho em nó phẫu thuật... Con ơi... con bé bảo nó đau quá rồi...” Mẹ hắn nức nở, thỉnh thoảng câu nói lại ngắt quãng bởi những tiếng nấc xé lòng

“Mặc kệ mấy người! Cũng tại ông già vô tích sự mà Quỳnh An đã chia tay tôi!!! Cũng tại ông già lắm cảm mà nhà ta không có tiền để chạy chữa! Giờ mấy người còn than thân trách phận cầu viện ai? Có trách hãy trách lão già kia đi!” Hắn lớn tiếng

“Huy ơi... em gái con đang bị bệnh hiểm nghèo... Con làm ơn thương tình em con đi con, vì mẹ một lần được không con...?” Bà vẫn tức tưởi “Không có tiền... chắc em con... sẽ... sẽ không qua khỏi mất...”

“Tôi đang điên! Đừng làm phiền tôi! Cái nhà này loạn mất rồi!” Gia Huy giận dữ vô cùng. Nói xong hắn cũng nhanh chóng cúp máy. Hắn đã mất người yêu, vậy mà ngay cả cái gia đình của hắn cũng không giữ được. Rốt cuộc, Quỳnh An cô ta đã nói đúng, hắn là kẻ vô dụng nhất trần đời!

Thật sự, bây giờ Gia Huy không còn thiết tha sự sống còn của một đời người nữa...

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Bắt cóc nàng phù dâu

Mùng một Tết...

Một năm mới lại đến, một mùa xuân nữa lại quay gót trở về. Tiết trời se se lạnh như còn vương vấn chút hơi thở của mùa đông hòa quyện cùng với cái ấm áp của ngày đầu năm tạo nên một không gian tràn ngập bao xao xuyến. Xuân sang, là lúc những đứa con xa quê trở về đoàn tụ với gia đình. Tết đến, là khi ta xúng xính trong các bộ quần áo mới tinh tươm, về nhà ông bà chúc tết, rồi du xuân khắp nơi nơi. Năm mới, là thời gian tất cả 7 tỷ người trên hành tinh này cùng chung một lời nói “Happy New Year”.

Tại một thánh đường nào đó, hàng loạt chiếc xe con sang trọng đỗ xịch ven đường, những lớp người quý phái lần lượt tiến vào bên trong. Giáo xứ hôm nay, không còn ảm đạm như những mùa xuân khác, một đám cưới đặc biệt sẽ được diễn ra ngay dưới sự chứng kiến của chúa.

- Chào cháu! Chà, lâu rồi mới gặp lại cháu chừng chạc quá ha! Chúc hai cháu trăm năm hạnh phúc!- Đôi vợ chồng già đến bắt tay Phong, rồi quay sang mỉm cười với ông Nhân- Con trai các vị thật là đẹp trai! Chẳng bù cho thằng con trời đánh của tôi!

Ông Nhân cười đáp lễ:

- Anh cứ nói đùa! Thằng Phong nó mà đẹp nổi gì? Dù sao cũng cảm ơn sự góp mặt của hai anh chị!

Các khách tham dự đám cưới đều là những người có tên tuổi trong doanh nghiệp, hầu hết đều là đại diện các tập đoàn lớn nhỏ trong thành phố. Một số ít khác là cánh nhà báo và giới truyền thông đến để đưa tin, kịp nắm bắt một sự kiện không hề nhỏ của hai tập đoàn rất phát triển trên cả nước.

Phòng trang điểm...

- Chị xui, anh xui, Hạ Vy nói bao giờ nó tới?- Bà Nhân đang được chuyên viên trang điểm làm tóc, quay sang hỏi đôi vợ chồng bên cạnh

- Con bé đang được chuyên viên đặc cách trang điểm và giúp thay trang phục ở nhà. Nó bảo một lát nữa trước 30 phút khi hôn lễ diễn ra nó sẽ đến.- Bà Hoàng trả lời

- Mà con Bạch Tuyết không đi cùng anh chị sao?- Bà Nhân nhìn ngang nhìn dọc, chẳng thấy Bạch Tuyết đâu, không giấu được nỗi thắc mắc liền hỏi tiếp

Ông Hoàng chỉnh lại bộ vest trên người rồi vừa vuốt keo lại tóc vừa đáp:

- Con bé bảo nó sẽ sang nhà chị trang điểm cùng Hạ Vy rồi đi cùng luôn. Dù sao nó cũng là phù dâu hôm nay mà.

Bạch Tuyết chán chường đăng xuất facebook sau khi chuông đồng hồ điểm 8h. Hôm nay 9h sẽ tổ chức đám cưới, 8h như thế này cô phải đi sang nhà Hạ Vy trang điểm và thay váy dành cho phù dâu. Thật tình cô chẳng muốn đi dự hôn lễ này chút nào.

Cô vrun vai, khẽ hít một hơi dài. Bắt đầu bận rộn rồi đây!

Năm mới mà không có thời gian đi chơi đây đó, lại phải làm phù dâu cho đám cưới của bà chị đáng ghét kia, cô thật sự không thích cái cảnh này gì cả. Phù dâu đơn giản chỉ là làm một nhân vật phụ, làm cái nền cho cô dâu chủ rể, chẳng khác nào đề ép cô thành một kẻ lép dưới quyền hèn kém. Thà ở nhà cày phim lên facebook còn đỡ hơn phải đi làm cái công việc đầy đọa như vậy.

Cô uể oải với lấy bộ váy trên tủ đã chuẩn bị sẵn hôm qua, lách thếch bước ra khỏi phòng. Khẽ đặt chân vào đôi giày converse đế cao đầy năng động, cô đưa tay lên miệng che cái ngáp rồi mở cửa. Bà Năm đã đi chợ từ lâu, bây giờ vẫn chưa về. Thật là, cô phải tự phục vụ cho mình rồi.

Bạch Tuyết đi ra mở cổng. Nếu thư ký Đình không vì chuyện đám cưới vợ vẫn kia phải đến giáo xứ sớm để chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ phục vụ cho hôn lễ thì hôm nay cô đã có tài xế riêng phục tùng.

Cô đứng bên vỉa hè trước nhà, giờ tay ra đón taxi. Giá lúc trước nghe lời ba mẹ đi tập lái xe thì bây giờ cô đã không phải cực nhọc đi bắt taxi như vậy.

Nhưng mà, hình như đoạn đường trước nhà hơi khuất so với đường chính, bắt taxi là việc không dễ dàng gì. Bạch Tuyết đành phải cuộc bộ đến xa lộ mới mong có xe đi.

Không hiểu sao hồi nãy đến giờ cô luôn có cảm giác có ai đó đang đi theo mình, nhưng khi quay lại đều chỉ thấy đoạn đường vắng tanh, dường như chỉ có bóng của cô đổ dài trên nền đường nhựa. Tuy có hơi bất an nhưng Bạch Tuyết vẫn tặc lười cho qua, chắc chỉ là do cô ảo giác.

Phút chốc, cô đã đến đường lớn. Đang định giờ tay ra vẫy bắt taxi thì bỗng có ai đó từ phía sau bịt kín miệng cô bằng một chiếc khăn mùi soa. Bạch Tuyết giãy nảy chống đối cật lực, dùng hết sức có thể để quay lại nhìn tận mặt kẻ xấu xa kia: là một người không rõ nam hay nữ nhưng vóc dáng có vẻ rất cường tráng và toàn bộ cơ thể đều bị che lại bởi áo quần và các phụ kiện đi kèm, tất cả đều màu đen. Bạch Tuyết bắt đầu cảm thấy choáng váng, hình như trong chiếc khăn tay kia có tẩm thuốc mê. Những động tác vùng vẫy cũng vì vậy trở nên chậm lại, không còn trụ nổi nữa, đôi mắt cô nhắm dần, rồi cả người theo đà ngã xuống đường.

Hạ Vy đang được các chuyên viên giúp thay váy cưới trong phòng WC. Vì bộ váy này được thiết kế khá công phu và rườm rà nên việc mặc vào cũng không phải một chốc một lát là xong.

“Cốc cốc” Tiếng gõ cửa vang lên, kèm theo là tiếng gọi của ông Hoàng có vẻ khá sốt sắng:

- Hạ Vy! Con có trong đó không?

Hạ Vy biết rõ ba đến đây vì cái gì. Còn 30 phút nữa sẽ đến giờ tổ chức đám cưới mà cô còn đang mặc đồ thể này, chắc chắn sẽ khiến cho mọi người bận tâm. Vì đang thay trang phục nên nó không tiện ra tiếp ba, đành nhờ một chuyên viên nói hộ.

Cánh cửa phòng bật mở, một nam nhân trung niên bước vào trước sự cung kính chào đón của các chuyên viên.

- Con gái tôi đâu?- Ông Hoàng dứt tay vào túi quần, nhàn nhả hỏi

- Dạ, tiểu thư đang thay váy cưới.- Một cô gái dáng dấp thon thả, cúi đầu đáp lễ

- Bao giờ xong?

- Dạ, có lẽ mất khá lâu. Tiểu thư nhờ tôi gửi lời với chủ tịch là người cứ đi trước, lát nữa tiểu thư sẽ đến sau, không phiền ngài mất công chờ đợi.

- Vậy à? Nhớ nhắc con bé đến sớm kẻo trễ như lúc trước thì không tốt đâu.- Ông hạ giọng dặn dò

“Tít... tít... tít...” Điện thoại của ông đổ chuông ngay vừa khi ông dứt lời.

“A lô! Ai đấy?”

“Ông ơi, ông giám đốc của Nehon đến chúc phúc cho thằng Phong với con Vy kia! Ông về nhanh đón tiếp kẻo lại mất lòng đối tác!” Tiếng bà Hoàng vang lên vừa gấp rút vừa dòn dập hối thúc ông

Ông Hoàng gác máy, chào mọi người rồi nhanh chóng bước ra ngoài, điệu bộ rất khẩn trương. Nhưng ông không hề mảy may để ý rằng, trong lúc vội

vàng ấy, chiếc điện thoại vì bị bỏ vào túi một cách quá nhanh làm nó bắt đầu chệch đầu ra và rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Giải thoát nàng phù dâu (1)

Bạch Tuyết dần dần mở mắt, cảm thấy toàn thân vô cùng mệt mỏi, đầu lại hết sức nhức nhối. Sau khi lấy lại được sự cân bằng và bình tĩnh, cô đảo mắt nhìn quanh. Đây là... một căn trống?

Bạch Tuyết nhìn lại khắp người mình: cô đang bị trói trên một chiếc ghế gỗ. Hai tay và chân đều bị buộc chặt bởi một sợi dây thừng rất chắc. Cả thân người không thể nào nhấc ra khỏi ghế. Cô giãy nãy, định bụng hét lên thì phát hiện miệng mình cũng đang bị dán băng, không thể thốt ra lời nào. Một vụ bắt cóc???

Biết chắc không thể nhờ người khác cứu giúp được, Bạch Tuyết tự tìm lối thoát khi đã chắc chắn trong phòng không hề có bất cứ ai. Cô quay ngang quay ngửa tìm vật gì đó có thể cắn đứt dây thừng, nhưng hoàn toàn tuyệt vọng khi quanh chỗ cô ngồi không hề có thứ gì tương tự như vậy cả.

“Cạch” Một tạp âm vang lên, kèm theo đó là tiếng bước chân càng lúc càng to hơn.

Có người đang đến! Cô bắt đầu lo sợ. Người đã bắt cóc cô, là ai? Ngoài Hạ Vy ra thì cô có gây thù chuốc oán với người nào? Không lẽ là chị ta bắt cóc cô? Không thể nào. Bây giờ Hạ Vy đang ở thánh đường, sao có thể...

- Hoàng Tuyết Linh, tiểu thư tập đoàn Hoàng Gia, quả là danh bất hư truyền, dung nhan vô cùng xinh đẹp!- Một ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi bình thân bước vào trong, hai tay bắt chéo ra sau, vẻ mặt đầy đắc ý nhìn cô gái trẻ mà nói

- Ừm... ừm...- Cô rất muốn hỏi lão già khốn nạn này là ai, sao lại bắt cóc cô nhưng vô hiệu vì miệng đã bị bịt kín

- Có vẻ tiểu thư đây muốn nói điều gì đó thì phải?- Ông ta nhàn nhã bước đến gần cô, đưa tay xé miếng băng dán kia, khoe môi tàn ác thốt lên- Cứ nói cho thoải mái đi... Một lát nữa thôi, cô sẽ không thể mở miệng nữa đâu...

- Ông... ông là ai?!! Sao lại... bắt tôi?!! Tôi... với ông có... quan hệ gì?!!- Bạch Tuyết run run. Cô đến phim ma, phim trinh thám giết người còn không sợ, nhưng lần này khi đích thân cô là nạn nhân thì lại khiến cô thực sự lo sợ.

- Tôi là ai sao? Cháu muốn biết cũng được, vì chỉ một chút nữa thôi, cháu sẽ mãi mãi xuống cõi vĩnh hằng...- Ông ta nhếch mép cười nhẹ, rồi gần giọng- Tôi, là chủ tịch tập đoàn Từ Gia, Từ Gia Long, tập đoàn mà tập đoàn Hoàng Gia đã đánh bại! Tôi, là cha của hai đứa con đáng thương đều đã bị tập đoàn các người giết chết!

Nhận ra được sự căm phẫn tiềm tàng trong lời nói bất nhân kia, Bạch Tuyết đã hiểu được phần nào câu chuyện. Thì ra ông ta muốn bắt cô để trả thù. Nhưng nhà cô có giết chết ai đâu?

Chắc hẳn ông ta bắt cô không vì mục đích tống tiền, chỉ có thể là... giết cô để trả thù hận cho hai đứa con ông ta. Cô phải nhanh chóng tìm lối thoát. Nhưng... bằng cách nào...?

Bạch Tuyết cố vận động hết tất cả chất xám trong não để tìm cách tẩu thoát. Một ý tưởng bất hủ lóe lên trong khối não đầy căng thẳng kia.

- Nhà tôi có giết ai đâu?!! Ông bắt làm người rồi!!- Bạch Tuyết nói to, cố làm cho ông ta không chú ý nhiều đến cô. Vừa nói, cô vừa cố dùng bàn tay của mình để móc từ trong túi ra chiếc điện thoại của mình. Dù sao, trong tình huống như vậy, cô chỉ có thể nhờ vả vào chiếc điện thoại này.

Bạch Tuyết như nín thở hoàn toàn. Cô biết, chỉ cần cô sơ hở một chút, mảnh khóc này sẽ hoàn toàn bại lộ, và đổi lại cái giá phải trả là tính mạng của cô.

- Không giết?!!- Ông ta quay lại trừng mắt nhìn bất mãn- Con gái tôi, vì mắc bệnh hiểm nghèo, tôi đã không ngần ngại mà biến thủ công quỹ tập đoàn để lấy tiền chữa trị, thế chấp cả tập đoàn. Nhưng, vì số tiền lần này không tầm thường chút nào, tôi cần tiền, rất cần tiền. Hợp đồng Nehon là cách duy nhất cứu con bé. Vậy mà, các người đã giành mất. Con gái tôi, cũng vì đó mà đã chết một cách thảm thiết.- Ông ta ngừng một lúc. Cũng vừa lúc này chiến điện thoại trong túi của cô lọt ra ngoài. Cô như đứng tim, trong lòng cứ thấp thỏm lo sợ. Cô mò mẫm mở điện thoại lên, cố gắng bật vào danh bạ...- Hôm nay, chính tay tôi phải giết đứa con gái của ông ta, giết cô, giết để trả thù sông phẳng mối hận này!- Ông ta tàn nhẫn nhếch môi, rút trong người ra một con dao bén sắc.

Bạch Tuyết bắt đầu run run theo từng câu chữ của người đối diện. Cô bắt đầu mất bình tĩnh, mồ hôi bắt đầu tứa ra nhễ nhại, giọng nói cũng trở nên ngập ngừng:

- Muốn... giết... tôi...? Cũng... cũng được... Nhưng... nhưng mà... tôi... tôi... muốn biết... một số... thứ...- Cô nói, trong lòng mong muốn cái gật đầu của ông ta. Vì bây giờ, kế hoạch của cô đã bắt đầu gần tiến đến đích, khi cô đã thực sự vào được danh bạ và gọi cho số đầu tiên cô đã cài trong máy: “Dad”. Niềm vui của cô thực sự dâng trào khi cô nghe tiếng điện thoại reo lên khe khẽ, dấu hiệu của cuộc gọi được thực hiện thành công...

Hạ Vy đã thay váy cưới xong xuôi, nó bắt đầu cho việc trang điểm lại khuôn mặt và làm tóc.

- Cô chủ, ông chủ làm rơi điện thoại ở trước cửa phòng- Bà Năm định mang chút thức ăn lót dạ cho Hạ Vy thì thấy cái điện thoại quen thuộc nằm trước cửa, liền đem vào đưa lại cho nó

- Bà Năm, con đã nói bữa sau đừng gọi con là cô chủ nữa mà!- Hạ Vy có vẻ không hài lòng

Bà giúp việc biết trên dưới, biết thân thế của mình, nên vô cùng khách sáo, không dám gọi đại tiểu thư bằng cách tự nhiên như vậy.

- Cô chủ nói như vậy thì tội nghiệp cho tôi. Ông chủ đã có lời phải biết trên dưới, tôi nào dám làm phật lòng ông chủ.- Bà Năm cúi đầu cung kính

- Thôi, gạt chuyện này qua bên. Cái điện thoại của ba con, bà Năm cứ để đây lát con đem đến cho ba cũng được.- Hạ Vy mỉm cười chỉ tay về phía chiếc bàn tròn gần đó

Bà Năm đặt chiếc điện thoại lên vị trí mà nó đã nói rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

- Tiểu thư, cô muốn màu son nào?- Chuyên viên trang điểm hỏi ý nó

- À... thật ra mấy cái chuyện làm đẹp như vậy em cũng không rành cho lắm... Chị thấy màu nào hợp thì cứ son đi ạ.- Hạ Vy cười nói

- Tiểu thư, ở đây chúng tôi có rất nhiều màu mắt, tiểu thư chọn đi ạ!- Một người khác chìa ra trước mặt nó bao nhiêu là màu kẻ mắt để nó lựa chọn

- Em muốn màu nào nhẹ nhàng và thanh nhã một chút. Chị chọn giúp em.

Mọi người đều chăm chú vào công việc của mình. Bỗng một âm thanh vang lên giữa không gian yên tĩnh cư nhiên sẽ gây chú ý cho hầu hết các người trong phòng.

“Tít... tít... tít...” Chiếc điện thoại của ông Hoàng rung lên theo từng hồi chuông đổ

- Chị lấy điện thoại đó giúp em!- Hạ Vy nói với một người chuyên viên đã xong việc

- Tiểu thư, đây ạ!- Cô gái đó đi đến bàn lấy điện thoại rồi chìa ra trước mặt Hạ Vy

- Cảm ơn chị. Chắc là ba em gọi để tìm điện thoại đây mà...- Hạ Vy đón lấy chiếc điện thoại rồi bắt máy

“A...” Nó chưa nói hết câu thì đã nghe giọng nói quen thuộc đang vang lên, dường như trong lời nói run run ấy tiềm tàng một chút sợ hãi và lo lắng

“Tại sao... ông lại bắt cóc tôi...?” Nếu nó đoán không lầm thì giọng nói này là của... Bạch Tuyết. Em gái nó... đang bị bắt cóc sao?!!

“Tại sao? Chẳng phải tôi đã nói với cháu rồi ư? Hoàng Gia các người đã giết chết hai đứa con của tôi!!!” Một tiếng nói nam tính khác vang lên kèm theo thái độ căm giận. Nó bắt đầu cảm thấy bất an... Tập đoàn Hoàng Gia từ trước đến nay đều làm ăn danh chính ngôn thuận, đều có giấy phép đăng hoàng, chưa bao giờ làm vậy máu bắt kì ai hay có dự án gì không minh bạch. Người đàn ông này... nhất định là đang hiểu lầm gì đó...

Hạ Vy vẫn im lặng nghe tiếp...

“Nhưng đó là do các người không có năng lực. Hợp đồng của Nehon là dành cho những ai có tài thật sự!!!” Giọng nói của Bạch Tuyết lần này có vẻ không còn run như trước

“Mày nói cái gì?!! Mày muốn chọc tức tao đúng không?!!” Người đàn ông kia đã tức giận nay càng tức giận hơn. Bạch Tuyết, sao em lại thêm dầu vào lửa như vậy chứ?

“Muốn giết tôi? Không thành vấn đề! Nhưng trước khi chết, ông hãy nói cho tôi biết, nơi tôi chết là ở đâu???” May quá rồi! Bạch Tuyết đã gặng hỏi ông ta nơi em ấy bị bắt giữ, Hạ Vy có thể lần ra tìm kiếm rồi.

“Muốn biết? Mày muốn biết thì cũng được thôi. Cái khu nhà kho X này từ lâu đã không còn ai sử dụng, lại nằm trong cái thôn xã Y nghèo túng hiu quạnh vắng vẻ, nếu cho mày biết, tao cũng cóc sợ có người khác biết!” Khu nhà kho X, thôn Y! Hạ Vy lăm nhăm cho thuộc lâu địa chỉ đó, rồi nhanh chóng chạy ra khỏi phòng trước sự ngỡ ngàng của các chuyên viên, trên tay vẫn còn nắm chặt chiếc điện thoại của ba mình.

- O... Tiểu thư...- Một người chuyên viên quá đỗi bất ngờ nói với theo

- Tiểu thư... Tiểu thư còn đi đâu vậy?

- Tiểu thư, sắp đến hôn lễ rồi...

- ...

Mặc cho những lời ngăn cản đó, Hạ Vy chạy xuống cầu thang. Vì quá vướng víu nên nó đã tháo bỏ luôn các phụ kiện trên người có thể. Hạ Vy rất lo cho Bạch Tuyết. Dầu biết rằng hôn lễ này là rất quan trọng với nó và mọi người, có tầm ảnh hưởng không hề nhỏ đến thanh danh cả hai tập đoàn, nhưng em gái nó bây giờ đang cận kề với cái chết, nó không thể phó mặc làm lơ như một tên đồng lõa giết người. Chuyện nó nghĩ đến bây giờ, chính là sự an toàn của Bạch Tuyết...

- Cô chủ! Đi đâu vậy?!!- Bà Năm vô cùng sửng sốt khi thấy Hạ Vy chạy vội vã ra phía cổng trong khi trên người vẫn còn mang bộ váy cưới rườm rà kia- Sắp đến giờ tổ chức hôn lễ rồi! Cô chủ ơi!- Bà chạy theo, nhưng vẫn không kịp vì Hạ Vy đã bắt taxi đi mất...

- Chú!!! Khu nhà kho X, thôn Y!!! Chạy nhanh lên chú!!!- Hạ Vy hét ha hét hải mở cửa xe, ngồi ngay vào hàng ghế sau, giọng điệu hấp tấp nói với người tài xế

Bác tài có về dẫn đo:

- Chỗ đó đã lâu không ai đến! Cô đến đó làm gì?

Hạ Vy thúc giục:

- Nhanh lên chú! Có người gặp nạn! Đi hết tốc độ có thể đi chú! Giúp con một lần này thôi! Nhanh lên! Em gái con đang gặp nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Di Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Giải thoát nàng phù dâu (2)

Các khách mời bắt đầu xì xào bàn tán khi mốc giờ diễn ra hôn lễ đã trôi qua hơn 30 phút. Ông Nhân cùng Thành Phong đang cố níu chân khách tham dự và tìm cách trì hoãn đám cưới lại một lát. Tuy nhiên sự kiên nhẫn của các quý bà quý ông vẫn có giới hạn, một số người đã dời gót ra về, chỉ còn lác đác một số người thân thiết. Ông Nhân và ông Hoàng vô cùng giận, còn Phong thì hết sức lo lắng không biết Hạ Vy đã xảy ra chuyện gì.

“Thưa ông chủ, cô chủ lúc này đã chạy đi mất, tôi cố đuổi theo nhưng không kịp. Cô chủ có vẻ rất vội vã!” Bà Năm khi được ông Hoàng hỏi chuyện thì không dám che đậy sự thật kia mà thành thật kể rõ

“Con bé có nói đi đâu không?” Ông Hoàng lúc này không thể kiềm chế hơn được nữa, tay siết chặt thành nắm đấm, gằn giọng

“Dạ không ạ, thưa ông chủ.” Ông ném mạnh chiếc điện thoại của vợ mình xuống đất. Khi này bọn chuyên viên có báo lại Hạ Vy nghe cuộc gọi của ai đó qua máy của ông liền tức tốc chạy đi mà không để lại lời nhắn nào. Chuyện bỏ đi vô cớ này đã đến tai của anh chị xui, về mặt cả hai người đều không mấy gì vui vẻ. Lần này lại có sự tham dự của nhiều khách mời có tiếng trong giới thương trường đầy cam go và thử thách, quan trọng hơn cả là sự có mặt của tổng giám đốc tập đoàn Nehon. Nếu mà hôn lễ bị đình trệ, chẳng khác gì bôi tro trát trấu vào danh dự của tập đoàn hai bên. Hợp đồng đối tác với Nehon cũng có nguy cơ bị ảnh hưởng.

- Ba, có thêm thông tin gì chưa ba?- Thành Phong từ nãy đến giờ tiếp rượu với khách vô cùng mệt mỏi, nhưng anh vẫn không thể nào để cho bản thân kiệt sức mà ngã quỵ vào những lúc như thế này

Ông Hoàng ho vài tiếng, giọng khản đặc, khẽ lắc đầu:

- Con bé vẫn chưa nhắn lại gì cho chúng ta biết tình hình lúc này!

Thành Phong nghĩ ngợi một lúc, Hạ Vy không phải loại người làm việc mà không biết suy nghĩ, cô ấy không có nông nổi như vậy. Nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó rất nghiêm trọng.

- Không được! Ba, con sẽ đi tìm cô ấy!

- Giờ này là lúc nào mà con còn như thế! Chẳng phải hai mẹ của con đã đi rồi ư? Bây giờ chúng ta phải gần hòa với các khách mời, giải thích cho họ hiểu, nói khéo để làm sao vẫn duy trì được mối quan hệ tốt đẹp! Còn phải trả lời các câu hỏi phỏng vấn của bên truyền thông nữa! Trăm công nghìn việc!- Ông Hoàng nhủ mày- Con Hạ Vy, sao lại có thể thiếu suy nghĩ như vậy?

- Ba, con nghĩ cô ấy có lý do gì đó nên mới bỏ đi lúc hôn lễ sắp diễn ra! Không nên vội vàng trách mắng cô ấy!- Thành Phong có vẻ không đồng tình- Đồng ý là hành động của cô ấy là không đúng với thanh danh hai tập đoàn nhưng con hiểu tính cô ấy, suy nghĩ rất chín chắn, không bao giờ nông nổi như vậy đâu ba à!

Ông Hoàng vô đầu, rồi nhìn chiếc đồng hồ đeo trên tay:

- Cà con Bạch Tuyết nữa! Đi đâu mà không đến hôn lễ vậy trời?- Ông thờ mạnh, tức giận tột cùng, đâm mạnh vào tường- Thật là... lần này không thể bỏ qua chuyện này dễ dàng vậy được!

- Tại sao... ông lại bắt cóc tôi...?- Khi đã chắc chắn đầu dây bên kia đã có người nghe máy Bạch Tuyết mới khôn khéo nhắc lại chuyện để dẫn lối cho ba mình hiểu được sự tình đang diễn ra tại cái nơi u uất này

- Tại sao? Chẳng phải tôi đã nói với cháu rồi ư? Hoàng Gia các người đã giết chết hai đứa con của tôi!!!- Ông Từ tức tối thét lên

Ba à, làm ơn, hãy hiểu hết mọi chuyện giúp con...

- Nhưng đó là do các người không có năng lực. Hợp đồng của Nehon là dành cho những ai có tài thật sự!!!- Đứng rồi. Bạch Tuyết, mày phải bình tĩnh lên. Những lúc như thế này, chỉ có sự bình tĩnh tuyệt đối mới trấn an được chính mình, từ đó mới có cơ hội tìm ra lối thoát.

- Mày nói cái gì?!! Mày muốn chọc tức tao đúng không?!!- Bạch Tuyết cô nói xong mới cảm thấy xám hối vì đã buông ra những lời không nên nói để rồi chọc giận ông ta. Một khi sự tức giận đã đến mực cao trào, ông ta sẽ không ngại ngần cho cô một nhát đâm thâu tận xương tủy. Mà có khi, đến lúc đó cô đã không còn hơi thở, huống chi cảm giác được sự đau đớn khi lưỡi dao bén sắc kia xuyên qua da thịt và rỉ máu.

- Muốn giết tôi? Không thành vấn đề! Nhưng trước khi chết, ông hãy nói cho tôi biết, nơi tôi chết là ở đâu???- Bạch Tuyết, dù ông ta có nói gì mày cũng phải gan dạ lên, đừng đánh mất sự bình tĩnh. Ba sắp đến rồi. Chỉ cần ông ta trả lời câu hỏi của mày, ba sẽ đến cứu mày nhanh thôi.

- Muốn biết? Mày muốn biết thì cũng được thôi. Cái khu nhà kho X này từ lâu đã không còn ai sử dụng, lại nằm trong cái thôn xã Y nghèo túng hiu quạnh vắng vẻ, nếu cho mày biết, tao cũng cóc sợ có người khác biết!- Ông ta đắc thắng đi đi lại lại, khoe môi về lên một đường cong tàn nhẫn rít lên.

Tốt rồi! Quá tốt rồi! Cuối cùng ông ta cũng đã nói ra vị trí nơi này. Chỉ cần kéo thời gian ra một lát nữa thôi, ba cô chắc chắn sẽ tức tốc chạy đến đây theo đó là một đội quân cảnh sát tinh nhuệ để tóm gọn lấy cái gã điên rồ này.

Khoan đã, còn chuyện đám cưới?!! Nếu ba cô đi lúc long trọng như thế này chẳng khác nào bôi nhọ danh dự của cả hai tập đoàn. Mà tính cách của ông Hoàng thì còn ai hiểu rõ hơn Bạch Tuyết cô nữa. Sự nghiệp luôn được đề cao trọng vọng lên hàng đầu. Liệu... ba cô có đến cứu cô hay không...?!!

Nếu tính đến trường hợp xấu nhất, thì... không lẽ cô phải bỏ mạng ở nơi khi ho cò gáy đến lúc cái xác chỉ còn trơ lại một bộ xương cốt mới có người tìm ra mà chôn cất hay sao...?

Không... cô không bao giờ để chuyện quái quỷ này xảy đến...

- Tao sẽ cho mày phải nhục nhã trước khi đi chầu ông bà!!!- Ông ta nghiêng răng ken két, nở một nụ cười đều tàn nhẫn rồi phẩy tay một cái. Lập tức, một toán con trai khoảng 4, 5 người dáng vóc cao to lực lưỡng, quần áo xộc xệch lộ ra những hình xăm rỗng rần tỏ rõ đây thuộc hạng xã hội đen thấp kém mà trong những cuộc truy lùng của cảnh sát những đối tượng hèn hạ như thế này luôn là trung tâm điển hình.

Bạch Tuyết đã nghe rõ mồn một lời răn đe cay nghiệt của ông già ác độc họ Từ kia, nhưng chân tay đã bắt đầu run từ khi nào, giọng nói cũng lắp bắp, là cô đang rất lo sợ:

- Ông... ông vừa nói cái gì?

Ông ta vẫn mặc kệ sự sợ hãi của cô mà hất hàm ra hiệu cho bọn người kia làm nhiệm vụ đã được phân giao sẵn. Những tên đàn ông với nụ cười đều cang cang lúc càng tiến lại về chỗ cô ngồi. Bạch Tuyết muốn lùi lại lắm. Cô cố sức đẩy chân, nhưng kết quả đạt được chỉ là cái ngã hục khi chiếc ghế mất thăng bằng.

“Cạch” Một âm thanh vang lên, không quá nhỏ, không quá lớn nhưng đủ để tập trung sự chú ý của ông Từ.

Bạch Tuyết nuốt nước bọt. Chiếc điện thoại của cô... vì khi nãy đã móc ra nó vẫn còn trên ghế nhưng bây giờ chiếc ghế đổ thì cái điện thoại kia cũng không thể còn nguyên ở vị trí cũ.

- Đờ cô ta lên! Nhặt chiếc điện thoại kia đưa lên đây!- Ông ta cao giọng hạ lệnh cho bọn tay sai

Cũng may, nhờ chiếc điện thoại này cô đã có thể thoát khỏi một cửa ải nguy hiểm hơn rất nhiều. Cứ coi như là, cửa đi thay người vậy. Tuy biết chiếc điện thoại này rơi cùng với chế độ gọi thoại còn chưa kịp tắt là mình chứng đề mở đường cho ông ta biết được kế hoạch của cô, sự kì vọng của cô có thể vì thế mà vụt tắt. Được rồi, đã đến nước này, thì cô chỉ có thể phó mặc cho số phận mà chịu rục rạc ở nơi hẻo lánh này...

Sau một hồi dò xét chiếc điện thoại của tôi, ông ta bắt đầu nói con lời đĩnh.

- M* K***!!! Mày dám gọi cho thằng cha mày hả???- Ông ta tiến đến gần và tát cô một cái đau điếng- Tao phải giết mày! Nhanh lên! Tao phải giết mày! Bằng mọi giá! Ván cờ này có thể mới sòng phẳng!!!- Ông ta rít lên từng hồi

Ngay sau đó, những tên kia được ông ta ra lệnh đi ra ngoài hết. Hình như còn có tiếng rú ga khùng khiếp vang lên ngay sau khi cánh cửa phòng kho đóng lại: bọn chúng đã đi khỏi nơi này. Có lẽ ông Từ nghĩ việc giết một cọng cỏ bé nhỏ như cô chỉ trong gang tấc, một mình ông cho một nhát chém còn

để hơn trở bàn tay, cần chỉ bốn người vướng tay vùi chân bệnh hoạn đó. Ông ta cầm chắc trên tay con dao găm, trừng ánh mắt căm hận về phía cô, từ từ tiến lại gần...

Ông ta giờ hai tay lên cao khi cây dao đã nằm gọn trong đó. Một động tác trước khi đâm chém người khác, cũng là sự bắt đầu cho cái chết trẻ của một người con gái 17 tuổi...

“Vĩnh biệt... mọi người...” Bạch Tuyết nhắm mắt lại, cô đã vốn biết mọi chuyện sẽ như thế này...

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Giải thoát nàng phù dâu (3)

“Rầm”

Một âm thanh vang lên, khiến cho Bạch Tuyết đang nhắm chặt mắt vì lo sợ cũng phải hé mắt ra mà nhìn.

Ông ta đang nằm sõng soài dưới nền đất, dường như ai đó đã đánh ông ta từ phía sau.

Thật sự khâm phục! Người này quả thật vô cùng gan dạ!

Bạch Tuyết trầm trồ. Không phải ai cũng có thể đánh gục một gã đàn ông đang trong trạng thái hết sức tức giận như vậy.

Chắc chắn là ba rồi! Cô vui mừng, ba đã không quản chuyện đám cưới mà đã đến cứu cô! Cô đã đặt niềm tin đúng người rồi!

Bạch Tuyết ngẩng mặt lên nhìn người đối diện đã đánh ngã gã này.

...

Hạ... Hạ Vy...?!!

Sao... sao có thể?!! Người cô đã gọi là ba Hoàng mà...

Nhưng mà, hình như Hạ Vy rất vội vã. Những vạt áo cưới đã nhem nhuốc bởi bùn đất ven đường đi, một số vạt khác còn rách toạt tả. Chị ấy, là không ngần ngại đám cưới của chính mình mà bỏ đi để đến cứu cô sao? Là cô... cô đã nghĩ sai về chị ấy rồi! Thời gian qua cô đã gây ra rất nhiều hỗn tạp trong cuộc sống vốn êm đềm và đẹp đẽ của người chị gái song sinh của mình. Cô đã oán hờn một con người rất đỗi hiền từ và tốt bụng. Là cô đã sai...

- Chị... chị... sao chị lại đến đây?- Bạch Tuyết vừa vui vừa buồn tủi, những giọt nước mắt hạnh phúc đã lăn dài hai bên má.

Hạ Vy buông cành cây gỗ to trên tay xuống, hối hả chạy đến cõng trời cho Bạch Tuyết. Nó cũng hạnh phúc không kém. Cứ tưởng sẽ không kịp đến để cứu em gái mình, không ngờ ông trời vẫn còn thương cho số phận của Bạch Tuyết, vẫn cho Hạ Vy thời gian để đến giải thoát cho đứa em đáng thương bị bắt cóc ngay trong ngày đầu năm. Nụ cười chớm nở trong tiếng khóc, Hạ Vy không thể giấu nổi sự mừng vui và lo lắng, vừa tháo dây thừng vừa hỏi lia lịa:

- Em không sao chứ? Ông ta có làm gì em không?

Bạch Tuyết lắc đầu nguầy nguậy, mỉm cười mà vẫn không kiềm nén được những giọt nước mắt:

- Không. Ông ta chỉ nói nặng nói nhẹ thôi chị. Em không sao cả.

Hạ Vy bắt thần một lúc. Bạch Tuyết đã thay đổi rồi. Lời nói, cách xưng hô, giọng điệu đều rất dễ nghe. Nó cười nhẹ rồi vẫn tiếp tục công việc của mình.

- Sao chị biết em bị bắt cóc? Rõ ràng người em gọi là ba mà.- Bạch Tuyết hơi khó hiểu.

- À... Ba để quên điện thoại chỗ chị... nên...- Nó bỏ lửng câu nói, để tận tâm vào việc cõng trời cho em. Có vẻ dây thừng này là loại rất chắc chắn, dù đã làm đi làm lại nhiều lần nó vẫn không sao tháo ra nổi.

- Dây trói chặt lắm hả chị?- Cô thấy Hạ Vy cứ loay hoay mãi với nút thắt trói liền hỏi

Hạ Vy mò hì hì mò kê đã bắt đầu nhể nhại, nhưng nó vẫn không để lộ ra bất kì vẻ khó khăn cực nhọc gì cả, cố nặn ra lời nói thật điềm nhiên:

- Không sao! Chỉ một chút nữa thôi là được!

Nó có vẻ rất vất vả với sợi dây thừng kia, nhưng chỉ là tạo ra một vỏ bọc mạnh mẽ bên ngoài để em gái mình không lo lắng thôi. Giả như trước khi đi nó trấn tĩnh lại để chuẩn bị sẵn một chiếc dao rọc giấy thì bây giờ đã không phải khổ sở như thế này.

“Cố lên nào, Hạ Vy...” Nó tự an ủi bản thân, rồi dốc hết sức lực tháo sợi dây thừng ra.

Cuối cùng, mọi chuyện cũng đã không làm phụ lòng mong mỏi của nó. Nút thắt ngoan cổ kia cuối cùng cũng bị khâu phục bởi sự kiên trì của cô tân nương bỏ lỡ ngày trọng đại nhất trong cuộc đời bấp bênh của mình.

Nó mỉm cười hài lòng với kết quả mà mình đạt được sao bao nhiêu lần cố gắng. Giương đôi mắt triu mến nhìn Bạch Tuyết, nó dịu dàng:

- Chúng ta về thôi. Dù sao mọi chuyện cũng đã được giải quyết ổn th...

- Chì! Tránh ra một bên nhanh lên!- Bạch Tuyết hốt hoảng hét lên, cắt ngang câu nói của chị gái mình. Sở dĩ cô làm vậy, là bởi lẽ, trong lúc Hạ Vy đang cời trói cho cô, ông ta đã tỉnh dậy và cầm lấy cành cây mà lúc này nó đã dùng để đánh ngã ông ta, giơ lên cao, chuẩn bị tư thế để phản công lại. Và... mục tiêu của ông ta... chính là...

- Hả?- Hạ Vy dường như vẫn chưa kịp tiếp thu thấu đáo hết mọi sự tình, nó thật sự vô cùng khó hiểu- Em nói cái...

Hạ Vy chưa kịp dứt câu, ông ta đã sấn tới, dùng cái vũ khí đáng sợ ấy với lực sát thương không hề nhỏ định bụng sẽ đánh vào đầu nó. Nhưng mọi việc vẫn không xảy ra như ông ưng ý, chiếc cành cây bị trật khỏi tay ông và đích đến đã bị thay đổi xuống tầm lưng mảnh khảnh yếu đuối kia.

- A!!!- Hạ Vy chỉ kịp thốt lên như thế, rồi ngã bịch xuống, không còn nói được lời nào.

Bạch Tuyết nức nở ngồi xuống bên cạnh lay lay thân hình bé nhỏ kia thăm ước ao nghe được một lời nói của chị gái mình. Vừa buồn tủi, vừa tức giận, cô đứng phắt dậy, trừng mắt nhìn cái gã khốn kiếp đang nhe nhón cười, chỉ thẳng vào bàn mặt độc ác kia mà rít lên:

- Đồ đốn mạt!!! Lương tâm ông đã bị chó nhai rồi sao?!!

Ông ta vẫn không thay đổi nét mặt, khinh khỉnh hất tay cô, nhếch môi:

- Chứ mày muốn tao phải như thế nào mới là có-lương-tâm?!!- Vừa nói ông vừa rút từ túi quần ra một khẩu súng ngắn, chĩa thẳng nòng súng vào giữa trán Bạch Tuyết- Như thế này sao?!!

- Ông... ông...- Cô ứ nghẹn ở họng không nói nên lời, người đàn ông này quả nhiên vô cùng tàn bạo.

- Mày không cần sửa nữa! Có điều gì thì cứ trần trối cho đã đi tao về nói lại với thằng cha mày!- Ông ta ngừng một lúc để lên đạn súng, rồi cười nhạo- Còn bây giờ, tao sẽ cho mày đi cùng với con bạn của mày! Xuống đó hai tụi mày có đôi có cặp, khỏi buồn, sướng nhé! Xem ra tao vẫn còn tốt bụng với tụi mày đây! Hãy cảm ơn tao đi!

Nói đoạn ông ta ném một cái nhìn đắc ý về phía Bạch Tuyết, thấy tay cô như sắp vung lên hất đổ khẩu súng ngắn trên tay mình, ông ta mới lên giọng giễu cợt:

- Ấy ấy! Mày muốn lật đổ kế hoạch giết mày của tao sao? Đừng có ảo tưởng sức mạnh nghe con! Mày ngon thử động đây một chút nữa đi, tao cho mày thừa sống thiếu chết với khẩu súng này!

Bạch Tuyết thình lặc không trả lời. Ông ta đã quyết thì sẽ làm liều, tính mạng của cô bây giờ đang thực sự bị đe dọa trầm trọng. Nhưng nếu cô chết đi, ai sẽ cứu chị gái cô? Dẫu sao cô cũng chính là người đã làm lên lỵ đến Hạ Vy, cô chết cũng không sao, nhưng nếu để chị cô chết ở nơi khi ho cô gây một cách oan uổng như vậy, có lẽ cô nhắm mắt cũng không thể an lòng.

- Khoan đã! Tôi chết rồi, ông định làm gì với chị gái tôi?- Bạch Tuyết nói như hét lên, cô phải hỏi cho ra lẽ, cái con người khốn nạn chó không ra chó quỷ không ra quỷ này muốn làm thêm điều gì ác độc nữa.

- Chị gái mày?!!- Ông ta ngó người ra ngạc nhiên một lúc rồi lại hất hàm độc địa- Ô hô! Hóa ra con này là chị gái mày sao?!! Đúng là tự lao vào hang cọp mà! Tao lại có thêm một con mồi mới rồi! Lần này xem ra lão già Hoàng kia phải đeo tang hai đứa con gái rệu ròi!!!

(Giải thích một chút: Vì Hạ Vy luôn đeo mặt nạ che mắt nửa mặt nên ông già đầu hủ thối kia không biết cả hai song sinh)

Cô hoảng hồn. Hóa ra từ nãy đến giờ ông ta vẫn chưa hay biết Hạ Vy là chị gái của Bạch Tuyết. Như vậy... như vậy... là cô đã gián tiếp giết hại chị gái mình rồi...

Rốt cuộc, Bạch Tuyết cô, vẫn mãi mãi là kẻ luôn ám hại người tốt như Hạ Vy...

- Tôi... tôi nói nhầm! Cô gái kia chẳng qua chỉ là bạn của tôi thôi! Tôi không có chị, ông cũng biết mà! (Vì hôn lễ bị gián đoạn đồng nghĩa với chuyện lẽ ra mất của đại tiểu thư tập đoàn Hoàng Gia Hoàng Hạ Vy cũng không được diễn ra cho nên chuyện đứa con gái thất lạc của hai ông bà Hoàng người ngoài vẫn chưa biết nhé!)

- Mày tưởng tao tin mày à? Chị gái mày tất nhiên mày sẽ ra sức bảo vệ, tao đâu có ngu đến nỗi không nhận thức được mọi việc! Thôi đừng nói nhiều nữa, chuẩn bị mà xuống lỗ đi con ạ! Mày cứ yên tâm mà nhắm mắt xuôi tay, tao sẽ bảo thằng cha mày mua một cái quan tài thật sang trọng cho mày còn

nở mày nở mặt khi sang châu ông bà!- Ông ta chuẩn bị tư thế cho ngón tay, tàn nhẫn mở miệng- Chuẩn bị chết đi!!

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Di Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Giải thoát nàng phù dâu (4)

Bạch Tuyết nhắm mắt lại, thực sự lúc này, cô đang cố gắng hoàn thành kế hoạch xoay ngược tình thế mà cô đã nhọc công vạch ra trong những lúc ông ta sơ hở chỉ biết nói điều.

Cô hé mắt hờ để xét lại tình hình lúc này. Ông già họ Từ kia đang chuẩn bị bóp cò, đồng nghĩa với việc một luồng đạn với độ sát thương cực lớn đang lăm le xuyên thẳng vào bộ não cô hồng đoạt lấy mạng sống vốn bé nhỏ này. Nòng súng kia, chỉ là một loại vũ khí sử dụng công nghệ tiên tiến, thoát nhiên làm sao có thể điều chỉnh được hướng đạn theo ý ông ta khi viên đạn đã rời tầm ngắm. Còn những gì thuộc quyền kiểm soát của cô trên cơ thể này, chẳng bao giờ nó sẽ thoát khỏi sự chi định phương hướng mà Bạch Tuyết đã đặt ra. Chỉ cần cô biết lợi dụng thời cơ đúng lúc mà đánh mạnh vào khuyết điểm kia, thì thể mạnh sẽ chuyển sang cô trong gang tấc.

Tuy nhiên, đó dù sao vẫn chỉ là sự suy tính, tựa như một lý thuyết suông chưa được áp dụng. Có làm được hay không, đó là vấn đề cần được quan tâm nhiều nhất lúc này!

Kế hoạch này đòi hỏi sự khéo léo và tập trung cao độ của Bạch Tuyết. Bởi lẽ chỉ cần cô chênh lệch một chút, không khéo hướng đạn lại chuyển sang nơi Hạ Vy đang nằm. Mà cô thì hoàn toàn không mong muốn điều đó xảy ra chút nào.

Bạch Tuyết nhìn chăm chú vào những ngón tay đang chuyển động của ông ta đang ve vờ bên tay cầm súng. Ngón tay trở kia dần dần đẩy vào phía cò...

3...

2...

1...

Bạch Tuyết tung chân đạp đổ tư thế đứng của ông ta. Bị tấn công bất ngờ không kịp phòng thủ, ông Từ nhanh chóng ngã huych xuống nền đất. Nòng súng vì không giữ đúng tư thế đã khiến viên đạn chệch hướng bắn vào tường.

Cô nhào đến chụp ngay khẩu súng đang lăn lông lốc trên đất. May thay ông ta đã không còn giữ được cây súng trên tay nên việc cướp vũ khí được thực hiện vô cùng dễ dàng. Bạch Tuyết cố thủ chắc chắn, quay sang khống chế tên bắt cóc bằng cách uy hiếp nhờ khẩu súng ngắn của đối phương mà cô lấy được.

- Đứng yên!!! Không được cử động!!!- Cô hét lên ra lệnh, nòng súng dí mạnh vào thái dương ông ta để cảnh cáo- Lấy điện thoại của tôi ra!!!

Ông ta sợ hãi không dám làm trái lại lời của Bạch Tuyết. Đơn giản vì tính mạng của ông ta đang nằm gọn trong tay của cô. Chỉ cần một chút không ưng ý, cô ta vì thù hằn này giờ có thể không ngần ngại mà bóp cò. Sự cùm kẹp như lúc này khiến ông không thể nào thực hiện kế hoạch trả thù cho hai đứa con đáng thương đã phải chết ở cái tuổi thanh xuân đầy hoài bão và mộng mơ.

- Mày muốn gì?!!- Ông lôi chiếc điện thoại của Bạch Tuyết mà lúc nãy đã lấy ra, vặn vẹo hỏi lại ý định lúc này của cô.

- Vào danh bạ, gọi cho mẹ tôi!!!

- Tại sao tao phải làm như vậy?!!- Ông ta bất chợt nhìn thẳng vào mắt cô không chút lo sợ, thản nhiên nói như một lời thách thức đầy tự tin.

Bạch Tuyết cảm thấy hơi kì lạ. Mới vừa ban nãy ông ta còn sợ sệt ra mặt, chân tay bủn rủn, mặt mày tái mét mà bây giờ đã quay sang thách thức ngược lại người mà có thể giết chết mình trong một phút bóp cò, giọng điệu lại vô cùng bình thản, không có vẻ gì giống như một kẻ sợ chết bởi chính giờ đây tính mạng của ông ta đang nằm gọn trong tay người khác. Chính cô còn không thể hiểu nổi cái tên đầu trâu mặt ngựa này đang nghĩ gì. Thái độ của ông ta, vì sao lại khó thấu hiểu như vậy?

- Ông muốn chết?!!- Bạch Tuyết dí sát nòng súng vào thái dương của ông Từ kia, lên giọng hăm dọa.

Ông ta hất hàm tự đắc:

- Mày cứ bóp cò tự nhiên.- Đôi mắt không chút đắn đo kia nhìn thẳng vào mắt cô mà nhếch môi khiêu khích- Tao đêch sợ!

Bạch Tuyết đưa ngón trở tay sát vào cò súng, cố ý làm tạo ra tiếng động để khuất phục kẻ không biết sợ kia. Cô thật sự không muốn giết người, không muốn đôi tay này vấy máu bất kì ai, không muốn ngồi tù, không muốn có tiền án... Cô không muốn...

- Tôi cho ông một cơ hội nữa!!! Hoặc là ông làm theo chỉ đạo của tôi, cái mạng ch* của ông còn nguyên vẹn, hoặc là ông sẽ chết ở nơi này!!!

- Bóp cò đi bóp cò đi! Súng đồ chơi tao đếch sợ!!!- Ông ta vẫn với cái giọng khiêu chiến đó mà thách đố người cầm súng

Bạch Tuyết mắt tròn mắt dẹt thất thần một hồi: súng này là súng đồ chơi ư? Chưa kịp để thông tin kịp vào não phân tích và xử lý thì bất ngờ ông ta giật mạnh khẩu súng trên tay cô thừa cơ lúc cô sợ hãi, Bạch Tuyết vì thế mà ngã huych xuống đất. Ông chuyển đổi tình thế, chìa súng vào đầu cô, nhưng ở khoảng cách xa hơn, tránh trường hợp cô gái thông minh kia lại hành động như lúc nãy, nhếch môi khinh bỉ:

- Mày đại quá con ạ! Súng giả sao hồi nãy nó lại nhả đạn vào tường kia?!! Đồ ngu xuẩn!!

- Ông... Ông lừa tôi?!!- Cô lồm cồm bò dậy, nhưng chỉ có thể ngồi bệt xuống nền đất

- Có trách thì hãy trách mày đàn độn đi!!! Trúng mà bày đặt khôn hơn vịt hả mày?!! Lại còn dám chìa súng vào tao!!! Mày chán sống rồi phải không?!!- Ông ta sừng cộ lên, có vẻ rất tức giận.

Bạch Tuyết cũng đang tức giận với chính mình. Chuyện vớ vẩn như thế mà cũng tin cho được, đúng là cô quá ngu dốt mà. Thế mạnh đã nằm trong tay mà để hụt mất, cô quả thật vô cùng vô dụng. Chị gái mình mà còn không cứu được, lại để liên lụy đến, là cô bất tài, bất tài, siêu bất tài. Bạch Tuyết cô còn thiết sống chết gì nữa?

- Muốn giết tôi thì giết nhanh lên!! Chân chờ gì nữa!!- Cô đã không còn sợ đối diện với ranh giới sinh tử, thẳng thừng thách thức

- Mày muốn thì tao chiều!!!

Dứt lời, ngón tay ông tưởng như đã bóp cò thì bất ngờ một bóng người nhanh như cắt chạy đến chắn trước mặt Bạch Tuyết để đỡ đạn cho cô. Viên đạn thoát ra từ đầu súng rồi nhắm thẳng vào bụng của người kia.

“Đoàng!!!” Một âm thanh lớn phát ra, tiếp đó là tiếng hét thất thanh của Bạch Tuyết:

- CHỊ!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Giải thoát nàng phù dâu (5)

Hạ Vy thật ra đã tỉnh lại từ lúc ông ta nói khẩu súng đó là hàng giả, nhưng thấy tình thế không ổn nên vẫn giả vờ đã ngất xỉu để không làm ông ta chú ý đến mà dễ bề tìm cách đối phó. Sau khi nghe hai người nói chuyện, nó phần nào hiểu ra được mọi sự việc. Thấy lão đầu trâu mặt ngựa tàn ác kia sắp bắn Bạch Tuyết mà cô lại hần học như muốn thêm dầu vào lửa, nó bất an vô cùng. Không nghĩ ngợi gì thêm được nữa, nó đành chạy đến mà đỡ đạn cho em. Dù sao Hạ Vy sống trên đời này cũng đã nếm trải cả hạnh phúc và đắng cay khi trong hai tình cảnh nghèo nàn và giàu có, ba mẹ có đủ, người yêu thương nhất cũng có đủ, cuộc sống luôn mỉm cười dang tay chào đón nó, thì hà cớ gì phải bận tâm không cứu em gái mình? Và lại, cứ coi như là một lần trải nghiệm của bản thân, và cho Bạch Tuyết được sống tiếp để cảm nhận những thứ mới mẻ trong tương lai sáng lạng phía trước.

Nó ngã xuống sau phát súng của gã đầu sỏ vụ bắt cóc. Vì không muốn Bạch Tuyết lo lắng nên đau đầu đến bao nhiêu nó cũng kiềm nén cảm xúc không kêu la một lời nào. May mắn là vẫn còn chút sức lực còn con, Hạ Vy vẫn có cơ hội giải thoát cho em gái mình. . .

- M* Kiế*!!! Con điên này chưa chết sao?!! Dám phá hỏng kế hoạch của tao!!!- Ông ta gào lên trong ngọn lửa tức giận.

Bạch Tuyết chồm đến lay lay Hạ Vy. Cứ ngỡ ánh hy vọng cuối cùng đã vụt tắt thì nó bỗng mở mắt nhìn thật sâu vào đôi mắt của cô, hơi thở hối hấp, dồn dập, tay nắm chặt tay cô như muốn nhấn nhủ điều gì đó. Mặc dầu đôi mắt đó có hàm chứa sự đau đớn về thể xác và bàn tay đã trở nên run run tự bao giờ nhưng qua ánh mắt ấy, cử chỉ ấy, Bạch Tuyết đã hiểu chị gái cô muốn nói lên điều gì.

Cô lắc đầu không cam tâm, không muốn Hạ Vy phải liều mạng vì bản thân mình. . .

Nó dù biết Bạch Tuyết không đồng ý làm cái việc nguy hiểm như vậy, nhưng nếu không làm thì còn cách nào khác? Thà một lần làm liều, còn hơn để hai chị em cùng chết, như vậy mọi người chắc hẳn sẽ rất đau lòng. Nó không chắc sẽ giữ được tính mạng cho mình nhưng vì Bạch Tuyết, Hạ Vy có thể bắt chấp tất cả mọi thứ.

- Tụi mày liếc mắt đưa tình đủ rồi chứ?!!- Ở đây còn có ông ta, hiển nhiên mọi điệu bộ cử chỉ của hai chị em từng chút từng chút một đều thu vào tầm mắt của gã.

Hạ Vy buông tay Bạch Tuyết ra, mặc cho sự níu kéo của em gái mình.

Ông Từ lên đạn, giờ súng lên cao, chuẩn bị cho phát đạn thứ 3. Và hướng mà nòng súng nhắm vào chính là thủ tiêu bộ óc của Bạch Tuyết.

Bất ngờ, nó chồm tới ôm chặt lấy một chân của ông ta khiến gã ngã nhào xuống đất. Viên đạn một lần nữa lại không hoàn thành tốt nhiệm vụ như mong muốn.

Hạ Vy ôm chặt lấy chân ông ta, không cho ông ta nhúc nhích di chuyển đi đâu. Mồ hôi nó ngày càng nhễ nhại trên trán, máu ở bụng không ngừng túa ra nhuộm đỏ cả bộ váy trắng dành cho cô dâu trong ngày thành thân. Nó đã bị thương nặng ở bên trong, lại phải tốn bao công sức để giữ chặt lấy cái chân đang không ngừng giãy giụa của ông ta, Hạ Vy càng lúc càng kiệt sức. Nhưng vì nghĩ đến em mình, nó lại vực dậy mình trong chính hố đen của tử thần.

- Má nó!!! Con kia mày bỏ tao ra!!!- Ông Từ bực bội hét lên.

- Đi... đi...- Hạ Vy thở hổn hển, nói với Bạch Tuyết

- Chị... Em sẽ không bỏ chị tại nơi này mà đi về một mình đâu!

- Đi đi!!!- Nó dồn hết sức hồi sức em gái mình, nếu không, để thêm một giây phút nào nữa, chắc nó sẽ không còn sức lực để níu chân tên này.

Bạch Tuyết nước mắt ngấn dài, bặm môi thật chặt chạy đến nhặt chiếc điện thoại rơi lúc nãy trên nền đất.

- Bà mẹ nó!!! Con kia đứng lại cho tao!!! Mày định làm cái gì đó?!! Còn mày bỏ tao ra!!!- Ông ta đập mạnh vào cằm của Hạ Vy khiến miệng nó bắt đầu chảy máu.

“Đoàng!”

“Đoàng!”

Nhận thấy Bạch Tuyết đang chạy gần đó, dường như đang tìm chỗ nấp, ông ta liên tục bắn mấy phát đạn lần theo đường đi của cô. Nhưng kỹ thuật xạ thủ của ông chỉ thuộc mức nghiệp dư, làm sao có thể bắn trúng đối tượng đang chạy nhanh thoăn thoắt. Lại nói, kẻ vướng víu dưới chân kia khiến ông hết lần này đến lần khác đổ vỡ mọi kế hoạch.

Bạch Tuyết nhanh chóng nấp sau những thùng hàng cũ đã bám bụi chất cao một đồng gần đó, cầm lấy điện thoại mà gọi cho mẹ mình, bà Hoàng.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng...”

Cô tắt máy, mọi hoạt động trở nên bối rối và lúng túng.

“Đoàng!” Bạch Tuyết giật thót tim vì tiếng động lớn vừa nãy. Hóa ra ông ta đang nhắm vào những thùng hàng mà bắn, hên xui sẽ trúng cô. Nhưng may mà cô ngồi ở chính giữa, còn ông ta bắn lệch qua một bên, nên chỉ trượt qua vai một chút.

Cùng quẫn quá, cô đành gọi vào thuê bao của anh rể cô. Nhịp tim của cô càng ngày càng đập mạnh, kèm theo nỗi sợ hãi đã đến cực điểm cô lo lắng tính mạng của Hạ Vy sẽ không được bảo toàn. An nguy của cả hai chị em cô đều đặt hết cho cuộc gọi lần này.

May mắn thay, ông trời vẫn còn thương Bạch Tuyết và Hạ Vy...

“A lô!” Tiếng Thành Phong từ đầu dây bên kia vang lên khiến cô vui mừng khôn cùng.

“Anh... Anh Phong... Đến... đến đây... cứu... cứu em... và chị Vy... với...” Bạch Tuyết thở dồn dập, vì lo sợ quá nên giọng nói cũng trở nên gấp ngừng không trôi chảy.

“Cái... Cái gì?!! Hai người bị... Tút... tut... tut...”

Cô nhìn vào màn hình điện thoại, thảng thốt: máy cô đã hết tiền. Trong lúc cấp bách như vậy, chưa kịp nói địa điểm cho anh Phong mà lại hết tiền điện thoại. Ông trời sao lại thích trêu người người khác như vậy chứ? Chỉ e là số phận của hai chị em cô đã không còn hạnh phúc điểm lệ như trước kia. Đúng là trong gian nan mới biết được lòng người. Thời gian trước đây sống yên bình lặng mà chính bản thân cô lại tự tạo nghiệp chướng cho gia đình mình mà không biết gìn giữ hạnh phúc đang có, bây giờ nguy hiểm gần kề mới cảm thấy mình thật ngu ngốc biết bao...

- M* Kiế*!!! Hết đạn rồi!!! Xui thấy mẹ!!!- Ông ta bực mình lên đạn liên tục khẩu súng nhưng đã hết thì vô cùng bực mình.

Hạ Vy đã dần dần mất đi sức lực. Nó đã không còn có thể chống chịu được nữa. Nó ngã gục xuống đất, vòng tay cũng dần rời lỏng ra...

“A lô?!! A lô?!! Bạch Tuyết!!! Bạch Tuyết!!!” Phong nghe hết sức lo lắng, Bạch Tuyết nói như vậy là ám chỉ điều gì?

- Sao rồi con? Nó nói gì?- Bà Nhân hỏi

- Em ấy cúp máy rồi mẹ ơi!

- Mẹ e là đã xảy ra chuyện không hay.- Bà Hoàng cũng lo sợ không kém

- Con bé có nói nó đang ở đâu không?- Ông Hoàng dồn dập hỏi

- Không ba ạ. Bây giờ... con cũng không biết phải làm sao nữa...

- Con đưa điện thoại đây cho ba, ba có cách xác định địa điểm cuộc gọi.- Ông Nhân đắm chiêu suy nghĩ này giờ cuối cùng cũng lên tiếng- Chỉ cần xâm nhập mạng lưới sóng điện thoại quốc gia là được.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Giải thoát nàng phù dâu (6)

Hạ Vy không còn đủ sức để níu chân cái con người hung hăng tàn bạo ấy, để rồi khi vòng tay của nó buông lỏng, đôi mi nhắm lại, ông ta lại ngang tàng lộng hành như một con thú dữ vừa sống chuồng. Toàn bộ ý thức của ông lúc này chỉ là giết người, giết con gái của kẻ đã khiến gia đình ông hoàn toàn sụp đổ. Ngôn ngữ của ông ta có chăng cũng đâu phải là ngôn ngữ của con người? Ông chỉ biết quát, thét, hăm dọa, nham nhảm tựa như tiếng sủa, rít, gầm của thú dữ. Tên cầm đầu mang trong mình bản tính dã thú làm sao có thể may mắn đến sự đáng thương của hai chị em khi vừa tái ngộ chưa được bao lâu, làm sao có thể nương tay trước nghiệt cảnh của những người cùng lứa với con cái của mình, làm sao có thể bỏ qua thời cơ ngàn năm có một để trả thù?

Ông ta bây giờ đang tiến lên vị trí thế mạnh, đứng trên đầu thù, sẵn sàng đè bẹp đối phương. Còn Bạch Tuyết, giờ đây chỉ còn đơn độc một mình cô đối phó với gã đầu trâu mặt ngựa bất nhân tính khi Hạ Vy đã hoàn toàn kiệt quệ sức lực. Liệu một thân một mình cô gái bé nhỏ non nớt có thể quật đổ sức mạnh của một gã đàn ông tuổi đã chớm 50? Chuyện đó, nếu xảy ra, cũng chỉ có thể quy vào hai chữ “kỳ tích”. Có người từng nói: “Kỳ tích là tên gọi khác của sự nỗ lực”, có chăng khẳng định đó là đúng? Nhưng, khi mọi sự cố gắng đã không còn hiệu lực, khi hy vọng đã vụt tắt, khi sức lực đã cạn dần, “kỳ tích” còn có thể xảy ra không...?

Tên gọi của sự nỗ lực... là kỳ tích... Vậy tên gọi của niềm tin và hy vọng... sẽ là gì?

....

Bạch Tuyết nghe tiếng đế giày gõ lộp cộp trên nền đất, không những thế càng lúc tiếng động đó càng to hơn. Trong đầu óc cô bỗng chốc lại hiện lên những suy đoán bất an. Để chứng minh cho những ý nghĩ kia của mình, cô nhanh chóng ló đầu ra nhìn, mọi bí ẩn dĩ nhiên sẽ được khám phá, nhanh thôi...

Không để những ý nghĩ tiếp theo tiếp tục suy diễn, Bạch Tuyết đã giật mình rụt cổ lại và bắt đầu lo sợ. Ông ta đang tiến đến gần. Chị Hạ Vy đang giữ chân ông ta, làm sao có thể... Không lẽ ông ta đã làm gì chị ấy rồi sao...?

Những suy nghĩ hỗn loạn chồng chất lên nhau và cuối cùng cô cũng được kéo về thực tại bởi tiếng bước chân văng vẳng bên tai. Sự lo lắng đã choáng lầy tâm trí cô, và chính lúc này đây Bạch Tuyết cần lắm sự minh mẫn để lần ra lối đi trong bóng tối phù chú. Cô đứng phắt dậy, chực chờ sẵn, khi ông ta bước đến ở phạm vi gần với đồng thùng hàng nhất, cô sẽ đẩy tất cả thùng đó xuống. Với một kẻ vũ khí đầy mình như ông ta, chỉ có thể kháng cự bằng vũ lực. Đúng như suy đoán, cô đã hoàn toàn làm theo kế hoạch của mình. Ngay sau đó, Bạch Tuyết liền chạy đi đến chỗ khúc cây mà chị cô đã mang đến đây. Trong tình thế nguy cấp ngàn cân treo sợi tóc này, vấn đề là ở chỗ phải làm sao cho vị thế cả hai đều ngang hàng mới có hy vọng khiến ông ta chùn bước.

Ông Từ bị số thùng hàng đè lên người sau những hành động chớp nhoáng của cô gái trẻ. Thực ra, số thùng này đơn thuần chỉ là những thùng rỗng kêu to nên Bạch Tuyết mới xô đẩy dễ dàng như vậy và bây giờ ông mới không cảm thấy đau đớn gì. Định bụng sẽ vùng dậy để chống cự lại con nhãi ranh tinh khôn kia nhưng ông vội rút lại ý nghĩ khi thấy cô đang cầm cành cây ấy tiến về phía mình. Với một người doanh nhân chuyên nghiệp, suốt ngày phải làm những việc cần đến đầu óc và sự tập trung, chuyện như vậy không thể nào qua mắt được kẻ biết nhìn đời như ông ta. Cô muốn làm gì? Ông biết. Cô có ý gì? Ông hiểu. Mục đích của cô là gì? Ông cũng thấu suốt. Ông Từ khẽ nhếch môi cười khinh rồi vẫn nằm một đồng đấy để xem tuồng hay đang sắp sửa diễn ra như một trò tiêu khiển dưới sự tác động của ông.

Bạch Tuyết hai tay cầm chặt khúc cây tiến đến chỗ cái gã dã thú kia, trong lòng nơm nớp sợ sệt, tay cũng run run. Cô nuốt nước bọt rồi giơ tay lên định sẽ đánh vào đầu tên kia. Nào ngờ, mọi chuyện xảy ra hoàn toàn ngoài dự tính của cô. Đầu khúc cây vừa hạ xuống, ông ta đã lăn sang một bên rất nhẹ nhàng. Chưa để cô kịp trở tay, ông ta đã rút con dao trong người ra chạy đến bên cạnh kẻ sát cô cô đẩy hăm dọa.

- Mày thật lạnh lẽ! Nếu tao không phải là người thông minh thì cũng sẽ chết dưới tay mày!- Ông ta nghiêng răng rít lên bên tai cô- Mày muốn làm theo ý tao, hay là muốn chết thê thảm với một cái xác không đầu?!! Thà cây xuống!!!

Bạch Tuyết thả khúc cành cây xuống, làm sao có thể làm trái ý ông ta. Ngay lập tức, ông vẫn tư thế dao kề cổ cô mà tổng cô ngồi lên ghế. Sợi dây thừng vừa nãy được tháo ra bây giờ chính ông sẽ trói lại, rất chặt, chặt hơn cả lần trước.

Sau khi đã hoàn thành xong mọi việc, ông ta đắc ý ngồi bắt chéo chân trên một chiếc ghế khác, nhòm nhơ châm điếu thuốc, thờ ơ phả khói vào mặt cô

khiến cô ho khục khặc.

- Ông muốn làm gì thì làm ngay đi!!! Còn chờ gì nữa?!!- Bạch Tuyết tức giận nói

- Mày nóng lòng muốn biết sao? Đừng nóng vội. Một lát nữa thôi, mày sẽ biết.- Ông ta nhặt cục băng dán đang lăn lóc gần đó, xé một mẩu, rồi dán vào miệng cô- Còn bây giờ, im mệ cái mồm mày đi! Phiền phức!!!

Không lâu sau đó, Bạch Tuyết nghe bên ngoài có tiếng xe. Cứ ngỡ mọi người đến cứu, nào ngờ đó lại là lưỡi hái của tử thần.

- Đại ca, xăng dầu và bật lửa đều đã có đủ! Xin lỗi đại ca, chỗ này quá hẻo lánh nên em phải ra tận thị trấn mới có cửa hàng, thành thử mới xảy ra sự chậm trễ này. Đại ca tha tội cho bọn em - Đám người xã hội đen lúc này tưởng đã đi rồi, ngờ đâu là do chúng đi mua đồ theo mệnh lệnh của tên đầu sỏ. Một kẻ có vẻ uy quyền nhất bọn tiến lên phía trước báo lại với ông ta.

- Mày ở lại đây phụ tao! Còn bọn mày, đi ra bên ngoài canh gác! Có động tĩnh gì cũng phải vào báo cáo!- Ông Từ không phải không nhớ chuyện lúc này, con ranh đó đã cấp lấy điện thoại làm gì đó, chắc chắn có liên quan đến chuyện cứu vớt hai chị em bọn nó, phải đề chừng cẩn thận.

- Đại ca, nơi này không một bóng người mà đại ca sợ gì? Để bọn em cùng chung tay giúp đại ca!

- Bọn mày cãi tao?!!- Ông ta hằn giọng

Bọn chúng là người nhận tiền lời lãi sau vụ này, tất nhiên không thể nào làm trái ý người được tôn vinh “đại ca”, kẻ xi tiền sau mỗi phi vụ. Một tên đứng lại đó, còn lại đều đi ra ngoài canh gác.

Bạch Tuyết không phải không biết ông ta đang mưu tính điều gì. Chắc chắn... không thể sai được...

Ông ta và tên tay sai chia nhau tưới xăng khắp nơi không bỏ sót một góc ngách nào. Nhưng mới được một lúc thì bên ngoài bỗng vang lên những tiếng động inh ỏi chói tai. Biết đã xảy ra chuyện gì đó không tốt, ông ta liền vút luôn cả cái can xăng, nhanh chóng lấy bật lửa ra. Chưa kịp bật lửa đốt xăng thì bỗng nhiên một tên lật đật chạy vào, vẻ mặt hốt hoảng vô cùng:

- Đại ca!!! Đại ca!!! Bọn cóm*... bọn cóm đến!!!

(*) Cóm: Tiếng lóng trong xã hội đen, ám chỉ cảnh sát và công an.

~~~ Đòi lời ~~~

Ta nói... tác giả là người rất mẫn cảm với truyện kinh dị, thành thử khi viết chỗ “cái xác không đầu”, mà tác giả viết truyện lúc nửa đêm, cho nên sợ kinh khủng. Dù chỉ là một phần nhỏ nhưng mà... thực sự thực sự tác giả không thể không hình dung ra cái... cái ấy ấy...

Ấy dà tác giả có đôi lời chủ yếu là muốn gửi lời xin lỗi và mong các bạn đọc giả thông cảm cho tác giả. Vì bây giờ tuy trong thời gian hè nhưng tác giả có đi học thêm (T^T nếu không phải mợ tác giả dạy thì tác giả đã không thêm đi rồi ~~~ nhát học quá mà) với cả học bồi dưỡng nữa. Cộng thêm ba mẹ không cho lên máy tính nhiều, một ngày chỉ lên đúng 30 phút, cho nên đêm khuya thế này tác giả cố lên lên để đăng chap đây. Mong các bạn thông cảm cho dòng đời nghiệt ngã đã khiến tác giả đăng chậm. T^T Yêu lắm, thương lắm những bạn đọc đầu yêu~~~~

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Di Phải Làm Tiểu Thử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Một mùa xuân đầm máu

- Con mệ nó!!! Bọn chúng có đông không?!!- Ông ta tức giận vô cùng, tay siết chặt thành nắm đấm đấm mạnh vào tường

- Dạ... Em thấy có khoảng gần 10 đứa cảnh sát, còn lại là toàn mấy người mặc áo vest rồi áo dài cứ như là đi đám cưới vậy.- Tay chân của ông ta vẫn với giọng dồn dập, bầm tấu lại với “đại ca”.

- Xem ra con nhãi đó nhanh hơn chúng ta một bước rồi!!!- Ông Từ ném một cái nhìn sắc lạnh về phía Bạch Tuyết rồi gặng hỏi tiếp- Tụi mày làm gì ngoài đó mà ồn ào quá vậy?!!

- Dạ... tụi em đang đánh lộn với bọn cóm để giữ chân giúp đại ca. Có điều lực lượng bọn chúng quá đông, người nào cũng súng đạn đầy mình, thành ra...

Không để tên kia kịp nói hết câu, ông ta đã nghiêng răng rít lên cắt ngang lời nói của hắn:

- Mẹ mày!!! Tình hình nguy cấp mà còn đứng đây làm bù nhìn hả?!! Ra ngoài đó hỗ trợ bọn bạn mày đi!!! Bộ tại mày không có mã tấu, dao găm gì à?!!

- Dạ... Dạ có... Nhưng mà... Bọn chúng đông quá...

- Ngu xuẩn!!! Mày không biết vô à?!!

- Dạ... Dạ biết... Nhưng mà...- Hắn cứ vòng vo mãi, khiến cho ông đã tức giận rồi càng tức hơn.

- Chó!!! Biến ra ngoài!!! Tự đi hay để tao tiễn?!!

- Dạ. Em đi.- Hắn biết ông ta đang rất tức giận, nếu ở lại đây nói điều này cả ra đây muốn nữa e là chỉ thêm dầu vào lửa, cho nên tự lượng sức mình mà lui ra ngoài trước khi cơn thịnh nộ của ông ta ập đến.

Bạch Tuyết nghe bọn chúng nói chuyện thì mừng thầm trong bụng. Chắc chắn... là mọi người đến cứu cô và chị Hạ Vy...

Ở bên ngoài căn nhà kho bỏ hoang kia, tình hình vô cùng hỗn loạn, nhốn nháo. Những tên côn đồ tay cầm mã tấu, tay nắm dao găm, côn, phốt, tuýp, gậy đều có đủ cả, quần áo rách chỗ này thùng chỗ kia toát lên vẻ ăn chơi lêu lổng, lẫn lộn giang hồ, để lộ những cơ bắp cuộn cuộn, gân guốc, đứng thành hàng dài chắn hết lối đi để cổ thủ. Lực lượng cảnh sát công an tuy hơn về số lượng nhưng vũ khí chỉ đơn giản là những khẩu súng ngắn, số đạn nạp vào cũng khá hạn chế, cho nên muốn không chế bọn xã hội đen như thế này không phải là chuyện dễ dàng. Vợ chồng ông Nhân và ông Hoàng đều được bảo vệ phòng tuyến trên xe cảnh sát, còn Thành Phong vì quá nóng lòng nên theo chân các anh cảnh sát để chiến đấu với bọn tay chân ông Từ hòng cứu vãn thế sự bên trong.

Hai bên giao đầu. Thành Phong đã được luyện võ từ hồi còn bé tí cho nên cũng không khó khăn mấy khi đánh nhau với những kẻ vũ khí đầy mình. Anh tinh thông võ nam, có điều vì không mấy hứng thú nên đã bỏ tập được mấy năm ròng, kỹ thuật bồi vậy cũng vơi đi ít nhiều. Lần này anh chỉ chủ yếu sử dụng các chiêu võ cơ bản còn nhớ. Phong đánh ngã tên phía trước thì nhận thấy còn một tên phía sau sắp sửa đánh lên mình bằng cái gậy bóng chày. Anh nhanh chóng né sang một bên. Tên chơi xấu kia bị hụt liền ngã nhào ra đất theo quán tính. Được thế, anh chop luôn cái gậy của hắn ta rồi lạm dụng làm vũ khí riêng tư. Các anh cảnh sát khác vì không muốn vi phạm pháp luật nhà nước giết người bừa bãi nên chỉ dùng tay chân, súng dù có cũng chỉ để uy hiếp nhưng tuyệt nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hào cường vốn lộng hành tùy tiện, chính nghĩa luôn suy nghĩ trước sau, phải chăng vì lẽ đó mà một số cảnh sát đã bị thương nặng phải rút lui? Khi bọn chúng đang hạ hê vì đã đánh bại được gần một nửa số lượng đối thủ thì chính là lúc thời điểm cao trào nhất diễn ra. Các anh công an càng có thêm động lực chiến đấu, càng máu lửa hơn, và sức mạnh tiềm tàng thật sự mới được bùng phát lúc này khi thấy bạn bè vì nhu nhược mà bị bọn chúng quật ngã. Thành Phong đánh với tên có vẻ vạm vỡ nhất, không phải vì anh muốn khẳng định thể lực của mình mà là vì hắn mới chính là mấu chốt để vào được bên trong. Tuy nhiên, chính vì là con át chủ bài nên muốn khuất phục được là một điều vô cùng khó. Anh tuy am hiểu võ thuật nhưng đã không tập tành được một thời gian, còn hắn suốt ngày chỉ biết đâm đá, đương nhiên so về sức khỏe hắn có phần hơn. Các chiêu võ chớp nhoáng của hắn làm cho Phong trở tay không kịp và bị đâm một nhát ở tay. May sao, nhờ sự trợ giúp của các anh cảnh sát khác, tạm thời lực lượng chính nghĩa chiếm thế mạnh trên đầu địch thủ. Bọn chúng nằm rũ rượi dưới đất như xác chết, la liệt khắp đường đi.

Lực lượng công an cùng anh bước vào trong nhà kho. Lần này các anh đều được trang bị súng, nếu có chuyện nguy cấp sẽ có mã tấu.

- Đứng yên!!! Bỏ súng xuống!!!- Phía trước, ông Từ đang nắm con dao găm kẻ sát cổ của Bạch Tuyết, lên giọng hăm dọa các anh.

Ông Từ nãy giờ ngồi bên trong tìm kế tẩu thoát, làm sao để không bị vào tù. Xăng dầu, bật lửa đều chuẩn bị đủ cả đây, nhưng không lẽ lại đốt nhà kho vào lúc này, khi mà cả ông cũng bị kẹt cứng trong đây? Ông không muốn chết, ông còn vợ của mình, bà đang ốm nặng vì cú sốc đã mất đi cùng lúc hai đứa con. Mục đích của ông là giết người để trả thù, và ông không có ý định tự vẫn ở nơi khi họ cò gậy như thế này. Bây giờ tạm gác lại việc trả thù, phải tìm cách đào tẩu. Nhưng làm sao có thể khi lối đi duy nhất đã bị chặn kín? Bị lâm vào thế bế tắc, cuối cùng ông cũng nghĩ đến chuyện uy hiếp mạng sống của đứa con gái tập đoàn Hoàng Gia tên Bạch Tuyết kia. Cô chỉ cần một cú điện thoại đã khiến bọn chúng không suy nghĩ nhiều mà tức tốc chạy đến, chắc chắn cô rất quan trọng. Nếu như vậy, sẽ là một nước cờ chín phần mười là thắng rồi.

Cảnh sát đương nhiên sẽ đề cao tính mạng con người lên hàng đầu, nào dám động thủ liều lĩnh. Cả Thành Phong cũng biết ông bà Hoàng vô cùng yêu quý con gái mình, cho nên cũng thả vũ khí xuống đồng loạt với các anh cảnh sát khác. Anh nhìn quanh một lượt, rồi vô cùng sững sờ khi thấy Hạ Vy nằm ngất phía sau ông ta, cùng với một vũng máu đỏ lên lảng trên nền đất.

- Không được manh động!!! Giơ hai tay lên!!!- Ông Từ tiếp tục ra lệnh

Mọi người không dám làm trái ý của tên cầm đầu.

Nhưng ông ta tính không bằng công an cảnh sát tính. Trong lúc ông ta sơ hở, người đội trưởng đã nhanh chóng thoái lui và di chuyển đằng sau những thùng hàng cao ngăn ngưỡng để tiến về phía sau ông ta. Phía trước không còn đường đánh, thì phải nhắm vào phía sau mà phản công.

Thành Phong đã bớt lo sợ hơn về an nguy của Bạch Tuyết, anh đã thấy một anh cảnh sát lên đi về phía sau. Không còn cái gì có thể cản trở, anh nhanh chóng tiến lên, càng lúc càng thu hẹp khoảng cách giữa anh và ông ta.

- Thằng kia!!! Cấm nhúc nhích!!! Lui lại!!!- Ông Từ dí mạnh cây dao vào cổ Bạch Tuyết- Hay mày muốn con này chết?!!

- Để xem... ai là người chết trước...- Giọng nói của anh vừa tiềm tàng sự khinh bỉ, coi thường, vừa chất chứa những ẩn khuất sâu xa làm phân tâm cả

tên đầu trâu mặt ngựa kia.

Ông ta chưa kịp nói được câu gì thì phía sau anh cảnh sát đã dùng súng để uy hiếp ông ta:

- Thả cô ấy ra!!! Thả vũ khí xuống!!!

Ông Từ vì quá gấp rút nên không nghĩ đến tình huống xấu như thế này. Không còn cách nào khác, ông đành nghe theo mệnh lệnh của người cảnh sát đang chiếm ưu thế trong cuộc chiến sinh tử này.

Sau khi ông ta thả dao và Bạch Tuyết ra, ngay tức khắc, người công an kia liền công tay ông ta lại và lái ra xe.

Cuộc chiến kết thúc, dù phần thắng đã về với chính nghĩa nhưng... cái giá phải trả là quá đắt...

Vài phút sau, xe cấp cứu được gọi đến để chở hai nạn nhân đang ngất lịm vì kiệt sức. Bị kịch ngày cuối cùng cũng được xóa bỏ dưới ánh nắng chiều hanh hao và những cơn gió xuân mang không khí ấm áp về với mỗi gia đình...

Xuân năm nay... một mùa xuân đầm máu...

Người ta thường nói mùa xuân là mùa hội tụ của những bàn tay nghệ sĩ tài hoa, là mùa vui của 7 tỷ người cùng chung sống trên hành tinh này, là ngày tết sum vầy đoàn viên ấm áp và hạnh phúc. Nhưng... liệu... năm nay có còn là một mùa xuân ấm lòng...?

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Di Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Tình địch

Ngay sau khi cứu được hai chị em nhà họ Hoàng, Hạ Vy và Bạch Tuyết nhanh chóng được đưa vào bệnh viện trung ương để cấp cứu. Bạch Tuyết chỉ bị xây xát nhẹ, xét ra thì không có chấn thương gì quá nghiêm trọng, chỉ vì kiệt sức và mệt mỏi nên mới ngất xỉu. Chỉ cần truyền nước và cho nghỉ ngơi một thời gian là được. Hạ Vy thì tình hình xấu hơn rất nhiều. Phần đầu bị vật cứng đập vào, có tổn thương bên trong não hay không là một câu hỏi lớn chưa được giải đáp. Nó còn bị bắn vào bụng nữa, viên đạn chưa được lấy ra, máu chảy quá nhiều, lại còn bị kiệt sức và không được đưa vào bệnh viện kịp thời. Con nguy kịch vẫn chưa qua khỏi, mạng sống của Hạ Vy đang đặt hết vào bàn tay của các bác sĩ phẫu thuật.

Ở hàng ghế chờ, bà Nhân, bà Hoàng cùng Phong đang ngồi đợi kết quả. Đã hơn 4 tiếng trôi qua, nhưng cánh cửa phòng kia vẫn chưa mở. Từng giây, từng phút, nỗi lo lắng trong anh càng dâng trào đến cực điểm. Anh chống tay lên đầu, một cánh tay đã được băng bó cẩn trọng bởi nhát dao của tên côn đồ. Ân thì cứ đi qua đi lại trước phòng phẫu thuật, chốc chốc lại đưa mắt nhìn vào bên trong. Bà Hoàng khóc từ nãy đến giờ, giờ đây vẫn còn sụt sùi, chấp tay mong trời Phật tổ tiên phù hộ độ trì cho đứa con gái tội nghiệp của bà.

- Mẹ, bác, anh rě, chị Hạ Vy sao rồi?

Từ đằng xa vọng lại một tiếng nói quen thuộc làm mọi người đều chú ý. Bạch Tuyết trên người vẫn còn nguyên bộ đồ dành cho bệnh nhân, tay đẩy cây truyền nước, hốt ha hốt hải chạy đến hỏi. Phía sau cô là hai quý ông đang chạy theo ngăn cản:

- Bạch Tuyết! Bà đã nói là con vẫn chưa khỏe, phải nằm một lát đã! Làm gì mà hấp tấp như vậy?- Ông Hoàng chau mày ra vẻ không hài lòng

- Chị hai phải phẫu thuật trước sau đều một tay do con làm ra, con phải có trách nhiệm!

Bà Hoàng chạy đến, vừa khóc vừa hỏi:

- Con đã khỏe hẳn chưa? Sao lại đến đây? Cả ông nữa, sao lại để con bé đến đây?

- Con khỏe rồi. Vậy mà ba vẫn cứ bắt con lúc nào phải có cây truyền nước bên cạnh đây nè.- Bạch Tuyết hậm hực đẩy cây truyền nước tới một chút để cho mẹ mình nhìn thấy

- Tại con gái bà cứng đầu cứng cổ. Tôi và anh Nhân có nói bao nhiêu cũng khăng khăng đòi đến đây!- Ông Hoàng khó chịu đáp lại

- Mà chị hai vẫn chưa ra hả mẹ?- Bạch Tuyết nhìn ba hằn học rồi quay sang hỏi mẹ

- Ủ. Đã hơn 4 tiếng rồi mà...

- Cái gì?!! 4 tiếng?!!

- Ủ. Chắc là...

- Không được! Con phải vào bên trong! Bọn người bác sĩ đổ ngủ bên trong rồi hay sao kì vậy?- Cô sốt sáng sắn sỏ tới

Bà Hoàng ngăn lại, bảo:

- Con ngồi vào ghế đi! Sự việc đã như thế nào mà con còn vội vàng như vậy! Không được gây náo loạn! Để các bác sĩ tập trung!

Bạch Tuyết cũng không dám làm gì thêm, cùng ngồi trên ghế chờ đợi.

- Phong! con còn đau không?- Hoàng e ngại trước vết thương lớn đang loang loáng máu trên tay anh. Dẫu sao cũng vì cứu hai cô con gái ruột của ông mà anh đã thành ra như vậy, nên ông cũng thấy có lỗi.

- Không sao đâu ba.- Phong nhìn tay mình rồi nói tiếp- Chỉ là một vết thương nhẹ, làm sao có thể khuất phục con?

Đúng vậy. Chỉ là một vết thương về thể xác, làm sao có thể đau đớn bằng vết thương trong tâm hồn. Người con gái của anh, đang đứng giữa ranh giới sự sống và cái chết, an nguy ra sao còn chưa rõ. Chỉ từng ấy thôi cũng khiến anh lòng đau khôn nguôi, nhát dao đâm đó, thì có thấm đấm gì?

Mọi người đều biết Thành Phong chỉ là đang tạo một vỏ bọc mạnh mẽ bên ngoài nhưng bên trong tâm hồn kia thì đau quặn quại. Nỗi đau ấy, lớn nhường nào, đều là dành cho Hạ Vy...

- Con bé vẫn chưa có tin gì hả bà?- Ông Nhân ngồi xuống bên cạnh vợ, khẽ hỏi

- Chưa ông ạ.- Bà Nhân lắc đầu ê chề- Có vẻ là... ca phẫu thuật này quá khó...

- Cầu trời khấn phật cho con bé được bình an vô sự...- Bà Hoàng bên cạnh buồn bã thành khẩn van xin. Nếu trời phật có linh thiêng, nghe được ước muốn của bà, chỉ mong mọi chuyện sẽ qua mau và Hạ Vy lại trở về với cuộc sống vốn có...

“Cạch” Có tiếng mở cửa vang lên. Vị bác sĩ nom đã có tuổi đi ra ngoài, trên bộ đồ vẫn còn lưu lại vài vết máu đã khô.

- Con gái tôi sao rồi bác sĩ?!!

- Ông nói đi, nói là Hạ Vy vẫn không sao đi!!!

- Chị tôi như thế nào rồi?!!

- Con bé có bị làm sao không bác sĩ?!!

- ...

- Mọi người bình tĩnh!- Ông bác sĩ khẽ nói, rồi mở khẩu trang và găng tay y tế ra, điềm đạm hỏi tiếp- Mọi người đều là thân nhân của bệnh nhân Hoàng Hạ Vy?

- Vâng, Vâng, Chúng tôi đều là người nhà của con bé.- ân đáp.

- Tạm thời đã qua cơn nguy kịch, nhưng bệnh nhân vẫn chưa tỉnh lại. Phần não may mắn không có tụ huyết, viên đạn đã được lấy ra và truyền máu lại cẩn thận. Song vẫn chưa kết luận được gì thêm, phải đợi theo dõi cho đến lúc bệnh nhân tỉnh lại. À đúng rồi, khi tôi phẫu thuật đã thấy một mắt của bệnh nhân bị mất khả năng quan sát vì tổn thương giác mạc nên đã cấy ghép lại rồi. Vẫn may là bệnh viện chúng tôi vừa được một người hiến giác mạc. Cho nên bây giờ, chắc chắn cô bé sẽ nhìn thấy được như ban đầu. Nửa khuôn mặt cô bé chỉ bị phồng, mọi người liên hệ với các chuyên gia thẩm mỹ, đặc biệt là các chuyên gia bên Hàn Quốc, chín phần mười sẽ có người tái tạo lại gương mặt cho bệnh nhân được.

Bà Hoàng mỉm cười hạnh phúc, liên tục cúi đầu cảm ơn:

- Cảm ơn bác sĩ! Cảm ơn bác sĩ!

- Bây giờ chúng tôi vào thăm cô ấy được chưa?- Thành Phong hỏi

- Chúng tôi đã chuyển cô ấy sang phòng theo dõi đặc biệt, phòng 301 dãy A tầng 3, mọi người có thể đến đó. Còn cảm phiền một người ở lại theo tôi làm thủ tục nhập viện và thanh toán viện phí.

- Để tôi.- Ông Hoàng nói, rồi theo chân vị bác sĩ kia mà đi.

“Ngày X tháng Y, tại nhà kho X thôn Y, một vụ bắt cóc đã diễn ra, nạn nhân và hung thủ đều là những người có tiếng trong thương nghiệp. Theo như lời khai của ông Từ Gia Hưng, hung thủ của vụ án và cũng là chủ tịch tập đoàn Từ Gia đã phá sản gần đây, con gái ông vì bị bệnh hiểm, mặc dù ông đã lên biện thủ công quỹ của chính công ty của mình để có tiền chữa chạy cho con nhưng vẫn không đủ, ông nghĩ đến hợp đồng đối tác làm ăn với tập đoàn Nehon khá nổi tiếng để cứu vớt thể sự. Trong lúc đó, Nehon vốn đã định hợp tác với Hoàng Gia nhưng Từ Gia can thiệp. Một cuộc chiến đấu thương trường diễn ra, và đối thủ của Từ Gia chính là Hoàng Gia. Nhưng, kết quả, Hoàng Gia lại là người thắng cuộc. Để lọt mắt hợp đồng rất quan trọng trong cuộc đời của mình, Từ Gia ngày càng sa sút rồi sụp đổ hẳn. Gia đình ông Từ cũng vì kinh tế suy thoái mà trở nên vô cùng túng quẫn. Cô Gia Huyền –

con gái ông Gia Hưng cũng vì không có tiền trị bệnh mà đã qua đời ở tuổi 18. Anh Gia Huy – con trai đầu của ông cũng bởi chuyện nghèo túng mà bị người yêu bỏ rơi, sinh ra phần chí, cuối cùng nhảy sông tự vẫn. Ông Từ quá tức giận, nghĩ rằng chính Hoàng Gia đã làm cho cả nhà ông trở nên thảm thiết như vậy nên nhằm ngay ngày đầu năm mới để bắt cóc cô Hoàng Tuyết Linh – con gái của ông Hoàng Linh Tâm, chủ tịch tập đoàn Hoàng Gia với ý định sẽ giết để trả thù. Nhưng nhờ sự lanh trí của cô bé, vụ án đã được lực lượng an ninh phá bỏ. Qua sơ bộ, có thể kết luận ông Gia Hưng đã phạm tội bắt cóc và có ý gây thương tích người thi hành công vụ cũng như nạn nhân, dự đoán có thể bị tù đầy hơn 10 năm.

Tại hiện trường vụ án, ngoài nạn nhân Tuyết Linh đang bị thương và ngất vì kiệt sức, cán bộ công an còn phát hiện một nạn nhân khác bị đạn bắn vào bụng và ở đầu cũng có chấn thương. Qua điều tra lí lịch, được biết cô gái này tên là Hoàng Hạ Vy, chị gái song sinh của Tuyết Linh nhưng chưa được giới truyền thông biết đến. Hôm đó chính là ngày kết hôn của cô và cũng là ngày tập đoàn Hoàng Gia giới thiệu với cánh báo chí về đứa con gái thất lạc hơn mười mười mấy năm qua. Nào ngờ lại xảy ra cơ sự như vậy, thành thử hôn lễ bị gián đoạn. Hiện bây giờ, Tuyết Linh đã tỉnh lại, song chị gái cô vẫn đang trong tình trạng hôn mê sau ca cấp cứu kéo dài hơn 5 tiếng đồng hồ. Theo lời khai của Tuyết Linh, cô đang trên đường đến nhà chị gái để chuẩn bị làm phù dâu cho hôn lễ thì bị ai đó đánh ngất. Khi tỉnh dậy đã thấy mình ở trong một căn nhà hoang cùng một người trung niên lạ tự nhận là Từ chủ tịch và còn một số đàn em của ông. May sao, cô có điện thoại và đã dùng nó cầu cứu ba cô. Không ngờ, người nhận được cuộc gọi không phải ba mà là chị mình. Hạ Vy đã không quản ngại hệ trọng mà tức tốc chạy đến và cứu cô hết lần này đến lần khác trước sự hăm hại của ông ta. Trong lúc ông ta bị giữ chân bởi Hạ Vy, Bạch Tuyết đã liên hệ ngay với người thân. Hơn nửa tiếng sau, lực lượng cảnh sát công an có mặt tại hiện trường nhưng bị tay chân của ông Từ giữ lại ở ngoài không cho vào nên đã xảy ra cuộc ẩu đả. Một số cảnh sát bị thương và đang được chữa trị tại bệnh viện. Khi phá được hàng rào chắn và vào bên trong, hung thủ đã dùng dao uy hiếp mạng sống của Tuyết Linh để hăm dọa mọi người. Nhưng cuối cùng vẫn bị các cảnh sát khống chế.”

Quỳnh An ngả người ra ghế xoay, điềm nhiên vút tờ báo xuống dưới đất, khẽ đưa điều thuốc sắp tàn lên miệng hút một hơi rồi phả khói. Cô nhếch môi cười đắc ý. Trời vẫn còn thương cô, ngăn cản không cho Phong kết hôn với bất kì ai, và, cô vẫn còn cơ hội để cướp lại người yêu cũ. Ngày trước, Phong đã yêu cô biết nhường nào, và bây giờ cũng vậy, chắc chắn trong trái tim anh dù lãnh khốc đến mực nào cũng lấp ló hình bóng cô đâu đó. Chỉ cần tiếp cận và khơi gợi lại nó, cô sẽ có được anh, đồng nghĩa với việc cô sẽ là phu nhân của chủ tịch tập đoàn Trần Gia sau này. Tiền tài, danh vọng đều có đủ, như vậy, chẳng phải cuộc đời của cô đã thăng hoa vượt bậc như ý muốn?

“Trần Thành Phong, suốt đời này, anh mãi mãi không thoát khỏi em đâu...”

Quỳnh An châm điều thuốc đã lụi tàn vào ly rượu bourbon bên cạnh. Những làn khói mờ mờ còn đọng lại khẽ vương trong khoảng không tối tăm của căn phòng đèn vẫn chưa mở. Ly rượu bị tàn thuốc phá hỏng, cũng như cuộc đời của những con người sắp sửa bị cô xáo trộn...

“Hạ Vy... Cuộc chiến bắt đầu...”

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Tên biến thái!!!

Trong phòng theo dõi đặc biệt, Hạ Vy vẫn nằm đó chưa có bất kì dấu hiệu gì cho thấy nó sắp tỉnh lại. Đã hơn 1 tuần trôi qua, đôi mắt kia vẫn chưa hé mở, đôi môi chưa thốt lên lời nào, hô hấp của nó không ổn định, phải dùng đến máy móc để thở, nỗi lo sợ trong Phong càng lúc càng dâng lên gấp bội. Mặc cho sự khuyên can từ mọi người, anh vẫn một mực ngày qua ngày túc trực bên giường bệnh, trông từng nhịp thở phập phồng của người con gái mà anh yêu thương và tự nhủ với lòng sẽ chờ che suốt đời này. Không bữa ăn nào anh ngon miệng, không giấc ngủ nào anh tròn giấc, trong lòng anh dường như chỉ còn sự thấp thóm lo lắng. Phong tự trách bản thân mình, vì sao lúc trước lại đồng ý thực hiện theo nghi lễ hăng năm để Hạ Vy phải đến sau cùng vào giờ phút quan trọng, để rồi mọi người không thể cứu hai chị em có sớm hơn; anh tự mắng mình đã không làm trọn lời thề mà anh đã tự hứa với lòng: sẽ bảo vệ người con gái mà anh yêu nhất, dù có phong ba bão táp, anh vẫn sẽ cố vượt qua, chỉ mong sau những sóng gió, đừng lưu lại bất kì tổn thương nào với cô ấy. Mỗi ngày trôi qua, là thêm một tia hy vọng bị vụt tắt. Hơn 1 tuần, chính xác là 10 ngày, bình thường thời gian đó là quá ngắn đối với anh, nhưng bây giờ lại dài như 10 thế kỷ. Anh hận người trên giường tại sao lại không phải là anh? Anh hận người bị bắn có gì lại chính là người con gái anh yêu thương nhất?

10 ngày... Anh sống đơn cô, cô độc như một cái xác không hồn...

Phong thầm ước rằng, chỉ cần Hạ Vy tỉnh lại, thì bằng bất cứ giá nào anh cũng có thể đánh đổi. Nếu như mất đi một cánh tay mà cứu được nó, anh tự nguyện chấp nhận. Nếu như mất đi một con mắt mà nó tỉnh lại được, hà cớ gì anh phải từ chối. Nếu như mất đi mạng sống của anh, mà Hạ Vy được tỉnh lại, anh hoàn toàn đồng ý...

Chiếc nhẫn đính hôn, anh vẫn chưa trao cho nó được. Sợi dây chuyền anh đã giấu mua để tặng nó nhân ngày cưới, vẫn còn yên vị trong chiếc hộp nhỏ. Chỉ mong nó tỉnh lại, là anh sẽ nhanh chóng trao nhẫn cho nó, đeo dây chuyền cho nó, để làm minh chứng cho tình yêu này, một tình yêu vĩnh cửu.

- Anh hai, anh đi ăn sáng đi, đồ ăn em đã nhờ bà Năm nấu sẵn đây. Anh ăn đi kéo nguội. Để em trông chị Vy giúp cho.- Bạch Tuyết ái ngại khi thấy Phong đã hơn 9h sáng vẫn chưa ăn điểm tâm, liền nhờ bà giúp việc làm sẵn mang lên cho anh.

- Anh không đói.

- Anh hai ăn đi. Chị em tỉnh lại mà thấy anh như vậy là chị hai không vui đâu. Anh mà không ăn, em về méc hai bác, chắc chắn hai bác sẽ không cho anh

ở đây nữa.

- Nhưng mà...

- Nhưng nhĩ gì? Ăn đi!- Bạch Tuyết bày đồ ăn ra rồi tiếp- Anh ăn đi nha. Em đi mua thêm trái cây và nước suối. Phòng chị hai cũng gần hết rồi.

- Ủ.- Anh trả lời qua loa, rồi cũng đến bên bàn, gấp vài đũa cho có lệ.

Cô khẽ nhìn sang chiếc máy đo nhịp tim của chị mình. Đã ổn định. Cô thở phào rồi cũng đi ra khỏi phòng.

Nghĩa nghe tin Bạch Tuyết... à không, nói đúng hơn là Hạ Vy bị người ta hãm hại phải cấp cứu thì thông báo với mấy đứa bạn cùng đến thăm lớp trưởng. Nào ngờ, bọn nhí nha nhí nhỏ đồ lại định rù cả... trường tới vì lý do nó là nữ sinh độc nhất vô nhị. Cậu kể lý, cố nhét vào những cái đầu óc toàn bã đậu đó tại sao lại không thể vào cùng lúc quá nhiều nhưng cuối cùng chỉ khiến bọn chúng chuyển ý định, từ cả trường sang... cả khối. Quá bức mình, cậu hét vào bản mặt đầu hủ thối của bọn chúng, khỏi đi thăm luôn, một mình cậu đại diện đi là đủ.

Nhưng nói thật, cậu vẫn không biết là cái tụi nảo phăng đó có nghe lời cậu không nữa.

Nghĩa đi dọc theo hành lang, cố tìm đúng phòng. Đang loay hoay thì cậu bỗng thấy một thân hình mảnh khảnh quen thuộc đang đi tới, vẻ mặt rất vội vã. Nghĩ là lớp trưởng, cậu nhanh chóng chặn đường, hỏi lia lịa:

- Lớp trưởng, cậu có bị làm sao không? Sao bị thương mà lại chạy lông bông như thế này? Đã hồi phục hẳn chưa? Sức khỏe tốt chưa? Phong đâu rồi sao cậu lại...

- STOP!!!- Bạch Tuyết hét lên. Cô chưa từng thấy thằng cha nào lại vô duyên như cái gã mắc dịch này. Không quen không biết, tự dưng lại chặn đường hỏi lớp trưởng này lớp phó nọ. Có khi nào là đang định phân tán tư tưởng để sàm sỡ không. Ái chà, dè cụ cũng có kỹ thuật cơ đấy!- Này! Anh là ai? Chúng ta có quen không? Tự nhiên lại chặn đường tôi là sao? Định giờ trò biến thái ở nơi công cộng à? Hay là anh bị tâm thần? Tôi với anh chưa khi nào gặp nhau sao tự nhiên nói năng khùng điên gì vậy?

- Lớp trưởng- Cậu ra về mặt đáng thương thay cho người đối diện, hai tay đặt lên vai cô, nhìn chăm chăm vào mặt cô mà nói- Không lẽ vì bị thương quá nặng nên lớp trưởng đã mất trí nhớ rồi sao?

Oh! God! Hắn đã hành động. Quá lỗ mẫn, quá lỗ mẫn. Ngay cả nơi đông người như vậy, lại giờ trò đồi bại, tên biến thái này, quả thật rất có kinh nghiệm trong những chuyện sàm sỡ như vậy mà. Thành phần dê xồm này sao lại có mặt trên cái hành tinh tươi đẹp này được chứ. Không được, cô phải thay mặt Liên hiệp Hội phụ nữ độc thân tiến hấn đến Tây Thiên tu tâm dưỡng tính để khỏi tác oai tác oái ở nơi này được.

Bạch Tuyết đá mạnh vào nơi nhạy cảm nhất của cậu, rồi hà hê mà nói trong khi cậu kêu la đau đớn:

- Ôn con! Mày định sàm sỡ bà à? Biến thái! Bà cho mày thành thái giám, suốt đời đừng mơ tưởng đến chuyện giờ trò đồi bại nghe con!

- Hạ... Vy... Sao... Sao... cậu... dữ tợn... ghê vậy...?- Nghĩa nói trong sự quần quại cùng khổ

- Dữ tợn này! Dữ tợn này!- Vừa nói cô vừa túm tóc của cậu mà giật giã. Một hồi sau mới ngấm nghĩ lại, hình như... tên này... muốn gặp chị cô thì phải...

CHẾT RỒI!!!

- Anh muốn gặp chị Hạ Vy?

- Ủa? Cậu không phải lớp trưởng sao?

- Tôi là em gái chị ấy. Em gái song sinh.- Cô đáp

- Chẹp. Hèn gì... Hai chị em, ai cũng dữ, có điều cô thật quá sức tưởng tượng. Sur từ Hà Đông sống chuồng chằng?- Nghĩa châm chọc để trả thù. Con gái con lừa chả biết giữ ý tứ, hành động hung hăng, y như con trai. Sau này ai lấy cô ta là vô phúc ngàn đời.

- Anh nói gì?!- Cô lườm

- A... A... Hai chị em, ai cũng hiền hết á! Ahaha!

- Biết điều đó!- Nói đoạn Bạch Tuyết dạt người cậu sang một bên, không thèm nhìn lấy người kia một lần mà nói- Xê ra! Tôi đi mua đồ!

- Khoan đã! Phòng Hạ Vy ở đâu?- Nghĩa nắm tay cô lại, níu chân không cho cô đi để hỏi chuyện

Bạch Tuyết hóa đá. Tên này, mức độ dê xồm đã lên đến mức đáng báo động. Không ngờ anh chị hai lại có tên bạn biến thái như thế này. Cô quay người lại, tung chân đập mạnh vào đầu gối của hắn, giờ nắm đầm lên đe dọa:

- Nếu anh còn sàm sỡ tôi một lần nữa, tôi không chắc ba mẹ anh sẽ nhận ra được anh khi về nhà đâu!

Dứt lời, cô đi thẳng, không thèm trông cái bộ dạng thảm thương của Nghĩa lúc này.

Lớp trưởng, sao cậu lại có đứa em gái chần lừ như vậy chứ?!!

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Những kẻ ngộ nhận

Bạch Tuyết men theo dọc hành lang để xuống canteen. Vừa đi vừa nghĩ đến cái thằng cha đâm ô bi ỏi và hết sức dâm dục kia. Xem chừng phải đề phòng cẩn thận, thời buổi bây giờ, thể loại biến thái không hoàn toàn ấy tràn lan, vô liêm sỉ, đây thần kinh mắc cỡ có lẽ đã bị phân hủy mất rồi. Đúng là thứ đòi bại, đề tiện giai đoạn ba và theo chẩn đoán là đã hết thuốc chữa. Nhìn cái mặt cũng sáng sủa không ngờ cả ngày đều sủa. Sàm sỡ ngay ở nơi đông người, cứ làm như mình đang thực hiện hành vi minh bạch, cứ thần nhiên danh chính ngôn thuận đi giờ trò hách dịch với phái đẹp mà không biết hổ thẹn. Hành động không đáng một đồng quân tử, phải thay mặt Tổng cục Phân biệt Giới tính trừ khử những thằng âm binh không đúng nghĩa một thằng nam nhân, nếu gặp lại cô sẽ không cho hắn làm đàn ông nữa, suốt đời làm trạch nữ, đúng hơn là trạch bê dê, ru rú trong nhà mà không dám vác mặt ra đường giờ trò biến thái với mấy chị em phụ nữ.

“Rầm!” Bạch Tuyết mãi chửi rửa tên đầu cẳng ban nãy cho nên không chú ý đến đường đi, cô bỗng cảm thấy mình va phải một ai đó và ngay tức khắc theo quán tính ngã nhào ra đất.

Cô định thần lại. Quá đáng! Lại là kẻ bám đuôi nào định sàm sỡ nữa đây? Dàn dựng quá công phu. Vờ đâm phải rồi rú rít xin lỗi, cuối cùng là làm quen này nọ. yện này có nhiều. Chiêu cũ không có hiệu nghiệm đâu con ơi.

Nhưng, cô đã sai khi nghĩ rằng mình va phải một tên đàn ông háo sắc. Trái lại, đó lại là một bà trung niên chớm năm mươi với vẻ mặt sa sầm đầy nếp nhăn, xem ra bà ta đang rất tức giận. Có điều, Bạch Tuyết không hề may mắn biết rằng, cô đã đụng phải ổ kiến lửa, người phụ nữ được mệnh danh “Sát thủ bệnh trường” tên tuổi lẫy lừng khắp bệnh viện chính là người đã tông phải cô một cú ngã chổng chơ. Phải, đó chính là La Sát Nương Nương – Y tá quản lý, với trường kỷ mấy chục năm đồ hộ bệnh viện và đến giờ vẫn chưa lui khỏi trận địa.

Bạch Tuyết cảm thấy toàn thân ê ẩm, Đất Mẹ đón tiếp cô quá nồng nhiệt. Cô không cam tâm nhìn thấy cặp cháo của mình hôn đất Mẹ một cách quá đối trêu mến như thế. Ôi cái vòng ba siêu chuẩn của cô!!!

La Sát bà bà hồn bay phách lạc vì sự va chạm thảm khốc ban nãy, vừa hoàn hồn lại liền nhìn xem thằng cô hồn nào dám cả gan đụng vào cả thân thể ngọc ngà châu báu này, xem ra kiếp này gã âm binh kia đã tới số. Đời còn dài, lại có thêm một thằng ngu muốn hưởng dương cho sớm. Khả khả, tâm trạng bà đang không tốt, lại đang ngứa tay ngứa chân, bà đây sẽ cho mày một cái chết thật viên mãn. Nhưng vừa ngẩng mặt lên, bà liền thấy một cô gái có gương mặt hơi quen quen, dường như đã gặp từ trước, nhưng tuyệt nhiên vẫn chưa nhớ ra.

- Cô kia!!! Mất có thui chột gì không?!! Đi đứng thế hả?!!- Bà ta lớn giọng, vẫn với cái bản mặt đanh đá và kênh kiệu quen thuộc. Nếu như ngày xưa có bọn quan hồng hách không ra gì, thì ngày nay La Sát bà bà tự cao tự đại đã huênh hoang lên quyền cầm thế, sẵn sàng đè bẹp bất cứ đứa nào dám xác xược hăm hồ với bậc bề trên.

- Bà nói tôi sao không nghĩ lại mình?!! Đã già rồi mà còn làm như thuở còn xuân, đi nhanh vun vút. Có ngày té đập rãng cho chừa cái tật hoang tưởng!!!- Bạch Tuyết xưa nay ương bướng hơn người, không biết nhường nhịn ai bao giờ, cho nên khi thấy người mà mai mình như thế, cô không thể ngồi yên mà nhìn.

- Ồ!!! Hóa ra là cô à?!!- La Sát bà bà đến bây giờ mới nhận ra người quen, liền vỗ tay cái bốp mà thằng thót kêu lên.

- Không là tôi, chẳng lẽ là ma?!! Mà tôi với bà, quen biết gì nhau?!!- Thật là quá xui xẻo. Tại sao này giờ cũng gặp toàn những người tự làm nhận là người quen thuộc vậy trời? Không lẽ khi trước, chị Hạ Vy nổi tiếng rầm rộ đến vậy sao? Sức ảnh hưởng quá lớn mà, cô thể, nếu gặp thêm một thằng nào tự ngộ nhận hẳn là người quen nữa, cô sẽ tự đâm đầu vào tường tự vẫn.

- Ồ, mới đó đã quên rồi sao?!!- Nói đoạn bà ta chìa một tay ra, hát hàm tiếp- Trả tiền phí phạt vệ sinh! 500 nghìn! Phí hai cây chổi bị mấy người làm hồng! 100 nghìn! Tổng cộng 600 nghìn! Mau!!!

Bạch Tuyết nói thật, cô chưa từng biết cái bà này. Nhưng nghe qua cách nói chua ngoa và cái thái độ cư xử không chút lịch thiệp kia, đã biết bà ta là loại người như thế nào. Cô, tiền thừa không thiếu, nữ trang vàng bạc đầy rẫy khắp nhà, muốn mua thì mua, muốn có thì có. Nhưng mà cái con người này ý lớn mà hiếp đáp kẻ nhỏ, phá giá thị trường, chém gió tùm lum định vơ tiền kẻ khờ khạo nhẹ dạ cả tin đây mà. Sao dạo này gặp toàn mấy kẻ điên khùng như vậy chứ? Lại là ở trong bệnh viện nữa! An ninh đâu? Chính nghĩa đâu? Trật tự xã hội đâu? Thật là không thể tin nổi, trái đất lại có những thành phần như thế này. Phải trừ khử! Phải trừ khử!

- Hôm nay thời tiết mát mẻ mà sao tôi thấy bà có vẻ hơi ảm đạm rồi đấy! Xưa nay tôi chưa từng gặp ai như bà cả. Nhận nhầm người rồi bác gái ơi!

Tất nhiên, những kẻ như thế này cô không nhất thiết phải tôn trọng sùng bái, ăn nói thô thiển một chút cũng chẳng sao. Bà ta người lớn đã từng trải mà còn tục tiểu như vậy, cô là thế hệ sau, đương nhiên phải noi gương lớp trước để sống. Ai là giám đốc bệnh viện này, phải chăng đã bị mù lòa khi chọn bà ta vào làm ở đây?

- Đừng có bày đặt làm bộ làm tịch không nhớ để trốn tránh trách nhiệm nha con. Không nộp tiền thì đi quét sân!!! Mau!!! Không nói nhiều!!!

- Ê!!! Bà kia! Ăn ở thất đức vậy! Tôi không có nhe dạ cả tin đâu mà bà tưởng là dễ lừa được tôi!!!

- Vậy thì hỏi toàn bộ bệnh nhân ở đây, xem ai đúng, ai sai!!!

- Được!

Ngay lập tức, bà ta đi đến đứng giữa hành lang, chống nạnh, hét lên:

- Mọi người! Cô gái này đi đứng không biết nhìn được, mắt chỉ để cảnh, đã tông tôi. Cô này trước kia đã từng không trực nhật lại còn làm hỏng chổi của tôi, vậy mà giờ lên mặt không chịu bồi thường thiệt hại! Mọi người nói xem, ai đúng, ai sai?!!

Bạch Tuyết phân bua:

- Này bà kia!!! Trước đây tôi chưa từng đặt chân vào cái bệnh viện thối này, cũng chưa bao giờ gặp bà! Ăn nói cho đàng hoàng nha! Vô lý vừa vừa phải phải thôi chứ!!!

Tất cả mọi người trong bệnh viện đương nhiên đều biết đến tiếng tăm lừng danh của La Sát Nương Nương, nào dám làm phật lòng bà, chỉ tỏ rước họa vào thân. Cho nên, dù biết rằng bà ta hay kết tội vô cớ và cảm thông cho sự cùng khổ của Bạch Tuyết, tất cả vẫn ngậm ngùi đồng loạt đáp:

- Cô kia sai!!!

Thôi, cho chúng tôi xin một phúc mặc niệm cho số phận trớ trêu của cô gái đã đụng phải ác bá đại nhân, chúa sơn lâm của cái khu vực này. Bạch Tuyết ơi, ở đây không có ai có thể cứu được cô đâu, hãy khấn vái chúa có linh thiêng thì sai khiến cho ông giám đốc xuống đây, như vậy còn có chút hy vọng.

- Cái gì vậy?!! Rõ ràng là bà ta sai mà!!!- Bạch Tuyết uất ức kêu oan

- Không nói nhiều!!! Đi quét sân đi!!!- Thấy cô vẫn một mực cố chấp không chịu đi, bà ta liền nhanh chóng đập đổ sự kiên quyết của cô gái trẻ- Nào! Mọi người! Mọi người nói đi, tội danh của cô này có đáng để trả giá bằng việc đi quét sân hay không?!!

Ngay lập tức, cả bệnh viện như bị chấn động.

- Có!!!

Bạch Tuyết hóa đá.

Không lâu sau đó, cô đành phải chịu thua trước sự cao tay của bà già bậm trợn. Thiếu số sao có thể thắng đa số được? Điều đó như một chân lý vô cùng hiển nhiên. Một tiểu thư đài cát kiều sa nay lại phải chịu cảnh tượng làm một cô lao công từ thiện không ăn lương. Một cô gái mang vẻ đẹp tựa sương sớm với bộ đồ đắt giá trên người lại là một con quét rác không hơn không kém. Quả thật, đời quá bất công!!!

Bạch Tuyết đang thực hiện công việc thanh niên nghiêm túc thì bỗng từ đâu có một đám con trai mặt mày nhí nha nhí nhố chạy sầm sập lao đến cô rồi hét lớn:

- LỚP TRƯỞNG ƠI!!!

A! Lại là có kẻ ngộ nhận! Trời ơi, không lẽ cô phải đâm đầu vào tường tự tử sao?!!!

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Thử một lần làm vua

Bọn 12A1 tí ta tí tøn vừa nghe thông báo từ đồng chí Nghĩa liền lập tức đưa này nhấc cho đưa nọ, đưa nọ bắn tin cho đưa kia, đưa kia gọi điện cho đưa này. Rồi thành một vòng tuần hoàn, chẳng mấy chốc cả thần dân 12A1 đã biết chuyện đại minh tinh lớp trưởng của bọn nó đang nằm viện.

Đối với bọn nó, lớp trưởng là cảnh vàng lá ngọc. Cả bọn đều tôn sùng kính nể đại tỷ tỷ của cái lớp ngổ ngáo, cho nên, chỉ cần một động tĩnh gì đó liên quan tới lớp trưởng thôi cũng đủ để triệu tập tất cả một cách dễ dàng và nhanh chóng.

“Bọn mày khùng à? Cả cái trường này mà tống vào bệnh viện?” Nghĩa hét lên qua điện thoại

“Thì sao nào? Có vấn đề gì? Có định luật nào cấm không?” Thăng Khang gân cổ lên cãi

“Bọn mày về lại với chuồng xưa đi! Nào bọn mày, có phải không có nếp nhăn không?”

“Tao không biết. Mày đi mà hỏi ông bác sĩ đi.”

“Tóm lại, mày muốn thăm sát cái bệnh viện hay sao mà kéo mấy trăm người vào thăm lớp trưởng?”

“Thì sao nào? Lớp trưởng là nữ sinh duy nhất, là học sinh đặc biệt nhất trường mà! Hay là mày ghen ăn tức ở với lớp trưởng?”

“Điên! Tao cá sau lần thăm này, lớp trưởng sẽ giận bọn mày cả đời! Cứng đầu cứng cổ không nghe lời tao thì có ngày hối hận không kịp đâu!”

“Thật á? Lớp trưởng sẽ giận thật á?”

“Mày không tin?”

“Thôi, tao tin. Vậy thì cả khối đi cùng được, không sao cả.”

“Đồ ngu! Mẹ mày ngày xưa có phải cho mày bú ké sữa bò hay sao mà ngu thế?”

“Chứ mày bảo tao phải nằm thao? Nằm thao cho vừa ý mày?”

“Nằm thao cái con khỉ! Làm sao thì bọn mày tự biết!”

“Vậy đợi tao chút, tao đi hỏi ý kiến ông google.”

“Hừ! Mày muốn tao chọc tiết mày không? Gà vừa thôi! Mỗi đứa đi thăm riêng!”

“Lạnh lẽo lắm! Cô đơn lắm! Buồn lắm!”

“Chia nhóm, mỗi nhóm đi thăm một lần riêng!”

“Mất tình đoàn kết lắm! Buồn lắm!”

“Vậy thôi ở nhà luôn đi!!! Một mình tao đi thăm lớp trưởng được rồi!!! Mệt!!!” Nghĩa quát lớn, rồi nhanh chóng đập máy, không chờ đợi câu trả lời từ đối phương.

Tối hôm đó, tại Hội quán 12A1, hoạt động trên địa bàn facebook.com...

Khang Trai Tơ đang cảm thấy bức xúc cùng với Thờ Ấng Thăng Sắc Thăng, i Công Chúa, Hồ Béo Mồ Côi Vợ, Du Đu Dây Điện, Lâm Cục Bông và X người khác [Biểu tượng cảm xúc bức mình]: Gì đây? Cái thằng đầu trâu mặt ngựa Nghĩa thúì nó bảo tụi mình là một mình nó đi thăm lớp trưởng thôi kìa anh em!!!

X+6 people like this.

X+6 people comment.

Linh Nhi Công Chúa: Ô_Ồ! Ông Nghĩa ông dám nói vậy sao? *Cầm gạch cầm đá*

Thờ Ấng Thăng Sắc Thăng: Có một sự bán nước nhẹ... @.@

Hồ Béo Mồ Côi Vợ: *Cơ bắp cuộn cuộn* Cái tính phát xít giờ mới lộ ra đây mà!

Lâm Cục Bông: @Khang Trai Tơ Mà nó đã nói gì với mày?

Khang Trai Tơ: @Lâm Cục Bông Nó bảo là bọn mình không được kéo cả trường hoặc cả khối lên! Lớp trưởng sẽ giận! Tao nói vậy giờ nằm thao? Nó bảo mỗi người đi riêng, không thì chia nhóm ra đi thăm! Mày thấy mất tình đoàn kết hăm? Nó còn nói bọn mình về lại chuồng xưa đi! Ý đồ gì đây? Ám chỉ mình là súc vật? Nó chửi tao thân tàn ma dại rồi phán một câu “Vậy thôi ở nhà luôn đi!!! Một mình tao đi thăm lớp trưởng được rồi!!! Mệt!!!”

Du Đu Dây Điện: Ồi chà! Thằng này phách lối thế nhở?

Lâm Cục Bông: Tao thấy nó nói đúng! Cơ mà tao nghĩ mắc mớ gì phải đi riêng, không cho cả trường cả khối đi thì cả lớp mình đi một lần!

Khang Trai Tơ: @Lâm Cục Bông Cũng được... Bọn mày thấy sao?

Linh Nhi Công Chúa: Tui không có ý kiến.

Thờ Ắng Thắng Sắᴄ Thắng: Ủm. Tao đồng ý.

Du Đu Dây Điện: Thằng Lâm nói chí phải.

Hồ Béo Mồ Côi Vợ: Bọn mày đã nói vậy thì tao không có ý kiến.

...

...

...

...

Khang Trai Tơ: Rồi, chốt lần cuối. Ngày mai bọn mình đi! 8h sáng nhá! Thằng nào không có mặt tao thiên!

Sáng hôm sau, đúng giờ đúng lúc, cả bọn tập trung đông đủ không thừa không thiếu con ma nào. 8h kém, cả bọn lon ton hí hửng chạy tới bệnh viện, sắp hàng dài rồi lũ lượt kéo vào trong.

Đang đi, tập thể 12A1 bất gặp một cô gái đang làm lõi quét sân. A, hóa ra lớp trưởng của bọn nó, lại gương mẫu đến thế cơ đấy!

Ngay phút giây đó, không hẹn mà cả bọn đồng loạt xung phong, rần rần chạy tới.

- LỚP TRƯỞNG ƠI!!!

Và cái bọn nó nhận được là bản mặt uất ức ngô nghê của cái cô gái được trọng vọng làm lớp trưởng kia.

Một đám mây râu đứng bầu quanh một cô gái bé nhỏ, thử hỏi, người đi đường thấy cảnh tượng này sẽ nghĩ như thế nào đây...?

Con Linh Nhi lên tiếng:

- Mèn ơi, bà làm quái gì mà vào bệnh viện thế? Đau chỗ nào? Khám chữa gì chưa? Sao ra đây quét sân? Khỏe chưa?

Thằng Khang lần la đến hỏi tiếp:

- Nghe nói lớp trưởng bị nặng lắm mà! Sao còn quét sân được vậy?

- Thấy lớp trưởng khỏe mà sao nghe nói tình hình nguy kịch kinh khủng lắm mà!

- Lại là tin lá cải! Lần này phải nện cho cái thằng phát xít đó ra trò!

- ...

- ...

- ...

Bạch Tuyết muốn nổ cái đầu. Đàn ông con trai gì mà nói chuyện như pháo, tia lĩa tia lĩa, không ngừng không nghỉ, có lẽ nên phong chức siêu bà tám cho vừa tài. Lần đầu tiên trong đời, cô thừa nhận, đám đầu đình lại có sức công phá đôi màng nhĩ của người khác lớn đến thế. Tần số âm thanh đã lớn, lại còn luôn mồm luôn miệng.

Những ký ức trước kia cô chỉ nhớ mang máng, song vẫn còn chút ấn tượng về cái lớp của chị gái mình trong những ngày giả nam rồi ra sức bày trò phá hoại cuộc sống của chị ấy. Những cái thằng dở hơi này, lúc trước cũng thế, bây giờ cũng thế. Có cái tật xấu mà mãi vẫn không sửa được, đúng là mèo vẫn hoàn mèo mà. Cơ mà lúc trước cô vào vai một Đình hòa đồng, đã từng có thời gian phải nhập hội cùng với bọn chúng. Nhớ lại, lúc đó, trình độ buồn bán dưa lê vẫn chưa tới mức báo động đỏ như vậy.

Mà khoan đã, bọn này là đàn em của chị Hạ Vy trên lớp. Không lẽ... cái thằng dê cụ ban nãy cũng là... À há, lúc này không để ý kỹ, hóa ra là kẻ thù không đội trời chung hết lần này đến lần khác tiếp sức cho chị hai phanh phui những trò bịp bợm của cô đây mà. Cho đáng đời, dù bây giờ mới biết hẳn không biến thái đến mức đó cơ mà vẫn thấy đáng để cho mấy cú đá như vậy.

Mà nếu cô nhớ không lầm thì lúc trước Hạ Vy là lớp trưởng thì phải! Một lớp trưởng oai phong lẫm liệt, là bậc cầm quyền vừa uy vừa thế, chắc hẳn mọi người đều hết sức nể nang quý mến. Ngày trước, bọn chúng rất kính trọng chị hai, chỉ cần một cái búng tay là bọn chúng đã phi một mạch diện kiến trước mặt chị. Chẳng qua lúc trước, mấy chuyện tầm phàm như thế này cô vẫn không để ý đến nhiều lắm, nên tận bây giờ mới thấy sức ảnh hưởng của chị cô lớn đến nhường nào. Làm lớp trưởng, vô cùng nhàn rồi, cấp bậc gần như ngang hàng với thầy cô, thuộc hạ đàn em lũ lượt. Đặc biệt đối với những đứa nhạ dạ thì sẽ càng dễ sai khiến làm tay sai không công. Hào! Hào! Lần này phải lợi dụng uy quyền của chị hai để tha hồ phách lối chơi. Thử một lần

làm vua, để coi thử nào, cái bà cô chết bầm kia, sẽ bị cô hạ gục một cách thảm hại nhất! Bác gái ơi, trời sinh ra bác để làm bại tướng dưới tay con!

- Mấy người! Ngừng nói!- Bạch Tuyết giờ tay ra hiệu im lặng, hùng hùng hổ hổ ra lệnh như bộ chỉ huy quân sự.

Cả bọn tuyệt nhiên không dám hó hé.

Thế là, cô gái trẻ của chúng ta, hăng say với cái chức lớn, được nước nên làm tới luôn, hò hét ầm ỹ:

- Đối với mấy người, tôi là cái gì?

Cả bệnh viện xáo động bởi tiếng đồng thanh của một đám hầu cận.

- LỚP TRƯỞNG VẠN TUẾ! VẠN VẠN TUẾ!

Đương nhiên, cả bọn nhe nhón kia đều bắt ngờ vì câu hỏi của lớp trưởng. Từ trước đến giờ, chưa bao giờ nghe đại tỷ tỷ hỏi mấy câu kì quặc như vậy. Ngay cả cách xưng hô cũng trở nên không mấy thân thiện. Và rồi, mấy chục bộ não không chút chất xám tiếp tục nghĩ ra một chân lý vô căn cứ mới: sau khi trị liệu, lớp trưởng vĩ đại đầu óc đã trở nên bất bình thường. Ôi chao, đại tỷ, sao người có thể đáng thương đến thế?

- Mấy người có nghe lời tôi không?- Bạch Tuyết tiếp tục tra khảo

- DẠ NGHE!

- Tốt! Vậy đi theo tôi!

Cả bọn lững thững đi theo. Nói gì thì nói, lớp trưởng xưa nay tiếng tăm lừng lẫy, lúc hiền thì hiền lắm, mà một khi đã sôi máu thì chỉ cần đứng gần lớp trưởng 5 mét cũng đủ để mang trong mình trọng bệnh. Cho nên, câu châm ngôn sống... sót của bọn đầu hủ thối đó, đã lưu truyền từ... ngày này sang ngày khác, được in dấu trong trang sử vàng vẻ vang của Hội quán 12A1, đó chính là:

“LỚP TRƯỞNG LÀ THƯỢNG ĐẾ!”

Vâng, lớp trưởng của bọn nó, so về uy quyền, ông trời còn phải đầu hàng; so về độ bóc lột sức lao động, ách đô hộ phong kiến phương bắc còn phải xách dép; so về sắc đẹp, Tây Thi còn phải quỳ lạy dưới chân; so về trí tuệ, cái này... có lẽ... còn một chút nữa là bằng Gia Cát Không Minh thiên tài xuất chúng Trung Hoa rồi... Nói vậy thôi, sự thông minh của lớp trưởng vẫn chưa tới mức thượng thừa, cũng thường thường như bọn dân quèn thôi à. Có điều, bên cạnh lớp trưởng là một thần đồng đất Việt, tuy chỉ vèn vèn nắm chức lớp phó lao động kỉ luật nhưng có đầu óc siêu phàm, học lực vô cùng tài giỏi, lại còn là người yêu của lớp trưởng, thành thử, lớp trưởng là người được ăn hôi lấy. Thành Phong 10 điểm, lớp trưởng 10 điểm; Thành Phong 9 điểm, lớp trưởng cũng 9 điểm luôn. Đôi bạn trẻ, tiến cùng tiến, lùi cùng lùi, lúc nào cũng kề vai sát cánh bên nhau. Mọi người đã từng có lần đặt ra nghi vấn, có phải từ nhỏ hai người đã được cột tay vào nhau bằng sợi chỉ đó, cứ quấn quýt mãi không rời xa? Chẹp, tâm sinh lý của giới trẻ hiện giờ, đúng là phát triển quá vượt bậc.

Trở lại với vấn đề chính, sau một thời gian kể lể, bày tỏ tâm tư thầm kín, cuối cùng khi quay về thực tại, đã thấy bọn nhí nhố cùng cô gái Bạch Tuyết đang đứng đối diện với một bà có cái mặt dễ xảy ra xung đột. La Sát Nương Nương, thời khắc trả thù đã đến.

- Bà kia, bây giờ xem ai là người thắng? Nói lại vấn đề lúc nãy, chúng ta biểu quyết một lần nữa. Mọi người đang đứng ở đây, tất cả sẽ đồng loạt hô to tên người mình muốn bảo vệ, tên ai được hô to hơn, người đó thắng. OK?

La Sát bà bà trước nay đều huênh hoang với quyền thế đang có, nảy sinh sự chủ quan không đề phòng cảnh giác là điều hiển nhiên, lại cộng thêm cái tính kênh kiệu, cho nên nghe có người thách đố, không thêm suy nghĩ mà ngay lập tức đồng ý. Sau khi nhận được cái gật đầu chấp thuận từ phía kỳ phùng địch thủ, Bạch Tuyết bây giờ sẵn sàng có hứng, liền thay mặt cho cả hai phe phái mà nêu lên vấn đề chính.

Sau đó, đến giờ biểu quyết.

- Bà đúng!!!/ CÔ ĐÚNG!!!

Chỉ chừng ấy thôi, đủ biết, cúp vô địch trong gang tấc đã tuột khỏi tay Sát thủ bệnh trường mà thùng thẳng chui vào lòng Bạch Tuyết hết một chú cún ngoan ngoãn quay về với chủ sau thời gian cách xa nghìn trùng. Quả không hổ danh là uy quyền của người nắm giữ giai cấp bậc nhất trong lớp học, oai phết. Nói một cái, bọn chúng như một thú cưng ngoan ngoãn nhanh chóng thiên về phe chủ. Lại nói, sức tra tấn mềnh nhừ của bọn đầu đinh này rất lớn, nếu phát huy đến công suất có lẽ cả cái bệnh viện này vẫn chưa bằng cái mồm thối bảy ngày đánh răng một lần của bọn chúng.

Lúc ban đầu, bà ta hùng hổ, hung hăng, hống hách bao nhiêu, thì bây giờ, bà ta lại ê chề, xấu hổ, e thẹn bấy nhiêu. Tóm lại, hiện giờ, Bạch Tuyết hả hê vô cùng cực, còn La Sát bà bà thì lửa giận nghi ngút.

- Há há! Cảm ơn bọn hà bá các người!- Cô cười khoái chí, vỗ vai mấy đồng minh cùng hội

- Hà bá á?!!

- Ta thích gọi thế đấy! Thôi các người muốn đi thăm người bệnh thì mau mà đến phòng 301 dãy A tầng 3 nha! Bye!

Đoạn, Bạch Tuyết phóng một mạch xuống canteen, để lại một lũ đầu óc không hiểu mô tê gì ngẩn tò te ra.

Chương 91: Tao hét làm lớp trưởng tỉnh!

Nói gì thì nói, bọn 12A1 vẫn còn trẻ trâu lắm, nhí nhảnh nhí nhố, hết như mấy con gà công nghiệp. Cái bản mặt thì ngu ngu, tính khí hành xử còn thua em bé 3 tuổi, suốt ngày chỉ ăn, chơi, ngủ, lười vô cùng. Nhất là những kì nghỉ như thế này, bọn chúng càng thỏa mòng lằm biếng. Người ta đàn ông con trai, cũng 17, 18 tuổi như bọn này, mà chín chắn hơn người, khi ăn cơm xem thời sự, ăn cũng từ tốn lịch thiệp, sáng dậy sớm ngồi nhâm nhi cà phê đen đọc báo, thời gian rảnh hoặc thì đọc sách hoặc thì học bài. Còn bọn nó, nam không ra nam, nữ chẳng ra nữ, đến giờ cơm là vọt xuống, ăn như bị bỏ đói mấy ngàn năm, vài cơm tùm lum, thỉnh thoảng lại co giò lên gối vì muỗi đốt, không bao giờ xem thời sự, chỉ xem siêu nhân gao yêu quý của bọn chúng thôi, sáng dậy đi ra ngoài, cầm quyển Shin-cậu bé bút chì xem mông của Shinnosuke rồi ngoác miệng ra cười như bò đội nón, họ uống cà phê đen, mình uống nước ngọt, thời gian rảnh thì ngồi cây phim siêu nhân, không thì đọc truyện tranh, không thì lên facebook chém gió. Cái bọn trẻ trâu hết thuốc chữa, thành thử chuyện tập đoàn Hoàng Gia rầm rộ như vậy mà cũng không hay không biết gì là điều không quá khó để hiểu.

Thầy lớp trưởng nói vậy, bọn chúng không hiểu lắm sự tình nhưng vẫn làm theo lời lững thững đi lên phòng 301 dãy A tầng 3 để xem trên đó có gì.

- Mày định để bọn tao đứng ở ngoài mãi à?!!- Thăng Khang thấy Hồ Béo cứ thập thò thập thò mà chẳng thấy hấn có ý định gọi cửa thì vội nhấc khéo
- Mày ngon thì đi mà gõ cửa đi! Nhỡ mà lớp trưởng lừa mình thì què chết!- Hồ Béo cãi cự

Khang ra oai, hất hàm, phẩy tay ra hiệu:

- Xê ra! Coi tao này!

Thấy Khang quá đổi hùng dũng, bọn phía sau tung hô quyết liệt:

- Khang đập choai! Cố lên!
- Khang cây tơ! Cố lên!
- Khang cục cưng! Cố lên!
- Khang ...

Ai đó lại được dịp làm phách một lần nữa.

- Không cần phải hô hoán thế đâu, các fan yêu quý! Hãy xem Khang Trai Tơ này giải quyết việc này nhanh gọn thế nào!

Dứt lời, hấn ưỡn ngực đi tới đối diện cửa. Nhưng mà, ban nãy hùng hổ là thế, nhưng sao bây giờ cảm giác sợ sợ thế này, giống như có tà khí bao quanh. Thế là, Khang "trai tơ" đứng yên một đống như tượng đồng, mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

- Ê! Ê mậy!- Thăng Du khều khều tay Khang, sốt ruột- Rốt cuộc mày có gõ cửa không đấy?
- Chẹp! Lại làm oách chứ gì! Chứ cu cậu nhà ta nhất gan lắm! Biết ngay mà!- Hồ Béo thừa cơ cạnh khỏe kẻ mới vừa nãy chằm chọc mình
- Im đi! Im để tao chuẩn bị phong độ để mở cửa chứ!- Khang trừng mắt cảnh cáo, rồi nuốt vội nước bọt, lấy lại tinh thần

Hồ Béo khoái chí, tiếp tục trêu ghẹo:

- Góm! Khang công tử à, mặt cậu vãi cả mồ hôi hột mà bày đặt lớn giọng!

Linh Nhi ở phía sau, cũng sốt ruột không kém, giật giật tóc Hồ Béo:

- Yên nào cha nội! Để thằng Khang làm việc! Ban nãy ông cũng vậy mà nói ai!

Thằng đang ngồi chồm hổm ở dưới, đột nhiên đứng phắt lên, tay mò vào túi quần, lôi ra cái gì đó, rồi đưa cho thằng Khang:

- Mày ăn Cool Air đi! Tao thấy trên tivi, nó quảng cáo sảng khoái tinh thần, tập trung trí tuệ! Thằng chả quảng cáo kẹo, chả ăn kẹo xong lái xe tay ga đi trên đây còn được nữa là... Chắc cũng công hiệu lắm đấy!

Thằng Khang thấy lời bạn tốt cũng có lý, nhanh chóng chộp lấy kẹo nhai nhồm nhồm.

Nhưng, 10 phút sau, cánh cửa phòng 301 vẫn im lìm, người đứng đối diện thì đang trong tình huống bất động.

Những đứa ở phía sau, sốt ruột kinh khủng.

- Ủa? Mấy người chưa vào sao?- Một tiếng nói nhẹ vang lên, khiến cho bọn chúng đồng loạt giật mình.

Bạch Tuyết đã đi mua đồ xong, lên phòng, mà bọn mày râu ban nãy vẫn đứng im thin thít ngoài cửa phòng.

Cả bọn không biết vì lý do gì mà không một ai lên tiếng.

Cô đi đến, thản nhiên mở cửa phòng, rồi đi vào trong, vẫn không đóng cửa lại.

- Anh hai, xem có ai đến thăm chị Hạ Vy nè!- Bạch Tuyết vừa đặt số đồ vừa mua lên bàn xong, liền nói tiếp- Mọi người, vào nhanh lên!

Cả bọn 12A1 nghe tiếng gọi, lăm lăm tiến vào trong.

Cứ tưởng câu nói mở đầu sẽ là một câu chào hỏi với Thành Phong, nào ngờ...

- NGHĨA?!!

- SAO TUI MÀY LẠI ĐẾN ĐÂY?!!

- Trời, mày đi một mình thật đó hả? Đúng là quân phản bội!

Nghĩa cúi kinh:

- Không phải bọn mày định rủ cả khối đến à?

- Mới vừa đổi ý lại.

Phong thấy tình hình hơi căng thẳng, liền cắt lời:

- Bọn mày đến để cãi lộn à? Cho tao xin hai chữ bình yên đi. Vợ tao đang ngủ, không thấy à?

Bấy giờ, mấy chục con mắt, trừ Nghĩa, Phong và Bạch Tuyết, đồng loạt dồn vào người đang nằm hôn mê trên giường bệnh.

- Ai đây?

- Vợ của mày à?

- Cô này sao lại mang mặt nạ nhỉ?

- Ủa? Ai lạ hoắc vậy?

- Tao nhớ mình đâu có quen biết cô này!

- ...

Phong điềm tĩnh nói tiếp:

- Tao đã bảo im lặng rồi! Nói nhiều quá! Vợ tao đấy!

- Vợ mày?!!

Nghĩa giảng giải:

- Bọn mày im lặng đi, rồi tao kể cho nghe. Chuyện là...

Và Nghĩa kể. Cậu kể đúng là hơi dài dòng và lằng nhằng, nhưng cũng đủ để bọn ngốc này tiếp thu thấu đáo.

Khang hỏi:

- Vậy là... Lớp trưởng là cô nằm trên giường, còn cô này là em sinh đôi?

Phong, Nghĩa, Bạch Tuyết gật đầu.

- Và... Lớp trưởng thật ra tên là Hạ Vy, còn cô này mới là Bạch Tuyết?- Linh Nhi tiếp lời Khang

Bộ ba của chúng ta, tiếp tục gật đầu.

- Mèn ơi!!!- Hồ Béo hồ hởi vỗ tay cái bốp

- Suyt!!!- Và ba người kia, vẫn đồng loạt đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng.

Hồ Béo biết họ đang muốn nhắc nhở mình, song vẫn giữ vững lập trường:

- Tao nói lớn, là để cho lớp trưởng nghe thấy, sẽ tỉnh dậy! Tao đang làm việc có ích mà!

Phong lắc đầu:

- Mà mà làm được như vậy, tao sẽ bái mày làm sư phụ!

- Thật không?- Hồ Béo hứng chí hỏi cho chắc

- Thật!

- Vậy bọn mày ngồi đằng hoàng vô, ngay ngắn vô, tao bắt đầu chiến dịch!- Hồ Béo nói lớn

Phong dặn dò:

- Mày làm sao thì làm, miễn sao mấy y tá bác sĩ không phản nản nè hà là được.

- OK!- Hấn kiên định nói, rồi bắt đầu hò hét.

Đầu tiên, Hồ Béo ta nghĩ tới cây bút chì. Bởi vì, hấn xưa nay ú phì ú phệ, hấn vô cùng bất mãn với bề ngoài nở nang của mình, ước mơ của hấn là có một thân hình như mơ ước, thon thả, giống như một cây bút chì vậy. Vì vậy, nó liền tự chế cho mình một bài hát như sau:

“Cây bút chì màu cam màu đỏ

Em cướp về em vẽ tùm lum

Hoa lá này, rồi sách vở này

Mọi thứ đều đẹp như người em...”

Vẽ vôi, liên quan mật thiết với màu mè. Mà sắc sỡ, rực rỡ, lòe loẹt, diêm dúa, chỉ có thể nói đến con tắc kè hoa. Màu này màu nọ, biến đổi nhanh hơn vận tốc ánh sáng.

“Con tắc kè màu xanh màu đỏ

Em bắt về em nấu cà ri

Đem đến trường mời cô mời bạn

Tình nồng thắm như nồi cà ri... ri ri ri...”

Ai đó đã dần dần tỉnh lại, trong thâm tâm đang bật cười ha ha, song vẫn không chịu mở mắt, vẫn muốn nghe xem, anh bạn này sẽ hò hét gì tiếp theo.

Hấn hát bài ca bắt hủ, nước dãi hễ nghe tới nồi cà ri là liền chảy ra. Hấn nhớ nồi cà ri của mẹ hấn, ngon vật vã, rồi lại liên tưởng tới củ khoai lang – một trong những nguyên liệu để nấu cà ri.

“Ai... khoai nướng hôm...”

Khoai nướng nóng hổi... Vừa thổi vừa ăn đây...

Mại zô! Mại zô dê bà con ơi!

Cô kia mới bị chồng chê

Ăn đồng khoai nướng chồng mê hết mình.”

Nói tới chuyện chồng con, lại nghĩ đến chòm râu quái hàm của mấy thằng đàn ông thích làm oách.

“Đề râu không phải là dê

Đề râu đề rõ đàn ông đàn bà

Đề râu không phải là già

Đề râu đề biết mình là đàn ông.”

- Sai! Sai!- Phong cười- Nói như này, sau này ai trong tù mình cũng phải đề râu chắc?

Cô nàng nào đó khề mỉm cười. . .

Hồ Béo thấy có kẻ bêu thơ của mình, liền lờm một phát, ngông ngông nghênh nghênh chế thêm cái khác.

“Ba là con cá mập, mẹ là con cá voi, con là con cá kình, ba con cá hung hăng, la là lá la la ... Quất hết 1 con bò.

Ba là xúc xích bò, Mẹ là xúc xích heo, Con là xúc xích gà, 3 xúc xích ngon ngon, la là lá la la ... Nấu với mì ăn liền.

Ba là tên cướp vàng, Mẹ là tên cướp đô, Con là tên cướp tiền, 3 tên cướp lưu manh, la là lá la la ... Cướp hết 1 ngân hàng.

Lung lay lung lay tình Mẹ, tình Cha, Lung lay lung lay tội một mái nhà.

Lung lay lung lay tình Mẹ tình cha, Lung lay lung lay hai tiếng...ra toà.”

Bài hát vừa dứt, gạch đá, hột vịt, hột gà đã văng tới tấp vào mặt Hồ Béo. Kèm theo những “tấm chân tình yêu thương” đó, là những lời nói “êm tai”:

- Bà mày! Dám lời ba mẹ ra chế thơ!

- Bôi bác ba mẹ vậy mày!

- Chế cái khác cho tao!

- ...

Hồ Béo đau lòng vô cùng. Cảm giác từ thiên đường một khắc rơi xuống địa ngục là đây sao? Mới vừa nãy, thái độ của mọi người tốt lắm, mà giờ đây lại phản ứng quyết liệt. Phải đổi bài khác mới được.

“Hình như Phong có nhiều gấu lắm

Cứ âm thầm trốn tránh

Và có lẽ Phong không biết rằng Vy cũng đang chờ đợi...”

Hai người nào đó sa sầm mặt mày.

Chưa hát xong bài, Phong đã bay đến chọi dép vào mặt Hồ Béo đáng thương.

- Tao chung tình lắm! Mày có hát lại hay không?- Anh mặt đỏ phừng phừng, đe dọa

- Ồ... ờ...- Hồ Béo run cầm cập, rồi hát lại lời khác.

“Hình như Vy có nhiều gấu lắm

Cứ âm thầm trốn tránh

Và có lẽ Vy không biết rằng Phong cũng đang chờ đợi...”

Và rồi, kết cục của anh chàng béo ú tội nghiệp, vẫn hết như ban nãy.

“Hình như Phong là người yêu (của) Vy

Cứ âm thầm trốn tránh

Và có lẽ Phong không biết rằng Khang cũng đang chờ đợi...”

Lần này, mấy chục cái miệng ngoác ra tận mang tai ôm bụng cười sặc sụa, chỉ có Khang là tức ghê gớm. Hạ Vy của chúng ta, dù đã cố nín lắm, nhưng vẫn bật cười thành tiếng.

- Ha ha ha!

Chỉ mỗi cái âm thanh đó thôi, không hề to chút nào, vậy mà khiến không khí đột ngột trở nên im lặng hẳn.

Một phút sau khi bắt động, anh đi đến bên giường nó, vui mừng khôn tả, nắm tay nó hỏi:

- Em... đã tỉnh lại rồi ư...?

Hạ Vy gật đầu hạnh phúc.

Bạch Tuyết và Anh Nghĩa, không hẹn mà cùng nhau chạy xồng xộc ra ngoài gọi bác sĩ vào. Cả bọn 12A1 thấy hai người trong này tình “cùm” quá, đâm ra nổi da gà, da vịt, da gi cũng nổi. Bọn nó tự biết, ở trong này chẳng khác gì làm ki đà cản mũi, liền nhanh chóng lui ra ngoài rồi chạy theo Bạch Tuyết và Nghĩa.

Rất nhanh chóng, bác sĩ tới nơi. Sau khi kiểm tra sơ lược, ông ôn tồn cười:

- Sức khỏe của cháu đã dần hồi phục. Rất tốt. Đợi khi nào vết mổ liền miệng, rút chỉ xong, cháu hãy tập đi.

Ông bác sĩ ra ngoài. Mọi người theo hiệu lệnh của Nghĩa cũng đi ra hết, để lại đôi bạn trẻ thỏa lòng tâm sự.

Bên ngoài, có mấy chàng trai cùng một cô gái tọc mạch, tò mò chuyện riêng tư của người khác, thập thò ngoài cửa, hé mắt nhìn vào trong xem.

- Cúi đầu xuống mày!- Khang khê nói với Lâm

- Sao chỉ thấy nói mà không thấy hành động gì vậy ta?- Linh Nhi chen chúc

- Mấy người im giùm cái! Để im tôi xem!- Bạch Tuyết gắt gỏng

- Ồ! Ồ! Hôn kìa!!!- Có tiếng ai đó vang lên, làm mọi người càng sốt ruột xem cảnh hai người bọn họ khóa môi say đắm như thế nào

- Hôn rồi!!!- Thăng Du ngưỡng mộ thốt lên

- Điều này về nhà tao phải đi tán gái mới được!- Du nói trong sự khâm phục

- Chà, hôn gì say đắm thế?- Linh Nhi chép miệng- Đúng là... tình yêu vĩ đại...

- Vĩ đại gì?!! Tao hét làm lớp trường tỉnh, vậy mà thằng Phong chết bầm không bái tao làm sư phụ!!! Uất ức!!!

Trong căn phòng bệnh ngày hôm đó, có hai người, đã nắm tay nhau thật chặt, nói chuyện với nhau thật nhiều...

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Những câu đố hại não của phong

Vài hôm sau, nhờ sức khỏe tiến triển tốt đến mức không ngờ, Vy đã có thể đi lại như bình thường. Tuy nhiên, mặc dù nó suốt ngày tru tréo mè nheo làm mất tội năn nỉ xuất viện nhưng anh chàng nào đó vẫn một mực không đồng ý. Hạ Vy tự bắt mình tại sao ba mẹ lại cho Phong quản lý nó cơ chứ? Chỉ vì là vợ chồng chưa cưới thôi mà giao tất cả quyền hạn tối cao nhất cho anh là sao?

Hạ Vy cần tự do! Hạ Vy không thích mùi bệnh viện! Hạ Vy muốn về nhà! Đã từ lâu nó rất muốn hét lên như thế và cầm mấy tấm bảng biểu tình để khóa lấp ước mơ.

Ngày nào nó cũng ca lên giai điệu nùng nịu đó để lay chuyển tâm địa xấu xa của ai kia, nhưng cái nó nhận được chỉ là:

- Ngoan! Anh hát cho nghe!- Phong xoa đầu cười hiền nhìn nó

- Không cần nghe hát!- Hạ Vy và Bạch Tuyết là hai chị em song sinh, bản tính cũng bướng bỉnh cố chấp y hệt nhau.

- Ngoan! Anh thương!- Anh tiếp tục dụ dỗ

- Không cần thương!- Nó chưa chịu bị khuất phục, vẫn réo rắt bên tai không ngừng nghỉ điệp khúc “Không cần!”.

- Ngoan! Anh kể truyện cười nghe!- Anh kiên nhẫn nói tiếp

- Không cần cười!- Nó bắt đầu giờ trò hờn dỗi để đánh gục Thành Phong. Nhưng, mong ước chưa toại nguyện thì đã nhận được sự khó chịu từ ai kia:

- Em còn nói nữa anh bắt em ở lại bệnh viện suốt đời luôn!

- ...- Hạ Vy im bất, tuyệt nhiên không dám mở mồm nói một lời nào. Cái miệng mếu lại, giả mặt đáng thương tội nghiệp để khơi gợi lòng từ tâm lương tri từ người đối diện. Mà với cái khuôn mặt không thể nào bần hàn hơn của nó, anh cũng chạnh lòng.

- Được rồi. Anh thua em luôn. Anh cho em một cơ hội. Anh đố em 8 câu, em phải trả lời đúng trên 4 câu. Đáp ứng đủ tiêu chuẩn, anh sẽ cho em xuất viện. Đổi lại, nếu em không trả lời đúng trên 4 câu thì phải chấp nhận điều kiện của anh. OK?

Hạ Vy ngao ngán gật đầu. Mấy cái vụ như thế này, cần phải đề phòng hết sức cẩn trọng. Nói gì chứ anh Phong đây cũng cao tay lắm, chẳng phải dạng vừa đâu.

- Câu thứ nhất: Người đầu tiên bay vào vũ trụ là ai?- Phong bắt đầu hỏi xoáy

Nó hà hê trong bụng. Cứ tưởng anh sẽ hỏi câu mẹo mẹo gì hóc búa lắm, nào ngờ cũng chỉ là mấy câu kiến thức vớ vẩn.

Hạ Vy chắc nịch đọc câu trả lời:

- Yuri Gagarin! Đúng 100%!

Anh cười nham nhở, nhếch môi đắc ý:

- Trật lất!

Ai đó bức xúc quá, thét:

- Em cá anh đó! Sách viết Yuri Gagarin bay vào vũ trụ năm 1934! Trước đó chưa từng có ai dám làm điều đó cả!

- Có!- Anh nói

- Ai?- Nó nghi ngờ. Thiên văn vũ trụ với nó cũng không phải là quá xa vời về tầm với. Trước đây đã có thời gian nó đọc thử vài bộ sách khoa học, những thứ mà Phong rất yêu thích để coi có cái gì hay ho không. Nhờ đó cũng biết được ít nhiều kiến thức. Mà người đầu tiên bay vào vũ trụ, chuyện đó căn bản là điều nên nhớ nhất. Hạ Vy tin rằng mình vẫn nhớ rõ, không nhầm lẫn vào đâu được. Anh Phong chắc chắn cũng biết, vậy tại sao lại nói vong vơ tam quốc khó hiểu kinh khủng. Câu đó này có quá nhiều khuất mắc.

Và, cuối cùng, sau một vài giây đắm chìm trong sự thắc mắc, nó cũng nhận được đáp án vô cùng thuyết phục. Và cũng nhờ cái đáp án đó mà nó biết được anh nguy hiểm đến nhường nào.

- Thánh Gióng đó!- Ba chữ phát ra từ miệng anh khiến nó suýt ngã ngựa. Đúng là công phu thâm hậu, một câu đố mà lừa lọc người ta đủ phương đủ hướng, mò mẫm mãi cũng chưa có lời giải. A, biết cái mưu mẹo của anh chàng này rồi, dựa vào truyền thuyết dân gian cả chứ gì.

Hạ Vy uất ức lắm nhưng đuối lý, không biết nói thêm lời nào. Một câu thách đố quái thai! Thành Phong mừng rơn, và tiếp tục câu hỏi thứ hai sau khi thành công rực rỡ ở câu đầu:

- Người làm công tác Marketing đầu tiên là ai?

Hạ Vy một lần nữa hóa đá. Mấy cái chuyện thiên về lĩnh vực kinh doanh, nó nào có am hiểu nhiều. Sự uyên bác của nó cũng chỉ dừng lại ở các lĩnh vực nó cảm thấy thú vị, chẳng hạn như tâm hiểu biết về các tác giả và tác phẩm văn học trong nước và trên thế giới, bao gồm cả truyện tranh và truyện chữ. Nó cố moi móc trong đầu mình những cái truyện dân gian nào dính dáng tới ba cái vụ marketing buôn bán nhưng mãi cũng không thể tìm ra được. Xem ra lần này anh lại thắng trận thêm một vố nữa rồi.

Hạ Vy ê chề, nặng nề nói:

- Đầu hàng!

Thành Phong vỗ tay mừng vui hết sức:

- Há! Mai An Tiêm! Trông dura rồi bán vừa có tài vừa có tiền từ nô bộc một phát thành phú quý!

Một lần nữa, nó không thể thốt lên một lời nào. Trần Thành Phong, quả không hổ danh là nguy hiểm khét tiếng, trình độ vô cùng cao tay. Những câu hỏi như vậy dễ làm đánh lạc hướng người trả lời, và dù có võ lể mảnh khỏe của anh vẫn là quá khó để tìm ra đáp án đúng nhất. Những từ ngữ trong câu đố quả thật rất dễ khiến người ta nhầm lẫn, tính chất câu đố cũng khá hóc búa. Xem ra, lần này nguy cơ bại trận với Hạ Vy là rất cao rồi.

Hạ Vy dù trong phòng có bật máy lạnh vẫn không thể xóa tan những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán.

Sau khi lấy lại được bình tĩnh, nó tiếp tục chuẩn bị tinh thần đón nhận những câu thách đố tiếp theo mà Phong dành cho nó.

Thống kê sơ bộ, cho thấy Hạ Vy tiểu thư chỉ trả lời đúng vón vẹn 1 câu, những câu còn lại đều sai be bét. Cụ thể như sau:

Câu đố 3: Ca sinh sản vô tính của con người đầu tiên là ai?

Hạ Vy: ...

Thành Phong: Há há! Mẹ của Thánh Gióng!

Hạ Vy: độn thổ.

Câu đố 4: Ai là người đàn ông đầu tiên có sữa cho trẻ em bú ?

Hạ Vy: vò đầu bứt tóc suốt 10 phút vẫn chưa tìm ra câu trả lời.

Thành Phong: Ông Thọ. Hí hí!

Hạ Vy: ngã ngửa.

Câu đố 5: Kẻ đầu tiên đưa hàng giả nhập lậu vào Việt là kẻ nào?

Hạ Vy: lò dò đi kiểm điện thoại hỏi ông google nhưng bị phát hiện.

Thành Phong: cười nham nhở: Trọng Thủy đem móng vuốt Kim Quy giả vào!

Hạ Vy: tự đâm đầu vào tường.

Câu đố 6: Chiếc máy bay đầu tiên bay tại Việt ?

Hạ Vy: Ebot? Airline? Eva Air? Airbus? Quantas? Air ? Amirates? Pacific? Virgin Atlantic Airways? All Airways? Royal Jordanian?

Thành Phong: Không đoán mò. Sai bét hết!

Hạ Vy: Máy bay... giấy! Phải không cu?

Thành Phong: lập tức chỉnh lại câu hỏi: Chiếc máy bay bằng sắt đầu tiên bay tại Việt ?

Hạ Vy: Ăn gian nghe!

Thành Phong: ra sức biện bạch: Ngay từ đầu không có luật nào cấm sửa câu đố trong quá trình trả lời.

Hạ Vy: sau một hồi vắt óc: Chịu!

Thành Phong: hả hê cười rớt hàm: Con ngựa sắt của Thánh Gióng!

Câu đố 7: Người bay lên mặt trăng bằng phương tiện thô sơ nhất là ai?

Vy: còn đang suy nghĩ, mặt mày nhăn nhó hơn khi.

Thành Phong: ngấm móng tay mình, chán chường: Có câu trả lời chưa vợi?

Hạ Vy: không quan tâm, vẫn tiếp tục suy nghĩ, suy nghĩ và suy nghĩ.

Thành Phong: vắt chéo chân: Đáp án đâu? Lâu vậy?

Vy: vỗ tay vỗ tay, tung bông tung hoa: Yé yé! Chú Cuội!

Thành Phong: cảm giác ngàn chằm bị người khác đoán đúng câu trả lời: Dù là sai cơ mà anh cho em một điểm đúng cũng được. Và lại chỉ còn một câu hỏi nữa thôi, em dù có trả lời đúng câu này cũng không thể cứu vãn thế sự được đâu.

Câu đố 8: Vụ ly dị...

Hạ Vy: cắt ngang: Khỏi hỏi! Có hỏi em cũng không trả lời vì biết chắc mình thua rồi!

Thành Phong: hà hê, cười híp mắt: Thì để anh đọc hết câu đã chứ! Vụ ly dị lớn nhất là đầu tiên trong lịch sử Việt ?

Hạ Vy: Đã bảo không trả lời rồi mà.

Thành Phong: Hé hé! Lạc Long Quân và Âu Cơ chia tay nhau, 50 người con theo cha lên rừng, 50 người con theo mẹ xuống biển.

Hạ Vy: Rót giường.

Thành Phong lòng lâng lâng khó tả, may mà thời gian lúc còn trẻ trâu anh yêu lắm những câu đố mẹo như thế này nên có tìm hiểu sâu, thành thử hiểu nhiều biết rộng cũng là nhờ thế. Mấy câu như thế này vẫn còn nhẹ cân lắm, mấy cái khác còn hiểm hóc hơn. Đại loại như: Con gì khuôn được miếng gỗ rất lớn nhưng không vác được hòn sỏi? Vâng, đáp án là con sông. Tại sao lại là con sông, tại sao, tại sao và tại sao? Đó chính là vì nếu mà bạn thử ném một tấm gỗ thật lớn xuống thì tấm gỗ vẫn trôi nổi bồng bềnh như thường, còn thử vứt một hòn sỏi xuống, nó sẽ chìm ngay.

Xin thông báo thêm một tin tức bất ngờ và nóng hổi vừa thổi vừa đọc, Thành Phong nhà ta là đang làm thành viên Hiệp hội mê các câu đố hại não. Vâng, chính là nó đó. Bề ngoài anh chỉ vẻ làm mỹ nam an tĩnh thôi, trước đây anh từng rất ngổ ngáo và lông bông, suốt ngày cứ không không ngoài đường rêu mồi mới chịu vác xác về nhà.

Tình trạng hiện giờ của anh vô cùng đáng báo động. Mồm ngoác tận mang tai, há miệng cười như điên như đồ. Hai cái mắt híp lại chặt đến mức mà người ta phải kết luận Phong là: “Hề cười là chẳng thấy tổ quốc đâu”. Cười, cười, cười và cười. Toàn bộ ý thức và bộ não của anh chỉ chứa vòn vẹn từ “cười”. Người ta cười từ tốn, cười nhẹ nhàng, anh cười một cách quá sỗ sàng, quá lỗ mãng. Chả trách người còn lại đã bị sàu còn nể hơn.

Còn Hạ Vy, nó hiện đang chìm trong nỗi tuyệt vọng và ê chề. Điều kiện của Phong vô cùng vô cùng nguy hiểm, rất là thâm thúy, trông bề ngoài nhẹ nhàng chứ bên trong thật sự thì có thể ví như khổ hình. Ví dụ thực tế và đáng tin cậy nhất là cái lần anh nấu mì tôm cho nó ăn với cái điều kiện là đi chơi công viên cùng. Ban đầu cứ tưởng hôm nay anh hiền lành đột xuất, tự nhiên tâm hồn cao thượng vĩ đại không thể ngờ nổi. Vậy mà, sự thật thì anh đã bắt nó vác một đồng đồ linh kinh công kênh chỉ để tặng mấy bác hàng nước, hàng cá viên chiên, bò viên chiên, kem cây kem ký, hại nó suýt vẹo xương sườn. (À~ Cô này đang nổ kia Phong ơi!) Phải cẩn thận. Mà tâm trạng nó đang nào nề như vậy, chắc bên ngoài sẽ là một khung cảnh âm đạm thê lương rồi. Nguyễn Du có câu: “Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ” cơ mà. Nghĩ vậy, nó liền trở mình xoay ra, ngắm nhìn quang cảnh bên ngoài cửa sổ. Và, từ trên thiên đường, nó rơi ngay xuống địa ngục. Gì đây? Tâm trạng đã không vui vẻ mấy, mà bên ngoài, cứ tưởng bị ai lắm, nào ngờ phốp xá đồng nghệt người, xe cộ nườm nượp chạy như mắc cửi, ai nấy nắm tay nắm chân nhau đi chơi công viên, đi siêu thị. Trời ạ, cảnh thê lương đâu?

Thành Phong sau khi đã bớt cười lại, lần la đến bên cạnh giường của Hạ Vy nói với giọng đặc ý:

- Em đã thất bại thật thảm hại. Cho nên em phải đáp ứng điều kiện của anh!

Nó mặt như bánh bao chiều. Ôi số phận hẩm hiu, ôi cái tính làm trước nghĩ sau này. Biết vậy ngay từ đầu hỏi điều kiện đó là gì đi, để còn lường trước được mà cân nhắc kĩ lưỡng.

- Miễn là không biến thái và quá đáng là được.- Hạ Vy nói

- OK! Em hôn anh và nói “Em yêu anh” đi!

- Cái gì? Đã nói không được biến thái!!!

- Vợ chồng hôn nhau là chuyện bình thường. Sau này còn ghê hơn nữa cơ.- Mặt anh bắt đầu hiện lên vẻ nham hiểm.

- Không làm! Cái khác đi!

- Không được phản bác!- Anh nói giọng giễu cợt

- Em không làm đấy. Làm gì được nhau?

Thành Phong lắc đầu chịu thua:

- Được rồi được rồi. Vậy tối nay em đi cùng anh đến nơi này.

- Ở đâu?

- Bí mật quân sự.

Hạ Vy trở mình, mắt đau đau nhìn anh nói:

- Em không đi đâu. Anh lại bắt em tới công viên và bắt em vác một mớ đồ linh kinh chứ gì. Anh nỡ để một bệnh nhân mới vừa hồi phục đi làm khổ sai à?
- Em yên tâm, anh không bắt em đi công viên đâu.

Nó nghi ngờ:

- Thôi, sợ anh lắm. Lúc trước nói đi chơi công viên mà chẳng thấy chơi gì cả, chỉ thấy nhọc công vì khuôn vác đồ thôi.
- Anh cam đoan lần này rất nhẹ nhàng, không có khiêng khiêng vác gì cả.- Phong cương nghị đáp
- Có nên tin không đây?
- Móc ghẹo?- Anh chìa ngón tay út ra trước mặt nó. Chần chờ một lúc sau, nó mới đưa tay ra đáp trả:
- Móc ghẹo.

Sau đó, cả buổi chiều, anh đi đâu biệt tích biệt tăm không lời nhắn gửi, Bạch Tuyết phải thay anh trông nom, chăm sóc cho Hạ Vy.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Hội nghị

Quyết định: Chấp hành nghị quyết số XYZ về việc thay đổi đại từ xưng hô trong truyện, tôi, NTNT, tác giả cute xì tin của truyện này, xin đổi cách gọi các nhân vật trong truyện như sau:

Hạ Vy: Thôi, em đã hết thời bông bột, trở về với dáng vẻ thiếu nữ hiền thực đoan trang thôi. Bây giờ sẽ gọi Hạ Vy bằng cô nhé.

Thành Phong: Ảnh đẹp trai sẵn rồi, phong độ lắm, vẫn gọi bằng anh cho hợp nhé.

Bạch Tuyết: Cô em đổi sang cô chị, cô chị đổi sang cô em. Gọi Bạch Tuyết bằng nó nhé.

Anh Nghĩa: Vẫn trung thành với đại từ xưng hô: cậu.

Quỳnh An: Nhân vật phản diện nữ chắc nên dùng ả cho hợp tình hợp lý.

- Mọi người chú ý tránh nhầm lẫn nhé. Cảm ơn nhiều ạ. -

Thành Phong sau khi thắng cá cược của Hạ Vy thì hồ hởi gửi lời nhờ Bạch Tuyết đến chăm sóc cô hộ anh, còn mình lại đi lo chuẩn bị một chuyện vô cùng vô cùng hệ trọng.

Cầu hôn!

Vâng, chính xác là như vậy. Dù bản thân anh và cô đều hiểu rõ tình yêu hai người dành cho nhau là như thế nào nhưng anh vẫn muốn tạo cho cô một sự bất ngờ. Thời gian qua, Hạ Vy đã chịu nhiều oan trái, có lẽ đây là lúc cho cô ấy được hưởng hạnh phúc. Thành Phong nuôi ý định cầu hôn đã mấy lâu nay, giờ mới có dịp tốt. Hôm nay ngày lành tháng tốt, thời tiết thuận hòa, chẳng phải ông trời đang ban cho anh cơ hội ngàn vàng đây sao? Có điều, anh là anh muốn lời cầu hôn của anh diễn ra thật ý nghĩa và để lại dấu ấn khó phai trong ký ức của Hạ Vy. Sau này, khi con đã đàn cháu đã đông, hai người ngồi trên thảm cỏ ngắm nhìn cháu chắt vui đùa, sẽ lại nhớ đến cái ngày trịnh trọng đánh dấu bước ngoặt cho tình yêu đôi lứa. Mà khổ nỗi, Phong trước giờ có khi nào nghiên cứu về lĩnh vực tình yêu học đâu mà am hiểu nhiều, chẳng biết làm sao cho buổi cầu hôn thật ấn tượng. Chần chờ một lúc, cuối cùng anh cũng đi đến quyết định là gọi nhờ quân sư tình yêu cô vẫn. Mà quan hệ xã giao của anh tuy khá rộng nhưng lại thân thiết rất ít, mà những đối tượng nằm trong tập hợp thân thiết đó, còn ai ngoài mấy đứa bạn 12A1 cơ chứ? Phong biết sẵn tính bọn chúng rất phớt, chuyện gì cũng có thể đem ra đùa cợt, còn không chắc có thể đặt niềm tin nơi cái bọn quái thai kia không.

Nhưng, Phong là ai?

Trần thiếu gia tập đoàn Gia, tiếng tăm lừng lẫy khắp cả nước, là một tập đoàn phát triển bậc nhất Việt Nam, Trần Gia mà xếp thứ hai đó ai dám trèo lên số một.

Phong còn là ai?

Chồng sẽ cưới của lớp trưởng lớp 12A1, uy thế chẳng kém gì tổng thống Barac Obama, mà anh là hôn phu, chắc chắn cũng sẽ được nể nang không kém. Hú một tiếng là sẽ có người điếm danh. Mà nếu không có người điếm danh thì có sao, anh có tiền anh có quyền mà, dù đổ bọn chúng vào quán nào đó ăn vặt uống nước rồi gặt hái là ắt tụi nó biết gì là khai sạch.

Ai đó mặt phờ phạc ý ung dung vừa đi xuống gara bệnh viện vừa cười cười như thắng trận.

Một lúc sau, khi nghe lời mời gọi ăn vặt vô cùng hấp dẫn không thể nào tả nổi của kẻ chuyên lừa tềnh Trần Thành Phong thì ngay tức tốc mấy chục thằng hám ăn không chút nghi ngờ phi thẳng tới địa điểm đã hẹn trước: Tiệm ăn vặt Béo Phi nổi tiếng với những món ăn ngon mới lạ bổ dưỡng, ăn một lần là nhớ mãi, ăn một muốn ăn hai, ăn hai lại muốn ăn ba, ăn ba lại..., ăn một tỷ bảy trăm tám mươi sáu triệu sáu trăm năm mươi ba nghìn hai trăm mười lại muốn ăn một tỷ bảy trăm tám mươi sáu triệu sáu trăm năm mươi ba nghìn hai trăm mười một, vân vân và mây mây.

Ta nói, cái tiệm này nổi tiếng khắp một vùng, sờ can đồ (scandal) cũng có luôn mới ghê chứ. Mà cái sờ can đồ này á hử, đại loại là tên chủ quán bị đồng tính, cho nên ai ăn món của hắn nghiễm nhiên sẽ bị lôi kéo vào giới tính thứ ba luôn. Nghe qua ban đầu ắt hẳn ai cũng cảm thấy buồn cười. Không buồn cười mới lạ, chuyện vô lý thế mà. Chẳng qua là vì mấy bậc phụ huynh ghét cái tiệm này hay lôi kéo mấy đứa học sinh tạt qua ăn vặt cho nên mới bịa chuyện phỉếm xức xiêm thẳng ú chủ quán chút thôi.

Khoảng chưa đầy mười phút sau, tập thể thần dân 12A1 cũng tới. Trừ bạn Nghĩa phong thái lịch thiệp ăn mặc đường hoàng và anh Phong đẹp trai lãng tử lúc nào cũng xiêm y tươm tất thì tất cả bọn còn lại, đứa nào đứa nấy quần đùi bông quá trời là hoa, lại còn thêm cái áo ba lỗ sát nách hồng tím cam đu đủ loại. Thiết nghĩ, vào một cái tiệm cao cấp như thế này mà ăn mặc bôi bác như vậy có ảnh hưởng tới sĩ diện của hai chàng bạch mã hoàng tử kia không?

Khẽ thở dài thâm trong bụng, Phong và Nghĩa cùng ngao ngán: Đứng là bọn mới trốn trại.

Mục đích của anh đến đây là để mở hội nghị bàn luận chuyện cầu hôn với Hạ Vy vô cùng quan trọng, vậy mà bây giờ đành phải tạm gác qua một bên tra khảo vụ quần áo xuề xòa của mấy thằng cùng lớp.

- Bọn mày đi vào chỗ như thế này mà ăn mặc lộ liễu như thế à? - Phong lên tiếng phản ánh những bộ đồ thiếu vải dễ gây phản cảm

- Ô! Mát mà! - Mấy chục con mắt trở ra nhìn anh, rồi cười xòa - Thời tiết dạo này nóng nực quá, phải ăn mặc mát mẻ mới hợp xi tai (style)!

Ngừng một lúc, bọn ngoài người trong lộn kia ngó đông ngó tây, rồi lại phàn nàn:

- Ê? Đồ ăn đâu? Sao chưa dọn ra? Vậy mà bọn tao cứ tưởng... làm bọn tao chạy mệt đứt cả hơi!

Phong ho khụ khụ vài tiếng rồi hắng giọng:

- Tao gọi bọn mày đến để ăn à? Bọn mày sợ mất phần đến nỗi không thay quần áo mà xông thẳng tới đây sao?

Thấy tình hình hơi căng thẳng, tập thể 12A1 tất nhiên sợ cái hàn khí tỏa ra từ phía nhân vật chủ chốt của bữa tiệc ý nhằm hội nghị lần này, chúng lắc đầu nguẩy nguẩy, bảo:

- Đâu có! Tụi tao rất lo cho đại sự của mày nên mới tức tốc chạy đến đây không kịp thay đồ đó chứ!

- Thôi. Vào vấn đề chính - Anh chỉnh giọng, rồi ngập ngừng - À... ừ... tối nay... tao muốn... chính thức cầu hôn Hạ Vy...

Đơ ra một vài giây, cả bọn liền phá ra cười nắc nẻ. Bạn Nghĩa của chúng ta lần này cũng không tài nào thoát khỏi vòng xoáy cảm dỗ của ông thần cười, cùng nhập hội với bọn "mới trốn trại" mà nằm lăn bò ra đất ôm bụng cười.

Sau cái hừ lạnh cảnh cáo của Phong, mọi thứ mới trở lại về yên ắng vốn có. Khang lên tiếng:

- Khửu khửu. Anh Phong nhà ta, lạnh lùng là thế mà vẫn muốn cầu hôn người trong mộng thật là hoành tráng.

Tiếp lời của Khang là câu châm chọc của Thắng:

- Cái đó người ta gọi là đại gái đẩy bà con cô bác ạ.

- Đúng là... phải đẹp có một sức mạnh tiềm tàng vô cùng mạnh mẽ. - Linh Nhi ôm hai má, yểu điệu nói

Chỉ có Nghĩa là vẫn giữ được phong độ.

- Phong, trước sau chắc chắn không sớm thì muộn cậu cũng sẽ cưới được Hạ Vy thôi mà...

Anh nhìn Nghĩa, rồi nói:

- Tội muốn CHÍNH THỨC cầu hôn cô ấy! Phải thật ẮN TUỢNG! Và tôi đang cần tư vấn, cho nên... mấy bạn yêu quý giúp tôi đi!

Ánh mắt anh long lanh lóng lánh như cún con đang ngoe nguẩy đuôi cầu xin chủ, ra về năn nỉ cả bọn nhí nhố làm quân sư tình yêu giúp mình.

Tất nhiên, cả bọn kia được dịp làm kiêu, ngó lơ chỗ khác, đưa huyết sáo, đưa mài móng tay, ranh mãnh thốt lên:

- Ái chà chà! Bọn tôi là vô cùng hiền lành, rất muốn giúp ông, cơ mà, có ai cho không ai cái gì đâu...

Nhìn thái độ của bọn chúng, anh hiểu ý, liền gọi chủ quán đem tất cả các món ăn vặt bày ra la liệt khắp bàn kèm theo đủ loại nước giải khát để trả công cho các cố vấn tình yêu.

12A1 vui như Tết, háo hức ăn lấy ăn để, nhai ngấu nhai nghiền như bị bỏ đói suốt mấy ngàn, năm. Phong và Nghĩa chỉ nhìn bọn chúng ăn là đã đủ no nên không buồn đựng đến đôi đũa sắp sẵn trước mặt. Mặc cho bọn chúng ăn uống sỗ sàng, anh vẫn đi thẳng vào vấn đề chính:

- Tôi muốn buổi cầu hôn phải để lại dấu ấn khó phai trong lòng Hạ Vy, giờ phải làm sao?

Thằng Lâm ngược lên nhìn người đang hỏi ngồi ngay bên cạnh, chép miệng:

- Tao nói mày nghe. Tao là tao rất có kinh nghiệm trong mấy cái vụ này! Mày cứ tin ở tao!

Đoạn, hần cầm cầm anh quay qua quay lại ngấm ngấm ngó ngó một lúc rồi bảo:

- Đi cầu hôn là mặt mày phải tươi sáng lên! Tao nói thật tao chưa thấy ai xấu mà xấu đến nổi xúc phạm người nhìn như mày! Mày thấy tao không, đẹp rờ rỏ chói lóa như mặt trời, còn mày chả khác nào mặt... trận!

Linh Nhi ngồi kế bên, mĩa mai Lâm

- Ông đang tả chính mình đấy! Phong của lớp trưởng là hotboy số một lớp này, có ai lại chả biết mà ông dám phi nhỏ như thế?

Khang lại tiếp lời:

- Nước sông không phạm nước giếng, sao lại nhỏ nước miếng vào sông? Có khi nào Lâm Cục Bông đang ghen không nhỉ? Khửu khửu.

Hai người nào đó sa sầm mặt mày.

- Tao đang nghiêm túc đấy!- Phong ném cái nhìn sắc lạnh một lượt rồi lên giọng cảnh báo

Ngay sau đó, mấy chục bộ não cùng vắt óc ra suy nghĩ cách cầu hôn ấn tượng nhất cho anh. Đáng buồn thay, sau lần đó, có vài người đã trở nên thiếu năng trí tuệ, ngu đột xuất vì đã vận dụng hết thấy công suất hoạt động của não bộ.

Tuyển tập những phương án độc đáo nhất cho màn cầu hôn với nàng cho Trần Thành Phong:

Khang: Dắt nàng lên sân thượng, hỏi: “Em muốn làm vợ anh, hay muốn làm siêu nhân?”.

Dư: Hỏi nàng nhẹ nhàng: “Em có muốn khi chết sẽ có tên trong gia phả nhà anh không?”

Lâm: Ép nàng có muốn hay không muốn cũng phải trả lời là có. Đại loại như hỏi: “Nếu em yêu hòa bình/ ba mẹ/ ... thì phải đồng ý lấy anh!”. Người ta nói ép dầu ép mỡ ai nỡ ép duyên cơ mà áp dụng chiêu thức này vẫn là nhanh gọn lẹ nhất. 99,99% thành công, nhưng mà nếu lọt vào 0,01% kia thì... để mai tính.

Linh Nhi: Áp dụng hình thức cầu hôn lãng mạn như trong phim tình cảm Hàn: thấp gối thành hình trái tim, tên hai người, vân vân rồi hát một bài sau đó tặng bông tặng nhẫn và cầu hôn nàng: “Làm vợ anh, nhé!”

...

Nghĩa: Thông đồng với người thân của tình nương.

Suy đi nghĩ lại, vẫn thấy phương pháp của Nghĩa là ấn tượng nhất. Cậu ta gợi ý một cách cầu hôn mở, là để bắt buộc Phong phải sử dụng đầu óc sáng tạo đây mà.

Cuối cùng, anh cũng nghĩ ra...

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Kế hoạch cầu hôn (1)

Lại nói về Hạ Vy. Sau khi bị Phong lừa lọc một cách trắng trợn thì cô lại được anh giao cho Bạch Tuyết chăm sóc. Mà đã có việc bận thì đi cha đi, lại câu thời gian nán nã lại dần dò đủ thứ, nào là đừng để cô đi linh tinh, nào là sữa phải uống đúng giờ, nào là... Tóm lại, lúc anh bảo đi là 2h chiều nhưng thật sự thì 3h mới rời gót.

Hạ Vy ức chế kinh khủng. Cô đã hơn 17, chỉ còn vài tháng nữa thôi độ tuổi sẽ lại nhỉnh thêm một bậc. Là 17 sắp 18 đó! Vậy mà bọn họ vẫn xem cô là trẻ con, có tức không cơ chứ? Đã vậy, đi đâu cũng kè kè bên cạnh, đến nỗi muốn giải quyết nỗi buồn giải bày tâm sự cũng chẳng buông tha mà cứ canh canh gác gác tựa như cô là dải lụa mỏng manh yếu ớt chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng có thể cuốn bay đi. Trời ạ, cô là ai chứ! Hạ Vy này trước đây không cha không mẹ không chốn nương tựa một thân một mình lặn lội giữa dòng đời phù phiếm vẫn có thể xoay sở cho mình một chỗ ở và cuộc sống ổn định đấy thôi! Nhắc lại những tháng năm vừa vất vả vừa phải thất lưng buộc bụng kia lại nhớ tới thằng Cảnh, con Ngọc, thằng Tuấn, rồi đám trẻ ngu ngốc trong xóm chuyên bị cô lừa gạt mà vẫn đinh ninh tin tưởng. Còn nhớ, biết bao lần cô đã lợi dụng lúc thằng Cảnh phơi đồ xong là lại cất trộm quần bông, rồi chụp ảnh con bạn thân nhí nhảnh Ngọc Đản Độn đang nặn mụn, bao nhiêu chuyện ngớ ngẩn cô gây ra cho bọn bạn trời đánh lại chột ủa về trong ký ức. Không biết bọn nó đang làm gì, sống như thế nào, cuộc sống có khá lên hay vẫn còn kham khổ như dạo trước...?

Nhớ bọn nó quá! Cũng đã lâu cô chưa từng thấy cái bản mặt thối của bọn nó. Nhớ cái mụn đá của con Ngọc lúc nó nhờ cô nặn giúp đến nỗi bật cả máu mà vẫn cười toe toét được. Nhớ cái mắt ti hí như con lợn của thằng Cảnh mỗi khi cười là hiển nhiên chẳng thấy Tổ quốc đâu. Nhớ cả hai cái núm đồng tiền và đôi răng khểnh duyên dáng trời ban cho cái thằng Tuấn bóng chuyên sử dụng ké kem dưỡng da của mẹ và thường bị cô bắt quả tang tại trận nữa. Giờ nghĩ về mới thuở xa xôi cô lại bất giác cười nhẹ. Đúng là... ngày đó cô quả thật rất trẻ trâu. Khác hẳn với bây giờ, khi đã thật sự đối mặt với những cạm bẫy của cuộc đời Hạ Vy cô không còn quậy phá tung tung như ngày trước, mặc dù cô vẫn không thể không thừa nhận rằng cái gen bướng bỉnh đã vẫn còn lưu lại trong người cô chút gì đó. Chỉ một chút thôi!

Mà... tại sao... hề nhắc tới bọn con trai, cô lại nghĩ về Phong cơ chứ? Hạ Vy đang chìm trong nỗi nhớ nhưng tốt cùng, và tiếng nói của em gái cô chính là giải pháp hữu hiệu kéo cô ra khỏi khoảng trời mộng mơ đó.

- Chị! Chị!

- Đây!

- Có nghe thấy em không đấy?

- Chị giận hả?

- Cái đồ điên khùng ngốc ngếch nhà chị có nghe em gọi không vậy?

Bạch Tuyết hươ tay liên hồi trước mặt chị mình đang bản thân ngồi trước mặt không nói không rằng như người mất hồn, luôn miệng gọi cô. Vậy mà, gọi từ tởm điệu thì chả thèm để ý, đến khi nó mở mồm rủa mới chịu để ý đến sự có mặt của em gái mình. Thật tình... Là do di chứng của vết thương trên đầu để lại chăng?

- Hả?- Hạ Vy đến tận bây giờ trong đáy mắt mới có hồn, nhẹ nhàng hỏi bằng quơ.

Bạch Tuyết nhất thời thở phào. Nó cứ lo chị gái yêu quý sau bao ngày tháng bên cạnh anh rề lại bị ảnh hưởng cả cái tổ chất lãnh khốc ấy. Nhưng mà nó vẫn chưa khỏi thắc mắc, chị gái nó, thật sự là đang nghĩ suy chuyện gì mà lại dăm chiêu như thế.

- Hú hồn! Hồn chị cũng đã quay về bình yên vô sự.

- Ô cái con bé này! Em chọc chị đấy à? Chị chỉ là... đang nghĩ chút chuyện...

Bạch Tuyết nở nụ cười gian xảo, hí hửng:

- Chị à, anh Phong chỉ là có chuyện đi một lát sẽ về ngay thôi mà, có cần phải nhớ nhưng u phiền đến vậy hay không?

- Đây! Đây! Ai thèm nhớ đến cái tên đó chứ!- Đúng, cái tên bịp bợm xấu xa chuyên đi lừa con gái nhà lành lại thêm cái bản tính lắm mưu nhiều kế khiến cô phải sa đoạ trong mấy câu đó mẹo vớ vẫn thì mắc mớ gì phải nhớ tới chứ.

Nhưng mà...cứ nhắc tới thì lại nhớ nhớ...

- Ủa! Chị không cần mắc cỡ! Em là em gái chị chứ có phải ai xa lạ đâu? Em là em hiểu chị lắm!- Nó cứ làm tới, tiếp tục công kích chị mình

- Hiểu cái gì mà hiểu!- Hạ Vy đỏ bừng mặt, nằm ngay xuống, kéo chăn trùm kín đầu

- Đây! Bị em chọc trúng tim đen nên chị mới có thái độ dòn dập đó đúng không? Chị với anh rề trước mặt người ta là có vẻ vô tâm, nhưng thật ra khi chị có 2 người là “Em yêu anh” “Anh yêu em” ngọt sớt hà! Hết đường chối cãi rồi nhé!

- Cái xà lách gì ở đây!- Hạ Vy ầm ục. Có sao cô có mỗi một cô em gái mà nó lại đi theo vết xe đổ của Thành Phần (Chị ấy tức quá nên làm lại giấy khai sinh cho anh Phong đấy ạ!) mà đi trêu ghẹo cô chứ!

- Vâng, chả có cái gì cả. Thôi, chị gái của em uống sữa đi nào!

Đoạn, Bạch Tuyết với lấy lốc sữa trên bàn, bóc một hộp, lắc đều, chọc ống hút, rồi đưa cho bà chị yêu quý.

- Em cho chị uống sữa bò mãi, chắc chị sẽ ngu như bò mất!- Hạ Vy lắc đầu không muốn uống

Bạch Tuyết năn nỉ:

- Người ta nói là nói vậy thôi, chứ ai không uống sữa bò để thông minh ra?

Cô vẫn cứng đầu chẳng chịu uống. Mấy ngày nằm trong bệnh viện, chỉ ăn rồi ngủ, càng ngày cô càng lên cân vèo vèo. Thời gian chữa bệnh cứ như là thời gian để họ hàng thân thích, nhất là Phong, vỗ béo cô vậy. Và tất nhiên, cô phải giữ dáng chứ. Không khéo sau này chỗ cần to lại không to mà chỗ không cần lại phình ra thì khổ.

- Này nhé! Vinamilk rất là bổ dưỡng, ngọt ngon, đúng chất sữa!

- Chị thấy đấy, nhiều người nghèo muốn uống sữa này lắm mà không có đấy! Còn chị, có lại không uống!

- Chị thấy quảng cáo chứ! Vinamilk, với vitamin D, cho ta khỏe vui mỗi ngày! Vinamilk, cho miễn dịch khỏe, để cùng cả nhà chung vui!

- Người ta đã quảng cáo hấp dẫn như vậy mà chị lại bỏ phí cơ hội thưởng thức ư?

- Uống đi mà, em cho chị ăn tôm hùm!

- ...

Chuyện kể rằng, có cô em gái nọ, kiên trì dỗ chị gái bệnh nhân uống sữa, còn người chị gái đó, lại trằm chằm trằm mền nhất quyết không chịu uống miếng nào. Mãi đến khi cô em gái mất kiên nhẫn...

- Mệt quá! Chị không uống thì thôi! Ai cần!

Người chị bây giờ mới chịu đồng ý.

- Thôi được rồi, chị uống, chị uống! Đừng giận nhé!

Nói rồi, chị gái vừa uống sữa vừa hỏi em:

- Này, chị uống thì em phải làm theo điều kiện nhé!

- Điều kiện điều cọt gì?

Bạch Tuyết nói phũ phàng, Hạ Vy tiu nghỉu.

- Được rồi! Nhưng chị hứa uống xong phải ngủ nghe chưa!

- Ủ. Hay em... xin anh Phong cho chị xuất viện nhé!

- Được rồi! Nhập nhập xuất xuất gì chả được! Uống đi! Nhanh rồi còn ngủ!

Hạ Vy tu hết sữa, Bạch Tuyết đỡ đầu lấy gối cho cô nằm xuống.

- Hay em ngủ cùng chị nhé!

- Em không có thói quen ngủ chiều.

- Vậy thôi nằm xuống với chị cũng được. Nằm trong lòng chị, gối đầu trên tay chị nè!

Bạch Tuyết không muốn trả treo lâu, nhẹ nhàng đặt mình nằm xuống bên cạnh chị. Hạ Vy ôm em gái vào lòng, thủ thủ:

- 17 năm chị em mình chẳng được gặp nhau lần nào. Chị chẳng được ôm em, thơm em, ru em ngủ...

- Thì chị đã ôm em rồi đấy thôi!

- Ôi dào! Chị đang nói chuyện đời mà, em làm chị cụt hứng quá!- Hạ Vy vờ giận dỗi, quay mặt ra ngoài, đưa lưng cho Bạch Tuyết

Bạch Tuyết khều khều vai chị, bảo:

- Chị kể cho em nghe chuyện lúc chị chưa về đây nhé!

Có vẻ câu nói này có tác dụng với Hạ Vy. Cô lại trở mình, nói:

- Chị không biết kể sức tích đâu đấy! Dài dòng lắm!

Nói đoạn, cô kể về cái thời trẻ trâu trẻ bò ngày ấy.

Kể một lát, lại thấy em gái đã ngủ từ lúc nào. Cô nhẹ nhàng kéo lại chăn đắp cẩn thận, rồi cũng hòa vào mộng đẹp.

...

...

“Tút... tut... tut...”

Hạ Vy mơ màng hé mắt, đưa tay với lấy cái điện thoại đang reo hò inh ỏi. Thấy hãng Oppo của em gái, cô lay lay người Bạch Tuyết.

- Bạch Tuyết! Ai gọi em kia!

Nó dụi dụi mắt, cầm lấy điện thoại: anh Phong gọi.

“Anh rề hả?”

“...”

“Em?”

“...”

“Như thế nào?”

“...”

“OK. No problem!”

Nó vừa dập máy, đã thấy trên môi nở nụ cười quái dị đầy ẩn ý tăm tối.

- Chị! Chị! Thay đồ ra nhanh! Nhanh lên!- Bạch Tuyết giục giã, đẩy cô vào phòng WC.

- Khoan đã nào! Từ từ đã! Có chuyện gì vậy?- Hạ Vy cố giữ tư thế đứng vững chãi không bị cái đẩy của em gái tác động vào mình- Em là em mờ ám lắm nha.

- Mờ mờ mịt mịt gì?- Nó đẩy mạnh cô vào trong, tiện thể dúi luôn vào tay cô một bộ đồ đã chuẩn bị sẵn từ lúc nào- Mặc vào đi!

Hạ Vy vừa kịp tiếp thu mọi chuyện thì đã nghe tiếng cửa phòng đóng sầm lại. Bạch Tuyết bên ngoài giữ chặt cửa, nói như ra lệnh, vẻ gấp rút:

- Nhanh lên nha!

- Mà bộ đồ này em có từ đâu vậy? Mua? Hay là...

- Mặc vào đi!

Hạ Vy tiu nghỉu làm theo. Thay đồ xong, Bạch Tuyết mới chịu cho cô ra ngoài. Chưa kịp hít được chút không khí trong lành, em gái đáng yêu của cô đã lôi cô xềnh xệch ra ngoài.

- Đi đâu vậy?- Hạ Vy thắc mắc

- Bí mật quân sự.- Nó nháy mắt

Phải, Bạch Tuyết này đã hứa với anh rề là không được hó hê về chuyện anh chuẩn bị có một màn cầu hôn hoành tráng thật ấn tượng cho chị hai thì nhất định trái đất có quay ý nhằm có đứng khựng lại cũng không mở mồm bép xép.

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Di Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Kế hoạch cầu hôn (2)

Không lâu sau đó, hai chị em nhà họ Hoàng đã đến cổng bệnh viện. Ở đây người gác cổng kiểm tra rất gắt gao đề phòng trường hợp kẻ xấu xâm nhập đồng thời cảnh giác chuyện bệnh nhân trốn viện. Đối mặt với ông này đòi hỏi tâm lý phải “thực” và câu trả lời phải hết sức “hợp tình hợp lý” thì mới mong qua được cửa. Nếu sơ hở một chút, chỉ cần thái độ có xú bắt thường thì cũng đừng mơ sẽ được thoát khỏi ải này. Ông bảo vệ này kinh nghiệm dày mình, loại người nào cũng đã từng gặp qua, những ai thâm thúy lắm mưu nhiều kế cũng chưa chắc qua được mắt lão. Chỉ bằng một vài câu hỏi, lão có thể vạch trần những âm mưu đen tối của những bệnh nhân có ý định trốn viện và những tay có toan tính độc đoán. Thành Phong trước đây đã từng có lần không biết vô tình hay cố ý mà đã giúp lão bảo vệ bắt tên côn đồ cướp vật lại sau khi hắn đã vơ vét của cải của mọi người trong bệnh viện. Lần đó có thể nói anh đã lập được công lớn, từ đó hiển nhiên anh và lão trở thành đôi bạn chí cốt thân thiết vô cùng. Cũng nhờ vậy, hôm nay Bạch Tuyết và Hạ Vy này sẽ lợi dụng quan hệ xã giao của anh Phong và ông bảo vệ để qua được khỏi cổng.

- Đi đâu?- Lão bảo vệ ngồi vắt chân này lên đùi kia rồi rung giò, cái bụng béo bự của lão khiến người ta dễ tưởng tượng đây là một Trư Bát Giới phiên bản thế kỉ 21 bằng xương bằng thịt. Cái mồm tóp tép đang nhai bánh bông lan của lão bắt đầu tra khảo hai chị em bằng giọng đầy nghiêm.

Bạch Tuyết rất hay vào đây, gặp lão nhiều lần, cho nên rất hiểu tâm lý của người ra kẻ vào bệnh viện. Chuyện đối diện với lão này rất dễ gây cảm giác toát mồ hôi vì sợ dù cho mục đích của bản thân có chính chắn hay không đi nữa. Kinh nghiệm dày mình đã tôi luyện nó thành một người diễn viên đòi thực hết sức xuất sắc, nếu không qua mắt được lão này nó sẽ ăn chay một tháng quyết không động đến thịt cá gì hết. Kiên định là thế, quyết đoán là thế, nhưng kết cục sẽ ra sao, chính bản thân Bạch Tuyết còn chưa xác định được. Nói thì nói vậy thôi chứ ai chẳng nghe qua tiếng tâm lừng lẩy năm châu chấn động địa cầu của ông bác bảo vệ siêu khó tính, siêu cộc cằn, siêu bất bẻ, siêu đáng ghét này. Đã biết bao nhiêu bại tướng đã bại trận dưới con mắt tinh tường của lão.

Chúa Jesu ơi, Đức Phật ơi, nếu các vị có linh thiêng thì phù hộ độ trì cho hai chị em con được qua cửa này, con xin nguyện sẽ làm con ngoan trò giỏi suốt đời. Mặc dù con chưa từng phụng dưỡng tụng kinh niệm Phật bao giờ và cũng ít khi tham gia Noel nhưng mà con đã thành tâm mòn mỏi mong ngóng như vậy, lẽ nào các vị nữ lòng để con chịu nghiệt cảnh trở trời?

Hít một hơi lấy tinh thần, Bạch Tuyết hùng dũng:

- Bọn cháu vừa mới đi thăm bạn bị bệnh về ạ.

Ông bảo vệ vừa nhìn như xét nét sẫm soi thái độ tâm trạng của hai chị em nhà họ Hoàng, vừa gặng hỏi thêm:

- Bạn tên gì? Phòng nào? Khoa gì? Bị bệnh gì?

Cứ nghĩ lão này suốt ngày suốt đêm thui thủi ở cái cổng nắng mưa này chắc cũng không biết nhiều về số bệnh nhân nằm viện, Bạch Tuyết nói bừa:

- Bạn Giang phòng 508 khoa tim mạch ý ạ. Bạn ấy bị hở van tim vừa phẫu thuật xong. Bạn ấy học cùng lớp với bọn cháu bác ạ.

- Ô... Thế có phải cái con bé Giang phòng 508 khoa tim mạch tóc dài dài người ốm tong teo không?- Lão bảo vệ lại tiếp

- Dạ.- Bạch Tuyết vỗ tay cái bốp, vui như mở cờ trong bụng. May thay khoa tim mạch ấy lại có một đứa tên Giang thật, đúng quả là trời Phật còn thương cô, không có bạc bẽo phù phàng như dự đoán.- Nó đó, nó đó bác!

- Ô vậy hả? Vậy hả?- Lão mỉm cười đôn hậu nói, rồi bỗng háng giọng- Láo hả con? Con bé Giang đó là con gái ta đó! Và lại nó không có bị hở van tim mà bị suy tim!

Bạch Tuyết mặt mày tái mét, quả nhiên không hổ danh Văn Minh quá xuất sắc trong việc nhìn người. Núi này cao vẫn có núi cao hơn. Bạch Tuyết nó đây năng khiếu diễn viên bẩm sinh đã có sẵn trong người, vậy mà cũng không thể thoát khỏi sự tra khảo góm ghẹo của lão này. Quả thật... quả thật... tại hạ bái phục! Nhưng, “bái” thôi, Bạch Tuyết sẽ không bao giờ “phục”. Nó sẽ kiên cường đấu đá tới cùng.

- A... A... Cháu... Cháu đùa chút thôi! Thật ra là bọn cháu... bọn cháu nhận được lời hẹn của anh Phong, bọn cháu là em vợ và vợ anh ấy, nhưng mà đến bệnh viện lại không thấy, anh ấy gọi bảo ra quán nước đằng kia nói chuyện. Cháu là em dâu, chị này vợ anh.- Sau lời nói kia, nó lại thêm một nụ cười nhẹ để tăng tính thuyết phục.

- Phong?

- Vâng! Vâng! Cái anh tên Trần Thành Phong ý ạ. Tóc đen, mắt hổ phách, cao tầm 1m80, đẹp trai ý ạ.

- Mấy người hẹn nhau làm gì?

- À... À... A!!! Dạ, bọn cháu muốn báo anh ấy biết là vợ anh ấy mới có thai ạ!

Nhận được cái nháy mắt báo hiệu từ em gái, Hạ Vy hiểu ý, liền ôm bụng kêu đau, ngã người về phía Bạch Tuyết.

- Bác thấy chưa! Nhanh, nhanh để thông báo với anh rể nữa chứ!

Lão bảo vệ dè dặt đứng dậy mở cửa cho hai chị em mưu mô kia ra ngoài.

Đi được một quãng, khi đã chắc chắn lão bảo vệ không còn nhìn thấy, Bạch Tuyết dẫn Hạ Vy đến bên một chiếc xe nhỏ nhãn màu trắng tinh khôi. Đây là dòng xe Ferrari 599 chuyên dành cho các cặp đôi tình nhân lãng mạn. Quả thật Phong vô cùng tâm lý! Chiếc xe nhỏ nhãn bốn ba giữ dòng xe cộ, chờ người con gái Phong yêu đến buổi dạ tiệc chỉ dành riêng cho hai người.

...

...

- Là lá la! Đến rồi này!

Sau mười phút ngồi ê cả mông trên xe, cuối cùng Bạch Tuyết và Hạ Vy cũng đã tới nơi mà anh Phong đã chỉ dẫn trước. Waa! Không ngờ lại là Plaza 32 tầng, khách sạn lớn nhất thành phố Đà Nẵng nha. Anh rề tâm lý ghê, chị Hạ Vy quả là có phúc đức lớn mấy đời mấy kiếp để lại.

- Haizz! Đúng là một tuyệt tác kiến thiết!

- Chị có biết đây là đâu không? Khách sạn HAGL đó!

- À... Mấy lần đi ngang qua có thấy. Cái khách sạn 32 tầng vừa cao vừa to đó hả?

- Chính xác! Anh Phong quả thật...

- Sao?

- À... Anh Phong quả thật cứ lông bông mãi, giờ vẫn chưa vác mặt về nhà.

Bạch Tuyết dẫn Hạ Vy vào bên trong nơi xa hoa kia. Khách sạn này khá lớn, tổng diện tích lên đến hơn 500m², được xây dựng trong khoảng thời gian gần 4 năm mới được chính thức khánh thành. Thành Phong thuê hết cả sân thượng để trang hoàng cho màn cầu hôn bất ngờ kia. Nhưng trước khi dẫn chị gái đến sân thượng tầng 32, Bạch Tuyết có nhiệm vụ đưa Hạ Vy đến phòng trang điểm.

- Nhân vật chính đã tới!!!- Vừa đẩy Hạ Vy vào bên trong, Bạch Tuyết vừa vui vẻ nói lớn.

Các chuyên viên bắt tay vào công việc của mình.

- Khoan đã! Tại sao chị phải trang điểm?

- Yên nào! Ngồi yên đừng cử động! Mọi người làm việc của mình đi!

Họ đưa cho Hạ Vy một bộ váy dạ hội rất đẹp, màu kem sữa. Sau đó mới bắt đầu giai đoạn trang điểm và làm tóc. Bạch Tuyết đến bây giờ mới hiểu tại sao anh Phong lại đưa cho nó một bộ đồ bình thường như vậy để chị hai mặc. Hóa ra ông anh rề sợ chị hai diện đồ đẹp người ta sẽ say như điệu đồ nên mới để cô vợ bé nhỏ mặc đồ xấu đến đây mới thay váy đẹp. Quả không hổ danh Trần thiếu gia tập đoàn Trần Gia, chuẩn bị rất kĩ lưỡng và chu đáo từ A đến Z. Xem xem, đến cả hai chậu cây cảnh nằm chễm chệ trước phòng trang điểm cũng được cắt tỉa rất bắt mắt.

Bạch Tuyết lấy điện thoại gọi cho anh rề để báo cáo nhiệm vụ đã hoàn thành và làm hiệu lệnh để anh chuẩn bị tinh thần.

Phân trau chuốt sắc đẹp đã xong, Bạch Tuyết ngắm nhìn chị gái một lượt, rồi bắt chị gái xoay một vòng cho nó xem nữa. Váy kem sữa không có cánh tay, khiến người mặc thỏa sức khoe nước da trắng mịn và bờ vai nõn nà để khiến người khác phải bị mê hoặc. Váy được làm từ nhung lụa, vì vậy chất liệu vải rất mềm mại, ôm sát ở phần trên, phần dưới thì tỏa ra rất đúng chất dạ hội. Người thiết kế váy này cũng thật tài hoa, lớp vải không hoa văn nhưng vẫn mang nét tinh tế, kiểu cách vừa kín đáo vừa sang trọng, làm người con gái khi mặc vào có thể toát ra hết tất cả vẻ đẹp sẵn có. Cả phân trang điểm và làm tóc cũng rất hợp với bộ "xiêm y" chị hai đang mặc.

- Đẹp quá! Anh Phong đúng là có mắt...- Bạch Tuyết bỏ lưng câu không nói nữa, nuốt luôn mấy từ cuối vào bụng. Sao nó có thể sơ hở như vậy chứ, gặp cái gì cũng nói năng tùy tiện mà chẳng thèm suy nghĩ, phải cẩn thận hơn mới được.

- Anh Phong sao?- Hạ Vy thắc mắc hỏi. Từ nãy đến giờ đây là lần thứ hai em gái cô nhắc tới ông chồng chưa cưới vừa đáng ghét vừa xấu tính kia mặc dù anh ấy chẳng có liên quan gì đến. Mà Bạch Tuyết cũng thật quái đản, tự dưng lại chờ cô đến cái nơi xa xỉ này rồi còn bắt cô chải chuốt lại dung nhan mà không thèm nói ra lý do là gì.

- À... Anh Phong đúng là có mắt như mù, chị hai em đẹp như vậy mà lại bỏ đi chơi với bè bạn không thèm đếm xỉa đến!- Ngần lần xin lỗi anh rề. Đừng có trách đứa em vợ bé bỏng này. Cũng chỉ vì bảo vệ bí mật hệ trọng nên em mới nói xấu anh thôi, ngoài ra không có ý đồ đen tối gì khác. Điểm của anh trong mắt chị Hạ Vy cũng nhiều rồi, bớt đi vài điểm còn con cháu không hề gì đâu nhỉ? Anh rề, em vô tội nha.

- Ủ.- Hạ Vy chỉ nói như thế, không buồn gặng hỏi thêm. Bởi cô biết, em gái song sinh với cô là người vô cùng ngoan cố, đã quyết giữ khư khư chuyện gì đó là làm đến cùng, không bao giờ hờ hững mở mồm khi chưa có lệnh được phép. Một đứa cứng đầu cứng cổ như thế, đâu cô có buông lời ngon ngọt mà nài nỉ cũng không thể cạy miệng được nó.

Bạch Tuyết lại dẫn cô lên tầng 32, tầng cao nhất. Nếu như Hạ Vy không nhầm thì đây là sân thượng của khách sạn thì phải.

...

- Không! Tại sao chị phải bịt mắt chứ?

- Chị hai, nghe lời em đi mà!

- Tại sao chứ? Em nói tại sao đi chị mới cho bật mắt!

- Không có lý do nào cả. Tóm lại chị phải bật mắt đi!

- Khó chịu lắm!

- Không phải đã có lần chị bảo em muốn gì chị cũng sẽ làm mà!

- Nhưng mà... Cái mặt nạ này nè, em mà bật mắt thì sẽ vướng víu lắm!

- Không sao cả! Cố chịu một chút là OK hết! Và lại sang ngày mốt ba mẹ sẽ cho chị sang Hàn một chuyến để phẫu thuật thẩm mỹ cải tạo lại da mặt thôi!

- Hà? Có chuyện đó sao? Sao chị không biết?

...

“Ting” Thang máy mở cửa. Bạch Tuyết từ phía sau đẩy chị gái tới trước, tiến gần hơn đến phía cánh cửa mở ra một sân thượng tràn ngập ánh nắng và hạnh phúc. Nhưng Hạ Vy có vẻ hơi ngần ngại.

- Em dẫn chị đi đâu?

- Đi đâu cũng được.

- Đây! Đừng vội vàng như vậy! Lỡ chị té thì sao?

- Đừng lo. Phía trước chẳng có vật gì cản đường cả.

Bạch Tuyết mở cửa sân thượng, đảo mắt nhìn một lượt. Mọi người đã chuẩn bị đầu vào đây. Bàn ghế đã kê sẵn, ruy băng, kim tuyến lung lẳng trên đầu, bong bóng bay trái tim trôi thành từng chùm lớn buộc vào lan can, đèn màu đủ loại đã được treo sẵn, chỉ chờ đèn bật lên là liền phát sáng. Ai nấy đều đứng vào chỗ của mình, không dám nhúc nhích tránh gây ra tiếng động. Bạch Tuyết đẩy Hạ Vy đến gần lan can theo chỉ dẫn lúc trước, rồi nhẹ nhàng rời chị lùi về chỗ.

Hạ Vy không còn cảm giác có Bạch Tuyết phía sau, vừa lo lắng vừa hoảng sợ, liền không ngần ngại mở khăn bật mắt ra.

Giây phút chiếc khăn rơi xuống, cô bắt đầu thấy được khung cảnh bên ngoài, thì bỗng dừng nhạc nổi lên một bản giao hưởng lãng mạn. Ánh đèn vàng cam làm không gian trở nên vừa lãng động vừa cô tịch nhẹ nhàng như chính những nốt nhạc đang ngân nga. Cô nhìn quanh, tất cả mọi người đều đang ở đây: Bạch Tuyết, anh Phong, ba mẹ, ba mẹ chồng chưa cưới rồi cả mấy đứa bạn nhí nhỏ nữa. Nhìn xuống, một hình trái tim sáng rực nhờ những cây nến thơm phả ra trước mắt. Xen kẽ những ngọn nến là những cánh hoa hồng tươi tắn làm tăng thêm phần lãng mạn. Đến đoạn cao trào của bản nhạc, anh dờn gót, nhún nhảy bước đến trong bộ đồ đen trắng phối hợp rất tinh tế: áo gilet đen, áo sơ mi trắng, ống tay xắn lửng, quần tây đen thẳng tắp. Trông anh lúc này thật đứng đắn và hào hoa. Ngay cả Hạ Vy cô cũng bị vẻ đẹp mê hoặc của anh làm ngây người. Phong tiến đến, quỳ gối, tay mở hộp dây chuyền đưa tới trước, ngẩng mặt lên, dịu dàng hỏi:

- Lúc trước, là anh trao nhẫn cho em, một tiểu thư bất đắc dĩ! Bây giờ, anh cũng sẽ trao nhẫn cho em, nhưng không phải là một người con gái bất đắc dĩ phải làm tiểu thư, mà chính là một thiên kim danh giá thực thụ. Em muốn sau này khi chết có tên trong gia phả nhà anh không? Nếu em yêu gia đình thì hãy đồng ý lấy anh nhé! Còn nếu em không muốn cũng được, anh sẽ cho em làm siêu nhân ngay hôm nay!

Hạ Vy, choáng. Cái kiểu cầu hôn lạ lùng gì vậy trời. Sao lại nữ đi ép duyên con gái nhà lành cơ chứ!

Ở phía dưới, không ít người toát mồ hôi hột.

Linh Nhi chửi rủa thằng ngáo ộp Thành Phong ngu như bò. Người ta đã viết sẵn một bài diễn văn nồng nàn lãng mạn mà học có chút cũng chả xong, đằng này đi nói tùm lum tà la không ra cái khi gì.

Nghĩa thờ dài thườn thượt. Nghĩ gì mà nghĩ ra được cái mớ cầu hôn lộn xộn đó. Khung cảnh lãng mạn như vậy mà bài diễn văn bạo lực quá. Ban đầu nghe cũng được được, sao phía sau nghe như tên du côn cường hôn thê nhi.

Khang Trai Tơ chắc mẩm thằng hách dịch này thuộc được vài dòng đầu, phía sau không thuộc nên nghĩ đại ra đây mà. Mà thằng này học thì siêu đẳng trong chuyện tình yêu lại như gà mờ.

ân, ông Nhân sốt ruột chuẩn bị sẵn dụng cụ y tế, kiểm tra lại trong giỏ có quên bông hay ô xi già không.

Ông bà Hoàng cầu trời khẩn phật Hạ Vy đánh thì đánh nhưng còn chừa lại răng cho Thành Phong còn có thể húp cháo sống qua ngày và đừng làm cho bệnh viện chi quá nhiều máu.

Bạch Tuyết chỉ muốn chị hai kiềm nén cơn tức giận.

Nhưng... Ô kia! Hạ Vy không những không có thái độ bất thường mà còn vui vẻ gật đầu đồng ý nữa chứ. Đơn giản, cô luôn biết rằng, người con trai mà cô yêu thương, rất ngốc nghếch trong chuyện tình cảm. Hạ Vy cô không cần một màn cầu hôn xa hoa và hoành tráng, cô chỉ cần tấm lòng. Cô cũng không cần những lời lẽ sách vở trau chuốt, mà thứ cô cần chính là lời nói từ trái tim.

- Em đồng ý!

Thành Phong vui mừng không tự chủ được liền nhảy cẫng lên ôm chầm lấy Hạ Vy. Cô mắng yêu anh:

- Anh thật là chẳng biết gì cả! Em đã đồng ý thì anh phải trao nhẫn cho em chứ! Đúng là đồ đại ngu mà!

Anh cười, rồi nhẹ nhàng lấy dây chuyền đeo vào cổ cô:

- Nhẫn thì lúc trước đã trao cho em rồi, bây giờ anh mang dây chuyền cho em nha! Anh tự chọn đấy! Chắc nó xấu lắm nhỉ?

Hạ Vy mắt chằm chằm nhìn dây chuyền trên cổ, lắc đầu:

- Không... Nó đẹp lắm...- Tiếng cô nghẹn ngào, sống mũi cay cay, hai mắt cũng nhòe đi thấy rõ.

- Này! Sao lại khóc? Không lẽ em khóc vì bị anh ép lấy anh à?

- Anh chẳng hiểu gì hết!- Hạ Vy bẹo eo anh, phụng phịu- Người ta khóc vì hạnh phúc và cảm động mà!

Bên dưới, tất cả đồng loạt thở phào như trút đi gánh nặng.

Đơ vài giây, sau đó, tiếng vỗ tay liền vang lên giòn giã.

Và đây là thời gian bọn 12A1 tác oai tác oái. Chúng đập bàn đập ghế hò hét oang oang:

- Hôn đi! Hôn đi mấy ché!

- Yé Yé! Kiss đi bọn bây ơi! Cỗ vũ nhiệt tình lên!

Lâm quay sang nhìn Khang, giả giọng con gái, ông a ông ọ ọ bảo:

- Phong anh yêu à, hôn em đi!

Khang cũng làm màu làm mè theo:

- Vy cục cưng của anh à, anh hôn ngay đây! Honey bảo gì anh cũng làm hết! Xoi shit cũng được nữa huống chi ba cái trò hôn hít bình thường này!

Lâm vờ then thùng đưa ngón trỏ đẩy vai Khang một cái, nũng nịu:

- Anh chỉ giỏi cái nịnh! Hí hí hí!

Mọi người cười rôm rả. Du Du Dây Điện vừa ôm bụng sặc sụa vừa nói:

- Couple Khang Lâm đã làm mẫu rồi! Lớp trưởng với lớp phó làm theo đi là vừa!

- Xí xa xí xọn! Bọn mày làm lố quá, lớp trưởng với lớp phó mặt đỏ ửng lên cả rồi kìa!- Linh Nhi vừa cười vừa nói

- Kệ chứ! Phản ứng sinh lý bình thường thôi mà!- Lâm cãi lại

Mặc kệ bọn giới trẻ đàm đạo chuyện phiếm, các phụ huynh nhanh chóng lui ra ngoài vì chủ đề bọn trẻ nhắc tới hiện giờ hình như không phù hợp lắm với những bậc làm cha làm mẹ.

- Nghe nói anh xui đang tìm kiếm Từ phu nhân sao?- Ông Nhân nhân tiện có việc tò mò liền hỏi

- Vâng. Đó là ý của vợ tôi. Bà ấy bảo bây giờ gia đình bên đó đã tan nát cả, ông Từ thì tù chung thân, hai đứa con đã mất, chỉ còn mình bà ấy nên vợ chồng tôi muốn bảo trợ cho bà ấy sống qua ngày.

Bà Hoàng nói thêm:

- Và lại, ai trong tình cảnh đó cũng dễ nghĩ đến những chuyện đại đột. Tôi muốn bà ấy sẽ sống khoảng đời còn lại của mình thật thanh thản.

- À mà... Tôi nghe nói anh chị định cho con bé sang Hàn cải tạo lại da mặt hả?- ân im hơi lặng tiếng nãy giờ, mới mở miệng hỏi

- Ô! Vậy sao? Sao anh chị không chọn thẩm mỹ viện nào ở Việt cho gần?- ân tiếp lời vợ

Bà Hoàng mỉm cười:

- Thẩm mỹ viện bên Hàn rất chất lượng, tốt hơn cả Việt đấy chứ!

~~~~ Đồi lồi ~~~~

Một số bạn cho rằng mình cố tình kéo dài chương truyện bằng cách làm nhưng chi tiết nhỏ to ra. Mình không muốn phủ nhận điều này nhưng mình mong các bạn hiểu rằng những chi tiết mình cho vào truyện đều có giá trị riêng. Có thể bây giờ bạn cho nó nhỏ nhặt nhưng sau này nó sẽ rất ảnh hưởng đến nội dung truyện.

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Bạn bè mới

Thảm thoát, kỳ nghỉ Tết cũng đã trôi qua với biết bao nhiêu biến cố và cả hạnh phúc. Hôm trước, cặp vợ chồng chưa cưới Phong Vy cùng bà Hoàng đã quay về Việt sau khi thăm dò các thẩm mỹ viện ở Hàn Quốc. Nếu bà Hoàng đồng ý cho cô con gái đầu cải tạo tể bào biểu bì trên da mặt, đáng lẽ bây giờ đã là một Hạ Vy xinh đẹp với dung mạo đẹp đẽ tươi sáng như xưa. Tiếc là bà Hoàng khá kĩ tính, trước khi cho phép Hạ Vy chạm mặt với dao kéo, bà luôn xem xét tiểu sử của tất cả thẩm mỹ viện danh tiếng ở Hàn. Chỉ khi nào thẩm mỹ viện đó chưa có một ca phẫu thuật nào thất bại bà mới an tâm cho con mình bước vào gặp gỡ chuyên viên thẩm mỹ. Thiết nghĩ, trên đời này có ai lại làm gì được nấy mãi, có ai thành công trọn vẹn trên bước đường chạm đến đỉnh vinh quang, có ai chưa từng vấp ngã lại một khắc vuron lên dẫn đầu? Vì vậy, hầu hết, không có thẩm mỹ viện nào không từng gặp thất bại, do đó, bà Hoàng nhất quyết không cho con làm liều. Nếu xảy ra sơ suất, chỉ e gương mặt của cô càng trở nên khó cải tạo. Chẳng thà đợi thêm thời gian nữa xem xem có còn thẩm mỹ viện nào không, bà sẽ cho vô. Thời gian nhập học mỗi lúc một gần kề, bà Hoàng lại nán nã mãi chẳng chịu cho phép Hạ Vy đi phẫu thuật thẩm mỹ ở những nơi có nguy cơ không an toàn, thành thử suốt mấy ngày chu du bên Hàn vẫn không đem lại thành quả nào cả. Bà Hoàng an ủi con, cũng là do thời gian eo hẹp, nếu không nhất định bà sẽ cho con cải tạo ở nơi tốt hơn thế.

Nghe nói, dạo này trường RB đã xác nhập cùng với trường nữ sinh RG bên cạnh thành một trường RS thống nhất. Đây là quyết định của ban giám hiệu hai bên sau khi thương lượng và bàn luận gắt gao. Vì sự thay đổi đường đột này, cho nên một số nội quy trường cũng bắt đầu đổi mới.

Hôm nay là ngày tái nhập học, Hạ Vy và Bạch Tuyết cùng đến trường với Thành Phong, với tư cách là những nữ sinh trung học trường RS. Buổi đầu tiên cho học kỳ mới thường chỉ là chào cờ với vài lời dặn dò đơn sơ, nhưng lần này nó kéo dài lâu hơn trước vì các giáo viên cần đề cập đến vấn đề xác nhập trường và phổ biến nội quy mới cũng như giới thiệu sự thay đổi về nhân sự công tác tại nhà trường.

Trường RB ngày nào giờ đã thêm rộng rãi hơn khi bức vách ngăn cách hai ngôi trường nam nữ tách biệt được giải phóng. Toàn bộ các tòa nhà đều được sơn sửa lại rất khang trang, một phần cho cả trường cùng hòa đều một màu vàng tươi mới, vì lúc trước RG màu hồng còn RB màu xanh, nếu để nguyên vẹn như thế có vẻ khá khó nhìn. Nam sinh, nữ sinh sầm sập chen lấn nhau đi vào trong trường, trông thật đông đúc và nhộn nhạo như bầy ong vỡ tổ tan đàn. Đồng phục học sinh có vẻ khá lộn lộn và không theo một trật tự nhất định nào, mọi người lại xô đẩy trà trộn vào nhau, khiến cho người khác nhìn vào thấy chẳng đồng đều gì cả.

Sau khi mọi học sinh đã tề tựu đầy đủ, cô hiệu phó ổn định chỗ ngồi cho tất cả, rồi nhẹ nhàng báo:

- “Các em, hôm nay là ngày đầu tiên các em đi học trở lại sau một kỳ nghỉ Tết dài. Cô rất vui vì không một ai vắng mặt ngày hôm nay. Chắc các em cũng đã biết chuyện trường RB ta và trường nữ sinh RG bên cạnh xác nhập làm một trường rồi nhỉ? Trường mới sẽ chính thức mang tên RS. Các em có ai không đồng tình thì hãy mạnh dạn đứng lên ý kiến!”

Mọi người đều im bặt, không ai có ý kiến khác, mà nếu có, cũng chẳng ai bạo gan đến mức đứng lên phát biểu chẳng chút ngại ngần trước hơn hai nghìn người có mặt ở đây.

- “Tốt! Bây giờ, cô xin thông qua một số thay đổi về nhân sự, giáo viên, công nhân viên chức ở trường. .... Tiếp theo là một số nội quy mới vừa được chỉnh sửa. Đầu tiên là về phần trang phục. Hiện nay, các em thấy đấy, trang phục rất lộn lộn, và chẳng ai có thể tin được các em là chung một trường. Đây không thể gọi là đồng phục được, vì nó chẳng giống nhau một chút nào cả. Vì vậy ban giám hiệu quyết định kể từ nay sẽ cho nữ sinh mặc áo dài xanh, nam sinh mặc quần tây xanh và áo vest cùng màu, còn áo sơ mi thì vẫn giữ màu trắng. .... Các em đã hiểu chưa?”

Ở bên dưới, tiếng dạ dạ vâng vâng râm ran khắp nơi. Những người chăm chú lắng nghe “Dạ!”, những người lo ăn vặt, đàm đạo chuyện phiếm, ngủ gà ngủ gật dù không để ý cũng “Vâng!” cho có lệ, cho giống bạn giống bè.

Sau khi kết thúc buổi lễ, các học sinh đi tìm lớp của mình để gặp gỡ giáo viên chủ nhiệm mới và giao lưu với bạn bè. Hạ Vy và Bạch Tuyết cùng một lớp 12A2, nhưng tiếc thay ông chồng hờ của cô lại lọt vào lớp 12A1. Giờ mới để ý, tuy là đã xác nhập thành một trường công lập nhưng khi chia lớp đều chia theo giới tính, tức là nam một lớp, nữ một lớp, không trà trộn lẫn nhau. Có lẽ các thầy cô giáo khá dè chừng việc này sinh yêu đương khi học sinh khác phái cùng một lớp, sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến học tập. Ôi dào, giáo viên cũng chu đáo đủ, nhưng mà không thể nào cao tay hơn bọn học sinh gian manh này đâu, thầy cô nào có biết, dưới vỏ bọc của những học sinh bình thường vẫn còn lấp ló đâu đấy các cặp đôi hạnh phúc đang tay trong tay trao nhau yêu thương.

...

...

Lớp 12A2 quy tụ toàn là nữ sinh đủ loại đủ kiểu. Mập ú có, béo bở có, gầy guộc có, ốm nhách có, cân đối cũng có nốt. Hoa khôi rải rác, mà hoa héo lại chiếm số đông, nhưng không vì thế lớp mất hình tượng. Trong này đa số là học sinh gương mẫu có vị trí không nhỏ trong lĩnh vực học tập, một số người từng tham gia nhiều cuộc thi danh giá thuộc khu vực và quốc gia. Có thể nói đây là một trong những lớp giáo viên thích chủ nhiệm nhất, bởi các nữ sinh rất nghiêm túc, không nghịch ngợm, quậy phá, đặc biệt là học rất chăm chỉ và chuyên cần.

Hai chị em nhà họ Hoàng được làm quen với một cô giáo trẻ vô cùng dịu dàng dễ mến, hình như tên cô ấy là Thủy Hằng. Cô rất tốt, lại có óc hài hước, càng làm siết chặt tình cô trò và làm mối dây chắc chắn kết nối những con người với nhau. Các bạn ở lớp cũng rất thân thiện, hai chị em song sinh với khiếu ăn nói sẵn có nên tạo được rất nhiều ấn tượng tốt đẹp trong lòng mọi người. Đang hăng say tán gẫu cùng cô bạn mới quen thì bỗng Hạ Vy nghe tiếng ai đó gọi mình:

- Vy! Vy ơi!

Theo phản xạ, cô liền quay lại và bắt gặp một cô gái xinh xắn đang đưa đôi mắt to tròn nhìn chăm chú mình. Cô gái thon thả với mái tóc dài màu hạt dẻ được buộc sang hai bên rất đáng yêu đeo chiếc kính bản to gọng đen rất cá tính. Sự thơ ngây trong sáng hiện rõ lên trong nét mặt vô tư hồn nhiên của cô gái vẫn chưa hay tên tuổi. Bỗng nhiên, cô ta ôm chầm lấy cô, vui mừng nói:

- Đúng là bạn rồi! Thảo Vy, đúng là bạn rồi!

...

...

- Vậy... hóa ra bạn không phải Thảo Vy à?- Cô bạn kỳ lạ cúi đầu ngại ngùng hỏi.

Hạ Vy mỉm cười:

- Ủ. Mình là Hoàng Hạ Vy. Mà bạn Thảo Vy gì đó là ai vậy? Có vẻ là người khá đặc biệt với bạn.- Cô vẫn không thể giấu nổi sự tò mò về cô bạn tên Thảo Vy mà cô bạn này nhắc tới ban nãy.

- À. Bạn ấy là bạn thân của mình hồi cấp hai. Năm ấy, gia đình bạn ấy chuyển đi xa, đến giờ vẫn không có tin tức gì...- Cô gái bé nhỏ xót xa nghẹn ngào kể- Còn nhớ... trước khi đi bạn ấy đã nói sẽ về sớm... nhưng giờ vẫn chẳng thấy đâu...

Hạ Vy cảm thấy cũng xót xa thay cõi lòng của cô bạn chưa quen. Đúng là trong một hoàn cảnh như thế, ai cũng sẽ cảm thấy rất nhớ thương người bạn tri kỷ đã lâu chưa gặp mặt, chỉ cần thấy người khác có nét giống là ảo giác cảm thấy như đó chính là người ta muốn gặp. Cô cũng sụt sùi dần theo tiếng nấc xé lòng của cô bạn bên cạnh, nhẹ nhàng an ủi:

- Chắc bạn ấy bận việc gì đó thôi! Trước sau sẽ về thăm bạn thôi mà...

- Mình chỉ sợ... bạn ấy đã gặp chuyện gì...

- Không sao đâu. Bạn đừng buồn nữa.

Cô bạn cúi đầu, tay giơ lên, quệt ngang khóe mắt như đang lau đi dòng lệ rơi hai bên gò má. Rồi cô ngẩng mặt lên nhìn Hạ Vy, mỉm cười:

- Thôi, không nhắc đến chuyện buồn nữa. Hạ Vy nè, hay chúng ta làm bạn nhé!

Hạ Vy vui vẻ gật đầu lia lịa, có bạn mới là chuyện tốt, ai lại không mở rộng vòng tay dang đón?

- Bạn tên gì?

- Mình là... Huỳnh Quỳnh An!

...

...

Huỳnh Quỳnh An: Người yêu cũ của Thành Phong. Trước đây cũng là một cô gái mở cõi tội nghiệp, bị bè bạn hắt hủi xa lánh, sinh ra căm ghét, thề rằng một ngày nào đó cô sẽ trở nên giàu có, khiến chúng phải quỳ gối van xin cô tha thứ lỗi lầm trước. Bị đồng tiền che mờ mắt, vì đồng tiền mà mất đi lý trí, có thể lấy tiền làm tư tưởng mà chà đạp người khác, bất chấp mọi thủ đoạn. Thời gian trước, Trần Gia suýt phá sản, Quỳnh An cứ ngỡ tập đoàn đó không còn trụ nổi, nào ngờ sau khi chia tay Thành Phong nó lại vực dậy vươn lên từ hố sâu. Cô chuyển sang cặp kè với Từ Gia Huy, thiếu gia duy nhất và là người thừa kế công ty Từ Gia trong tương lai. Nhưng vì xảy ra biến cố, gia đình suy sụp, cô lại đá hấn và quay trở lại với âm mưu nối lại tình cũ.

...

...

Trước cửa lớp phòng học lớp 12A1, xuất hiện một chàng trai tuấn tú khôi ngô với nước da ngăm ngăm khỏe khoắn, nhân nhả nhìn bảng tên lớp rồi thản nhiên bước vào. Phong thái ung dung của cậu làm mê hoặc biết bao thiếu nữ tuổi trắng tròn, từng bước đi đều tỏ rõ về quý phái lịch lãm.

...

...

Hồ Thắng Cảnh: Bạn cùng xóm trọ với Hạ Vy. Trước đây, cậu bị người có thù hằn với gia đình Hồ Gia bắt cóc, cậu may mắn thoát được và được ông Ba Cung curu mang nuôi nấng. Vừa tìm lại được gia đình. Thương thâm Hạ Vy, chuyên môn bị Hạ Vy bắt nạt và... cắt trộm quần.

...

...

Lớp 12A1 nhốn nháo hẳn lên, bọn con trai bàn tán loạn xạ.

Khang hỏi Lâm:

- Ê! Mày biết giáo viên mới lớp mình là ai không?

Lâm đáp:

- Tao là má nó à?

Hồ Béó giờ tay xin ý kiến:

- Chắc là cô Kim hoa khô í!

Du Du bên cạnh bịt mũi, nhăn mặt, cáu tiết:

- Mày chưa xức Rexona à?

Hồ Béó móc máy lại:

- Thế mày đã xài Natufib chưa? (Natufib: Một loại thuốc trị táo bón dành cho trẻ sơ sinh).

Phi bổ sung thêm:

- Cờ nó phải bơm xilanh vào đ** mới hiệu quả mày ạ!

Linh Nhi cau có thét:

- Bọn ông thật... mất vệ sinh!!! Xem thằng Phong kia, người ta ngồi im re re đó, có âm ỉ như mấy ông không?

Khang phán:

- Xí... Nó đang sàu vì gái nên mới hiền như cục đất đó chứ!

Lâm cười bảo:

- Lớp trưởng chuyển lớp mà nó làm như lớp trưởng đi mãi mãi không quay về!

Du phẩy tay, ra về tội nghiệp cho Phong:

- Ủầy! Tụi mày cứ xồn xồn lên ý! Tình yêu vĩ đại vậy mà...

Thành Phong giờ này đang chìm vào một mớ hỗn độn trong đầu nên căn bản không nghe rõ bọn kia đang nói gì, và cũng chẳng muốn biết. Anh đang bận nghĩ suy một chuyện quan trọng hơn, nên không cần quan tâm đến mấy thứ vớ vẩn bọn bán cá kia bày về ra. Hạ Vy yêu dấu của anh đang làm gì? Bạn bè của cô có tốt với cô không? Cô có kết được nhiều bạn mới không? Có biết bỏ rơi anh ở cái lớp này làm anh bơ vơ lắm không? Hiện thời, trong tâm can của anh chất chứa đầy hình ảnh của Hạ Vy, ti mi, rõ ràng đến từng tiểu tiết bé nhỏ. Anh là anh đang rất nhớ người trong mộng đang ở lớp bên cạnh, sát vách lớp anh. May mà Hạ Vy lọt vào lớp con gái, tránh khỏi tai mắt bọn biến thái, thoát khỏi tầm ngắm bọn hấu sắc dâm loạn, anh đỡ phải nom nóp lo lắng. Hạ Vy là của anh! Mãi mãi là của anh!

- Cả lớp!!!- Cô Quỳnh Giao uy uy nghiêm nghiêm học hặc gõ đầu thước xuống bàn, hằm hè quát lớn. Cái lớp 12A1, chẳng hiểu sao các thầy cô khác lại đùn đẩy cho cô, cô thân là giáo viên ưu tú nhất nhì trường này thì phải biết thương hoa tiếc ngọc khi để cô quản lý cái lớp quỷ không ra quỷ người không

ra người lại còn rất đẳng cấp chuyên môn trong chuyện quây phá nữa chứ. Cô là cô chịu đựng hết nỗi rồi nha. Lớp toàn bọn lấm mồm, tía lía tía lía, chẳng thèm ngó ngang gì đến người cô đáng thương này. Sao lại nỡ để cô thao thao bất tuyệt trên đây còn các em thì thông dong tán dóc hả? - Có phải các em vừa mới ăn mồm nên ngứa mồm không?

Cả lớp tỉnh bơ đáp lại:

- Không. Cô đừng suy bụng ta ra bụng người thế chứ!

Cô Quỳnh Giao chết đứng.

- Thôi! Không đùa vớ vẩn nữa! Lớp mình hôm nay không có ai vắng chứ?

- Không cô.

- Vậy à? Hôm nay lớp mình có học sinh mới! Các em có vui không?- Cô Giao cố nặn ra vẻ mặt hiền dịu nhất có thể.

- Nếu là nữ sinh thì vui!- Cả đám nhao nhao.

Linh Nhi cộc cằn bảo:

- Nam sinh mới vui!

- Chắc... Vậy thì chỉ có Linh là vui rồi! Là nam sinh đấy!

- Ô! Có đẹp trai không cô?- Nhi mắt sáng rỡ khi nghe đến trai.

- Ừm... Tùy vào con mắt của em thôi. Hình như em ấy đến rồi thì phải! Thánh Căng, em vào đi!

Cả lớp cười ồm lên. Thánh Căng! Ô hô! Người dân tộc Mông (H'mông) mới chuyển về sao? Ô! Ô! yện đại vui! Thế nào tên này cũng thành người nổi tiếng cả một trường cho coi! Tên độc kinh hồn! Thánh Căng! Ông thần thánh nào lại lệ thuộc vào cặp giò người ta thế kia? Ông thần Thánh Căng! Ông thần Thánh Căng chứ còn ai vào đây nữa! Vậy là đồ vớ hết hình tượng trong mắt nữ sinh rồi!

Từ bên ngoài, một chàng trai khôi ngô mặt chữ điền với nước da rám nắng từ tốn bước vào, ho khan vài tiếng, rồi chỉnh sửa lại lời nói sai lệch của cô giáo:

- Là Thắng Cảnh, thưa cô!

Khỏi phải nói, Linh Nhi cứ thế la hét trầm trồ không ngớt lời. Một tuyệt tác của Thượng Đế, một tuyệt sắc giai nhân kinh điển!

- Là cô nhầm lẫn! Là cô nhầm lẫn mà! Tên người ta hay thế kia...- Linh Nhi tấm tắc.

Khang khinh khinh:

- Á đù! Nó mang cả thắng cảnh Việt vào lớp mình cơ đấy!

Lâm cười khẩy:

- Ủầy! Khi nào đến giờ Địa Lý bảo nó làm ảnh minh họa là hợp gu!

Cô Quỳnh Giao nghe tiếng xì xầm to nhỏ, liền nhấc khéo:

- Cô là cô không thích ồn ào!

Đợi cả lớp trật tự, cô Giao mới ôn tồn bảo:

- Thắng Cảnh, em có thể giới thiệu về mình được rồi đấy!

- Chào các bạn, mình là Hồ Thắng Cảnh, học sinh mới, mong các bạn giúp đỡ thêm!- Thắng Cảnh mỉm cười vui vẻ nói.

Bên dưới, bọn nhí nhỏ ghen ăn tức ở ngoại trừ Nghĩa và Phong ra lập tức có chung một dòng suy nghĩ!

- Hừ! Lưu manh già danh thư sinh thì có!

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Thanh mai trúc mã

Chương trước mình quên giải thích điều này. Sở dĩ Hạ Vy đã từng gặp Quỳnh An một lần mà bây giờ khi gặp lại vẫn không nhận ra vì trước thì ả ta mặc đồ hở hang, trang điểm lòe loẹt, còn bây giờ thì lại ăn vận kín đáo, đeo kính, không trang điểm, cột tóc hai bên rất ra dáng học sinh. Cho nên Hạ Vy không nhận ra cũng là vì thế. Và cũng một phần tại vì lúc trước Thành Phong đã giấu tên của Quỳnh An không cho Hạ Vy biết nữa. Các bạn có thể xem lại chương 76 để rõ hơn.

***

Trống điểm. Buổi học đầu tiên kết thúc trong sự vui vẻ nhộn nhịp của lớp 12A2 và sự buồn tẻ chán nản của cái lớp ngổ ngáo 12A1.

...

...

Cô Thúy Hằng khệ nệ bê một thùng học bạ của các nữ sinh trong lớp dự là đến phòng giáo viên để tiện nghiên cứu. Ngặt nỗi, cô lại đang đau bụng rạo rết, chắc tại ban sáng cô ăn quá nhiều. Đúng là tham thi thâm mà! Cũng tại cái tính hề thấy món ngon vật lạ là đều xí xỏ xen chen lẫn vào ăn mà bây giờ cái bụng lại hành hạ cô toi tả như vậy đây. Mỗi lúc một đau thêm, chắc cô phải nhờ người khác giúp quá.

- A! Quỳnh An, em có rảnh không? Cô nhờ tí!- Mới nhắc tào tháo tào tháo đã đến. Quà là linh thiêng! Đúng thật người hiền gặp lành mà!

- Dạ? Sao ạ?- An nghe cô giáo mới gọi mình, ban đầu cũng hơi khó chịu, đang có việc gấp lại gặp bà cô này, tính sai vặt cô gì nữa đây.

- Em giúp cô...

- A! TIỀN KÌA!- Quỳnh An chỉ về phía sau cô giáo, đột ngột cắt ngang lời nói của cô Hằng, mắt sáng rực hết lên. Theo phản xạ có điều kiện, cô Thúy Hằng liền quay người lại xem. Trúng mưu, An nhanh chóng lùi đi mất. Tẩu vi thượng sách, giờ này là lúc thích hợp để áp dụng chiêu bài này.

- Tiền đâu?- Cô giáo trẻ không thấy vật thể mà học trò mình nhắc tới, ngây ngốc định hỏi thì đã chẳng thấy Quỳnh An đâu. Bọn học sinh thời nay quả thật quá lười biếng, quá vô lễ, ngay cả cô giáo mình cũng có thể qua mặt! Xưa người ta bảo trứng mà đòi khôn hơn vịt, thời này vịt già còn thua xa sự gian manh của trứng.

Cô Thúy Hằng lững thững đi tiếp. Mồ hôi túa ra lấm tấm trên trán. Phần là vì sức nặng của cái thùng bự tổ chẳng như muốn hút cạn lực của cô, phần là vì cô đang đau bụng khủng khiếp.

- Ủa? Cô Hằng! Cô đang làm gì thế?- Bạch Tuyết và Hạ Vy đang định đi về thì gặp cô giáo chủ nhiệm đang vất vả với chiếc thùng nặng trên tay, liền tò mò hỏi.

“Đành nhờ hai cô bé này vậy! Nhưng dù sao cũng phải cảnh giác đừng để bị đánh lừa một lần nữa!” Cô Thúy Hằng ngẫm nghĩ. Ủ! Đúng thật! Hai cô bé này có vẻ là người biết nghe lời, cơ hội để nhờ vả tới rồi.

- May quá! Hai em giúp cô bê cái thùng này về phòng giáo viên. . .

Cô giáo đang nói dở, bỗng Hạ Vy nói lớn:

- A! TIỀN!

Cô giáo chắc chắn lần này là cô học trò này lại giờ chiều cũ như tiểu cô nương lấm muru nhiều kẻ Quỳnh An kia. Đòi thật... có một cuộn phim mà cứ tua đi tua lại. Tưởng cô dễ dụ lắm à? Còn khuya! Phạm sai sót một lần là đã đủ khiến cô rút được kinh nghiệm quý báu, cho nên Thúy Hằng cô nhất định không bị lường gạt thêm một lần nào nữa.

Giữ vẻ bình tĩnh như không có chuyện gì, cô giáo thần nhiên ho khan vài tiếng, định tiếp tục lời nói còn dở dang thì lại nghe tiếng trò Hạ Vy lanh lảnh:

- Cô, cô có làm mất tiền không?

Cô giáo Hằng toan trả lời là có, nhưng trông những tờ tiền xanh xanh đỏ đỏ quen thuộc nằm trên tay trò, cô phát hoảng. Nhờ Bạch Tuyết giữ tạm chiếc thùng giấy, cô Hằng loay hoay sờ soạng mọi góc ngách trong chiếc túi xách làm bằng vải da bóng lộn. Số tiền dành dụm của cô đã không cánh mà bay đâu mất, chỉ còn lại vòn vẹn đồng tiền kim rẻ mặt chỉ đáng giá vài đồng bạc lẻ. Đưa cái bản mặt chua xót lên nhìn Hạ Vy, cô giáo trẻ ngậm ngùi:

- Tiền đó là cô làm rơi. Cho cô xin...

Hạ Vy cũng không nghi ngờ gì nữa, nhanh chóng trả lại “của rơi” cho người làm mất. Sau một hồi rào trước đón sau đủ điều, cô giáo Thúy Hằng mới vào được vấn đề chính, nhờ hai cô học trò của mình bê giúp cái thùng quái quỷ này. Chẳng ngờ lại nhờ được. Hai học trò của cô thật ư là đáng yêu và rộng lượng nha!

...

...

Tất cả thần dân nam nhi quốc 12A1 náo loạn cả lên. Lý do là vì cô nữ sinh đang đứng tựa lưng ngoài cửa phòng học. Một cô gái xinh đẹp, phải nói là quá xinh đẹp, chiếc kính gọng đen và mái tóc thắt bím cột sang hai bên làm nổi bật vẻ thánh thiện của gương mặt thiên thần kia. Một hoa khôi mới nổi làm say lòng biết bao anh chàng đam mê cái đẹp. Thần tiên ơi! Ngọn gió nào đã đưa cô tiên giáng trần tới đây?

- Thành Phong, em muốn gặp anh!- Quỳnh An mắt khép hờ, đôi môi anh đào rạng rỡ khẽ cong nhẹ. Mặc kệ những lời tẩm tặc trầm trở của mấy tên đại gái liên tục hướng về phía mình, cô điềm nhiên tiến đến chỗ ngồi của Thành Phong, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn nhằm gây sự chú ý.

Bọn con trai trong lớp vỗ mông đeo đuổi cô nàng xinh đẹp. Bọn chúng thâm rùa, tại sao bọn chúng mỹ miều thế này cô lại không nhắm mà lại nhòm ngó đến Thành Phong, cái tên lớp trưởng vừa mới thăng chức quý quyết, lại còn là cây đã có chậu nữa chứ! Không lẽ gái đời nay toàn thèm thuồng mấy thằng đã có bồ sao? Không lẽ tiêu chuẩn người trong mộng của mỹ nữ thời này là mấy gã đã qua sử dụng sao?

Thần dân lớp 12A1, ngậm đắng nuốt cay bụi ngùi tìm về địa bàn mà hoạt động, không buồn trông nhìn hai con người kia nữa. Trên thế gian này đâu phải chỉ có mỗi cô ta là con gái, không có cô ta thì còn có em khác. Mấy em chân dài tới nách vẫn còn chờ đợi bọn chúng kia mà! Cơ mà sao giống tá con chó vậy nhỉ?

Bọn nam nhân nhiều chuyện lăm mồm lại tiếp tục nghề cũ: đàm đạo chuyện trên trời dưới đất. Cuộc tình tay ba Thành Phong – Hạ Vy – và cô gái chưa biết tên kia trở thành chủ đề mới sốt dẻo được đông đảo các ông tám quan tâm. Nào là thằng Phong nó lẳng nhăng, nó bắt cá hai tay, nó bắt cá bằng lưới. Nào là điệu này phải về báo lại cho cựu thành viên Hạ Vy để cô về xử lý ông chồng trắng hoa. Nào là sau này Thành Phong sẽ thuộc về tay ai... vân vân và mây mây. Cuối cùng, bọn chúng bắt đồng quan điểm, cãi vã om sòm. Rồi đường ai nấy đi, bọn chúng hục hặc bỏ về hết.

Thành Phong ngược lên nhìn con người trước mặt. Quả là cái loại con gái lẳng lơ! Chẳng phải anh đã cấm không xuất hiện trước mặt anh một lần nào nữa hay sao? Lại còn vác cái mặt dày đến đây đòi gặp!

- Cô muốn gì?- Anh nhếch môi khinh bỉ, khinh cái bản mặt dày, khinh cái loại con gái xảo quyết nhà cô.

- Em muốn gặp anh!- Quỳnh An khoanh tay nói.

- Không rảnh! Lượn đi cho nước trong!- Anh không thèm đoái hoài đến cái con người rồi hơi trước mặt nữa, tiếp tục cắm cúi thu dọn sách vở vào cặp rồi đứng dậy định là sẽ đi qua lớp Hạ Vy để đón.

- 5 phút thôi!- Cô ả vừa bám theo anh vừa năn nỉ.

- Đã nói là không rảnh!- Anh gằn giọng.

- 2 phút thôi cũng được!- Quỳnh An vẫn chưa thôi ý định, nhì nhèo mãi.

- Cô có bị điếc không? Tôi nói rồi! Không rảnh là không rảnh! B-I-Ế-N!- Anh càng dứt khoát, ả lại càng dai:

- Nói chuyện đi mà! 1 phút, chỉ 1 phút thôi!

Thành Phong xoay người lại, chán chường:

- Vấn đề chính đi!

...

...

Hạ Vy và Bạch Tuyết sau khi giúp cô giáo hoàn thành nốt việc thì quay lại lớp Thành Phong để về chung. Cô bỗng thấy vài đứa bạn 12A1 thập thò ngoài cửa, liền tò mò hỏi:

- Mấy người đang làm gì thế?

Linh Nhi hốt hoảng lấy tay bịt miệng Hạ Vy lại, ra hiệu im lặng rồi thở thê:

- Bà biết gì chưa?

- Biết gì là biết gì?- Hạ Vy khó hiểu nhìn “con” bạn.

- Thằng Phong lẳng nhăng!- Linh Nhi làm mặt nghiêm trọng nhìn cô.

- Ha ha! Làm gì có chuyện đó?

- Không tin đúng không? Đợi đó! Bà ngó vào trong xem đi!

Hạ Vy mặc dù chẳng hiểu mô tê gì hết nhưng cũng ló đầu vào trong xem thử. Ủa? Không phải Quỳnh An, bạn mới của cô đây sao? Sao cô ấy lại nói

chuyện với anh Phong? Hai người đó quen nhau sao?

- Đấy! Thấy chưa? Vậy đã tin tui chưa?- Linh Nhi liến thoắng

- Chưa chắc được. Nhỡ bọn họ chỉ là bạn bè hay người quen thôi sao?- Hạ Vy tin anh, tin anh ấy chắc chắn không phải kẻ trắng hoa nhắng nhít.

- Lại thế! Bà đấy, bà mà không lo giữ chồng thì có ngày mất chồng như chơi!- Linh Nhi lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng.

Thắng nghe hai cô bạn trò chuyện cũng chen vô:

- Có một sự lằng nhằng không hề nhẹ!

Sau khi thốt ra cái câu nói đại dột ấy, hậu quả bạn Thắng chúng ta vô cùng thảm hại. Hạ Vy túm tóc giật mạnh một cái mà cậu vẫn không thể kêu đau vì sợ gây tiếng động. Linh Nhi thì quát tháo:

- Mày im! Chi giỏi bắt chước “Gửi cho anh”!

- Bà không thấy phim ấy rất hay à? Cô giáo đã dạy, cái gì hay thì phải học hỏi mà!

- Lúc này không phải là lúc buồn đùa! Im cái mồm giùm cái ba!- Linh Nhi cáu

Hạ Vy khều khều vai Linh Nhi:

- Nãy giờ đã nghe được gì chưa?

- Chưa!- Con bạn cô đáp tỉnh bơ.

- Ôi trời! Vậy thì nghe lén làm gì?- Hạ Vy chán nản.

- Chưa nghe được gì mới nghe lén chứ! Nghe rồi nghe làm chi nữa?- Linh Nhi lý sự.

- Con lạy má! Má rảnh quá!- Hạ Vy lắc đầu.

- Má rảnh má mới lo chuyện thiên hạ chứ! Con hỏi thừa!

...

...

- Ô! Thắng Cảnh, cậu chưa về à?- Linh Nhi bất chợt nhìn thấy cậu bạn mới đang tiến đến, bản tính mê trai đẹp lại sôi lên.

- À, mình để quên đồ, nên quay lại lấy!- Cảnh gãi đầu nói.

Hạ Vy đang chăm chú nghe lén đoạn đối thoại giữa hai người ở bên trong, nghe Linh Nhi nói với ai đó, chắc lại là hot boy hot dog gì đó nữa, nên ban đầu chẳng buồn quan tâm. Nhưng... giọng nói này... không lẽ là... Hạ Vy từ từ quay đầu lại nhìn anh chàng đang nói chuyện với Linh Nhi, khoảnh khắc gặp lại cái thằng bạn thân cùng xóm trọ, cô đã hạnh phúc biết chừng nào.

- Thắng Cảnh!!! Ông đó hả?- Hạ Vy vui quá hóa cuồng, chạy đến ôm chầm lấy Cảnh. Bao nhiêu nỗi nhớ vỡ òa, và giờ đây cô lại gặp lại thằng bạn chuyện bị cô bắt nạt ngay tại ngôi trường này. Không phải cô đang mơ đấy chứ? Thắng Cảnh nó đang ở trước mặt cô! Không phải đang mơ đấy chứ?

Âm thanh to lớn vừa rồi thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, trong đó có cả Thành Phong và Quỳnh An. Hai người nhanh chóng đi ra ngoài, và bắt gặp cái cảnh không đáng thấy: Hạ Vy đang ôm cậu bạn mới vào lớp, Hồ Thắng Cảnh. Thành Phong lửa ghen ngùn ngụt, Hạ Vy thì vui cười thích thú.

Thắng Cảnh cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tự nhiên một cô gái không quen biết lại chạy đến ôm anh. Rõ ràng anh không quen cô gái này. Nhưng... giọng nói... rất quen, là của một người mà đã bao lâu nay anh thầm thương trộm nhớ, là của người anh trót gửi yêu thương...

- Cậu... cậu...- Thắng Cảnh quá bất ngờ, không thể nói gì thêm nữa.

- Hạ Vy đây! Lâm Hạ Vy sát vách nhà cậu đây! Cậu Thắng Cảnh con ông Ba Cung chuyên môn bị Hạ Vy này bắt trộm quần đây!- Hạ Vy luôn mồm.

Tất cả mọi ký ức chợt ủa về... Đúng là cô ấy, đúng là Hạ Vy rồi... Nhưng... mặt cô ấy... làm sao mà lại che đi một nửa thế này?

- Hạ Vy! Đúng là bà rồi!- Thắng Cảnh lại ôm chầm lấy Hạ Vy, tíu tít cười mà không biết rằng, có ai đó đang nhìn mình bằng ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống.- Mà mặt bà sao vậy?

- Ông không cần quan tâm đâu! Ngạc nhiên nha, sao lại gặp ông ở chốn này thế này?- Hạ Vy hỏi.

- Câu đó tui hỏi bà mới đúng. Tự nhiên đúng một phát biến mất không tung tích là sao?

- Hi hi. Xin lỗi mà.- Cô cười trừ.

Linh Nhi khó hiểu:

- Ủa? Hạ Vy và Thắng Cảnh... hai người quen nhau à?

Cô choàng tay qua cô cậu, cười híp mắt:

- Thanh mai trúc mã của tui đây!

Bạn đang đọc truyện *Bát Đắc Di Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Âm mưu

- Anh rất lạ!- Hạ Vy khó hiểu nhìn Phong, buộc miệng nói.

Từ nãy đến giờ, suốt cả quãng đường đi học về, anh lặng như tờ, im phăng phắc, tuyệt nhiên chẳng nói chẳng rằng một lời nào. Hạ Vy cô, chính là sợ nhất cái khoan im im đột xuất của anh như vậy. Dù cô có chủ động gọi chuyện, làm mặt hề, kể truyện cười, gương mặt lạnh lùng kia vẫn không chút thay đổi. Không khí suốt đoạn đường về chìm vào trong tĩnh lặng đến rợn người. Cô không thể chịu nổi nữa rồi! Nếu có Bạch Tuyết ở đây thì tốt, cô sẽ có người cùng nô đùa, bốn cọt, cùng nhau tám xuyên lục địa cho long trời lở đất. Có vậy mới đúng chất học sinh! Chỉ tiếc, đường về nhà ba mẹ và lối đến nhà Thành Phong, Hạ Vy lại đối ngược nhau.

Hàng loạt câu hỏi không lời giải đáp được đặt ra trong đầu cô. Tại sao anh lại yên lặng một cách bất thường như vậy? Tại sao một người hàng ngày liên thoảng không ngừng nghĩ bây giờ lại cảm như hên? Tại sao? Tại sao? Đã đến lúc anh mới mồm rồi? Hay là anh đã gặp rắc rối gì khó giải quyết? Nhưng cái vẻ mặt hăm hè khó chịu và sự im lặng bất ngờ này, lý do chỉ có thể là một trong hai nguyên nhân: hoặc là anh có vấn đề về răng miệng cần che giấu không tiện khoa trương, hoặc là anh đang giận. Từ trước đến giờ, Thành Phong anh có lần nào đi nha sĩ đâu? Ế! Đừng vội nghĩ rằng anh ấy có bệnh nhưng lười không đi chữa nhé, anh có bao giờ sâu răng, hôi miệng, hay đại loại là gặp những vấn đề tương tự thế đâu mà phải vác xác sang gặp ông nha sĩ làm cái quái gì? Ế? Khoan đã nào, lẽ nào Thành Phong trong một lần làm lỡ ăn đồ quá cứng nên bị sún mất một cái răng rồi? Có thể lắm à ghen! Nhưng mà, cứ coi như là vậy, thì chỉ ít anh cũng phải cười mỉm mỉm hay nhìn cô bằng ánh mắt trìu mến như mọi ngày chứ! Đẳng này đến cả cái nhếch môi cũng chả thêm đã động tới. Vậy thì, giả thiết thứ nhất, loại bỏ. Nếu lý do đầu tiên đã bị cho là không thuyết phục, thì vốn vẹn chỉ còn lại một cái nguyên nhân duy nhất và cũng là cái nguyên nhân cuối cùng. Thành Phong giận sao? Nhưng anh giận ai, tại sao lại giận? Hạ Vy cô mù tịt chuyện đó. Có lẽ người làm anh hờn dỗi là ai khác chứ không phải cô rồi, từ sáng đến giờ cô có làm tình làm tội chi với anh đâu? Có lẽ thế! Có lẽ thế! Chắc lại là thằng nào ghen ăn tức ở trêu ghẹo anh lúc ở lớp rồi. Thôi vậy! Hạ Vy cô đây đành phải ra tay nghĩa hiệp cứu vớt chúng sinh khỏi trận lôi đình tá ác của tên Thành Phong xấu xa kia. Trước tiên là tìm cách gỡ hỏi cho ra ngô ra khoai, cho rõ ngọn rõ ngành đã.

- Này! Này!- Hạ Vy kêu tay anh.

Thấy anh không trả lời, cô kiên nhẫn làm đủ mọi cách, réo rất đủ mọi hình thức, cốt chỉ để cạy miệng cái tên lạnh lùng vẫn hoàn lạnh băng kia.

- Anh yêu oiiiiiiii...- Hạ Vy dùng cái giọng ngọt như mía lùi gọi anh, còn cố ý ngân dài ra để tăng thêm độ... nồng nàn.

- Ông xã oiiiiiiii...

- Chàng trai đẹp nhất quả đất oiiiiiiii...

- Người yêu oiiiiiiii...

- ...

- Mịa! Tên Trần Thành Phong hách dịch kia! Điếc hả?

Và cuối cùng, sau một chuỗi lời mời gọi ngọt ngào, Hạ Vy cô đã không còn đủ sức chịu đựng để kiên trì cạy mồm cạy miệng cái tên hách sách kia thêm một giây phút nào nữa. Rượu mời không uống, lại thêm uống rượu phạt à? Vậy thì Hạ Vy cô luôn sẵn sàng chào đón những kẻ nông cạn khi người ta từ té thì làm giá cho cao vào, đến lúc người ta nổi cơn thịnh nộ dùng vũ lực uy hiếp mới chịu bằng lòng.

Hạ Vy hùng hùng hổ hổ xắn tay áo, chạy vượt lên trước chặn đường anh, chống nạnh thét một tràng xối xả:

- Này cái tên dịch cúm gia cầm kia! Bộ tai có vấn đề hay sao mà bắt người ta gọi khàn cả cổ vẫn giả vờ không nghe? Hay ráy tai nhiều quá bịt kín cả màng nhĩ nên điếc luôn cả rồi? Có cần ta đây bỏ thí ít tiền đi chăm sóc lại tai không? À quên! Cờ khùng như Thành Phong đây chắc phải dùng xèng mới vừa tâm chứ nhỉ? Đúng là cái đồ @\$%^&*> mà! Giờ sao? Có chuyện gì ám ức thì nói rõ ra nghe nào! Hay là muốn bà đây dùng bạo lực mới chịu mở mồm?

Thành Phong dường như cũng đã chịu quy y sau khi nghe một tràng chuông báo tử tại cực đỉnh, cực chuẩn, cực HD của Hạ Vy, một cô nàng Bạch Dương nóng nảy có tiếng trong tất cả 12 cung hoàng đạo. Anh chàng bây giờ được dịp giải bày oan ức, mặt méo xệch y như một đứa trẻ đòi mẹ:

- Vậy anh hỏi em, em là vợ của ai? Tại sao lại đi ôm cái thằng Cảnh đó? Em ôm hân trước mặt chồng em mà em không ngại à? Em chỉ nghĩ cho cảm xúc của em, có bao giờ nghĩ tới cảm giác của anh chưa? Em tưởng gặp lại bạn cũ, gặp lại thanh mai trúc mã hay thanh mai trúc mã gì gì đó là em có quyền ôm hân à? Ít nhất cũng phải hỏi ý kiến của anh chứ?

Giải phóng được tất cả nỗi uất ức, Thành Phong thấy nhẹ cả lòng, tuy nhiên không phải là đã hết giận. Còn Hạ Vy thì bắt đầu chiến dịch làm người ngoài lòng của tên chồng đáng ghét trẻ con hết sức này.

- Em xin lỗi mà! Tại em vui quá nên...

- Em gặp hân em vui tới thế à? Em là hoa đã có chủ! Là hoa đã có chủ đó! Đừng có đứng núi này trông núi nọ thế chứ!- Thành Phong thừa nước đục thả câu, được nước là liền làm tới hết mức có thể.

- Thì em đã xin lỗi rồi mà! Và lại thằng Cảnh nó chỉ là bạn của em thôi, đâu phải bỏ bỏ bịch bịch gì đâu mà anh làm quá lên như vậy?- Cô nhủ mày có vẻ khó chịu.

- Em là của anh! Và chỉ riêng anh mới có thể ôm, hôn, động chạm vào người em thôi! Nhớ rõ này, cả đời này, em mãi mãi chỉ thuộc quyền sở hữu của duy nhất anh! Hoàng Hạ Vy mãi mãi chỉ thuộc quyền sở hữu của duy nhất Trần Thành Phong này!- Anh lý sự một cách ngang ngược và ranh ma đáo để.

Và bây giờ, là đến lượt cô nổi đóa hờn dỗi.

- Đồng ý là em ôm người khác trước mặt chồng là sai đi! Nhưng mà là bạn bè lâu ngày mới gặp lại, một cử chỉ thân thiết giữa hai người bạn thân cũng không được sao? Anh ngang ngược vừa vừa phải phải thôi chứ! Em như vậy, còn anh thì sao? Anh cũng nói chuyện với Quỳnh An đó thôi! Anh lại còn mãi nói chuyện với cậu ấy mà quên cả chuyện đi qua lớp đón em luôn kìa!

Thành Phong nghe cô nhắc đến Quỳnh An, lại còn biết cả tên nữa, liền lo lắng cuống quýt hỏi dồn:

- Tại sao em biết Quỳnh An? Cô ta đã nói gì với em? Em biết những gì về cô ta?

- Đây! Lòi cái chuột ra chưa? Có tật giật mình phải không? Hai người đang bí mật gian dâm với nhau, tôi nói đúng chứ? Anh lúc nào cũng hờn hờn giận giận, anh có nghĩ cho cảm giác của tôi không?

- Không phải như em nghĩ đâu! Nghe anh giải thích đã...- Thành Phong chạy tò tò theo Hạ Vy, cuống cuồng cả lên.

- Đừng có mà bạo biện!

- Nghe anh nói đi, một chút thôi...

Kết quả, suốt cả đêm hôm đó, Thành Phong phải dỗ dành Hạ Vy liên tục để cô nguôi ngoai cơn giận. Anh phải dùng tới hèn kẻo, cầm chân cầm gối qua phòng cô dọa sẽ ngủ chung nếu như cô không cho anh giải thích, cô mới đồng ý lắng nghe anh tỏ bày. Thành Phong lưu manh, cố ý giải thích dông dài, tản mạn, cố ý phân tích rõ từng tiểu tiết thật tỉ mỉ để kéo dài thời gian, làm cho Hạ Vy buồn ngủ quá ngủ quên tự lúc nào. Thừa cơ, anh chui luôn vô chăn, ôm cô thật chặt vào lòng, thom đủ nơi đủ chỗ. Cả đêm đó, anh dường như mất ngủ hoàn toàn, trần trọc mãi về những lời nói của Quỳnh An... Cô ta, chắc chắn những lời nói đó là giả tạo, cô ta đâu có đơn giản và dễ dãi đến thế?...

“Anh... chúng ta làm lại từ đầu đi anh! Khi em hẹn hò với Gia Huy, em đã nhận ra hình bóng anh vẫn còn quanh quẩn trong trái tim em. Đêm nào em cũng mất ngủ vì nhớ anh, vì yêu anh nhưng không biết làm thế nào để có thể gặp lại anh. Em yêu anh, em còn yêu anh nhiều lắm! Em biết anh vẫn còn yêu em mà, lúc trước anh yêu em nhiều lắm mà phải không anh? Chúng ta quay lại đi anh, làm lại từ đầu đi anh! Giờ chúng ta vẫn còn cơ hội mà anh!”

“Cô điên à? Tôi đã nói rồi, tôi chỉ yêu Hạ Vy, cả đời chỉ yêu cô ấy thôi! Tôi không bao giờ thèm nghe những lời đường mật của cô mà phản bội lại tình yêu cô ấy dành cho tôi! Đúng, cô là mối tình đầu của tôi! Nhưng Hạ Vy mới là mối tình cuối cùng, bền lâu và mãi mãi vĩnh cửu trong quãng đời còn lại của tôi! Cô nghe rõ đây, cả đời này tôi chỉ yêu Hạ Vy, duy nhất Hạ Vy mà thôi! Vì vậy cô đừng mơ tưởng đến những chuyện không đâu nữa! Đừng làm phí thời gian của tôi!”

“Nhưng chúng ta vẫn còn cơ hội mà anh! Anh chưa cưới Hạ Vy, em chưa cưới chồng! Trai không vợ, gái không chồng, có gì là không thể cho một cuộc hôn nhân?”

“Tôi chưa cưới Hạ Vy, nhưng nhất định sẽ cưới! Hạ Vy là vợ duy nhất của tôi, và tôi là người chồng duy nhất của cô ấy!”

“Hức... Vậy... vậy thì được rồi. Nếu anh đã kiên quyết như thế... hức... em chỉ có thể ôm mối tình đơn phương này đến suốt cuộc đời thôi. Chỉ cần nhìn thấy anh hạnh phúc, em cũng sẽ hạnh phúc. Hức... Chúc anh... chúc anh và Hạ Vy sẽ mãi mãi hạnh phúc bên nhau... Em hứa... hức... em hứa sẽ không gây khó dễ gì cho cô ấy, em sẽ âm thầm chúc phúc cho hai người. Chỉ mong... chỉ mong anh... đừng đối xử lạnh nhạt với em như thế...”

...

...

Trong căn phòng tối mờ, mùi rượu vang thoang thoảng hòa quyện trong lớp không khí mỏng manh tạo nên một thần sắc huyền bí và tà mị. Trên chiếc giường rộng trắng phau, một cô gái mặc áo ngủ phong phanh gọi cảm ngồi tựa lưng vào thành giường, đôi mắt nham hiểm ánh lên những tia hắc ám mờ hồ, những ngón tay thon dài khẽ vờn nhẹ lên gương mặt của một chàng trai đang mê man trên người không một mảnh vải che thân. Sau khi kiểm tra thiết bị ghi hình, chắc chắn mọi thứ đều ổn, à ta mê mê một mũi phi tiêu nhọn hoắt nhuộm màu đỏ thẫm trên tay, khéo môi bỗng chốc nhếch lên đầy ẩn ý.

“Phập!”

Chiếc phi tiêu nhanh chóng cắm sâu vào tấm bảng lớn có dán ảnh một cô gái mang mặt nạ che nửa đang cười rạng rỡ.

“Đội đi, Hạ Vy! Mày hãy chống mắt lên mà xem tao sẽ chiếm đoạt anh Phong của mày như thế nào...”

...

...

Ngược dòng quá khứ, tái hiện khoảng thời gian khi còn ở trường...

Đội Thành Phong, Hạ Vy và mọi người đi về hết, Quỳnh An hẹn Thắng Cảnh đến sân thượng tòa nhà lớn nhất của trường, bảo là có việc cần nói. Ban đầu, cậu cũng khá do dự, vì đây là lần đầu tiên cậu gặp cái cô nàng tên Quỳnh An ấy, giữa hai người chẳng có gì gọi là thân thiết. Nhưng dù sao cô ấy cũng có lời, chẳng nhẽ lại từ chối. Nhiều khi lại có việc quan trọng cần thảo luận thì sao?

- Cậu gọi tôi?- Thắng Cảnh hỏi cô gái đang đứng chờ mình.- Có việc gì quan trọng sao?

Quỳnh An không buồn đếm xỉa đến câu hỏi của cậu. À mở lời một cách không đầu không đuôi, rất mờ ám:

- Tiếc quá Thắng Cảnh nhì, Hạ Vy có chồng rồi! Có lẽ cậu cũng nghe Thành Phong nói chứ!

- Thì sao? Chuyện đó có liên quan gì đến tôi?- Tay cậu bắt đầu run run.

- Thắng Cảnh, cậu yêu Hạ Vy, đúng chứ?

Bị đánh trúng tim đen, mặt đỏ ửng cả lên, cậu lắp bắp chối phăng:

- Đâu... đâu có...

- Còn không có? Mặt cậu đã đỏ lên cả rồi kia!- Quỳnh An nhếch môi cười giả- Còn nữa, ánh mắt cậu nhìn Hạ Vy, không giống một người bạn nhìn một người bạn chút nào! Thừa nhận đi, cậu thích Hạ Vy! Tôi nói không sai chứ? Đừng tự lừa dối bản thân nữa, Thắng Cảnh!

Những câu nói vừa rồi như một đòn chấn động tâm lý mạnh mẽ tới Thắng Cảnh. Cậu mím chặt môi, run run thốt lên vài chữ:

- Phải... Tôi... tôi yêu cô ấy... từ lâu lắm rồi...

Quỳnh An cười lớn, rồi vỗ tay bôm bốp, khoe môi cong lên tàn ác:

- Nhưng tiếc thật, cô ấy là hoa đã có chủ rồi...

- Ừ. Có lẽ cô ấy rất yêu anh chàng tên Thành Phong kia.- Thắng Cảnh cười đau khổ.

- Cậu không có ý định cướp đoạt cô ấy sao?- Quỳnh An nhiu mày.

- Tôi không ích kỷ đến mức giành giật cô ấy về cho riêng mình. Chỉ cần cô ấy hạnh phúc thôi, là đã quá đủ với tôi rồi.

- Thắng Cảnh, cậu có biết cậu rất ngu dốt không? Cậu cứ sống như tôi này, cái gì không phải của mình, thì phải giành giật quyết liệt đến khi nào là của mình mới thôi!

- Tôi không giống cậu.- Thắng Cảnh cười khinh khỉnh rồi quay lưng bỏ đi, để lại một lời nói bất cần.- Nếu cậu gọi tôi để nói về chuyện này, thì xin lỗi, cậu gọi nhầm người rồi!

Quỳnh An cười khẩy, là cậu rượu mời không uống, uống rượu phạt, chẳng phải tại cô đâu. Được! Nếu dùng lời lẽ không thuyết phục được cậu, thì dù có bắt chấp bằng cả thân thể này, cô cũng chẳng ngại ngần gì.

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Dã tâm tham vọng

Ánh sáng le lói buổi bình minh hừng vàng nhẹ nhàng rơi trên những phiến lá mỏng xanh, chảy dài trên con đường trải nhựa xám xịt nơi phố xá xa hoa.

Ngoài kia, trời chỉ vừa hừng sáng, không gian vẫn còn chìm trong âm đạm. Bên trong gian phòng khách sạn nọ, có đôi nam nữ đang vắn đáp với nhau đủ điều. Một người giọng điệu vô cùng tức giận, một người chỉ cười nhạt rồi thản nhiên đáp trả, ngữ khí không còn gì có thể đặc ý hơn.

- Cậu... cậu... Cậu đã làm gì tôi?!!

Thắng Cảnh hốt hoảng nhìn cô gái nằm ngay bên cạnh mình không một mảnh vải che thân, lại thấy quần áo cả hai bị vứt lung tung dưới sàn, không khỏi kinh ngạc mà thốt lên. Cậu cố hồi tưởng lại những gì còn nhớ về ngày hôm qua. Là cậu đã dứt khoát bỏ về, không muốn gian díu với loại người ích kỷ như cô ta, nhưng sau đó, không hiểu sao đầu óc choáng váng, bỗng dưng cảm thấy như kiệt quệ sức lực, cuối cùng là cậu dường như ngất đi, không còn nhớ lại chút gì nữa. Và khi tỉnh dậy lại thấy mình đang trong một tình cảnh như thế này. Quả thực, Thắng Cảnh cậu không biết, không hiểu, và cũng không thể nhớ chuyện gì đã xảy ra.

Quỳnh An nghe có người gọi mình, khẽ nhếch môi cười nhạt:

- Cậu đã dạy rồi sao?

Ngữ khí của ả vô cùng bình thản, trong khi Thắng Cảnh thì hoàn toàn không thể chế ngự được cảm xúc hiện thời:

- “Cậu đã dạy rồi sao”? Cậu nghĩ bây giờ là lúc thích hợp hỏi mấy câu kiểu như vậy à? Đêm qua, cậu đã làm gì tôi?!!

- Cậu làm gì mà nổi đóa lên thế? Bình tĩnh đã nào, chuyện gì cũng còn có cách giải quyết. Tức giận như thế, có lợi lộc gì không?

- Tôi hỏi cậu: ĐÊM QUA CẬU ĐÃ LÀM GÌ TÔI?

Thắng Cảnh như một con dã thú xông chuồng, điên cuồng thét lớn. Cậu trước nay chưa từng sẵn si mê muội cảm dỗ mà đánh mất lý trí, những hành động của cậu đều là qua tay quản lý của sự tỉnh táo. Cậu không hề xem nhẹ giá trị của lòng tự trọng, cậu luôn đặt sự tự tôn lên bề cao. Cậu làm gì, nhất quyết cũng không đánh rơi danh dự, bồi nhọ nhân cách. Ngay từ thuở bé, Thắng Cảnh đã được người cha nuôi dạy dỗ uốn nắn, chưa bao giờ cậu dám làm phật lòng cha, dù đó là một đấng sinh thành không ruột thịt máu mủ. Cậu luôn khắc cốt ghi tâm lời thề danh dự với cha nuôi, sẽ không bao giờ làm điều gì ác độc trái với lương tâm. Chuyện lần này, chỉ có thể là Quỳnh An, cậu ta đã gài bẫy cậu.

Quỳnh An thản nhiên ngồi dậy, nghiêng đầu nhìn Thắng Cảnh, ngón tay ma mị miết nhẹ lên vòm ngực rắn chắc của chàng trai chỉ mới quen biết:

- Câu này... hình như tôi mới là người nên hỏi cậu mới đúng, nhỉ?

- Cậu nghe rõ đây!- Thắng Cảnh hất tay của ả ta ra xa, gằn giọng- Từ bây giờ, đừng để tôi thấy mặt cậu, và tôi cũng sẽ coi như, đêm nay chúng ta không làm bất cứ chuyện gì thất đạo cả!

Quỳnh An tức giận, trừng mắt nhìn thẳng vào người con trai trước mặt, la lối:

- Trai đơn gái chiếc trên một giường, cậu nghĩ không có việc gì hệ trọng đã xảy ra là thế nào?

- Hôm qua tôi không làm gì cậu cả! Nếu có, cũng chỉ là tự cậu chuốc lấy mà thôi!- Cậu phùng phùng lửa giận- Sau này có hậu quả gì, thì cậu làm cậu chịu, đừng có mà đến ăn vạ nhà tôi!

Quỳnh An khoanh tay, hất hàm:

- Không lo, tôi uống thuốc ngừa rồi!

- Vậy thì coi như giữa chúng ta chưa từng xảy ra chuyện gì. Tôi với cậu, vẫn chỉ là người dung nước lã.

- “Người dung nước lã”? Đơn giản thế sao? Cậu cướp đi cái quý giá nhất của một đời con gái, rồi lại ăn nói một cách vô trách nhiệm thế à?- ả cười khẩy nhìn Thắng Cảnh. Đúng là bọn đàn ông, thẳng nào cũng như thẳng nào, có chút chuyện vặt vãnh mà cũng nhát hơn thỏ đế. Qua đêm với cô có một lần mà cứ như là bị kẻ thù truy sát, phản ứng quyết liệt còn hơn cả cháy nhà.

- Cậu muốn bao nhiêu?

...

...

- What the lộn?!! Thắng Cảnh hôm nay nghỉ học á?

Linh Nhi tá hỏa hét toáng lên, trừng mắt nhìn thẳng bạn lâu cá nắm bắt thông tin nhanh nhất lớp nếu không muốn nói là tuyệt đỉnh lắm mồm.

- Ái! Xước rồi! Thăng cầu, bà đây đang giữa móng mà báo tin buồn não ruột cho bà để bà phân tâm! Mày ghen tỵ nhan sắc của bà mới làm thế đúng không?

Khang cười phá lên:

- Ha ha! Tại bà đại trai quá mà!

Thấy có kẻ bạo gan dám châm chọc mình, chợt ở đâu không chợt, lại chợt ngay đúng tim đen, Linh Nhi giờ nắm đấm, lên giọng đe dọa:

- Mày còn nói nữa bà vả roi hàm!

Khang không những không im hơi lặng tiếng mà còn “Ngựa quen đường cũ”, bò lẩn bò lết ra cười vỡ bụng, cười đến nổi chảy cả nước mắt.

Không thèm để ý đến cái thằng dờ hơi chết bầm chết đập này nữa, Linh Nhi trở lại với chuyện làm đẹp thường thấy, tiện thể gắn hời luôn chủ vạ tin giật gân – Lâm lão đại:

- Mà ông có chắc là đúng không đấy? Tui nghi quá! Thăng Cảnh của tui mẫu mực như thế, lại là học sinh mới, làm sao có thể nghỉ học đột ngột như vậy?

- Tao là má nó à? Sao tao biết? Nó muốn nghỉ thì nó nghỉ, lưu manh giả danh thư sinh mà! Đây đâu phải điều khó hiểu?- Lâm đứng đỉnh gác chân lên bàn, bêu xấu ma mới.

- Không thể nào! Thăng Cảnh của tôi gương mẫu như thế mà!

- Thăng Cảnh Thăng Cò! Gương mẫu cái beep gì, gương bề thì có!

Có vẻ, anh Lâm nhà ta, rất ghét cái thằng nam sinh da “trâu” mới nhập lớp.

...

...

Lớp 12A2 hôm nay trông nhộn nhịp thấy rõ. Đại đa số các thành viên đều tùm năm tùm bảy trao đổi bài vở, một số ít khác thì đang chém gió tám xuyên lục địa.

- Chị nói thật á?!! Đêm qua anh chị...

Bạch Tuyết thẳng thốt hết to lên khi nghe chị gái thân yêu của mình kể lại chuyện cũ mà Hạ Vy vốn muốn giữ bí mật đáng xấu hổ này. Không để đưa em song sinh kịp nói hết câu, cô đã vội vàng dùng tay bịt miệng Bạch Tuyết lại, tránh trường hợp thông tin sốt dẻo này bị mấy cái loa phát thanh nhòm ngó.

- Em nói be bé cái mồm lại đi! Người ta nghe bây giờ!

- Em biết rồi. Mà đêm qua, có thật là hai người đã... Hí hí!- Bạch Tuyết gian xảo nhìn Hạ Vy, trong đáy mắt thoát đầy ẩn ý xa vời.

- Không có mà! Là tên Thành Phong đáng ghét đó dám nhân lúc chị ngủ quên lò dò nằm lên giường ôm chị ngủ chung đấy chứ! Chị thề là tụi chị chưa làm gì hết!- Hạ Vy quả quyết. Hôm qua, hai người chưa có làm gì vượt quá giới hạn hết, sự thật là như vậy mà. Cô nói ngoa làm gì?

- Độc nam độc nữ trên giường, chị bảo không có gì hết, ai dám tin? Khửu khửu. Anh rề thật là đáng yêu quá nha!- Bạch Tuyết há hê cười sặc sụa, làm Hạ Vy cô càng mắc cỡ hơn.

- Chị thề, chị thề mà!

Đưa em gái vẫn chưa chịu buông xuôi:

- Thề thốt làm chi chị hai. Hai người dám làm thì phải dám chịu chứ! Thôi, không sao. Em gái của chị sẽ giữ bí mật chuyện này cho! Em rất phóng khoáng!

- Ui ui, cảm ơn em gái yêu.

- Em không những giữ bí mật cho chị, mà còn... Há há! Em còn sẽ nói ba mẹ giữ bí mật cho chị nữa!!!

Dứt lời, Bạch Tuyết ba chân bốn cẳng vắt giò lên cổ chạy biến.

- Ê bà nội, biết chuyện gì chưa?- Thu “Bát Giớ” khệ nệ đi tới, khều vai Hạ Vy, mở lời với con bạn mới quen.

- Chuyện gì là chuyện gì?- Hạ Vy ngô nghê hỏi lại.

- Con Quỳnh An nó xin nghỉ phép hôm nay!

- Sao lạ vậy?- Cô ngạc nhiên.

- Nó vừa nhắn tin cho tui, bảo là xin cô nghỉ, nó bệnh!

- Hà? Bệnh? Bệnh gì? Nặng không?-Hạ Vy gấp gấp hỏi dồn.

- Cảm nhẹ thôi. Mà nó bảo mệt quá, đi cũng không được luôn.

...

...

Trên con đường vắng lặng, lấp ló bóng dáng một chàng trai trẻ tuổi với nước da ngăm màu nắng đang đơn độc đi trên đường, chiếc áo khoác học sinh vắt trên vai đủ để toát lên tất thảy biết bao nhiêu hào hoa phong nhã.

“Cậu muốn bao nhiêu?”

“ Bao nhiêu? Cậu nghĩ tôi là loại gái đứng đường à? Cậu nghĩ tôi với cậu qua đêm là để tôi moi tiền cậu sao?”

“Còn loại con gái nào bẩn thỉu hơn thế nữa cơ à?”

“Cậu đừng khinh dễ tôi! Loại trẻ con, mình mẩy chưa cứng cáp, như cậu, tôi vốn chẳng có hứng!”

“Vậy thì mặc cậu! Tôi đi trước!”

“Khoan đã...”

“Cậu lại muốn gì nữa đây?”

“Đi dễ thế sao?”

“Vậy cậu muốn tôi phải làm gì? Cậu muốn bao nhiêu tờ polyme? Nói thẳng ra đi, tôi cũng không hẹp hòi gì đâu!”

“Cậu, bắt đầu từ bây giờ, cậu phải làm theo tất cả mọi sự sai khiến của tôi!”

“Tại sao? Mặc gì tôi phải làm vậy?”

“Cậu không cao tay được hơn tôi đâu! Thế... cậu có muốn đoạn video clip quay lại cảnh nóng giữa chúng ta được tung lên youtube không?”

“Cậu đang uy hiếp tôi?”

“Tùy cậu nghĩ thôi. Tôi cho cậu hai sự lựa chọn: hoặc là nghe theo sự chỉ đạo của tôi, hoặc là... ngày mai, trên khắp các mặt báo sẽ tràn ngập tin tức Hồ thiếu gia đây trắng hoa với thiếu nữ vị thành niên, cho cậu nếm thử mùi vị cơm tù cho biết nhé!”

“Cậu... cậu... rút cuộc cậu muốn gì ở tôi?”

“Muốn gì à? Đơn giản thôi...”

“Cậu úp úp mở mở làm gì?”

“Ha ha! Tôi chỉ yêu cầu cậu một điều: hợp tác với tôi, chia rẽ Thành Phong và Hạ Vy!”

“Tại sao phải cắt đứt tình cảm bọn họ?”

“Tôi muốn Thành Phong, cậu muốn Hạ Vy. Chúng ta hợp tác với nhau, chẳng phải là lợi cả đôi đường hay sao?”

“Cậu nghĩ sai rồi! Nếu cậu yêu Thành Phong thì...”

“Yêu? Tôi chưa từng yêu hần ta! Tôi chỉ nói tôi ‘muốn’, tôi không ‘yêu’. ‘Yêu’ là cái thứ quái quỷ gì chứ, rõ phiền phức. Chỉ là hần ta cũng chút danh gia vọng tộc, tập đoàn lại đang phát triển mạnh mẽ, nếu tôi không có hần, thì cũng như là mất cả một tài sản lớn trong tay!”

“Cậu... vì đồng tiền mà che mờ lý trí rồi! Cậu làm ơn tỉnh táo lại một chút, đừng có vì mả lực của cái mà mê muội! Cậu đang làm hại người đó! Gieo gió gặt bão, có nhân có quả, sớm muộn cậu cũng sẽ gặp quả báo! Nghe tôi, đừng sân si nữa!”

“Cậu đang giảng đạo lý cho ai đấy hả? Cuộc đời tôi chỉ có tiền là nhất thôi, những thứ tình cảm rẻ tiền đó làm sao có thể khiến tôi mản đến? Tôi mặc tất cả!”

“Cậu... cậu sẽ có tiền nhưng cậu sẽ sống một cuộc sống không thanh thản đâu! Tiền không là gì cả, tiền không mua được hạnh phúc, tiền không mua

được thanh thản trong lòng, tiền căn bản chỉ là thứ phương tiện giao dịch thôi! Cậu đừng vì nó mà mù quáng!”

“Ai cần cậu lên lớp? Đúng, tiền không là gì cả, nhưng nếu không có tiền, tôi, cả cậu, cũng chẳng là gì cả! Cậu nên biết, trong xã hội này, kẻ có tiền là kẻ có quyền, không tiền thì cũng đáng dạng vứt bỏ xó thôi!”

“Cậu nghĩ sai rồi!”

“Cậu đừng giảng đạo với tôi, vô ích thôi! Đừng mong cậu kéo thời gian! Tôi vốn không ưa gì mấy cái thể loại nhân đạo đó! Sống trong xã hội này mà con hiền từ, thì cậu không có chỗ đứng đâu!”

“...”

“Tóm lại, cậu chọn đi, cậu sẽ nghe lời tôi hay là... vào tù bóc lịch?”

“...”

“Đừng im lặng như thế! Cậu không tránh khỏi tôi được đâu! Cậu đừng nghĩ đến chuyện chuyển trường, hi, cậu biết đấy, một khi đã truy nã thì ở góc ngách nào cảnh sát cũng tìm ra cậu thôi!”

“...”

“Tôi cho cậu ba giây suy nghĩ và trả lời. Sau ba giây mà cậu vẫn im lặng như thế thì đừng trách tôi vô tình!”

“...”

“1!”

“...”

“2!”

“...”

“3...”

“Được! Tôi sẽ làm theo!”

“Có thể chứ!”

“Cậu... đúng là ác quỷ!”

“Tên mới cho tôi à, tốt lắm, tôi rất thích cái tên này!”

“Cậu...”

“Không lời thôi nữa. Tôi nói cho cậu đây. Sắp tới sẽ đến ngày Valentine, trường mình sẽ tổ chức một buổi lễ, tất nhiên nội dung đều chào đón ngày lễ Tình nhân, các trò chơi, phân đoạn đều liên quan đến cặp nam nữ. Tôi sẽ làm cho con nhỏ Hạ Vy phải ở nhà trong ngày đó, còn Thành Phong sẽ đi, cậu nhân cơ hội vào nhà làm người hùng giúp đỡ cô ấy kiếm điểm, tôi với Thành Phong sẽ tham gia các danh mục ở đó!”

“Cậu... cậu định làm gì Hạ Vy?”

“Không nguy hiểm quá đâu, đừng lo. Mọi thứ, kế hoạch, tôi đều đã chuẩn bị sẵn rồi...”

Thắng Cảnh cậu... có lẽ nên làm theo lời của Quỳnh An. Cô ta nói phải, phải đấu tranh mới giành được hạnh phúc. Cậu đã bao lâu nay chơi với Hạ Vy, vậy mà vẫn không có được tình cảm của cô ấy, trong khi tên Thành Phong kia, mới gặp chưa được bao lâu đã sắp thành vợ thành chồng. Người xứng với Hạ Vy, nhất định chỉ có cậu. Hiểu Hạ Vy nhất, là cậu. Thân thiết với Hạ Vy nhất, cũng là cậu. Lớn lên bên Hạ Vy, cũng chính là cậu. Trên đời này, nếu Thắng Cảnh cậu không lấy được cô ấy, bọn con trai khác nhất quyết cũng không được quyền!

Bạn đang đọc truyện *Bất Đắc Dĩ Phải Làm Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.